Nicolae C. Dinu
VIEŢI ÎN DERIVĂ
Nota autorului

Îmi propusesem mai demult să scriu această carte, dar luat cu alte preocupări, notiţele mele au rămas undeva, uitate. Am tot amânat până în vara anului 1997, când am întâlnit-o pe Zina Ploscaru în parcul din faţa teatrului şi discuţia purtată cu aceasta mi-a dat imboldul necesar să trec la acţiune.

Am păstrat titlul cărţii „*Vieţi în* derivă" pentru a ilustra faptele şi destinele negative ale unor personaje; unele dintre ele au constituit excepţii, întrucât au avut un final fericit.

Pentru documentare am discutat cu unele persoane cunoscute sau indicate şi am colindat prin zonele „calde" ale oraşului Constanţa, pe care unii le numesc „rău famate", unde lumea haimanalelor este la ea acasă. Majoritatea acestor zone sunt populate de: hoţi, tâlhari, criminali, vagabonzi, proxeneţi, prostituate şi cerşetori. Din peisaj nu lipsesc copiii care abandonează şcoala şi fug de acasă.

Locurile unde se adăpostesc sunt, în special, canalele de termoficare, tunelurile prin care trec conductele de produse petroliere, cariera de la Ovidiu, sau aproape de gunoi. Vagabonzii, numiţi şi boschetari, se adăpostesc iama prin canale, iar vara prin boscheţii din parcuri, trăind în promiscuitate, femei şi bărbaţi, uniţi prin consumul, aproape permanent de băuturi alcoolice ieftine şi de proastă calitate cu care se anesteziază şi dorm pe unde apucă. Referitor la ei circulă şi o glumă: „Ai grijă să nu aprinzi un chibrit lângă un boschetar că te poţi trezi cu un incendiu! Este îmbibat cu alcool şi ia foc imediat".

Cunoşteam această „drojdie" a societăţii încă din perioada în care eram în activitate, dar până în anul 1989 nu atinsese acest grad de aglomerare, de îndeletniciri şi de agresivitate. Din zi în zi, acei indivizi au devenit tot mai

gălăgioşi, tot mai îndrăzneţi şi chiar agresivi în faţa lucrătorilor de poliţie, care, se pare, au devenit mai indulgenţi cu ei, sau sunt neputincioşi să ia măsurile ce se impun, fiind depăşiţi în acţiunile lor menite a le înfrâna excesele acestor „şobolani” răi şi lacomi.

M-a pus pe gânduri faptul că acolo s-au aciuat mulţi tineri, bărbaţi şi femei, bine clădiţi fizic, cu trupul ca trestia şi priviri blânde, catifelate, chiar seducătoare, pe care i-am văzut bine îmbrăcaţi.

Nu lipsesc, însă, cei de acţiune, care, deşi murdari şi neîngrijiţi, au ochii scrutători şi gesturile abile şi rapide, aidoma unor veritabili prestidigitatori. De obicei, aceştia acţionează separat sau în grupuri şi reuşesc să pună stăpânire pe diferite zone din cartierele oraşului, pe care le transformă în surse de venit, dar şi de groază pentru populaţie.

În unele grupuri, capii acestora au introdus şi funcţionează OMERTA, întocmai ca la mafia italiană, iar acest jurământ al tăcerii este respectat cu sfinţenie de membrii grupului, încălcarea lui însemnând moartea.

Ştiam că în grote sau canale este o atmosferă sordidă, dar am fost nevoit să pătrund acolo pentru a o studia pe viu şi astfel să pot prezenta în cartea mea, cât mai fidel, această lume colorată care oferă ambianţa veridică şi un fundal pentru o lucrare literară.

Mă văd obligat să accentuez că toate aceste relatări nu sunt poveşti, ci fragmente din realităţi crude care scot în evidenţă călătoria prin timp a unor destine omeneşti.

Recunosc că m-am autocenzurat în unele relatări din cuprinsul cărţii. Nu ştiu cât am greşit procedând astfel, dar unele adevăruri le-am omis intenţionat sau le-am dat o tentă mai blândă, socotind că, mai departe de înfăţişarea materială a vieţii noastre, ca şi de sumarul sensibilităţii efectelor, ar fi neverosimil să accept că ar putea exista ceva mai important care aparţine vieţii şi destinului nostru.

Este de înţeles că în acele locuri setea carnală şi de destrăbălare se astâmpără uşor, iar din cauza acestui

dezmăţ generalizat ne-am putea considera de pe acum intraţi în apocalips. Nu vreau să dau curs unei gândiri speculative pe care n-o doresc ieşită din cuvinte.

Nu am pretenţia că am spus în această carte tot ce mi-am propus, dar sper că cititorul mă va ierta pentru omisiunile mele. Am insistat pe prezentarea unor fapte şi a unor destine care mi s-au părut mai interesante şi mai evidente, evitând cu grijă, pe cât mi-a stat în putinţă, expresiile vulgare, nedemne sau jignitoare pentru ochii unui cititor onest. În ceea ce priveşte unele fapte mai deocheate, le-am lăsat să se subînţeleagă din context, tot în limita decenţei acceptate.

Pentru că majoritatea personajelor cu care am avut un dialog decent mi-au cerut, în mod expres, să nu le menţionez numele în cuprinsul cărţii, le-am respectat voinţa, atribuindu-le alte nume, alte adrese, lăsând astfel o perdea de ceaţă peste relaţiile lor cu alte persoane sau între ele. Asta şi pentru a nu fi învinuit că le fac reclamă. Orice potrivire de nume este pur întâmplătoare.

Mulţumesc, pe această cale, tuturor celor care au avut amabilitatea să-mi dea o mână de ajutor, direct sau indirect, în munca mea de documentare şi culegere a datelor necesare realizării lucrării de faţă, cu precădere specialiştilor din domeniul sanitar cu ajutorul cărora am finalizat partea instructivă.

Autorul

PARTEA I

ORICE MESERIE SE NAŞTE ŞI SE DEZVOLTĂ ÎN RAPORT CU CONDIŢIILE DIN SOCIETATE, CU INFLUENŢA ŞI AJUTORUL SEMENILOR DIN JUR

Cap. I Zina Ploscaru şi urmarea unei întâlniri neprevăzute

Plecasem într-o zi de acasă să duc la Biblioteca Judeţeană nişte cărţi pe care le împrumutasem. Asta se întâmpla în vara anului 1997; afară era foarte cald, iar eu transpiram abundent. În trup simţeam un fel de toropeală şi m-am oprit în parcul din faţa Teatrului Municipal să mă odihnesc pe o bancă, la umbra copacilor. Pe acea alee

venea din sens opus o doamnă elegant îmbrăcată, având o rochie de culoare deschisă, decent decoltată şi o pălărie cu holuri largi, de aceeaşi culoare, pe care încerca s-o ascundă sub o umbrelă de soare; pe umăr i se odihnea o geantă în ton cu rochia şi sandalele din picioare.

Acestea ar fi fost tot ce observasem la ea şi mi-aş fi întors privirea în altă parte dacă ea nu îmi zâmbea şi nu mă saluta, cu un strigăt de bucurie:

— Bună ziua domnule profesor! Ce mai faceţi?

— Bună ziua, doamnă! i-am răspuns, întrebându-mă în gând: „Oare de unde mă cunoaşte?”

— Nu mă mai cunoaşteţi?

— Nu! Spre ruşinea mea.

— Sunt Zina Mitrofan. Eu vă cunosc din anul 1988. Anul trecut am fost în grupa dumneavoastră la Şcoala de Şoferi de pe str. Olteniei, dar port numele de Ploscaru de când m-am căsătorit. Mi-aţi fost profesor de legislaţie rutieră.

— Îmi pare rău că nu v-am recunoscut imediat, dar v-aţi schimbat mult. Înseamnă că şi memoria mea a început să-mi joace feste, deşi altă dată era excelentă. Acum îmi amintesc de dumneavoastră. Aveaţi obiceiul să vă aşezaţi la mesele din partea dreaptă, cum se intra în sala de cursuri.

— Da. Şi veneam împreună cu o doamnă blondă, ceva mai în vârstă decât mine.

— Sper că aţi obţinut permisul de condicere?

— Da. Proba teoretică am trecut-o de prima dată, dar la proba de conducere a automobilului am ratat prima dată, dar a doua oară am fost declarată promovată. Am avut ceva emoţii, dar au trecut toate, iar de o lună de zile am dat jos din parbriz semnul începătorului. Colegii mei de atunci îl numeau „lacrima boului”, semnul prostului sau lămâia nepriceputului, le-a enumerat aceasta, râzând în hohote.

— Aveţi maşină?

— Da. Mi-a cumpărat-o soţul meu cadou. El are alta.

— Deci sunteţi căsătorită. Felicitări!

— Sunt căsătorită din anul 1992. Mulţumesc! Şi vă mulţumesc încă o dată pentru modul cum ne-aţi pregătit pentru şoferie!

— Nu aveţi pentru ce, doamnă. Atunci, la şcoala de şoferi, mi-am făcut numai datoria de profesor.

— Ba, să ştiţi, că eu am motive să vă mulţumesc chiar de două ori, domnule profesor.

Am privit-o fix, ridicând din umeri a mirare.

— Tot nu înţeleg. Vreţi să-mi explicaţi?

— În 1988, într-o noapte, mi-aţi salvat viaţa în faţa hotelului Pelican din Piaţa Ovidiu. Tocmai treceaţi pe acolo când asupra mea se năpustise Costea Nazâru, un consătean de-al meu, care îmi căra pumni în cap, încât mă ameţise de tot. Dacă nu interveneaţi dumneavoastră, mă tăia cu cuţitul. Avea un cuţit mare, de vânătoare, cu care mă amenințase mai devreme.

— Da, acum îmi amintesc. El striga: „Curvo! Curvo! Te voi desfigura, încât să nu te mai măriţi, să te ia altul. Nu vei fi a mea, dar nici a altuia”.

— Aşa striga, a recunoscut Zina ruşinată.

Iată cum s-au petrecut faptele: în noaptea de 17 iulie 1988, pe la orele 223°, mă întorceam de la Casino, unde controlasem o patrulă de noapte, iar când am ajuns în dreptul hotelului-bar „Pelican”, am dat peste scandalul discutat mai sus. Acel Nazâru o bătea în cap cu pumnii, iar ea ţipa şi striga după ajutor. L-am imobilizat pe agresor, am chemat o maşină şi i-am condus pe amândoi la sediul poliţiei, unde s-au limpezit lucrurile. Costea Nazâru şi Zina Mitrofan erau din acelaşi sat şi vecini cu casele, încât s-au împrietenit amândoi.

fiehotărâsem să ne căsătorim, pentru că eu o iubeam şi voiam să fac casă, să avem copii împreună. De câte ori o luam în braţe mă simţeam alt om, parcă mă îmbrăcam cu toată mândria vieţii. De câte ori am tremurat eu lângă ea excitat, dar nu i-am făcut nimic, iar acum aflu că iubita mea e prostituată. Prostituată, domnule! a strigat Costea. Să-mi facă ea una ca asta? De aceea refuza ea să se mai întoarcă în sat, că avea treburi mai importante aici, în

târg”.

L-am sancţionat contravenţional pentru tulburarea ordinii şi liniştii publice şi agresiune asupra persoanei, apoi i-am dat drumul, sfătuindu-l să renunţe la Zina şi să-şi caute o altă fată. *„Aşa voi face”* mi-a răspuns, neconvingător. Era un tip rău, duşmănos, avea sprâncenel încruntate, ca un duşman încrâncenat în luptă, pe care nu-l puteai suferi cum nu suferă diavolul crucea şi apa sfinţită. Pretindea, totuşi, că o iubea pe Zina.

După plecarea lui Nazâru, i-am cerut subofiţerului să o aducă în biroul meu pe Zina Mitrofan. Când aceasta a intrat, la lumina din încăpere am văzut-o mai bine. M-a izbit curcubeul de culori de pe îmbrăcămintea ei, care îi dădeau un aer de târfă, stricată de tot, deşi la fizic arăta bine, era chiar drăguţă, constatare la care am ajuns după ce am examinat-o mai cu atenţie. Era o tânără de 20 de ani, puţin grăsuţă, dar care îşi dădea aere de femeie rutinată, modernă şi fără prejudecăţi.

— Ia loc! i-am spus, arătându-i scaunul aflat în partea opusă a biroului. Spune-mi numele şi vârsta.

— Mitrofan Zina. Am 20 de ani.

O priveam şi mă gândeam: „e o frumuseţe ofilită înainte de vreme”. Tăcerea ei îmi dădea posibilitatea s-o văd cum se frământă şi dacă are remuşcări.

— Povesteşte-mi totul de la început, din sat!

— Ce pot să vă povestesc? Sunt din comuna Săcele, unde am urmat cele opt clase generale, apoi m-am înscris la liceul comercial din str. Decebal din Constanţa, de unde am fost exmatriculată aproape de sfârşitulşcolii pentru absenţe nemotivate şi unele abateri.

— Precizează abaterile!

— Am fugit din şcoală împreună cu o altă colegă de clasă, ca să mergem la discotecă cu nişte băieţi.

Atunci m-am întors în sat şi am lucrat în C.A.P., muncind în câmp la brigada cerealieră, dar în luna octombrie 1988 m-am angajat ca muncitoare la fabrica „Integrata de lână” din Constanţa, făcând naveta cu autobuzul. Eram prietenă cu Costea Nazâru de când

lucrasem în echipa lui şi de când lucram în oraş, ne întâlneam mai rar. El îmi propunea mereu să ne căsătorim, dar îl amânam pentru că nu-l iubeam.

De la Integrata mi s-a desfăcut contractul de muncă.

— Care a fost motivul?

— De două ori m-am trezit prea târziu şi n-am mai prins autobuzul de dimineaţă, iar o dată autobuzul a avut pană pe drum şi am întârziat la serviciu două ore. În această situaţie am fost mai multe colege de serviciu şi toate am fost date afară. Eu şi o altă colegă cu care mă împrietenisem atunci am închiriat o cameră în oraş şi umblam să găsim alt serviciu, dar nu l-am găsit şi am ajuns să umblăm cu diferiţi bărbaţi, aşa cum ştiţi şi dumneavoastră că se întâmplă.

Atunci i-am notat datele şi i-am dat drumul. Nu aveam motiv s-o sancţionez. Şi aşa o sancţionase Costea.

După ce reconstituisem în gând toate faptele petrecute cu nouă ani în urmă, mi-am întors privirea spre ea şi am zâmbit. Atunci mi s-a cristalizat ideea de a scrie această carte.

— Vă grăbiţi? am întrebat-o.

— Nu. N-am nicio treabă acasă. Locuiesc prin apropiere şi am ieşit să iau puţin aer şi să mai văd lume. Fac o plimbare de o oră cam la două zile.

— Mă bucur că nu vă reţin de la vreo treabă.

— Dimpotrivă, îmi face deosebită plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Deşi era o zi frumoasă, în parc era foarte puţină lume, poate şi din cauza căldurii. Aşa că noi puteam vorbi în voie, cu voce tare, fără teama că ne aude cineva.

— Vă ascult! îi atrag eu atenţia.

— Ce să vă spun? m-a întrebat Zina puţin ruşinată de situaţia ei din tinereţe, despre care ştia că am cunoştinţă. Despre dumneavoastră am aflat multe lucruri frumoase, după acel incident despre care tocmai am discutat.

— Ce puteaţi afla şi de la cine? o întreb eu mirat.

— De la domnul Leocă, sectoristul din Piaţa Ovidiu, cu care m-am împăcat foarte bine, pot spune chiar că am

fost prieteni. Eu i-am povestit de incidentul din Piaţa Ovidiu, cum m-aţi salvat atunci, iar el mi-a povestit numai lucruri frumoase despre dumneavoastră. Apoi, în 1996 când v-am întâlnit ca profesor de legislaţie la şcoala de şoferi, m-am bucurat foarte mult.

— Aţi fost reţinută vreodată la Decret 153/70?

— M-a ferit Sfântul. O singură amendă am primit de la dl. Leocă, apoi ne-am împrietenit şi nu am mai avut alte probleme. Ştiu unele colege de „breaslă” care au fost prinse pe la diferite vapoare din port şi au stat multă vreme pe la Penitenciarul „Poarta Albă”, unele şase luni, altele mai mult.

— O cunoaşteţi pe Rica? Numele ei complet este, de fapt, Vâlsan Valerica.

— Da, o cunosc. Era o tânără care locuia pe strada Miron Costin. Îmi amintesc că venise din Bucureşti şi o vreme a trăit cu un derbedeu pe nume David Goran, un adevărat duh al răului şi un mare Don Juan, care a exploatat-o ca un peşte de prostituate, după care a abandonat-o.

Eu am cunoscut-o când locuia cu chirie împreună cu una, Sica sau Vasilica, o mare „podoabă”. De fapt, pe David mai întâi Sica l-a cunoscut prin anul 1991, când l-a luat de la gară. Am auzit că „podoaba” asta acum s-a căsătorit cu un arab şi se numeşte Doamna Raşid.

M-am tot gândit cum s-o împăca ea cu obiceiurile şi cu portul lor, fiind o libertină şi foarte a dracului. Nu ştiu dacă mai sunt împreună.

— Ştiai că Rica a murit?

— Da, mi-a spus o altă fată care a fost la înmormântarea ei. Era însărcinată în luna a patra, iar medicul care a consultat-o i-a spus că este prea mare copilul şi nu se mai poate face întrerupere de sarcină, fiind obligată să-l nască. Atunci ea a mers la o farmacie, unde cunoştea pe cineva, a cumpărat nu ştiu ce medicamente, a luat o doză mare şi, fiind pe malul mării, a intrat în apă şi s-a înecat. Ce-o fi fost în capul ei?

— Rica a avut o copilărie nefericită, intervin eu. Era

orfană de ambii părinţi şi a fost crescută într-un orfelinat de pe lângă Bucureşti, după care viaţa ei a curs la fel de greu.

— Eu am auzit că toată vina o poartă acel derbedeu, acel David, care, după ce s-a săturat de ea a abandonat-o. Mi-a spus o cunoştinţă că şi el a ajuns rău, învins de propriile lui fapte; umblă jegos, ca un boschetar, nebărbierit şi mănâncă la cantina săracilor, pe care o aprovizionează Primăria Municipiului. Cred că o ştiţi? Se află pe B-dul Tomis, în fostul local al restaurantului „Pescăruş”.

Un om fără inimă, domnule profesor! Cred că îşi merită soarta, după cât rău a făcut, nenorocind mai multe femei.

— Păcat de fata asta, Rica! am accentuat eu. Au găsit-o înecată în apa mării, la mal, nişte tineri care îşi plimbau câinele. Ea a ales sinuciderea ca o uşurare, după ce dusese atâţia ani o viaţă chinuită. Şi-a găsit rezolvarea în acea „mare dezlegare a urgiilor de neîndurat”, cum o numeşte scriitorul rus Fyodor Sologub, când vorbeşte de transformarea lumii.

*

Constatând că ştie amănunte despre prostituate, i-am propus să mă ajute în identificarea unor astfel de furnizoare de plăceri cu care să discut şi să le pot descrie viaţa sau unele aspecte ce interesează lucrarea pe care îmi propusesem s-o realizez. Am abordat-o direct:

— Eu lucrez la o carte pe care am intitulat-o „*Vieţi în derivă*”, în care descriu tocmai viaţa unor tinere fete, care au ajuns să practice prostituţia din diferite motive. Îmi puteţi indica numele unora pe care să le caut şi să discut cu ele, iar după o selecţie a faptelor, să le folosesc în cartea mea?

— Vreţi să scrieţi o carte cu această temă? se întreabă Zina într-un fel retoric. Păi, ştiu eu dacă este bine să vă dau numele lor…?!

— În carte voi păstra discreţie totală privind identitatea lor. Nu voi folosi numele lor reale, nici adresele

lor sau relaţiile lor cu alte persoane.

De asemenea, mă voi strădui să prezint, cu maximă decenţă, aspectele din viaţa nevăzută a unei prostituate.

— Dacă este aşa, voi încerca să vă ajut cu ceea ce ştiu. Cum să procedăm? Vă propun să treceţi pe la mine, pe acasă, eu vă povestesc, iar dumneavoastră scrieţi.

— Nu cred că ar fi cea mai bună soluţie. În cazul că află soţul dumneavoastră, nu vreau să fiu eu cel care să contribuie la destrămarea acestei familii. Poate ar fi mai comod să ne întâlnim tot aici, în parc, unde dv. Îmi relataţi faptele, iar eu îmi notez ceea ce consider esenţial pentru obiectul lucrării mele.

— Domnule profesor! Mă pot considera o femeie norocoasă. Soţul meu ţine foarte mult la mine şi, în plus, este un bărbat bine educat şi destul de înţelegător, încât nu mă suspectează că aş face ceva rău. Nici nu i-am dat vreodată motive în acest sens, deci nu am probleme.

Iată cartea mea de vizită! Vă rog, însă, să sunaţi la telefon înainte de a veni, s-ar putea să fiu plecată.

Fiţi fără grijă că nu se va întâmpla nimic! mă asigură ea înainte de a ne lua rămas bun.

După câteva zile am sunat-o la telefon şi am rugat-o să vină, să ne întâlnim tot în parc. A acceptat şi în zece minute a apărut pe aleea parcului, venind dinspre Sala Sporturilor. Era îmbrăcată complet în alb: rochie, pălărie, sandale, geantă, toate de un alb imaculat. Pălăria era împodobită cu o panglică roz, iar borurile ei largi îi acopereau aproape complet obrajii, protejându-i de razele soarelui, dar şi de privirile indiscrete ale curioşilor. În decolteul rochiei se odihnea un lanţ de aur terminat cu cruciuliţă.

I-am ieşit în întâmpinare, am salutat-o şi am făcut câţiva paşi împreună pe alee, căutând o bancă într-un loc mai izolat, în timp ce comunicam mai mult cerebral amândoi, decât în cuvinte. Aceasta poate şi din cauză că Zina avea unele reţineri faţă de mine.

Pentru ea nu eram doar fostul profesor de legislaţie rutieră, ci şi omul care lucrasem atâţia ani în acea

instituţie cu pretenţii.

Ne-am aşezat pe bancă. Eu am reluat motivele pentru care am hotărât să scriu cartea şi cam ce aş vrea să aflu de la ea. N-a aşteptat mult şi a început să povestească unele episoade din perioada în care a practicat acea „meserie”, unele cu lux de amănunte, altele numai frânturi, ocolind cu grijă aspectele care o dezavantajau. Povestea frumos, cu vorbe domoale, care curgeau simplu şi firesc, în timp ce privirea îi aluneca agale peste trunchiurile copacilor care împrejmuiau aleea, peste florile din parc sau peste asfaltul de pe alee.

O priveam dintr-o parte şi-i vedeam chipul care i se aprindea de molcoma înduioşare a sentimentelor sale delicate, în timp ce în vocea ei potolită vibra bucuria şi mulţumirea că reuşea să-şi deschidă sufletul în faţa mea, dar continua să se ferească să-mi întâlnească privirea. Am încetat s-o mai privesc direct.

Îi ascultam povestea vieţii cu multă atenţie, fără să scot un cuvânt, iar ea povestea de zor, cu fervoare, în timp ce eu îi citeam pe chip mulţumirea de viaţă. Sufletul ei se deschidea ca o floare, dând la iveală un sentiment de linişte sufletească ce sporea clipă de clipă. Uimit de această transformare a ei, am întors brusc privirea. Zina a observat şi a tăcut, semn că se cam fâstâcise. Atunci am întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat?

— Văd că nu vă pot ascunde nimic, oricât aş vrea eu să ocolesc unele fapte.

— De ce aveţi această impresie? Eu n-am spus nimic.

— Pentru că ştiţi, deja, totul dinainte. Mă gândesc că n-ar mai trebui să vă pierdeţi timpul cu mine, din moment ce ştiţi aproape totul. Ar fi o pagubă prea mare.

— Nu este nicio pagubă, dimpotrivă. Iar în ceea ce priveşte timpul, îl voi câştiga mai târziu. Să nu uităm că timpul nu ne aparţine numai nouă, ci tuturor oamenilor care au nevoie de noi şi care vor să afle câte ceva din viaţa noastră.

— Deci, puneţi preţ pe vorbele mele? mă întreabă ea

cu vocea scăzută. De ce?

— Pentru că dovediţi sinceritate şi chiar bunătate.

Între noi s-a lăsat o tăcere scurtă pe care n-am tulburato, aşteptând reluarea povestirii.

— Eu aş vrea să fiu sinceră cu dumneavoastră, dar am unele temeri cu privire la fapte. Aş vrea să ştiu…

— Ce anume vreţi să ştiţi?

— De ce scrieţi despre prostituate?

— Pentru că vreau să prezint cititorilor câte ceva şi despre această cea mai veche meserie din lume, cât de grea şi de ingrată este şi câte necazuri şi suferinţe aduce femeilor care cad în această „zodie” şi se hotărăsc s-o practice.

Cartea se referă şi la alte destine şi vieţi, nu numai la prostituate. Pe toate le-am cules şi le voi prezenta la momentul potrivit.

— Of! a făcut ea, ca o eliberare.

Mie mi s-a părut că i se tăiase respiraţia, că se temea de îndrăzneala de care dăduse dovadă ceva mai înainte şi acum se ruşina. Am încercat s-o liniştesc:

— Nu intenţionez să întocmesc un rechizitoriu împotriva prostituatelor. Voi schimba toate datele prin care ar putea fi identificate, iar faptele lor, voi încerca să le cosmetizez cât îmi va sta în putinţă, deoarece nu-mi plac vulgarităţile.

— Ar fi bine, altfel m-ar blestema fetele care şi-ar vedea numele trecute acolo, în carte.

Am tăcut din nou amândoi, iar tăcerea s-a prelungit. Mă gândeam să nu merg acasă la Zina. Nu este bine „să te joci cu focul”, mai ales că ea se făcuse foarte frumoasă de când n-o mai văzusem şi eram încredinţat că şi ea mă plăcuse. Dar, cunoscându-mă pe mine, om aşezat şi cu destulă voinţă de a mă înfrâna de la fapte care pot aduce necazuri, am socotit că nu este nicio primejdie. În final, la invitaţia ei de a o însoţi spre casă, am răspuns afirmativ.

— Ce ziceţi, n-ar fi mai nimerit să mergem la mine acasă, unde să continuăm discuţia? Abia nu se mai holbează la noi toată lumea care a populat parcul.

— De acord, dar să mergem separat, din acelaşi motiv, am răspuns eu. Nu vreau să creăm discuţii şi suspiciuni. Ştiţi cum este lumea de astăzi!

— Dar nu facem nimic interzis. Iar de soţul meu nu mă tem, deoarece este un om civilizat şi apreciază corect orice vizită – să-i zicem „de lucru”, chiar şi între persoane de sex opus, cum este situaţia de faţă.

— Nu aş vrea să vă fac greutăţi în familie, am insistat eu.

— Nu-mi veţi face nicio greutate. Vă rog să mă însoţiţi! Doar suntem oameni de societate şi nu e nevoie să ne ascundem.

Am pornit spre locuinţa Zinei discutând diverse probleme de viaţă şi păşind alături pe stradă, ca pe un peron de gară. Când am ajuns în apropierea Capelei Militare, am lăsat-o pe ea să meargă înainte şi eu am urmat-o la câţiva paşi, până când a deschis şi am intrat în apartament.

Înăuntru era o linişte deplină, iar în sufragerie, încăperea era luminată şi aerisită, dar aerul era cald. Zina a apăsat pe un buton şi s-a auzit zumzetul silenţios al unui ventilator, care a răcorit porţiunea de lângă fereastră, unde se aflau două fotolii între care era o măsuţă joasă.

— Vă rog să vă aşezaţi comod, iar pe mine să mă scuzaţi două minute!

M-am aşezat, mi-am scos din mapă caietul pentru notiţe şi am aşteptat-o pe gazdă, care dispăruse în altă încăpere. S-a întors cu o farfurie cu fursecuri şi un filtru de cafea. A turnat în ceşti licoarea aburindă şi m-a invitat să mă servesc. Îşi scosese pălăria şi rochia albă de mătase cu care fusese în parc şi îmbrăcase o rochie de culoare liliachie, tot din mătase, cu un cordon la mijloc. „Da, mi-am zis eu în gând. Afrodita există şi în ea, la fel ca în Cleopatra, precum şi în alte femei. Doar atât, deoarece, în rest, seamănă cu toate femeile de la noi, din Dobrogea”.

Am sorbit două înghiţituri de cafea, apoi i-am pus câteva întrebări cu care s-o pun pe făgaşul povestirii.

— Viaţa de prostituată este foarte grea – a început

ea, după ce a oftat şi a tras adânc aer în piept. Este şi deosebit de aspră şi periculoasă pentru că ai de-a face cu tot felul de oameni, de caractere, unii fiind de-a dreptul răi. Este un mediu în care viaţa se dezbracă într-o totală dezvelire şi nu lipsesc: jertfa, crimele şi dezmăţul nelimitat. Ce să vă spun? Este o viaţă urâtă în care aproape totul se plăteşte cu suferinţe şi, uneori, chiar cu sânge.

De pe urma prostituţiei sunt mulţi aşa-zişi „afacerişti" care profită, începând cu „peştii" şi terminând cu traficanţii, care s-au înmulţit foarte mult.

Îmi plăcea cum povestea. Se adaptase repede mediului de relatare pe care i-l sugerasem eu cu ajutorul întrebărilor de început. O urmăream cum povestea, dar, în paralel, mă gândeam cu mulţumire, la faptul că abandonase prostituţia şi devenise femeie de casă, suferise o schimbare totală, ca în zicala: *„Valurile care izbesc stânca provoacă o spumă care spală tot şi are darul de a şterge până şi*

A făcut o pauză în povestire şi am discutat despre altceva, discuţia noastră câştigând tot mai mult în consistenţă, ceea ce dovedea că a dispărut, treptat, acea barieră care ne separa la început. Zina căpătase mai multă încredere în mine şi aborda problemele cu mai multă dezinvoltură. În continuare, ne-am limitat la discuţii colaterale cu explicaţiile necesare.

Mi se părea mai frumoasă decât prima dată când o întâlnisem în parc, dar îmi lăsa impresia că sufletul i se pitise undeva, în adâncul făpturii sale.

Dacă în parc, pălăria îi acoperise faţa şi nu-i prea zărisem obrazul ci numai gâtul ei mlădios şi catifelat se expunea razelor soarelui, scoţându-şi pălăria, faţa i se luminase, dar emoţia nu-i dispăruse complet. îi admiram pe furiş chipul gingaş, cu obrajii îmbujoraţi şi buzele cărnoase şi savuroase.

La rândul ei, mă privea discrte pe sub gene şi pe chip i se întindea un zâmbet larg, care-i producea gropiţe în obraji; ochii păreau veseli, parcă râdeau şi ei.

Razele soarelui care treceau prin perdeaua de la fereastră îi luminau faţa din toate părţile. S-a ridicat din fotoliu, a tras draperia, după care s-a aşezat din nou, potrivindu-şi faldurile rochiei pe genunchi. Am observat că îi tremurau mâinile, dar şi genunchii, iar gestul de a-şi aşeza rochia l-a făcut tocmai pentru a-şi ascunde tulburarea. În timpul în care se mişcase prin cameră, aerul se impregnase cu efluviile unui parfum plăcut.

Era ceva obişnuit la bărbaţi să aibă senzaţii plăcute când o femeie se apropie de ei mai mult. Unora li se pare că femeia le aduce toată fericirea vieţii.

Nu era cazul meu în situaţia dată.

— Vă rog să continuaţi relatarea de unde ne-am întrerupt ceva mai înainte! am spus eu.

— A fi prostituată trebuie să fii pregătită să suferi, să rezişti, să treci peste multe fapte care nu-ţi convin şi chiar să-ţi oropseşti sufletul. Bărbaţii îţi oferă bani şi sex livrate la pachet, nu şi dragoste, pentru că toţi sunt grăbiţi. Unii chiar îţi aruncă în scârbă toate acestea. În aceste condiţii, sufletul femeii prostituate suferă. Suferinţa este şi mai mare atunci când constaţi că nu eşti decât o marfă expusă pe taraba vieţii de fiecare zi, în aşteptarea etichetei care mai lipseşte pentru a-i anunţa preţul. Da, aşa este, accentuează Zina. Atunci intervine prostituata, care tratează cu clientul: „Cât? Atât. Ce oferi? Normal sau tot tacâmul”. Tot tacâmul înseamnă: normal, anal şi oral, se vede obligată ea să explice. După o ezitare, adaugă: unii solicită şi între sâni, iar alţii recurg chiar la unele perversiuni, care se lasă cu violenţe.

Să ştiţi că trupul femeii prostituate nu ţipă întotdeauna în faţa unei chemări sexuale sau a unei oferte, dar acel trup începe să ţipe disperat când ajungi să constaţi că ai devenit doar un obiect al plăcerii de câteva clipe, fără a beneficia de vreo afecţiune, la care să participe sufletul. Totul se transformă în rutină şi ajunge să semene cu orice viaţă de bordel, acea industrie a plăcerii rezervată celor care plătesc şi pe care nu-i interesează sentimentele.

Dar femeile au nevoie acută de afecţiune şi cer bărbaţilor numai atât cât sunt în stare să dăruiască la rândul lor, deşi par egoiste în ochii bărbaţilor, care le reclamă că cer prea mult de la ei, din punct de vedere sentimental. Nu este adevărat. Eu cred că nu este mult dacă ele cer un pic de tandreţe, un pic de grijă sufletească, cer pentru sufletul lor câteva clipe pe care să şi le petreacă bărbatul cu ele. Femeia se bucură când bărbatul o ţine de mână, o mângâie, o alintă cu cuvinte blânde şi frumoase şi o încălzeşte cu privirea şi cu inima lui.

La acele atingeri fizice şi sufleteşti, inima femeii vibrează ca un diapazon lovit de dirijor pentru a obţine nota potrivită şi astfel să poată începe interpretarea partiturii muzicale. De-aţi şti cât de importante sunt toate acestea pentru o femeie! Femeia mulţumită are somn liniştit.

— Ştiu! intervin eu aproape involuntar. Este vorba de acel somn fără vise de după miezul nopţii, cel mai adânc somn, când spiritul din noi pătrunde în lumea viselor ca un stăpân, dirijând faptele trăite, dar şi înlocuind alte fapte cu personaje şi decoruri noi. Abia spre ziuă somnul devine mai neliniştit, deoarece în el apar unele fâşii absurde care se împletesc pe o urzeală oarecum discutabilă.

— Dumneavoastră explicaţi mai ştiinţific, dar tot ce v-am înşirat eu aici în ultima parte, este comparaţia cu viaţa de femeie căsătorită, care este, de departe, de preferat celelilalte. Viaţa mea de familie m-a făcut să fiu o femeie mulţumită şi să nu mai doresc altceva. Înainte aveam relaţii cu bărbaţi ocazionali, dar sentimentele lipseau, erau zero, totul se rezuma la sex, a adăugat ea lăsând privirea pe covor. Pe când în relaţia cu bărbatul iubit este important numai ce rămâne dincolo de dormitor, de pat sau de actul sexual, adică rămâne acel bine sufletesc, singurul care poate fi luat în calcul. Numai el încălzeşte inima şi poate fi resimţit mai multă vreme, atât în priviri, în inimă şi în vibraţiile care declanşează orgasmul.

În relaţiile întâmplătoare, aceste vibraţii sunt extrem de rare, iar din plăcerea cărnii nu rămâi cu nimic, poate

doar o altă nouă vibraţie să-ţi mai amintească ceva, dar sufletul tot vitregit rămâne de afecţiunea după care tânjeşte.

Din experienţa mea, am întâlnit femei care tânjesc după iubirea absolută şi aşteaptă ani la rând să apară bărbatul care să le facă să vibreze sufleteşte. Abia atunci când îşi dau seama că au aşteptat în zadar se resemnează, mulţumindu-se cu o iubire pasageră pe care o consideră mai bună decât deloc. Mulţi bărbaţi nu au timp, poate nici chef de femei nu au, folosindu-se de acea relaţiesexuală trecătoare, în urma căreia femeia trebuie să se mulţumească cu banii şi cu ideea că nu este decât un trup râvnit, o maşină de oferit plăceri, după care să se întoarcă în singurătatea ei şi la starea de „copil oropsit al sorţii”.

Data trecută când ne-am întâlnit vorbeam despre Rica Vâlsan. Mi-o amintesc când am văzut-o prima dată, nu ştiu dacă împlinise 22 de ani. Avea un chip plăcut, luminos, nişte buze frumos arcuite şi peste măsură de strălucitoare, parcă le-ar fi dat cu lac, nişte ochi frumoşi şi veseli; părul ei de culoare închisă cădea peste fruntea albă, uşor bombată, fără riduri. Când deschidea gura, vorbele ei erau însoţite de sunete dulci, iar când nu-i înţelegeai vorbele, aveai impresia că te laudă. Nu trebuia să moară, dar necazul ei a fost că l-a cunoscut pe acel David Garan, un dandy care a nenorocit mai multe fete fără experienţă de viaţă. L-am văzut şi eu de departe de vreo două ori. Părea un bărbat atrăgător, înzestrat cu o privire irezistibilă, dar şi o mare lichea. Am aflat că nu avea nicio ocupaţie stabilă, dar se pricepea la poker (joc de cărţi) şi câştiga pentru că trişa. Mare bandit! După ce a trăit cu Rica o vreme, a trimis-o să se prostitueze, iar banii îi lua el, ca un „peşte” veritabil. Când a aflat că este însărcinată a alungat-o din casă, deoarece frumuseţea şi încântarea ei, atât de viu colorate, îşi pierduseră farmecul şi puterea asupra lui, încât nimic nu-l mai atrăgea spre ea. Mai târziu am aflat că fata a murit înecată în mare. Oare acesta să fi fost destinul ei?

— Este posibil, i-am răspuns eu. Destinul care i-a fost

hărăzit fiecărui om îi poate oferi şi căi nevăzute pe care trebuie să meargă, obligaţia lui fiind aceea de a depune multă stăruinţă pentru a le descoperi, să nu stea cu mâinile încrucişate, aşteptân să-i pice binele de undeva. N-aş putea spune că este şi cazul acestei femei care a avut o traiectorie atât de curioasă în viaţă.

Vă refereaţi mai devreme la femeile care dăruiesc iubire şi se aşteaptă să primească aceeaşi cantitate de iubire de la bărbaţi. Deşi pare greu de crezut, să ştiţi că există şi bărbaţi capabili să dăruiască iubire, nu numai sex, iar unii o fac până la cele mai înalte forme de trăire şi sexualitate, dovedind că au şi curajul s-o facă.

— Poate că există, dar numărul lor este prea mic, iar unii dintre ei preferă să se izoleze, să rămână singuri.

— Se izolează numai cei care suferă decepţii în dragoste. Există, însă, bărbaţi care acceptă mediocritatea sufletească şi emoţională, deoarece puţini reuşesc să descopere universul miraculos al sufletului şi bucuria pe care ţi-o dă explorarea sufletului celuilalt. Se ştie că sufletul omului constituie însăşi esenţa lui, tot ce are omul mai frumos de oferit. Numai că el trebuie căutat, descoperit şi înţeles, altfel totul e zadarnic.

Acei bărbaţi care reuşesc să descopere miracolul sufletului femeiesc şi se pricep să împărtăşească mirarea şi emoţia acelei descoperiri, îşi doresc, la rândul lor, aceleaşi împliniri pe plan afectiv ca şi femeile. Să nu uităm, însă, că iubirea şi afecţiunea se dăruiesc, nu se cumpără, ceea ce înseamnă că, dacă ele sunt daruri, nu trebuie date în schimbul banilor. Numai când ele vor fi dăruite, vor putea face sufletul să vibreze de emoţie.

Cel care vrea să se dăruiască unei mari iubiri va trebui să beneficieze de acea bogăţie interioară din care să poată dărui, altfel…

Desigur, mai trebuie îndeplinită o condiţie: cel ce dăruieşte iubire are nevoie de un partener care să-l inspire, să-l determine afectiv, încât el să scoată la lumină acea inestimabilă bogăţie interioară a sufletului.

Vă asigur că astfel de oameni există, dar ei trebuie

căutaţi – am accentuat eu expresia, văzând că Zina face ochii mari.

Chiar şi în familie nu merg toate ca la carte; în căsnicie pot interveni şi situaţii neplăcute. În astfel de situaţii, pentru a rămâne împreună, unul dintre soţi sau chiar amândoi, fac compromisuri, deşi viaţa lor în cuplu este dificilă, poate se apropie de zero. De ce o fac? Unii o fac pentru a-şi creşte copiii pe care i-au adus pe lume, conştienţi că acei copii n-au cerut acest lucru şi nu merită să treacă prin trauma divorţului părinţilor lor, care nu se mai înţeleg. Alţii au alte motive.

Capitolul II

Dragoste, voluptate şi împlinire

Zina mă ascultase cu mare atenţie, păstrând o tăcere deplină. Când am terminat, m-a privit în ochi şi a zâmbit, apoi a tras aer în piept, semn că se pregătea de o relatare mai lungă.

— Ştiţi, eu… înainte de a mă căsători cu Mihai Ploscaru, am mai fost cerută în căsătorie şi de alţi bărbaţi, dar neavând încredere în ei, i-am refuzat. Îmi aduc aminte de unul Marcel Damian în vârstă de 40 de ani, destul de atrăgător, dar avea o senzualitate îmbătrânită şi cam şovăielnică; în plus, sub bărbie făcuse guşă, iar pielea de pe trupul lui dădea semne de pierdere a supleţii; pentru că se cam îngrăşase, mâinile şi obrajii îi deveniseră pufoşi. Văzusem la alţi bărbaţi de aceeaşi vârstă cu el, atât chipul cât şi trupul îşi menţineau aspectul tineresc, suplu şi aveau părul grizonant ca oţelul, iar trupul musculos, respingând de departe termenul de om bătrân. Apoi a apărut Mihai Ploscaru care m-a invitat la restaurant de două ori, m-a invitat aici, în acest apartament şi am făcut tot ce trebuia. Pe el nu l-am putut refuza. Ne-am mai întâlnit şi altă dată la restaurantul „Casa cu lei”, unde mi-a şi propus să ne căsătorim. A fost direct, dar hazliu. Mi-a spus: „Zina, dragă, să ştii că îmi place foarte mult de tine. Eşti isteaţă, zglobie şi zveltă ca o şopârlă colorată. Pentru mine eşti o frumuseţe enigmatică şi o făptură încântătoare. Vrei să fii soţia mea?”

Declaraţia lui era înainte de a fi serviţi la masă de chelner şi-mi tăiase toată pofta de mâncare, probabil din cauza emoţiei pe care mi-o produsese propunerea lui neaşteptată, care căzuse ca un trăsnet în acel moment.

„De ce o facil” l-am întrebat, pentru că îmi placi foarte mult şi vreau să te am mereu aproape de mine, pentru a fi numai a mea. Te asigur că nu vei

M-am gândit puţin, apoi i-am spus: „Dă-mi răgaz câteva zile ca să mă analizez şi eu mai bine! „De acord. Azi e miercuri. Dacă te hotărăşti să accepţi, sâmbătă seara, la ora şapte, te aştept acasă la mine”.

M-am hotărât repede, iar sâmbătă seara m-am prezentat în această casă, unde am rămas până astăzi, când au trecut aproape şase ani de zile de când trăim împreună şi nu am ce să-i reproşez. În două săptămâni am fost căsătoriţi la ofiţerul stării civile.

Îmi amintesc şi acum cu emoţie momentul când ne pregăteam să mergem la starea civilă pentru a obţine certificatul de căsătorie. Mă îmbrăcasem cu o roche nouă care avea un decolteu generos, iar Mihai a venit din spatele meu cu un colier bogat de briliante pe care mi l-a pus la gât cu mâna lui. Era cadoul lui pentru acel eveniment. Când a închis clipsul de platină al rivierei de briliante care strălucea pe pieptul meu – îl vedeam în oglindă – mi-a sărutat umărul care devenise aproape trandafiriu de emoţie. Îmi şedea bine cu el, iar Mihai s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche: „*Draga mea, eşti un miracol viu*”, sărutându-mi iar umărul.

Pe atunci arătam destul de bine, aveam un aer de superioritate şi de voluptate.

— Arătaţi foarte bine şi acum – o încredinţez eu.

Chiar aşa era, Zina avea un chip frumos, un trup cu carnea tare, ten neted, catifelat, toate la un loc fiind, încă, în stare să trezească pasiuni.

— Ceea ce m-a uimit cel mai mult – continuă Zina – a fost constatarea că pe lume mai există bărbaţi care nu se feresc să iubească. Nu mai speram să văd aşa ceva.

Totdeauna am crezut că nu există bărbatul visat, el

există numai în închipuirea femeii. Mihai mi-a spulberat această părere, descoperind mai târziu că el s-a căsătorit cu mine din dragoste şi vă rog să mă credeţi, mi-a dovedit că sentimentele lui sunt curate şi azi ca la începutul căsniciei noastre, ceea ce îmi dă siguranţă şi o doză de încântare. De când suntem împreună nu ne-am certat niciodată.

— Nu lucraţi nicăieri? o întreb eu.

— Nu. Nu m-a lăsat el. În schimb am renunţat la menajeră şi în casă eu fac totul. Îmi place să fac totul cu mâna mea şi nu ne lipseşte nimic.

— Se vede, am confirmat eu.

— Mihai îmi este soţ şi un foarte bun prieten, pe care îl preţuiesc şi îl iubesc. Este atât de diferit faţă de ceilalţi bărbaţi pe care i-am cunoscut, iar de când am constatat că mă iubeşte cu adevărat, fac totul pentru el.

În discuţiile noastre n-a intrat niciodată alternativa că eu aş fi vrut să mă folosesc de căsnicia cu el pentru a-mi face un rost în viaţă. În cei şase ani de căsnicie m-am convins că împărtăşim amândoi aceleaşi valori, avem aceleaşi păreri în ceea ce priveşte viaţa de familie, iar de când avem copilul, avem senzaţia că suntem împreună de când ne-am născut. Duc o viaţă discretă alături de el şi asta îmi place. El mi-a dat tot cerni lipsea şi nu mai sunt nevoită să alerg de colo-colo pentru a obţine tandreţea, prietenia, speranţa, liniştea, iubirea aproapelui. Copilul nostru este frumos, sănătos şi are aproape cinic ani. După viaţa pe care am dus-o înainte de căsătoria cu Mihai, îmi cam pierise speranţa că voi avea şansa să fiu soţie şi mamă.

— Copilul unde este acum?

— L-a luat mama la ţară şi mi-l aduce abia după culesul viilor. Mi s-a făcut dor de el şi cred că vom merge noi să-l aducem acasă. Când merg acolo să-l văd, la plecare îmi e tot mai greu, dar el s-a obişnuit acolo şi îi place, nu ne simte lipsa. Eu îmi fac de lucru aici, citesc, cos câte ceva, lucrez la un gherghef ceva frumos, se numeşte goblen. Mihai zice că suntem tineri însurăţei de

când copilul nu este acasă. Asta mă face să-mi aduc aminte de primele zile din căsnicia noastră, când nu eram obişnuită să dorm în pat cu o altă persoană şi mi-a venit foarte greu. Am avut şi o perioadă de incertitudini cu privire la trupul meu, în sensul că Mihai voia copii, iar eu nu-i puteam da pentru că ceva în mine nu funcţiona normal. M-am prezentat la ginecolog, care m-a anunţat că am chisturi ovariene. Atunci m-am speriat foarte tare. Nu voiam să fac operaţie, dar nu puteam suporta nici medicamentele, încât am apelat la un medic naturist care mi-a prescris un tratament cu ceaiuri şi macerat de plante: păducel, vâsc, seminţe de mărar (pulbere-râşnite), tincturi, etc., pe care l-am urmat cu sfinţenie şi în câteva luni am scăpat.

Să nu râdeţi de mine, ce voi spune în continuare este adevărat: am fost la Mănăstirea Dervent, de lângă Ostrov şi m-am rugat, iar în ziua când am împlinit 25 de ani, am constatat că sunt însărcinată. În toată această perioadă, Mihai a fost alături de mine şi m-a ajutat foarte mult. De fapt, nimic nu înlătură tensiunea din om şi nu te reîncarcă cu energie mai bine decât o noapte de dragoste cu persoana iubită. Mihai este cu zece ani mai în vârstă decât mine şi s-ar putea ca, peste alţi zece ani, relaţia dintre noi să devină mai liniştită, însă nu cred că se va îndepărta de mine, poate va deveni şi mai drăgăstos.

*

O priveam şi nu-mi venea să cred că am în faţă o altă Zina decât acea prostituată din anul 1988, când am cunoscut-o eu şi când, prostituată fiind, tremura de teama poliţiei mai mult decât de frigul pe care îl îndura pe străzi în căutarea clienţilor. Acum devenise o doamnă cu principii şi pretenţii, ducea o viaţă liniştită de care era mulţumită şi se făcuse o femeie mai frumoasă decât înainte.

Îi studiam amănunţit trăsăturile. Chipul ei oval era încadrat de un păr negru, bogat, care unduia la fiecare mişcare a capului ei; avea ochii negri, egal distanţaţi în raport cu nasul drept, puţin în vânt, iar pomeţii obrajilor formau umbre discrete pe pielea întinsă, colorată cu un

fard discret. Numai la colţurile gurii i se formau două cute arcuite, semnul de nemulţumire perpetuă, deşi ea susţinea că este fericită şi nu aveam motive să n-o cred. Am tras concluzia că este o femeie norocoasă faţă de care soţul îşi manifestă dragostea, o adevărată „religie, nu iubire”, aşa încât viaţa ei alături de acest om a transformat-o complet într-o veritabilă femeie de casă şi o doamnă, pe deasupra. Aşa a reuşit să se îndepărteze de acea meserie ingrată, în contact cu anumiţi ticăloşi, care pentru banii oferiţi, pretindeau că au şi anumite drepturi asupra ei.

Tăcerea s-a prelungit şi Zina s-a simţit nevoită să spună ceva. Parcă a dat un voal la o parte şi a început:

— Vă spuneam că m-a uimit descoperirea pe care am făcut-o atunci, la „Casa cu lei”, în legătură cu faptul că mai există bărbaţi care nu se feresc să iubească.

— Şi eu repet că asemenea fapte nu trebuie să vă mai uimească pentru că şi bărbaţii iubesc la fel ca şi femeile.

Câte unul iubeşte cu atâta patimă încât socoteşte că femeia lui este cea mai frumoasă şi cea mai deşteaptă, neluând în seamă părerile sincere ale prietenilor care ţin să-i dovedească contrariul. Soţul este gelos? o întreb eu.

— Nu. Are deplină încredere în mine, ştiind că sunt numai a lui. Nu-şi face probleme şi pentru că nici nu i-am dat vreodată prilejul ca să creadă altfel. Dacă nu vă deranjează, v-aş propune să rămânem prieteni de familie şi veţi avea ocazia să vă convingeţi ce fel de om este.

Când aţi intrat aici, în apartament, mi s-a părut că eraţi sfios. De ce?

— Aţi spus foarte bine, vi s-a părut. De felul meu nu sunt deloc sfios, doar prudent când trebuie. Asta pentru că nu-mi plac imprudenţele, mai ales când unele fapte pot conduce la scandal sau certuri. Totdeauna le-am evitat în viaţă.

— Da. E bine aşa. Dar altceva voiam să vă povestesc în legătură cu restaurantul „Casa cu lei”.

Când m-a invitat Mihai pentru prima dată acolo, după ce ne-am aşezat la o masă, i-a făcut semn cu capul chelnerului, acesta a aprobat tot din cap, semn că se

cunoşteau şi se înţelegeau fără vorbe. Peste câteva minute ne-a adus un platou mare şi rotund plin cu stridii, pe care l-a aşezat în mijlocul mesei. Pentru că până atunci nu mâncasem stridii, le priveam mirată şi chiar cu oarecare silă. Am aşteptat puţin să văd cum procedează Mihai, ca mai apoi să încerc şi eu.

— Vrei lămâie la stridii? M-a întrebat el, în timp ce îmi punea farfurioara cu lămâie tăiată feliuţe.

Am aprobat mecanic din cap, fără să ştiu la ce să folosesc lămâia. Simţeam că-mi ardeau obrajii şi mă înroşisem toată, până la rădăcina părului, aflându-mă într-o situaţie fără ieşire. Când a văzut că mă aflu în impas, Mihai mi-a luat din faţă farfuria, a aşezat pe ea două stridii şi, cu o îndemânare de invidiat, le-a deschis şi a scos dintre valvele scoicilor nişte ghemotoace de came gelatinoasă, după care mi-a aşezat farfuria în faţă, zâmbindu-mi tandru, după care mi-a spus:

— Acum poţi să storci lămâie peste ele ca să le ia greaţa.

— Mulţumesc! M-ai scos din încurcătură, i-am spus, continuând să-l privesc discret în timp ce mâneam. La urmă am băut câte un pahar de şampanie şi am plecat acasă la el cu un taxi. Era a doua oară când ne întâlneam, dar nu-mi propusese nimic până atunci. Când am plecat de la el a rămas stabilit să ne întâlnim miercurea viitoare tot la „Casa cu lei”, atunci când mia propus să mă mărit cu el, propunere care a fost neaşteptată şi m-a uimit, aşa cum v-am spus.

Când am ajuns acasă la mine, unde locuiam cu chirie, m-am întins pe pat şi m-am gândit profund.

Îmi era silă să mai cutreier străzile în bezna nopţii, mergând apatică, în tăcere, pentru a găsi clienţi care să-mi ofere banii necesari traiului. Deşi ştiam că noaptea este pentru somn, iar pe pământ era linişte, eu umblam fără adresă, privind cerul înnorat, care părea pustiu fără stele. Atunci mă simţeam o fiinţă nefericită.

Tot gândindu-mă aşa, m-am hotărât: „N-ar strica să-l iau de bărbat. Mă mărit cu el. Îmi place ca om. Ce să mai

aştept? Visasem prea mult la o viaţă mai bună, la dragoste şi la norocul de a găsi omul potrivit cu care să-mi unesc destinele. Poate este el acela?”

Mă săturasem de viaţa pe care o duceam, o viaţă temă, dar necruţătoare, despre care aflasem că mai târziu va lăsa urme, aducând îmbătrânirea prematură, urmată de singurătate la sfârşitul acestei meserii ingrate.

Aşa cum am arătat mai înainte, sâmbătă m-am prezentat acasă la Mihai după cum ne înţelesesem.

Precaut, el m-a întrebat: *hotărât*, *Zina*?” „*Sunt* de acord cu tine cu o condiţie: să fii bun şi blând cu mine, ca să fim fericiţi împreună”. „Aşa va fi. De asta să nu te îndoieşti niciodată”.

Şi Mihai s-a ţinut de cuvânt până astăzi, a mai spus ea, aşteptând o confirmare din partea mea.

— Aţi procedat destul de înţelept – i-am răspuns, în timp ce încercam să desluşesc toată această ţesătură.

Eram uimit şi încântat totodată de judecata ei profundă în ceea ce priveşte viaţa şi cum şi-a urmărit scopul până la capăt.

— Aşa cred şi eu acum, a fost de acord Zina, care şi-a continuat povestea vieţii ei:

După ce am născut copilul, văzând că Mihai îl iubeşte atât de mult, am socotit că nu mai trebuie să am secrete faţă de soţul meu. Aşa că m-am gândit să-i povestesc viaţa mea de prostituată, ca un fel de spovedanie, încât, după ce mă va judeca şi el, să pot beneficia de înţelegere şi iertare. Ştiam că nu-mi va fi uşor să-i fac o astfel de mărturisire, dacă mai luam în calcul şi faptul că el îmi poartă o dragoste minunată şi îmi acordă o încredere totală, profundă şi nemărginită.

Întrucât n-am avut curaj s-o fac, am plecat la o bună prietenă, care are o bogată experienţă de viaţă. Aceasta mi-a spus: „Nu te sfătuiesc să-i destăinui amănunte din viaţa ta. Lasă-l cu cât ştie el! Acum te iubeşte, dar dacă află şi alte amănunte, nu-i va fi deloc uşor. Şi el are orgoliu ca toţi bărbaţii, acel orgoliu de mascul, iar dacă îşi pierde încrederea în tine, te poţi trezi în situaţia de a fi alungată,

oricât de bun îl crezi acum”.

I-am ascultat sfatul şi am renunţat să-i mai mărturisesc, dar stau mereu cu inima strânsă că el ar putea afla adevărul de la alte persoane binevoitoare şi nu ştiu cum va reacţiona. Pot spune că am o căsnicie fericită, pe care niciodată n-am perceput-o ca pe o închisoare sau ca pe o colivie din care să doresc să evadez – cum am auzit unele cunoştinţe – femei. Am un respect total faţă de soţul meu şi nu l-aş putea dezamăgi.

— Este o formă a recunoştinţei. Aceasta poate fi plata faţă de binefăcător, am intervenit eu. Dacă aţi citit Biblia, aţi văzut ce se strie acolo despre Maria Magdalena.

— Da, am citit o parte din ea. Ştiu că şi ea a fost prostituată, a răspuns Zina şi ochii ei au scânteiat.

— Întocmai. Tatăl ei, Teofil, era sirian, iar mama ei evreică. Maria Magdalena s-a căsătorit cu un om bogat pe nume Papia, care era mult mai în vârstă decât ea, dar n-au avut o căsnicie fericită. Fiind foarte uşuratică, ea a intrat în legătură cu ofiţerii romani pentru a-şi satisface trupul, ceea ce a determinat-o să-l părăsească pe Papia. S-a cuplat cu alt bărbat, Pandera, pe care l-a părăsit după un timp, ducând o viaţă desfrânată cu diferiţi bărbaţi. Când Iisus Hristos a intrat în Ierusalim, Maria Magdalena i-a ieşit înainte, a îngenuncheat, a plâns şi i-a cerut iertare pentru păcatele ei, după care a spălat picioarele Mântuitorului cu mirt şi nard şi i le-a şters cu părul ei, continuând să plângă şi să se roage de iertarea păcatelor, spunând că se căieşte. Astfel, plânsul şi căinţa ei i-au sfinţit carnea pângărită de poftele bărbaţilor, i-au spălat trecutul şi i-au adus iertarea.

— Am citit prin ziare tot felul de fapte. Chiar şi unele studente se declară un fel de Maria Magdalena, deşi… spune Zina puţin iritată.

— Da, e o formă a libertăţii totale. Deşi sunt ponegrite pentru slăbiciunile lor sexuale, unele femei nu încetează să publice anunţuri în ziare, încheiate cu tot felul de mieunări pisiceşti, lascive, precizând ce le oferă ele potenţialilor clienţi, fără pic de ruşine.

*

Prostituţia a devenit în prezent o adevărată industrie a sexului, iar numărul femeilor care îşi părăsesc familiile pentru a practica această meserie creşte neîncetat. Dacă unele justifică această opţiune prin obţinerea de venituri care să le asigure traiul, altele se plâng că nu sunt satisfăcute de propriii lor bărbaţi.

Aceasta ar explica, în parte, şi creşterea îngrijorătoare a numărului copiilor abandonaţi în maternităţi, a celor omorâţi în primele zile de viaţă sau aruncaţi de vii la ghenele de gunoi.

Dovada că din prostituţie se câştigă mulţi bani, o constituie schimbarea vestimentară în bine a prostituatelor, dar şi a proxeneţilor care le exploatează. Unele fete s-au dichisit şi s-au îmbrăcat, încât nu le mai recunoşti. Adesea mă întreb: „acesta o fi succesul feminin?”

Omenirea a evoluat lăsând în urmă multe obiceiuri, din care amintesc portul feminin: rochia, cu ani în urmă, nu era mai scurtă decât deasupra gleznei, iar femeia nu era văzută dezbrăcată de bărbaţi; chiar şi sărutul, nu se practica în public, fiind doar preludiul dragostei.

Biserica Ortodoxă Română s-a declarat constant împotriva practicării prostituţiei, considerând-o o formă denaturată a realizării actului intim dintre bărbat şi femeie, care trebuie să nască copii pentru perpetuarea speciei umane.

Cartea „Amantul doamnei Chaterlay” a fost cea care a dat semnalul, în literatură, la practicarea sexului. Aceasta s-a produs la începutul secolului XX, iar în deceniul al şaselea a dus la degenerarea familiei, apoi la apariţia SIDA – boala secolului, care n-a putut fi eradicată nici azi.

În România a apărut, după 1989, organizaţia MISA, condusă de guru Bivolaru, care, sub masca practicării exerciţiilor yoga, atrage mii de persoane pentru practicarea sexului. Acest guru reuşeşte să-i domine şi să-i facă supuşi, slugarnici şi temători, folosindu-i la munca în comun şi la meditaţii, prostituţie, droguri, misticism şi

superstiţii.

*

— Ce creaţi, ar fi mai bine dacă s-ar aproba legalizarea prostituţiei? o întreb pe Zina.

— Da. Poate aceasta ar fi soluţia de a feri societatea de răspândirea bolilor de tot felul. Mă gândesc în mod special la adolescenţi şi la tineri, nerăbdători să facă sex. Acum o fac la întâmplare, dar dacă ar exista instituţii speciale, controlate periodic de medici, situaţia ar folosi tuturor.

— Cum vă împăcaţi, în diferite ocazii cu homosexualii? Vă împiedicau în munca de căutare a clienţilor?

— Ne întâlneam cu ei prin localuri, dar erau tot în compania bărbaţilor şi nu aveam treabă cu ei.

Erau mai activi în perioada în care îşi căutau partenerii, dar după ce îşi formau cupluri stabile, deveneau destul de liniştiţi.

— Am urmărit la TV luptele care se duc de către conducătorii organizaţiei „ACCENT” din România, cărora li se alătură o serie de organizaţii străine de homosexuali şi lesbiene, pentru a obţine recunoaşterea de către societate a raporturilor sexuale între persoane de acelaşi sex, apoi a căsătoriilor şi, în final, chiar a adopţiei de copii de către astfel de cupluri.

— Se pare că ei au o dereglare psihică şi hormonală.

— Poate. Deşi le respect opţiunile sexuale, consider că relaţiile lor sexuale sunt anormale, de domeniul patologicului, deoarece ei procedează altfel decât amorul normal lăsat de Dumnezeu. Tocmai de aceea Biserica Ortodoxă Română se opune legalizării acestei anomalii, precum şi căsătoria şi adopţia de copii.

— Am văzut la TV şi am citit în presă că parlamentarii noştri se ceartă între ei, unii fiind de acord cu elaborarea de legi în sensul cerut de organizaţiile de homosexuali şi lesbiene, a spus Zina.

— Mă întreb: ce educaţie ar putea primi copiii de la un cuplu de homosexuali sau de lesbiene? Eu am cunoscut

câţiva homosexuali şi câteva lesbiene, despre care voi face menţiune în cuprinsul cărţii de faţă. Poate vom avea ocazia să stăm de vorbă cu ele împreună şi să vedeţi câte ciudăţenii ascund.

— Când lucram în „branşă” – spune Zina pufnind în râs – existau mai puţini homosexuali decât în zilele de acum şi cunoşteam pe cei care aveau rol de „fetiţe” pentru că aveau aproape permanent ud turul pantalonilor, cu toate că foloseau tot felul de dopuri din vată, cârpe sau alte materiale textile; abia când au apărut pampers-urile s-au mai rărit, că nu toţi aveau posibilităţi să-şi cumpere atâtea câte le erau necesare. îi compătimeam pentru asta.

— Da. De la unii am auzit că îşi pun dopuri în anus, dar alţii folosesc pampers ca sugarii.

— Vă rog să-mi scuzaţi întrebarea. Ce simt ei? Mai ales cei care sunt „fetiţe”. Contactul sexual este dificil uneori chiar şi pentru o femeie care are o altă construcţie a sexului şi este dotată cu alte mijloace de simţ.

— Asta nici specialiştii cred că n-au reuşit să o dezlege în totalitate. Este tot ceva dirijat din creier.

— Este ceva deosebit care leagă cuplurile de homosexuali pentru că sunt foarte geloşi, sfârşind adesea cu crime în caz de trădare a unuia dintre ei.

— Dar despre droguri, ce părere aveţi? Le foloseaţi?

— Eu personal n-am folosit niciodată. Chiar îmi era teamă de ele. Am avut nişte „colege de breaslă” care le foloseau, în special cele care pătrundeau în port şi aveau relaţii sexuale cu marinarii arabi şi turci.

De la ele cumpărau alte prostituate care erau deprimate din cauza problemelor pe care le aveau la ele acasă. Se drogau ca să-şi uite necazurile, dar eu cred că îşi făceau mai mult rău.

— În România mai pătrundeau droguri şi înainte de 1989, dar erau puţine persoane care le foloseau; acum drogurile constituie o problemă socială majoră, tot mai multe persoane – tineri, din păcate – cad pradă acestui flagel. Aceste produse chimice sunt foarte periculoase pentru sănătatea oamenilor, conducând la apariţia unor

boli ale sângelui, chiar şi la moarte.

Persoanele dependente de droguri fac orice pentru a le obţine, fură, bat, omoară, duc la faliment propria lor familie.

Citeam într-o publicaţie de specialitate că un grup de cercetători italieni de la Centrul Naţional de Cercetare condus de Georgio Bronyetti, a descoperit că, în afară de efectele lor toxice asupra organismului uman, drogurile atacă şi ADN-ul, provocând mutaţii care alterează materialul genetic ereditar. De aici concluzia că ele au efecte catastrofale asupra generaţiilor viitoare, iar acesta ar trebui să fie un motiv serios de îngrijorare pentru cei care conduc ţara în prezent.

Pornografia deşănţată care denaturează educaţia tinerei generaţii, precum şi drogurile, homosexualitatea, la care se adaugă diferitele secte religioase, constituie comportamente deviante. Ele vin din Occident, tocmai de acolo unde vrem noi, România, să ne integrăm.

De când au fost deschise graniţele, în România au pătruns tot felul de spioni, pedofili, terorişti, hoţi şi criminali urmăriţi general în ţările lor, care se ascund la noi şi un număr mare de secte religioase, care aduc cu ele droguri, traficanţi de valută şi de carne vie, falsificatori de valută, bande înarmate care execută crime la comandă şi alte grupuri de persoane care practică violenţa.

Aşa s-a ajuns ca în şcoli şi facultăţi, mulţi elevi şi studenţi să fumeze haşiş, marihuana, heroină şi ajung dependenţi de droguri, cu consecinţe deosebit de grave. Dependenţa de droguri este foarte periculoasă pentru societate, măcinând sănătatea indivizilor ei.

Oamenii cinstiţi, dar săraci, privesc cu uimire toate aceste schimbări în rău şi în sufletele lor creşte disperarea neputincioasă în faţa cinismului şi destrăbălării din societatea noastră contemporană, în care unii semeni ai noştri trăiesc numai pentru plăcerea simţurilor, beneficiind de prosperitate fără muncă.

…Înainte de a pleca de la Zina, i-am cerut adresele şi numele fostelor „colege” în cea mai veche meserie din

lume. A ezitat. Abia după ce am asigurat-o că voi discuta blând cu ele, că nu le voi menţiona numele reale în carte şi tot ce voi scrie va respecta toate regulile decenţei, mi-a dat câteva nume. I-am mulţumit şi am plecat, ieşind în stradă unde se desfăşura spectacolul vieţii de fiecare zi.

În săptămâna următoare am pornit în căutarea fetelor de pe lista pe care o încropisem. Le-am găsit greu, datorită activităţii lor mai mult nocturne şi pentru că nu le ştiam locurile în care acţionau sau gazdele lor.

A trebuit să parlamentez cu fiecare dintre ele, dar în final, am obţinut datele necesare cu care am putut creiona prezenta lucrare.

Capitolul III

Olga Manole – mărire şi decădere

Era prima pe lista mea şi locuia în zona Pieţii Griviţa. Întâmplarea a fost s-o găsesc la poartă, unde condusese o cunoştinţă care tocmai pleca, iar acum privea în urma acesteia, în lungul străzii. Am salutat-o:

— Sărut mâna!

— Bună ziua, domnule! Căutaţi pe cineva?

— Da. Pe dumneavoastră, i-am răspuns.

— Poftiţi în casă! a spus treând într-o parte pentru a-mi face loc să intru în curte.

Camera în care m-a invitat avea un aer stătut şi era dominată de o tăcere funerară; pe un fotoliu dormea o pisică tărcată, care nu s-a mişcat când am intrat, fiind obişnuită cu diferite persoane.

— Jos, Pixi! a strigat Olga, după care s-a întors spre mine şi mi-a explicat că pisica trândăveşte toată ziua pe acel fotoliu.

Pisica nu s-a mişcat, a ridicat încet capul şi ne-a privit, pe rând, cu ochii ei rotunzi şi verzi, părând surprinsă că nişte năvălitori şi-au permis s-o deranjeze.

Mirată de acest fapt, a coborât încet de pe fotoliu şi s-a aşezat pe coadă la uşa şifonierului. Mişca din urechi revoltată de gestul stăpânei, care n-o lăsase în tihna ei, cel puţin să toarcă în voie.

Olga mă privea cu interes, dovedindu-se o fire

cercetătoare. Aştepta să-i dezvălui scopul vizitei mele.

I-am explicat în câteva cuvinte obiectul vizitei mele, iar ea a fost de acord.

— Şi cum aţi vrea să vă povestesc? Aşa, ca o declaraţie la poliţie?

— Nu tocmai, dar v-aş ruga să relataţi cât mai multe amănunte pentru a-mi uşura prezentarea cât mai reală şi mai completă a faptelor.

Olga a ridicat din umeri şi şi-a aprins o ţigară.

— Fie! Să ştiţi că nu am o biografie de invidiat.

M-am născut în oraşul Tulcea în 1963. Tata lucra la fabrica de conserve de peşte, iar în martie 1969 s-a înecat în Dunăre. Am rămas singură cu mama, care era însărcinată în luna a şaptea. Şocul produs de moartea tatălui meu a produs naşterea prematură, iar la naştere a murit. Copilul, un băiat de 3

kg. În greutate, a murit în spital peste o lună şi jumătate, aşa că am rămas orfană, fără tată, fără mamă şi fără frate.

La înmormântarea mamei mele a venit tanti Tina, sora mamei, care locuia în Constanţa, în această casă şi la plecare m-a luat şi pe mine cu ea, ştiind că nu am acolo pe nimeni şi niciun sprijin în viaţă. De atunci îmi duc viaţa aici. În general aş putea să mă declar mulţimită că am avut tot ce trebuie din punct de vedere material, dar sufleteşte am suferit mult, alergând veşnic „de la un mal la altul, fără mamă, fără familie şi fără dragoste”.

Mătuşa Tina, pe numele ei adevărat Clementina, era căsătorită cu un navigator, unchiul Milică, un om bun, liniştit, dar care era mai mult plecat cu vaporul, iar educaţia am primito de la tanti Tina. Ea m-a dat la şcoală şi am terminat la liceul „Mihai Eminescu”. Nu am fost prea strălucită la învăţătură, dar am trecut întotdeauna în anul superior fără probleme.

În clasa a XI-a de liceu eram nelipsită de la reuniuni şi baluri care se ţineau atât în şcoli, cât şi în diferite cluburi din oraş. Atunci l-am cunoscut pe Miron, elev în clasa a XII-a la liceul „Mircea cel Bătrân”, cu care am

umblat tot anul şi toată vara care a urmat, fiind nedespărţiţi. L-am iubit din toată inima, care îmi era încărcată de dragoste, încât pulsa atât de tare, că sângele abia îşi mai găsea loc în ea; o forţă invincibilă pusese stăpânire pe mine şi mă ţâra spre un ţel necunoscut. Am fost cu el peste tot – şi în Delta Dunării – unde m-am dăruit lui fără pretenţii, crezând că se va căsători cu mine.

Adevărul a fost amărăciunea când am constatat că nu am fost decât o victimă lipsită de apărare şi, mai ales, de minte. Eu îl credeam pe Miron cel mai inteligent bărbat şi puternic, tandru, încât toate atingerile şi sărutările noastre s-au transformat într-o pornire încântătoare, apoi au dominat instinctele sexuale care au desăvârşit totul.

Mie îmi plăcea foarte mult scăldatul în mare şi ne întâlneam mereu pe plajă. După ce am băut destulă apă de mare, am învăţat să înot foarte bine. Totul era superb, iar toată tinereţea noastră de atunci râdea de acea prospeţime aspră.

Tina îmi cumpărase rochii şi încălţări frumoase şi arătam ca o adevărată domnişoară, plină de graţie şi în cap cu destule cunoştinţe despre lume şi viaţă.

În rest, încă mai căutam peste tot mângâierea de care nu avusesem parte în casa părintească atunci, în copilăria mea. Adesea mă dezbrăcam în camera mea şi mă studiam în oglindă, prilej cu care constatam că mă maturizasem fizic.

Recunosc că atunci, în ciuda rezistenţei mele, am simţit că sunt la discreţia lui, ameţită şi de clocotul sângelui şi de faptul că îl iubeam – spune Olga încet, dar apăsând pe fiecare cuvânt. Toate acestea m-au făcut să mă dăruiesc lui pe de-a-ntregul, în lupta aceea superficială împletită cu dorinţa de abandon şi de refuz simulat.

Poate că el ar fi trebuit să aibă înţelepciune pentru amândoi, dar n-a avut-o, a profitat de faptul că eu îl iubeam cu patimă şi nu-mi puteam minţi inima, pe când dragostea lui n-a fost decât înşelăciune.

În vara anului 1975, Miron a susţinut examenul de admitere la o şcoală de ofiţeri din Bucureşti, iar în toamnă

a plecat şi n-a dat niciun semn de viaţă timp de un an de zile, lăsându-mă doar cu visele mele şi cu inima îndurerată. De atunci l-am urât, l-am detestat.

Plângeam singură în cameră, certându-mă cât de proastă am fost. Atunci mi-am adus aminte de episodul de la vârsta de 14 ani, când am avut primul ciclu. Atât de tare m-am speriat atunci, neştiind de prefacerea pe care o suferise organismul meu. Mătuşa Tina era ocupată şi nu avea timp să-mi explice ce mi se întâmplă, mulţumindu-se doar cu: *„de treabă că n-ai* să mori din asta! De acum intri şi tu în rândul femeilor. Aşa se va întâmpla în fiecare lună de azi în”.

Mai multe am aflat la şcoală de la colegele mele de clasă, apoi din cartea de anatomia şi fiziologia omului.

A urmat o tăcere profundă şi prelungită, timp în care Olga şi-a şters lacrimile de pe obraji şi şi-a aprins o nouă ţigară.

Eu îi studiam chipul şi îmbrăcămintea. Nu era o femeie frumoasă, poate şi pentru faptul că afişa un aer de om ursuz, în timp ce se străduia să fie amabilă cu mine şi din când în când, pe chip îi apărea un zâmbet amar, specific femeilor care servesc doar plăcerii altora. Deşi nu împlinise 35 de ani, trupul ei, nu tocmai bine întreţinut, se cam veştejise datorită numărului mare de acuplări întâmplătoare; în colţurile gurii avea o încreţitură neclintită, care zbârceşte obrazul femeilor, mai ales cel al fetelor bătrâne şi al ambiţioşilor decăzuţi; avea, însă, pielea de pe nas întinsă spre nări.

Olga purta o rochie de culoare bleu, având un decolteu generos care îi scotea în afară sânii de forma unor bidonaşe, cam obosite. Mă privea cu oarecare suspiciune cu ochii ei de culoare închisă, din care răzbăteau priviri vagi, încărcaţi de genele rimelate, iar obrajii i se îmbujoraseră când i-am spus motivul pentru care mă aflam în casa ei. În gând mi-am zis:

„Doamna este o blăniţă cu urme vagi de femeie de consum.

Pare o doamnă de cursă lungă la care este greu să

rezişti, dacă nu eşti bine hrănit şi antrenat. Mai trebuie îndeplinită o condiţie: în cameră să fie întuneric”.

E drept că la începutul discuţiei noastre nu se arătase prea veselă, poate şi pentru faptul că o întorsesem din drum.

Când a observat că o studiez, a tras adânc din ţigară, a eliberat fumul şi, cu o voce răguşită, a început să spună că simte că a îmbătrânit şi că privindu-se în oglindă, a constatat că i-au apărut nişte fire albe de păr. A continuat prin a se biciui pentru faptele ei proprii, dar susţinea că inima ei a împietrit şi nu mai vrea să sângereze.

— După terminarea liceului am stat acasă un an de zile, gândindu-mă să învăţ şi să dau examen la o facultate, dar n-a mers. M-am angajat de sezon la staţiunea „Neptun”, vreo trei veri la rând am lucrat, iar apoi am abandonat definitiv serviciul.

În anul 1979, soţul mătuşii Tina a murit în naufragiul navei „Independenţa” în zona Bosfor, la turci, iar de atunci a trebuit să ne descurcăm singure. A fost greu la început. Nu exista ceva mai rău decât priveliştea dezolantă a sărăciei care lasă în urmă ruşine şi dezgust, amărăciune în suflet, voinţa de a trăi ca să vedem ce va fi mai departe. După câteva luni am început să uităm şi în casa noastră au început să vină femei şi bărbaţi care au adus cu ei veselia şi distracţia.

Mătuşa Tina era o femeie înaltă, trupeşă, impunătoare, trecută puţin de 45 de ani, care era conştientă de valoarea şi de farmecele ei. Avea un păr castaniu spre blond, pe care îl purta lung pe spate, în valuri de onduleuri mari, care atrăgea bărbaţii. N-a trecut multă vreme şi practicile ei mai puţin „ortodoxe” au început să ne aducă bani, iar mai târziu m-a atras şi pe mine la acele practici, fiind destul de coaptă.

Casa este compusă din cinci camere şi, uneori, toate erau ocupate de perechi.

Transformarea trupului meu a observat-o mai întâi un amant al mătuşii Tina, care i-a spus:

— Dă-mi-o şi mie pe Olga, măcar o dată!

— Nu ţi-e ruşine? a ripostat ea. Olga e un copil.

— Ce copil, dragă? A trecut „pragul” şi acum e bună de…

Dacă până atunci privisem de pe hol ce se petrece în salon sau în camere, de atunci mătuşa mea îmi tot dădea de înţeles că avem nevoie de bani şi altele.

În august 1988 a dat o petrecere mare – un adevărat chiloman. Atunci am băut cam mult şi puţin cu voia mea, puţin cu aprobarea tacită a mătuşii, am intrat în „clan”. E drept că beneficiasem şi de unele sfaturi practice pe care mi le dăduse ea:, 4 stea nu se învaţă din cărţi, ci din experienţa practică, pe material viu. Este nevoie de cea mai bună exploatare şi cea mai bună administrare a instinctelor sexuale, combinate cu tandreţe faţă de client. Dar pentru asta este nevoie şi de autoeducare şi să pretinzi bărbatului să acţioneze şi el pornind de la cunoaşterea corectă a naturii feminine. Altfel, acel bărbat dominat de pasiune se comportă ca un călău faţă de femeie, pe care o consideră victima sa, pentru că îi lipseşte cunoaşterea psihicului feminin. Acest comportament vine de la tendinţa lor de autoritate. Să nu uiţi că instinctul sexual este la fel de important şi pentru femei”.

I-am ascultat acest „instructaj” de fiecare dată. Ea nu ştia la început câte cunosc eu despre sex, că nu-i povestisem păţania mea cu Miron.

Iniţial am încercat să mă împotrivesc:

— Eu aş vrea să mă căsătoresc, să am casa mea!

— Asta mai târziu. O căsătorie nu e cine ştie ce, iar când durează mai mult, devine plictisitoare. Singurul ei avantaj este că stoarce din partener tot potenţialul erotic.

Olga s-a oprit din povestit, şi-a aprins o nouă ţigară, după care a rămas pe gânduri, privind fumul care se înălţa spre tavan. Avea figura unui copil încăpăţânat care trăia senzaţia că a fost înfrânt de pedeapsă şi trecea ceva sub tăcere, un lucru despre care în realitate ar fi vrut să vorbească.

— Mie nu-mi plac bărbaţii care abuzează de slăbiciunea fiziologică a femeii. Cu acest comportament ei

dovedesc că sunt inferiori femeii, care are o disponibilitate constantă pentru plăcere şi pot fi iubite de bărbaţi chiar şi în cazul când se împotrivesc, pe când bărbaţii nu sunt în stare de aşa ceva.

— Şi totuşi, puţine femei beneficiază de orgasm, îi răspund eu. Pe când unele se topesc, „mor" de fiecare dată când au raporturi sexuale cu bărbaţi, altele nu-l au deoarece nu le-a putut fi stimulat acel punct erogen foarte sensibil care declanşează orgasmul. Am observat că acum se dau lecţii la TV pe teme sexuale: glande, hormoni, secreţii, puncte erogene, dorinţe refulate, antrenament erotic, etc. etc.

— Sexul fără sentimente nu are nicio valoare, mă asigură Olga şi o cred că doar e profesionistă.

După acel chiolhan de care am amintit, dimineaţa m-am trezit mai devreme ca de obicei şi mă aflam în bucătărie – continuă Olga după o pauză. O văd pe tanti Tina că intră pe uşă cu părul răvăşit, cu ochii umflaţi şi cearcăne în jurul lor. Am privit-o intens.

— Nu mă mai privi aşa! mi-a strigat ea. Arăt îngrozitor, nu-i aşa? a pronunţat ea repede în timp ce îşi aprindea ţigara. Aseară am cam depăşit măsura în toate.

— Da, cam aşa arăţi, am mângâiat-o eu verbal. Şi chiar aşa era. Draga mea mătuşă, care seara era elegantă, acum avea pe cap o glugă de mărăcini roşcată. După ce a intrat în baie de s-a spălat, s-a pieptănat şi s-a machiat, fără să închidă uşa ca de obicei, a ieşit alta, pregătită pentru micul dejun care o aştepta pe masă.

— Ce mă tot studiezi atâta? m-a întrebat ea.

— Te priveam doar. Când părul îţi este luminat de soarele abia răsărit, arată roşu ca focul. Îmi place şi mirosul de fructe al rujului pe care îl foloseşti.

— E pe terminate şi rujul. Dar tu de ce stai şi te uiţi la mine? Fă şi tu cafeaua aia mai repede!

— O fac, dar să-ţi spun ceva mai întâi. Ieri, pe la ora zece, m-am întâlnit în piaţă cu profesoara mea de istorie. Am salutat-o, iar ea s-a oprit şi mi-a vorbit foarte frumos, tratându-mă cu respect, ca pe o persoană importantă. Ea

mă mai crede, încă domnişoară, o fată inocentă, pe când eu, în realitate…

— Nu-ţi scrie în frunte ce faci şi nu te mai formaliza atâta! Ce vrei acum? Lasă, că nu se strică să avem bani în casă. Sau poate vrei să mergi în port să faci pe hamalul?

— Să ştii că nici asta nu este o viaţă fericită, să trec ca o marfă de la un bărbat la altul. În interiorul meu mă simt batjocorită, parcă sunt scuipată de cei cu care mă întâlnesc.

— Până la urmă te vei obişnui tu şi cu asta.

A avut dreptate. În mâinile ei devenisem ca un obiect de ceară pe care îl modela cu deplină autoritate. La rândul meu am fost exact ca o păpuşă care am imitat-o în toate: fel de a vorbi, gesturi, purtarea ei temerară şi provocatoare, precum şi meteahna aceea grea, care m-a aruncat în vâltoarea vieţii printre prostituate.

Aşa m-am lansat eu în cea mai veche meserie de pe pământ, cu însuşirile şi obiceiurile preluate de la ea, sub a cărei influenţă şi învăţătură crescusem.

Olga tace din nou, căutând pachetul cu ţigări ca să adauge un nou metru cub de fum la cel existent. Aprinde ţigara, trage adânc în piept fumul albastru, apoi îl scoate pe nas precum bărbaţii experimentaţi.

— Când m-am lansat eu pe piaţă – spune cu mândrie interlocutoarea mea – am avut un succes teribil. Poate nu mă credeţi, dar eram ca un fluture vrăjit, care îşi putea întinde aripile, fără teama că şi le-ar putea pârli, chiar dacă ar fi zburat prin foc.

Dar succesul meu n-a durat decât vreo şase luni de zile, deoarece m-au prins cei de la poliţie şi m-au trimis patru luni de zile la Penitenciarul „Poarta Albă”.

Nu aveam decât 25 de ani şi acea întâmplare nenorocită mi-a marcat toată viaţa. Tot ce făurisem până atunci şi toată tinereţea mea pe care o proiectasem în imagini gingaşe şi efemere, s-au transformat într-um abur rarefiat care, suflat pe o sticlă înainte de răsăritul soarelui, dispare imediat sub arşiţa lui.

În 1993 am primit o altă lovitură: tanti Tina s-a

îmbolnăvit, doborâtă de un cancer uterin. Am internat-o în spital, dar după un timp am luat-o acasă şi cu tot tratamentul pe care l-a urmat, s-a stins din viaţă în vârstă de numai 54 de ani, lăsându-mă singură în lupta cu viaţa, dar pe deplin stăpână pe această casă. De casă sunt mulţumită că îmi oferă adăpost şi un oarecare confort, ferindu-mă de improvizaţiile vieţii, care adesea seamănă cu cele ale unei insecte nestatornice. Cunosc destule „colege de breaslă" care locuiesc în chirie şi sunt nevoite să facă sex cu clienţii lor prin parcuri, prin maşini sau prin boschete, deoarece proprietarii nu le permit să aducă bărbaţi în casele lor.

O priveam cum povestea calmă şi abătută, iar din simplitatea indecentă cu care îi fusese devastată viaţa am priceput de ce arată astfel, după numai 34 – 35 de ani.

În cazul ei, crudul adevăr se exprima singur.

— Cu bărbaţii m-am împăcat bine, nu am avut probleme, pe unii chiar i-am apreciat şi i-am regretat.

— Vreţi să-mi povestiţi câteva cazuri?

— Desigur. Doar sunt la spovedanie cu profesia mea.

— Numai dacă doriţi. Nu vreau să vă simţiţi obligată.

— Îmi aduc aminte de un tip de vreo 38 de ani, care m-a acostat prin 1995 şi m-a invitat la restaurantul „Zorile", cel de pe malul mării. A comandat el fripturi, şampanie, prăjituri, iar la sfârşit şi câte o îngheţată mare „Profiterol", după care m-a dus acasă la el. De atunci ne-am întâlnit de mai multe ori şi mă simţeam bine, că eram eliberată de constrângerile sărăciei care căzuse peste noi după inflaţia din 1991; recunosc că mie îmi dăduse fiorii prăpastiei.

Odată, când tipul se cam cherchelise de atâta băutură, l-am întrebat:

— De unde ai atâţia bani?

— Bani lichizi nu prea am, mi-a răspuns el, căci îi ascund în acţiuni la purtător pe ceilalţi, pentru a evita situaţiile periculoase.

— Dar ce pericol te paşte? De cine te temi?

— De ochii oamenilor răi. E mai bine să fii prudent.

— Ce bine este să ai bani mulţi şi să cheltui câţi vrei, fără să fii nevoit să faci economii.

— Nu-i aşa? De aia am grijă de ei.

— Eu credeam că dacă vom rămâne împreună, aşa cum mi-ai promis, nu va trebui să ne temem de nimeni.

— Vom vedea, a răspuns el, clătinând din cap.

— Eu vreau să avem o casă mare, o vilă.

— Deocamdată nu se poate. Oricine ar vedea-o, ar spune că a fost construită din bani necinstiţi, aşa că, în această perioadă de tranziţie nu e bine. Va trebui să ne mulţumim o vreme cu căsuţa mea modestă, care îndeplineşte toate condiţiile de hogeac (în sensul de loc pentru raporturi intime). Nu ţi se pare?

Şi apoi, ai văzut şi tu că avem destui prieteni

— Dar aceia sunt prietenii tăi! am spus eu puţin iritată.

— Pot fi, foarte bine şi ai tăi, cu condiţia ca să ştii să ţi-i apropii, vorbindu-le frumos, acceptându-le calităţile şi defectele. E drept că nici eu nu ştiu prea multe despre ei, în afară de faptul că toţi sunt oameni de afaceri, din categoria acelora care au năpădit oraşul după revoluţie şi au bani, foarte mulţi bani şi se prezintă ca fiind investitori în diferite domenii de activitate.

Printre ei sunt unii care fac tot felul de escrocherii, folosindu-se chiar de banii statului, sub acoperirea unor societăţi fantomă sau organizaţii nonguvernamentale.

— Ce înseamnă „societăţi fantomă”? l-am întrebat.

— Adică acelea care nu există, fiind reprezentate prin câte o căsuţă poştală, dar care învârte fonduri mari.

Ei, drăguţe, află că mulţi încearcă toate formele de ilegalităţi pentru a scăpa de sărăcie şi de nefericire, dar puţini reuşesc, iar cei ce reuşesc, se îmbogăţesc.

— Dar în Biblie scrie că fericiţi sunt cei care dispreţuiesc bunurile pământeşti – îi atrag eu atenţia.

— O fi scriind, dar nimeni nu poate fi fericit când dă peste el vreo nenorocire: sărăcie, boală, moarte, incendiu, cutremur, inundaţii sau chiar vreun război.

— Da, aici ai dreptate. Mai ales dacă te gândeşti că

omul este un animal superior care se iubeşte şi se stimează mai mult pe el decât pe alţii.

— Ce spui tu este o dovadă de narcisism, dar pe acel om îl avantajează şi îl face să fie mulţumit.

— Şi până când va fi mulţumit?

— Până când va greşi, va fi descoperit, apoi… se ştie restul care urmează.

— Păi, unora le este ruşine să fie cinstiţi şi atunci fură, înşală sau iau mită. Degeaba se tot vorbeşte de corupţie, în realitate nimeni nu a fost pedepsit.

— Nu mai vorbi aşa, că devii periculoasă!

Ne-am mai întâlnit de câteva ori, apoi nu l-am mai văzut. Am aflat de la o cunoştinţă că a fost „priponit" de poliţie, împreună cu alţi oameni cu bani, afacerişti veroşi, care au dat „ţepe" statului.

…În vara anului 1996, m-am împrietenit pe plajă cu Radu Sorin, un bărbat înalt şi slab, de vreo 33 de ani. Locuia într-un apartament de pe b-dul Ferdinand, unde mă duce în fiecare zi după plajă. S-a purtat destul de frumos cu mine. Spunea că este funcţionar la Primăria Municipală, iar apartamentul este al lui, fiind divorţat de doi ani de zile.

Într-o zi chiar i-am spus să ne căsătorim, ceea ce l-a surprins. Şedeam în pat după o partidă de sex.

— Nu crezi că ar fi bine să ne căsătorim? Eu te iubesc, şi aş vrea să avem familia noastră, copiii noştri, ce zici?

— Eşti nebună? a sărit el ca ars. Cum să avem copii împreună?

— Aşa cum face toată lumea copii, ce este neclar?

— Nu se poate! Tu eşti tânără şi poţi avea oricând familia ta. Cred că o căsătorie este o crimă împotriva dragostei. Ea obligă două personaje să stea împreună toată viaţa, ceea ce este un chin! a strigat el, din nou.

— Am înţeles. Tu nu vrei să fim împreună, iar eu, care te credeam un domn, constat că m-am înşelat.

— Află că eu vreau libertate şi să fac dragoste numai atunci când vreau eu. Nu vreau să am copii, pe care îi

consider o pacoste pentru părinţi.

— Deci, vrei libertate. Abia acum înţeleg mai bine.

— Ce înţelegi?

— Păi, să-ţi spun. Într-o zi te-am văzut la restaurantul Zorile cu un bărbat, pe care îl ştiu bine că este homosexual. După comportarea voastră, am tras concluzia că şi tu eşti homo. E adevărat?

— Poate că este.

— Cum poate? înseamnă că eşti homo şi e abject!

— De ce e abject? Vorbeşti anapoda şi habar nu ai ce este homo.

— Ba ştiu foarte bine, este bărbatul care întreţine raporturi sexuale anale cu un alt bărbat, ceea ce este împotriva naturii.

— Vezi-ţi de treabă! Nimic nu este împotriva naturii atunci când fapta procură plăcere. Nu cumva eşti geloasă?

— Geloasă pe un curlangiu?! am ripostat eu, coborând din pat furioasă. M-am îmbrăcat şi l-am părăsit, ferindu-mă din calea lui.

Ulterior am aflat că el locuia în Cernavodă, nu lucra nicăieri, iar apartamentul unde mă ducea pe mine era al surorii lui, care era plecată în concediu la munte în acea perioadă.

Pentru toate acestea îl uram. Acum eram sigură că nu trebuia să mă căsătoresc cu el, deşi voiam să scap de singurătate.

Peste vreo lună de zile ne-am întâlnit întâmplător în faţa magazinului „Tomis” S-a postat în faţa mea şi m-a întrebat:

— De ce mă ocoleşti, Olga? Nu vrei să-mi răspunzi la telefon. Ce rău ţi-am făcut?

— Credeam că ai înţeles că nu vreau să mai am nicio legătură cu tine. Asta pentru că m-ai luat drept ceea ce nu sunt. Pentru ce te interesează pe tine, plimbându-te în libertate, poţi găsi atât bărbaţi, cât şi fete uşuratice în tot oraşul.

— Aia e problema, că eu te vreau pe tine, nu pe altele.

— Înţelege că relaţia ta cu mine s-a terminat de atunci. Ştii bine care erau intenţiile mele paşnice, să am familie, copii, casa mea. Dar cu cine? Cu un aventurier care nu este capabil să-mi aprecieze sentimentele? Bine că am descoperit că, pe deasupra, mai eşti şi homosexual.

— Te mai întreb o dată, vrei să rămâi prietenă cu mine?

— Nu! Adio pentru totdeauna! i-am spus şi i-am întors spatele, văzându-mi de drum.

Era a tria oară când ratam căsătoriei, dar de ultima nu mi-a părut rău chiar deloc. De atunci nu am mai primit alte cereri în căsătorie.

…Olga a făcut o nouă pauză să-şi aprindă o nouă ţigară, dar n-a mai folosit bricheta, chinuindu-se să aprindă direct de la chiştocul rămas de la cea fumată. Trăgea grăbită din ţigară ca dintr-o doctorie care urma să-i potolească o durere fizică pe care o avea în suflet, pe care numai cu tutun şi alcool o mai putea anestezia. Vocea i se îngroşase şi părea răguşită. O vreme a rămas nemişcată în fotoliu, ţinând ţigara între degete deasupra mesei. Ţinea un picior peste celălalt, care îi tremura şi odată cu el îi tremurau şi pliurile rochiei. Părea stăpânită de o emoţie puternică. Deodată a început:

— Odată am adus aici, acasă, un tânăr în vârstă de 20 de ani, cu care am făcut dragoste. Când s-a ridicat din pat şi a plecat la baie, pe cearşaf am văzut sânge. Am crezut că mie mi s-a întâmplat ceva, dar n-a fost aşa. L-am întrebat şi el a recunoscut că era prima dată când se împreună cu o femeie. Puritatea lui m-a emoţionat atât de tare, faptul era atât de serios, încât mi-a inspirat respect. Acel tânăr avusese atunci prima ocazie de a se împreună cu o femeie, iar acea femeie am fost eu, care i-am oferit plăcerea unui inocent tânăr virgin. Era unică în viaţa mea o astfel de experienţă. Când m-am dăruit lui, nu i-am oferit doar plăcere, ci şi o bucurie unică pentru un bărbat la început de drum în această problemă sexuală.

În acelaşi timp, pentru mine a fost o fericire, un cutremur, o supremă împlinire pe care am asemuit-o cu

bucuria unei tinere mame care ţine în braţe copilul ei care plânge şi trebuie împăcat.

În momentele de plăcere, mi-am dat seama că tânărul nu voia să se mai sfârşească actul sexual. Recunosc că îl invidiam puţin în sinea mea pentru tinereţea şi puritatea lui. L-am însoţit în baie unde i-am arătat vata, spirtul şi leucoplastul, învăţându-l cum să le folosească, apoi m-am întors în cameră şi m-am gândit: „Eu am 30 de ani şi sunt aptă pentru a rămâne însărcinată. El n-a folosit prezervativul. Ce ar fi dacă aş avea un copil cu acest tânăr atât de frumos şi de inocent?”

Instinctele mele adormite se trezeau şi doream nespus de mult să devin mamă pentru ca mai târziu să am lângă mine pe cineva de care să mă pot sprijini. N-a fost să fie aşa. Tânărul meu a mai venit în casa asta de două ori, ne-am simţit bine, dar eu tot n-am rămas însărcinată. Cineva a fost de vină. Poate chiar eu.

Niciodată nu i-am luat bani pentru actul sexual.

— Sunt darnică şi îngăduitoare, nu-i aşa? mi s-a adresat ea mie.

Nu i-am răspuns. Olga trage cu sete din ţigară şi râde în hohote, eliberând valuri de fum din gură.

Pare puţin zeflemitoare, de parcă ar fi vorba de un curaj înduioşător de rezistenţă acerbă în faţa destinului.

Adunându-i în gând toate necazurile prin care a trecut, o compătimeam şi îi acordam unele circumstanţe atenuante, deşi ea socotea că a ieşit victorioasă în scurta ei viaţă, dar asta o spunea doar cu jumătate de gură.

— Altă dată când mă aflam pe stradă, a oprit lângă trotuar, în dreptul meu, un tânăr care a coborât şi a venit drept la mine, spunându-mi:

— Vă place natura?

— Da. De ce mă întrebi?

— Hai să facem o plimbare în mijlocul naturii! a zis el râzând, în timp ce mă ducea de braţ spre portiera din dreapta a maşinii lui.

M-am supus fără să-mi dau seama, am intrat în maşină şi am plecat cu el. Am ajuns în pădurea de la Valu’

Traian, iar acolo a scos un pled pe care l-a întins pe iarbă, sub copaci, neam aşezat amândoi alături şi am început să vorbim:

— Aveţi o viaţă tumultuoasă, dar nu cred că vă ocolesc necazurile uneori. Cum faceţi să le înlăturaţi? m-a întrebat tânărul.

— Necazuri mai au şi alţii. Toată lumea are. Dar eu mă strădui să le uit şi păstrez în memorie doar acele fragmente din faptele pe care le-am petrecut şi mi-au umplut sufletul – i-am răspuns eu. Deşi, recunosc că nu prea am avut multe bucurii în viaţă, sunt o fire sensibilă şi mă emoţionez destul de uşor.

Tânărul m-a privit în ochi şi a zâmbit. Era foarte frumos, o drăgălăşenie copilărească şi o graţie atrăgătoare erau întipărite în trăsăturile feţei lui rotunde, iar peste buzele lui frumos arcuite şi cărnoase trona o mustăcioară blondă, nu prea stufoasă. În general avea trăsături proaspete, pure, delicate şi nişte ochi fermecători, blânzi, de vuloarea castanei coapte, care mă atrăseseră de la început, determinându-mă să urc în maşina lui.

Avea 25 de ani, după cum mi-a spus mai târziu şi vorbea frumos, calm, îmbujorându-se la faţă în timp ce se alinta întocmai ca un băieţandru care se ştie admirat, iar aceasta îi dădea siguranţă.

Trupul lui radia, în întregime, o sănătate veselă şi fericită, precum şi o tinereţe fragedă, uşuratică, dar încântătoare. Mi-am dat repede seama că am în faţa mea o persoană bine crescută şi la fel de cultă; din figura lui blândă radia bunătate şi deprinderea de a gândi repede. Cum stătea el aşa, întins pe burtă, a descoperit un cărăbuş care urca pe un fir de iarbă.

S-a întors spre mine cu tot trupul, mi-a zâmbit, apoi a început să declame versurile:

„… urcă mândru şi grăbit să vestească lumea mare.

Prea cinstită adunare.

Primăvara a sosit”, după care a luat cărăbuşul în palme şi l-a mângâiat cu vorbe. M-a cucerit cu totul, încât mi-am zis în gând: „iată un om care admiră şi iubeşte atât

de mult natura şi care se minunează la vederea ierbii, a insectelor şi tot ce o compune!”

Pe de altă parte, eram îngrijorată că din această plimbare mă voi alege numai cu poezia şi cu natura, dar m-am înşelat. Când am trecut la treabă, tânărul mi-a dovedit că este nu numai un visător, ci şi un mascul pe cinste.

După o scurtă pauză, am întrebat-o:

— Pe Lia Istrate o cunoaşteţi?

— Da. O cheamă Aurelia, dar noi îi spuneam Lia. Am cunoscut-o în toamna anului 1995 pe când lucra la un magazin alimentar de la noi din cartier de unde mă aprovizionam şi eu. Întrucât era foarte atentă cu mine când mă servea, o simpatizam şi devenisem un fel de prietene. Pe la începutul lunii mai 1996 m-am pomenit cu ea acasă la mine, plângând.

— De ce plângi? Ce e cu tine? Ce-ai păţit atât de grav? am întrebat-o văzând-o atât de nenorocită.

— M-a concediat patronul la care lucram.

— Şi pentru asta trebuie să te omori atâta? Dă-l dracului! Acum sunt destui patroni. Găseşte şi tu altul!

— Poate voi găsi, dar acum nu mai am nici unde să locuiesc, deoarece fosta mea colegă de serviciu cu care am împărţit camera cu chirie până azi, mi-a spus să mă mut de acolo, că nu poate plăti ea şi pentru mine.

Lia este o fată foarte frumoasă, dar durerea o înfrumuseţa şi mai mult. Lacrimile ei m-au convins.

— Bine, fato, de azi vei locui la mine, până când vei găsi ceva mai bun, împreună cu o altă fată, Sica. Te costă 500.000 lei, dar mâncare nu-ţi pot asigura, va trebui să te descurci singură.

— Mulţumesc mult! a răspuns ea printre lacrimi.

Am condus-o să-i arăt camera şi am rămas o vreme de vorbă cu ea. Când şi-a scos îmbrăcămintea de pe trup şi i-au rămas goi sânii şi umerii, n-am rezistat să nu-i sărut trupul atât de frumos. Semăna cu Maria Magdalena, numai că Lia avea părul arămiu, aproape blond.

În zilele următoare, în casa mea veneau diferiţi bărbaţi şi femei pentru sex. Lia vedea, dar nu spunea

nimic, dar când a terminat banii, i-am propus să înceapă să-şi ofere trupul. Ştiam că nu este fecioară, deoarece îmi povestise aventura cu prietenul ei care locuia într-un sat din judeţ. Nu mi-a dat un răspuns ferm, dar nici n-a refuzat direct, astfel că, în altă zi i-am trimis un bărbat în cameră, pe care a fost obligată să-l accepte pentru ca să nu mă supăr eu, mai ales ştiind că nu are unde să se ducă.

Bărbatul era un vechi client al casei, dar eu eram ocupată în acel moment şi l-am trimis la ea.

Aveam de gând s-o păstrez în casa mea şi să împărţim totul pe jumătate, dar Lia şi-a găsit locuinţă în altă parte şi a plecat să lucreze pe cont propriu.

Degeaba am insistat, era încăpăţânată şi cam îndărătnică şi atunci am lăsat-o în voia sorţii, să rămână doar o maşină de produs plăcere.

După plecarea ei, acel bărbat din Ovidiu a revenit şi a întrebat de ea. I-am spus că a plecat de la mine, dar nu ştiu unde locuieşte.

— Mi-a plăcut foarte mult fata, a spus el. I-am propus să-mi fie soţie dar m-a refuzat.

— Mi-a spus şi mie ce i-ai propus. Gândeşte-te că Lia este tânără, frumoasă, deşteaptă, n-a împlinit nici 20 de ani, cum să se căsătorească cu tine?

— Ţi-a spus ţie că nu vrea?

— Da, aşa mi-a spus. Păi, dacă ea voia, până acum era căsătorită cu tine, dar vezi şi tu că nu vrea.

— O fi vârsta mea? Am 38 de ani, dar am o situaţie materială frumoasă, iar ca bărbat cred că nu sunt de lepădat.

— Atunci caut-o şi insistă! Poate o îndupleci.

Omul a plecat supărat, dar hotărât s-o găsească.

— Lia îmi spusese despre propunerea acestui bărbat, dar când a spus că l-a refuzat categoric, îmi venea s-o bat, nu alta. Am certat-o: „Proastă eşti, fătucă. Dai tu cu piciorul norocului în situaţia în care te afli! Nu te mai întâlneşti tu cu o asemenea pleaşcă”.

O altă pauză scurtă şi o nouă ţigară, iar Olga a continuat:

— Mai cunosc o altă fată, tot „colegă de breaslă”, dar nu ştiu dacă mai profesează. Este mai tânără decât mine cu câţiva ani, dar am învăţat la acelaşi liceu şi pot spune că, pe atunci, am fost şi puţin prietene.

Locuia pe undeva, pe lângă Casa de Cultură a Sindicatelor şi era o adevărată doamnă, deosebindu-se mult de celelalte prostituate.

Roxana e numele ei, Panait Roxana, iar tatăl ei a fost ceva pe la partid. Decăzuse după revoluţie, ca toţi ceilalţi.

Am făcut o vreme – pe perioada liceului – schimb de cărţi beletristice, de aceea ştiam unde locuia: ea mi-a dat „La Medeleni” de I. Teodoreanu, iar eu i-am dat „Fraţii Karamazov” de F.M. Dostoewski, după câte îmi aduc aminte. Când am intrat în camera ei din apartamentul în care locuia cu părinţii ei, am rămas uimită de ordinea şi curăţenia de acolo şi de biblioteca bogată pe care o avea.

Când am întâlnit-o în 1995 printre prostituate, m-am mirat, pentru că ea nu avea nimic în comun cu vreuna dintre noi. Mi s-a părut că şi ea era nedumerită asupra prezenţei sale în acel mediu, dar fiecare le ştie pe ale lui.

Se schimbase mult de când n-o mai văzusem. Avea obrajii supţi şi o linie tragică în jurul buzelor, tot cu firea ei dârză, dar acum lipsită de vlagă în mişcări, la care se adăuga o distincţie din care graţia se micşorase.

N-am avut răgazul necesar s-o studiez bine, dar mi s-a părut că pielea ei, deşi încă netedă, căpătase o paloare verzuie.

Gândindu-mă că poate are nevoie de ajutor, am încercat să vorbesc cu ea, dar ea a ridicat din umeri şi a refuzat să poarte o discuţie cu mine.

Avea în ochi ceva de sălbăticiune, iar din mişcarea pleoapelorei am înţeles că este deprimată şi nu doreşte să se exprime şi astfel evita compania celorlalte.

De atunci n-am mai văzut-o, dar am auzit că i-au murit ambii părinţi, după care s-ar fi mutet într-o garsonieră din zona Farului Nou. Mai nou, îmi spunea o „colegă” că Roxana ar avea un butic cu cosmetice pe undeva, prin piaţa din km. 4 – 5, dar nu ştiu sigur.

Olga se opreşte din povestit, deschide fereastra şi se întoarce pe fotoliul cu pachetul de ţigări în mână, zicând:

— V-am afumat de tot. Vă rog să mă scuzaţi, dar nu mă pot lăsa de iarba asta păcătoasă!

— Nu face nimic. Cândva şi eu am fumat, dar am reuşit să scap de tutun în martie 1984. Este vorba de voinţă.

— Tocmai ceea ce îmi lipseşte mie – a răspuns ea cu o voce răguşită, aproape baritonală, pironindu-şi privirile pe covorul de pe duşumea. Degeaba trăiesc liberă, fără nicio oprelişte, făcând totul numai după capul meu. Constat, pe zi ce trece, că singurătatea mă apasă tot mai mult şi nu mai pot îndrepta nimic din eroarea gravă pe care am săvârşit-o în adolescenţă şi după aceea.

Stau uneori singură aici, în fotoliu şi-mi trec în revistă amintirile din viaţa pe care am dus-o. Prin minte mi se perindă tot felul de năluciri melancolice, care ţâşnesc dureros din adâncul memoriei.

Îmi este ruşine, dar trebuie să vă mărturisesc un fapt care ştiu că nu-mi face cinste ca femeie.

Fiind aproape permanent pe stradă, în preajma cârciumilor, am început să beau. La început primeam câte un pahar de alcool de la viitorii mei clienţi, din care gustam, apoi îl lăsam pe masă, dar cu trecerea timpului am început să beau, golind paharul din două înghiţituri. Apoi am ajuns să cumpăr de la magazin şi să beau acasă, singură sau în companie.

După ce mă ameţesc bine, mă culc şi dorm toată ziua. Băutura nu-mi face bine, dar mă anesteziază şi dorm.

Am suferit şi două preinfarcturi, dar m-au salvat medicii din Spitalul Judeţean – secţia cardiologie, aşa că sunt cam şubredă şi cine ştie cât o mai duc.

O compătimeam sincer, dar am evitat să-i spun.

*

Privind-o şi ascultându-i vocea răguşită, în memorie mia revenit o întâmplare petrecută într-o staţie de autobuz, într-o seară, aproape de ora 22°°. Mă întorceam dintr-o vizită şi aşteptam autobuzul Nr. 100 în staţia de la

Complexul Obor. De mine s-a apropiat o doamnă, care avea faţa umflată – probabil de alcool – cu multe riduri pe frunte şi în jurul gurii roşii, care contrastau cu obrajii ei de culoare aproape violetă, o persoană îmbătrânită prematur, cum am putut eu constata la lumina becului de pe stâlpul electric.

Trebuie să spun că aspectul ei îndemna la reflecţii amare. Deşi mă cuprinsese un fel de dezgust faţă de înfăţişarea ei generală, o curiozitate ciudată mă îndemna s-o studiez amănunţit. Atât i-a trebuit femeii. Văzându-mă interesat de persoana ei, mi-a şoptit:

— Nu vrei o „ţavă”? Hai, că e ieftin, 200.000 lei şi locuiesc aproape!

În penumbra nopţii, ochii ei mari au prins să strălucească, trădând astfel mulţimea focurilor pe care ea le-a trăit odată. Când mi-a suflat în obraz dinspre faţa ei a venit un miros puternic de alcool.

Expresia „ţavă” eu o înţelesesem tavă de bucătărie şi i-am cerut să repete. Atunci ea mi-a indicat sexul ei cu palma, însoţind gestul cu expresia: „Hai, nu fi prost, că ai înţeles!” Atunci am intrat în jocul ei:

— Eşti curată? am întrebat-o eu.

— Da ce-ţi închipui? Foloseşti şi tu prezervativul, a adăugat, găsindu-şi cu greu cuvintele.

— Nu vreau! Prefer să merg la soţia mea.

— Eşti fraier! Eşti din ăia care stau sub papucul nevestei. Degeaba eşti înalt şi frumos. Să ştii că şi eu am fost frumoasă şi-i întorceam pe degete pe bărbaţi… dar ce să mai spun… acum sunt aşa… dar sunt singură vinovată de situaţia mea – a mai bolborosit femeia, dar eu n-am înţeles ce spunea. A fluturat palma în aer a lehamite, apoi s-a îndepărtat, mergând pe lângă zidul ce adăposteşte florile de lângă trotuar cu paşi şovăielnici şi cam împleticiţi. Când a trecut pe lângă un cerşetor care şedea jos, cu mâna întinsă, femeia i-a dat o palmă peste chelie şi i-a spus: „Du-te acasă!”

Auzisem de la specialişti că prostituatele obişnuite să facă sex zilnic suportă foarte greu pauzele de două sau mai

multe zile.

Priveam în urma ei şi mă întrebam: „Care să fi fost necazul ei şi ceasul care i-a schimbat destinul? Ce moment nefast de rătăcire a scos-o din făgaşul normal al vieţii, aducând-o în această „meserie" de uzură, al cărui deznodământ este în mai toate cazurile, decăderea fizică şi morală? Această femeie nu s-a plâns, dimpotrivă îşi recunoaşte vina şi îşi acceptă viaţa în derivă pe care o duce – ca pe o soartă amară – fără mustrări de conştiinţă. Sau poate greşesc eu? Cine ştie câte regrete o macină? Poate a sperat şi ea, ca toate celelalte femei, că va rămâne veşnic tânără şi frumoasă, iar bărbaţii se vor înghesui se curteze, n-a ştiut că viaţa este complexă şi plină de surprize".

M-am apropiat de cerşetor şi i-am pus o monedă de 10.000 de lei în pălăria soioasă pe care o ţinea întinsă, apoi am urcat în autobuzul care tocmai oprise în staţie. M-am aşezat pe un scaun de la fereastră, iar lângă mine s-a aşezat o tânără care semăna cu un lujer de floare îmbobocit. Rochia strânsă pe trup îi scotea în evidenţă formele bine pârguite, aproape de coacere.

Pe faţa ei albă, încadrată de un păr castaniu, care îi cădea pe umeri în falduri, străluceau doi ochi verzi şi vioi ca la viezure, în timp ce pe buze îi flutura un zâmbet ştrengăresc.

„Ce diferenţă!" – mi-am zis în gând. E drept că vârsta este cea care face diferenţa, în principal, dar şi tânăra şi prostituata au dreptul la gesturi calde, omeneşti, la bunătatea şi bunăvoinţa celorlalţi oameni.

Când am coborât din autobuz, am constatat că noaptea îşi intrase, pe deplin, în drepturi, întinzându-şi voalul ei negru peste natură, peste oameni, case şi alte obiecte. Oraşul era aproape adormit şi începea să viseze şi, pe măsură ce zgomotele din jur se stingeau, noaptea lua totul în stăpânire. Pe bolta întunecată, stropită cu miriade de stele care formau un covor fermecat ca în poveşti, luna rotundă ca o pâine se ridica spre înaltul cerului. Calea Lactee (calea laptelui, cum este cunoscută în popor)

împrăştia pe bolta cerului o lumină leşietică. În noaptea caldă şi tăcută părea că totul împrejur stă la pândă şi ascultă.

Fiecare umbră de copac pe care luna o proiecta pe sol, aşternând-o de-a curmezişul drumului, părea să-mi şoptească: „Tu ştii ce este fericirea?” Nu prea ştiam.

În apropierea casei m-am oprit să ascult şi să pândesc, dar am constatat că peste tot domnea o linişte deplină care îmi mângâia inima.

În acea noapte şi eu aş fi fost în stare să zâmbesc stelelor şi chiar să cânt – mai am voce şi ştiu destule cântece foarte frumoase din perioada tinereţii mele – dar nu aveam lângă mine persoana iubită. Pentru că stelele asta fac, zâmbesc oamenilor îndrăgostiţi şi tocmai de aceea sunt ele atât de frumoase.

„Ce extaz aş putea sorbi eu din aceste efluvii nocturne, dacă ar fi altă situaţie!”, m-am auzit eu şoptind involuntar.

Am intrat în casă, după care am deschis fereastra pentru a privi afară de unde abia venisem, ca să mă satur de feeria naturii. Petreceam la fereastră câte un ceas aproape în fiecare seară, prilej cu care treceam în revistă, în gând, toate evenimantele de peste zi, la care luasem şi eu parte, după care mă culcam liniştit; altă dată mă indispunea câte ceva, chiar şi numai cerul care se întuneca şi cobora prea aproape de pământ.

…Am mai privit-o o dată pe Olga şi mi-am zis: „Ea este prostituata cu „Nu vrei o ţavă?”

*

Dintre filele caietului meu de notiţe am scos lista pe care mi-o dăduse Zina Ploscaru şi i-am arătat-o.

— Pe care le cunoşti? am întrebat-o.

— Pe Rica Vâlsan, pe Vasilica Vlase şi Lia Istrate, care au locuit la mine în această casă, apoi pe Caliopi Rusu, Fănica Stan, Silvia Racu şi pe Mona Zoican. Pe celelalte nu le cunosc. Dar mai ştiu altele.

— Vreţi să-mi spuneţi câte ceva despre fiecare?

— Cam ce aţi vrea să ştiţi?

— Orice. Cum le-aţi cunoscut? Ce au păţit? Ce fapte deosebite au făcut?

— Păi, despre Lia Istrate şi despre Roxana v-am spus. Despre Rica Vâlsan am puţine date pentru că a stat puţin în gazdă la mine, apoi a murit. Ştiu că a trăit o vreme cu David Goran, un derbedeu venit de prin Galaţi, iar după ce s-a să turat de ea, a trimis-o în stradă. El nu avea serviciu, nu a lucrat niciodată, dar juca tot felul de jocuri de noroc de unde câştiga. Era un tip hain la suflet, încât o urmărea pe stradă şi îi lua toţi banii. Mare măgar!

Eu îi spuneam Ricăi să nu-i mai dea bani, să se ducă şi el la muncă, fiind mare cât un cal, dar ea îmi spunea: „Nu-l cunoşti, Olga, dar e un om bun, dar ajuns şi el la strâmtorare”. „Ăsta e om bun, dragă? Eu m-am lămurit cum este el numai din cele ce am văzut”.

Rica şi-a pus capăt zilelor din cauza lui David, a fost găsită înecată în apa mării, la mal.

Pe acest David mi l-a adus în casă Sica Vlase în vara anului 1991. L-a cunoscut în gara Constanţa şi au trăit o vreme amândoi, deşi el o ştia că este prostituată. Această Sica este o căţea – spune Olga râzând involuntar – care, dacă este scărpinată pe burtă, se culcă imediat cu faţa în sus. Dacă un bărbat îi oferea o prăjitură sau un coniac, pleca cu el imediat. Niciodată nu se gândea la urmări sau dacă bărbatul o făcea cu ea din inimă sau numai din buzunar; importantă pentru ea era satisfacţia de moment. Avea destinul fixat, întocmai ca fluturele prins în acul din insectar. Ajunsese „curvă de morocani”. Intra foarte des în port şi urca pe vapoarele arabilor sau turcilor. Până la urmă am auzit că s-ar fi măritat cu un arab şi se numeşte Vasilica Raşid. Unele colege fac glume pe seama ei, întrebându-se dacă se îmbracă la fel ca arăboaicele, cu işlic şi fuste lungi, mai ales că toate o ştiu o zvăpăiată şi nestăpânită, vulgară şi chiar violentă. A fost şi ea de vreo două ori pensionară a Penitenciarului Poarta Albă.

Îmi amintesc de una Magda Tănasă, o tipă de vreo 40 de ani, care rămăsese văduvă de bărbat şi ne spunea că ea a coborât în stradă pentru a găsi bărbatul în stare să-i

producă orgasmul. Cred că are acum vreo 45 – 46 de ani.

— Şi l-a găsit pe cel în stare s-o facă fericită? am întrebat-o eu mai mult din curiozitate.

— Nu ştiu, că nu am mai văzut-o în ultima vreme, dar am auzit că a bătut-o un „peşte”, care a găsit-o în teritoriul lui, iar asemenea greşeli se plătesc, mai ales atunci când refuzi plata. Probabil că ea s-a împotrivit, iar el s-a folosit de forţă ca orice huligan.

Meseria de prostituată este grea şi obositoare, dar, mai ales, periculoasă, adaugă Olga oftând din greu. Nopţi pierdute, trebuie să fii la dispoziţia diferiţilor bărbaţi, fiecare cu caracterul, comportarea şi pretenţiile lui, dacă te plăteşte; unii te şi bat, alţii sunt sadici.

Datorită frigului, multe fete s-au îmbolnăvit la partea de jos, iar tratamentul nu dă rezultate în toate cazurile, mai ales atunci când este aplicat prea târziu.

— Nu vă temeţi de bolile care bântuie lumea peste tot?

— Ba da, dar ce putem face? Trebuie să ne câştigăm şi noi existenţa şi unde s-o mai facem? Noi am pierdut „trenul” privind pregătirea, iar noii patroni nu angajează decât fete tinere, care ştiu să lucreze cu calculatorul sau care au studii superioare. Noi suntem depăşite de vreme.

— Aţi avut multe colege care s-au îmbolnăvit?

— Da, au fost mai multe. Unele au murit, altele zac şi acum în patul suferinţei. Altele au rămas însărcinate, iar dacă nu au reuşit să facă avort, au născut şi îşi cresc greu copiii.

Îmi aduc aminte de una, Fănica Stan, venită în Constanţa prin anul 1992. A murit de cancer uterin. Eu cred că vina este mai mult a ei, femeie căsătorită, având o familie solidă, îşi lasă ea casă, soţul şi copilul la Călăraşi, şi vine pe litoralul Mării Negre ca să facă prostituţie. Nu ştiu cum făcea, dar roiau bărbaţii în jurul ei, atraşi cum atrage un magnet pilitura de fier.

Fănica spunea că a avut atâţia bărbaţi, încât îşi simte carnea saturată, dar nu-l putea uita pe Florin de la Călăraşi, care era „frumos ca o fericire efemeră, dar m-a

trădat, ticălosul”, îşi încheia ea blestemul de durere.

Spunea că ea nu-i obligă pe bărbaţi să folosească prezervativul, considerând raporturile sexuale ca ceva normal, ca o pasiune sănătoasă, ceea ce nu este adevărat.

Prostituţia face ca organismul femeii să se uzeze, să se degradeze. Dovada a fost chiar ea, dovedind că sexul exagerat i-a îmbolnăvit organele interne, care, mai apoi, i-au adus sfârşitul. A suferit atât de mult, săraca, până când şi-a dat duhul. Am fost odată acasă la ea şi am găsit-o în pat. Se plângea că medicamentele nu au niciun efect: „Mi-au dat doctoriile astea şi de trei luni tot bolnavă sunt. O să mor şi nu am decât 38 de ani”.

Aşa a fost. A murit şi a fost îngropată cu banii adunaţi de la celelalte prostituate.

Am mai avut o altă colegă, Mia (Maria) Pândele, care la vârsta de 28 de ani a murit de cancer la sân. Se tot plângea că o dor sânii şi a ajuns la medic cam forţată de celelalte prostituate. Medicul i-a spus că are noduli la sânul stâng şi i-a propus să o opereze, pentru a nu se extinde, dar ea nu s-a mai prezentat pentru a fi operată. Ne spunea că o să-şi caute leacul pe altă cale, deoarece nu concepea să i se taie sânul şi să trăiască mutilată. Într-adevăr avea sâni frumoşi, rotunzi şi tari, dar când zăcea în pat, îi rămăseseră exact ca nişte buzunare goale, scoase în afară pentru a arăta că nu mai au nimic în ele. În trei luni de zile s-a chinuit, apoi s-a stins. Când am văzut-o în ultima fază, era resemnată. Toate cele care au vizitat-o au avut vorbe de părere de rău, dar şi de condamnare pentru gestul ei de a refuza operaţia. Sânii ei au fost doar un răsfăţ şi o mână de ajutor dată morţii.

Aşa ne vom duce toate, una câte una, a spus Olga şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

M-am ridicat din fotoliu ca să plec. S-a ridicat şi Olga care m-a condus până la poartă. Înainte de a ieşi din casă i-am mulţumit pentru informaţiile date şi am asigurat-o că tot ce voi scrie se va referi decent la fapte de viaţă, fără a afecta vreo persoană.

— Nu voi da niciun nume real şi nimeni nu va şti

despre cine este vorba.

— La vârsta mea nu-mi mai pasă de nimic, domnule, a spus ea, ştergându-şi ochii cu batista.

— La revedere şi vă mulţumesc foarte mult!

— La revedere!

Capitolul IV

Roxana Panait – mândrie şi umilinţă

Pe Roxana n-am găsit-o de prima dată, deşi am căutat-o la trei adrese. N-am renunţat. Am luat-o de la început cu căutările şi abia când am ajuns la doamna Elvira din str. Cezar Bol iac, am reuşit să aflu că Roxana poate fi găsită la buticul de cosmetice din piaţa din cartierul km. 4 – 5. M-a întâmpinat cu răceală.

— Spuneţi ce vreţi să ştiţi? m-a întrebat puţin iritată.

— Trebuie să aprofundăm unele discuţii. Nu cred că este locul, nici timpul potrivit pentru o astfel de abordare care nu se pretează să fie făcută în public. Vă rog să alegeţi un loc unde să putem gândi şi discuta în voie.

După câteva momente de gândire, Roxana m-a privit lung şi a spus cu vorbe sacadate, în timp ce scria adresa pe o hârtie:

— Mâine este duminică şi nu lucrez. Iată adresa! Vă aştept pe la ora zece. E bine aşa?

— Foarte bine. Voi fi acolo. Vă mulţumesc!

Am salutat-o şi am pornit spre staţia de autobuz.

În drum spre casă mi-am adus aminte de vizita făcută doamnei Elvira şi am zâmbit. „Ce femeie volubilă şi isteaţă!”

Când am sunat mi-a deschis chiar dânsa cu un zâmbet larg pe faţă. O femeie cam de 70 de ani, care-şi purta destul de bine anii, având un trup dolofan şi obrajii bucălaţi, iar chipul luminat de doi ochi verzi din care scăpărau scântei cu o privire ageră căreia nu-i scăpa nimic. Era îmbrăcată cu o rochie verde de muselină, un păr alb, frumos coafat, care îi dădea o aparenţă tinerească, dacă n-ar fi dat-o de gol ridurile care îi brăzdau chipul. Mâinile ei erau corect manichiurate, dar pe dosul palmelor pielea se zbârcise, semn al trecerii anilor, dar ele spuneau

că n-au mai fost de mult timp mângâiate. Aşa cum arăta, mi-a făcut impresia că se pregătea să plece în oraş.

— Sărut mâna! am salutat-o eu.

— Bună ziua, domnule! Pe cine căutaţi?

— Pe domnişoara Roxana Panait.

I-am spus numele meu şi că vreau să discut ceva cu Roxana.

— Eu sunt doamna Elvira, proprietara casei, dar ce pot să vă spun? Roxana nu mai locuieşte aici de doi ani de zile, s-a mutat în cartierul Farul Nou, dar nu ştiu să vă spun blocul, pentru că n-am fost acolo niciodată.

— Doream să discut cu dânsa o problemă importantă.

Văzându-mă neîncrezător în cele ce îmi spusese, doamna Elvira m-a invitat în casă şi mi-a spus:

— Iată camera în care a locuit Roxana, împreună cu mama ei!

Am privit în jur. Camera era spaţioasă, orientată cu ferestrele spre soare, de unde primea lumină toată ziua. Pe pervazul ferestrei erau rânduite ghivece cu flori înflorite, viu colorate, aliniate ca soldaţii, dar mie îmi făceau impresia că seamănă cu un stol de păsărele care s-au oprit acolo să se odihnească după un zbor lung şi obositor.

— Luaţi loc ca să mai stăm de vorbă!

— Mulţumesc! Nu voiam să vă reţin, mi s-a părut că vă pregăteaţi să ieşiţi în oraş.

— Abia m-am întors din oraş. Nu mai plec nicăieri.

M-am aşezat pe fotoliu şi doamna Elvira a început:

— Fata asta a suferit multă vreme după moartea mamei sale. Chiar în camera asta a murit.

— Dar nu s-a căsătorit? o întreb eu mai mult pentru a-mi întregi datele în legătură cu Roxana.

— Nu. A avut un prieten, dar n-a avut noroc, a spus ea, fără a da alte detalii. Este profesoară, o fată foarte deşteaptă, dar viaţa nu oferă bucurii la toată lumea. După ce îl împuşcaseră pe Ceauşescu şi se schimbase regimul, toate se întoarseră pe dos.

Văd multe fete tinere, abia scăpate de şcoală, care se mărită cu bărbaţi mult mai în vârstă decât ele; unii le pot fi

taţi sau chiar bunici, dar au avere care le asigură o stare materială bună, încât devin boieroaice dintr-odată. Uită repede viaţa lor de mai înainte, când trăiau ca vai de ele şi îşi ştergeau nasul cu poala rochiei, adesea de o culoare şi de o curăţenie îndoielnice, cum le era şi obârşia de familii nevoiaşe. Nu le invidiez, Doamne fereşte, dar cred că le-ar sta mai bine dacă n-ar uita de unde au plecat. Lumea zice: „A fost norocul lor!” Din păcate, unele îşi iau aere de mari doamne, deşi comportarea loreste tot de ţoape, împodobindu-se cu brăţări pe toată lungimea braţelor, inele pe toate degetele, la fel ca ţigăncile şi la gât îşi pun un lanţ de aur gros de poţi lega cu el câinele din ogradă. Ele nu mai fac copii, naşterea fiind pentru ele socotită o nesăbuinţă, incultură sau de lipsă de grijă faţă de propria persoană. Se consideră femei moderne, deşi acasă la ele au fost câte 10 – 12 fraţi. Dacă soţul îi cere să facă copii, au răspunsul pregătit: „Nu se poate! Dacă nu-ţi place, te las şi plec la altul care mă vrea aşa cum sunt”.

— Da, doamna Elvira. Multe femei îşi montează în interior sterilet sau folosesc anticoncepţionale.

— Nu ştiu ce sunt alea, dar avem şi noi una la capătul străzii care îşi tratează astfel bărbatul, spunându-i că ea nu are chef să nască şi să crească copii.

Astăzi nici fetele nu sunt mai de „Doamne ajută”. Multe se ruşinează să rămână virgine în aşteptarea momentului când să se mărite, considerându-se handicapate.

Cel puţin aşa îşi motivează ele gestul de a renunţa la virginitate. Auzi, domnule! Se simt handicapate. Apoi au norocul să se mărite cu bărbaţi buni, fac nuntă şi nu se jenează deloc să intre în biserică cu rochie albă şi voal de mireasă, peste care îşi mai pun şi coroniţa cu floare de lămâiţă, care înseamnă neprihănire.

— Acest gest îl fac şi cele care sunt deja însărcinate, intervin eu. Nimic nu se mai respectă.

— Pe timpul nostru, toate se respectau, oftează ea.

— Au trecut acele timpuri. Ziceaţi de fata care nu vrea să facă copii. Soţul ei ce zice? o zgândăr eu pentru a o

face să spună şi alte amănunte.

— Ce să mai zică, săracul? O lasă în plata Domnului şi renunţă la copii de teamă că îl părăseşte. Sunt nişte proşti! exclamă doamna Elvira cu năduf. Ar trebui să le alunge după ce s-au convins cu cine s-au împreunat, dar n-o fac. Mai mult, când le vine bine, ele îi părăsesc pe soţi, dovedind cât de nerecunoscătoare sunt faţă de ei.

În acelaşi timp, unele fete bune, deştepte, bine educate, nu au noroc să se căsătorească şi ajung fete bătrâne. Dar poate e mai bine aşa pentru ele, concluzionează doamna Elvira, după ce şi-a vărsat tot năduful.

M-am ridicat să plec, dar dânsa a continuat:

— Când v-am văzut, am crezut că sunteţi domnul Norocel, fostul patron al Roxanei. A mai venit aici o dată şi ce s-a mai rugat de ea să se întoarcă la familia lui ca să-i supravegheze la învăţătură pe cei doi copii ai lui. Că ea, dacă e profesoară, a lucrat la familia asta o vreme cu copiii lor, un băiat şi o fetiţă.

— Aveţi vreo fotografie a domnişoarei Roxana?

— Da, am două ale ei şi una împreună cu mama ei. Le aduc imediat, că sunt la mine în cameră.

Am aşteptat în antreu. Din fotografie îmi zâmbea o elevă de liceu în anul terminal, cum preciza data de pe spatele fotografiei. Matricola o avea prinsă în piept, şi Roxana privea cu ochii ei vioi drept înainte. Avea faţa ovală, buze arcuite şi cărnoase, părul castaniu.

— Frumoasă fată! am spus, restituind fotografiile. Vă mulţumesc pentru tot ce mi-aţi spus.

— Ar fi bine s-o căutaţi şi în piaţa din km. 4 – 5, că are acolo un butic cu cosmetice: ruj, parfum, altele.

— Aşa voi face. Încă o dată vă mulţumesc şi vă rog să-mi scuzaţi deranjul!

— Nu vă scuzaţi, domnule! Şi mie mi-a făcut o deosebită plăcere discuţia cu dumneavoastră!

— Sărut mâna!

— La revedere, domnul meu!

Duminică, la ora fixată, sunam la uşa Roxanei. Mi-a

deschis imediat, semn că eram aşteptat. Era îmbrăcată într-o ţinută decentă. Mă privea cu oarecare interes.

— Sărut mâna! am salutat-o eu.

— Bună ziua! Vă rog să luaţi loc până când eu merg să aduc două cafele! Le am pregătite.

— Mulţumesc! Afară este o zi superbă de toamnă, am adăugat eu, în timp ce ea se pregătea să părăsească încăperea.

— Poşte vom avea o vară prelungită, răspunde Roxana.

S-a întors cu o tavă pe care odihneau două ceşti pe farfurioare alături de un ibric din care ieşeau aburi. A turnat cafeaua în ceşti şi le-a aşezat pe o masă dreptunghiulară aflată între cele două fotolii.

O priveam cu atenţie. La butic, cu o zi în urmă, mi s-a părut fragilă, ca petalele unei gardenii, care se poate ofili la cea mai uşoară atingere a mâinii omului.

Acum trebuia să recunosc că Roxana era o femeie frumoasă, şatenă, cu un păr bogat de culoarea coniacului vechi şi o piele netedă şi mătăsoasă, având o siluetă mlădioasă, cu talia subţire şi şoldurile pline, cu un mers de felină, fără a se legăna, dar impunând lejeritate şi o armonie totală a trupului. Cu toate acestea, am constatat că aveam în faţa mea o femeie tânără, care afişa o modestie gânditoare; pe chipul ei alternau, în mod suspect, insolenţa şi indiferenţa.

Mă consider un cunoscător avizat al sufletului feminin şi nu mă las înşelat de presupuneri. Avusesem destule ocazii să observ la femeile frumoase ispita orgoliului şi a vanităţii, care sunt extrem de puternice.

Tocmai din această cauză, rar mi se întâmplă să contemplu un chip frumos, fără un amestec de compătimire.

După părerea mea, fiinţele înzestrate astfel sunt, aproape în toate cazurile, martiri ai exteriorului lor strălucitor, care le împinge la un gen de înfrumuseţare şi aceasta degenerează în răceală a inimii, apoi în superficialitate. În spatele unui chip frumos se pot

ascunde: nesiguranţa, deznădejdea şi chiar lipsaunor convingeri drepte şi de nezdruncinat.

M-a privit, la rândul ei, după care a respirat adânc.

După ce am sorbit de două ori din ceaşca de cafea, i-am explicat ce vreau să întreprind, dându-i asigurările necesare, după care i-am pus câteva întrebări orientative şi, când m-am convins că a priceput ce aş dori să-mi spună, am lăsat-o să povestească liber tot ce mă interesa, iar eu notam ce consideram util pentru lucrarea mea.

— Cea spus doamna Elvira? mă întreabă ea.

— Mai multe fapte despre dumneavoastră şi familie. Mi-a plăcut foarte mult această doamnă. Este o fire caldă, blândă şi destul de vorbăreaţă.

— Să ştiţi că îmi vine foarte greu să îmi povestesc viaţa.

— Nici nu vă cer amănunte care v-ar dezavantaja, iar ceea ce voi scrie eu, va fi cosmetizat, iar faptele cât se poate de mult atenuate pentru a nu deranja.

— Nu ştiu cum faceţi dumneavoastră de reuşiţi. Cred că aveţi darul de a deschide izvoarele sufletului din om – spune Roxana balansându-şi capul când spre stânga, când spre dreapta. Mi-aţi inspirat multă încredere.

— Vă rog să mă credeţi că sunt bine intenţionat!

— Am observat. Tocmai de aceea voi încerca şi eu să prezint faptele aşa cum le-am trăit.

— Vă mulţumesc! Atunci, putem începe?

— Da. M-am născut în anul 1968 în Constanţa şi am locuit împreună cu părinţii într-un bloc din strada I.L. Caragiale, aproape de Casa de Cultură asindicatelor. Am urmat şcoala generală din cartier, apoi la liceul Mihai Eminescu, după care m-am înscris la Institutul Pedagogic din Constanţa, pe care l-am absolvit în anul 1992.

Tatăl meu era activist de partid, iar mama contabilă la I.C.H. Constanţa, aşa încât, am crescut cu cheia casei legată la gât, ca toţi copiii în acea perioadă. În vacanţele de vară eram dusă la bunica mea din partea mamei, care locuia într-un sat pe lângă Cernavodă. Acolo avea o curte mare unde mă relaxam.

Deseori mă reîigiam în grădiniţă unde erau multe flori sau în grădina mare din spatele casei, unde era semănată lucernă. Acolo aşezam un pled şi făceam plajă, ca să creadă colegele mele că am fost la plaja de la malul mării unde m-am bronzat. Era atâta linişte în grădină, iar eu priveam norii care călătoreau prin văzduh, în timp ce absorbeam pe nări mirosul de pământ şi de plante verzi, pe care vântul mi le impregna în piele; erau acele elemente ale naturii care dau identitate sufletului. În liniştea de acolo am încercat, de multe ori, să aflu misterul existenţei omului pe pământ. De atunci am deprins gustul şi plăcerea de a citi orice. Devoram cărţile, indiferent ce subiect era tratat în ele. Nu am mai fost în sat, la casa bunicii, de zece ani de zile, de când a murit bunica. Îmi amintesc multe fapte petrecute acolo şi multe vorbe înţelepte ale bunicii mele, care avea grijă de mine şi-mi povestea de toate câte se întâmplă în viaţă. Odată şedeam cu ea în grădină, sub un pom şi am văzut-o cum a luat în mână un bulgăre de pământ pe care a început să-l fărâmiţeze, spunând: „din pământ suntem plămădiţi şi tot în pământ ne vom întoarce”.

— Ce vrei să spui, bunico? am întrebat-o.

— Am îmbătrânit, Roxana. Pe zi ce trece simt că soarele îşi întoarce faţa de la mine, de parcă n-ar vrea să mă mai încălzească.

— Atunci nu mai sta şi mata la umbră, mută-ţi pledul în locul unde este soare şi e mai cald! îi spuneam eu, care, la vârsta de 9 – 10 ani nu pricepeam tâlcul vorbelor ei.

Bunica vedea că n-am înţeles, dar nu mai spunea nimic, rămânând cu privirile pironite în zarea largă. Îmi venea greu să pricep dedesubturile vieţii, care mi se părea atât de frumoasă în acea vreme. Mă uitam la ochii apoşi ai bunicii care priveau ţintă, drept înainte, undeva departe.

De pe scăunelul ei cu picioare scurte, bunica privea nemişcată, cu chipul ei schimonosit de bătrâneţe, dar fără a exprima vreo mirare sau vreo îndoială.

Vara, bunica umbla desculţă în fiecare dimineaţă prin iarba plină de rouă, după care intra în casă, se spăla pe

picioare şi se încălţa cu ciorapii ei groşi de bumbac şi cu papucii, apoi pregătea micul dejun şi abia după aceea mă trezea din somn pe mine, pentru a merge la masă.

Uneori mă trezeam şi o vedeam pe fereastră cum se plimba cu picioarele goale prin iarba rece şi udă de rouă de lângă fântână. Am întrebat de ce face asta, iar ea mi-a răspuns că o face pentru că este sănătoasă şi că vrea să simtă sub tălpi pământul.

Bunicul murise când eu nu împlinisem şase ani, iar când venea vorba despre el, chipul bunicii se întuneca de tristeţe, iar ochii ei obosiţi lăcrimau.

Odată m-a trezit din somn dis-de-dimineaţă şi m-a luat cu ea la cimitir. Când am ajuns acolo, cimitirul picotea la fel ca un crâng liniştit, în care păsărelele ciripeau, ascunse printre ramurile pomilor, fără a tulbura liniştea care domnea peste sutele de cruci. N-am văzut decât câteva femei cernite, care aprinseseră tămâie şi lumânări în dreptul unor morminte mai proaspete.

Peste mormântul bunicului crescuse o iarbă deasă, verde, dar scurtă, iar în centru avea un mic rond de flori, care abia îmbobociseră.

— De ce nu iese bunicul să vorbească cu noi? am întrebat-o eu cu mintea aceea de la vârsta de şase ani.

— Ei, mamaie, acum este de prisos să mai aşteptăm să-l vedem. Despărţirea lui de cei vii s-a făcut pe vecie.

— Şi nu-l vom mai vedea niciodată?

— Pe pământ niciodată. Poate acolo, sus, în ceruri. A spus bunica, arătând cu degetul ei noduros spre cerul albastru, în direcţia înălţimilor nevăzute.

În acele momente glasul bunicii semăna cu foşnetul trist al trestiei de apă, ajunsă în toamnă.

De acolo am multe amintiri plăcute, dar de părinţii tatălui meu nu-mi mai aduc aminte, deoarece la ei am fost o singură dată, când eram foarte mică.

Despre părinţii mei, aş putea spune ceva mai multe. Tata s-a purtat destul de sever cu mine, deşi, în rest, a fost foarte dezinteresat de persoana mea. Era un om rece, autoritar şi închistat în nişte principiişi dogme de partid.

Deşi învăţam bine la şcoală, niciodată nu m-a lăudat şi nu m-a apreciat, m-a ţinut la distanţă.

Până la vârsta de 14 ani, eu n-am intrat în dormitorul părinţilor mei, dar într-o zi, profitând de absenţa lor, am intrat şi mare mi-a fost mirarea când am văzut în cameră două paturi despărţite între ele de noptiere şi două dulapuri pentru haine. Lângă patul pe care l-am presupus a fi al mamei se mai afla o toaletă completă, cu oglindă şi sertare, în faţa căreia se afla un taburet tapiţat.

Atunci am înţeles că ceva este în neregulă. Părinţii mei dormeau în aceeaşi cameră, dar separat, nu formau un cuplu cum credeam eu şi cum se străduiau ei să-mi menţină acea impresie falsă. Ascundeau totul de mine pentru a nu-mi distruge educaţia.

Alături era biroul tatălui meu. Am intrat şi acolo „Ferestrele încăperii dădeau înspre spatele blocului, într-un fel de curte interioară unde creşteau şi câţiva pomi, care, când erau înfloriţi, estompau zgomotul străzii, dar şi lumina naturală care trebuia să intre în încăpere.

Biblioteca din biroul lui avea puţine cărţi de beletristică, dar gemea de cărţi cu tematică politică, de partid, reviste şi o colecţie a ziarului „Scânteia”. Celelalte fuseseră grămădite în biblioteca din camera mea: beletristică, almanahuri, enciclopedii, etc.

În birou era un miros greu, aromat şi sever, care provenea de la ţigările fumate în exces, dovadă cele două scrumiere pline cu scrum şi mucuri de ţigări.

Drama vieţii mele a început, cu adevărat, după 1991. Atunci tata devenise pensionar şi îşi pierduse funcţia de partid. Mai avea, încă, relaţii peste tot şi a divorţat de mama, obţinând el apartamentul, iar mama şi cu mine am fost nevoite să ne mutăm în altă parte. (Curioasă sentinţă!) Mie mi s-a stabilit o pensie de câteva sute de lei.

Mama avea o colegă de serviciu, Sanda Oprescu, cu care s-a înţeles foarte bine, erau ca două surori; o cunoştea foarte bine şi pe mama acesteia, doamna Elvira, din strada Cezar Boliac, unde aţi fost şi dumneavoastră.

După revoluţia din decembrie 1989, soţul Sandei

Oprescu a fost mutat cu serviciul la Bucureşti, în cadrul Ministerului Comerţului şi s-au mutat cu totul din Constanţa. În casă rămăsese doar mama acesteia, doamna Elvira, la care mama a cerut găzduire. Când a auzit prin ce situaţie trecem, aceasta ne-a cedat o parte din casă, o magazie şi acces la bucătărie, iar chiria era modestă.

N-am luat prea multe lucruri din apartament pentru că nu aveam unde să le ducem, dar mama ţinea mult la toaletă şi la dulapul ei de haine şi numai pe acelea le-am luat, împreună cu aceste două fotolii – accentuează Roxana, arătând spre fotoliile pe care le ocupam amândoi în acel moment. Am mai luat obiectele de îmbrăcăminte personale şi cărţile mele care îmi trebuiau la şcoală.

La început ne-a fost foarte greu. Chiar vestea că va trebui să ne mutăm din apartament m-a lovit ca un trăsnet. Venisem de la şcoală şi, după ce am mâncat, am mers cu mama în sufragerie. Ea citea un ziar, iar eu o carte. După ce a frunzărit ziarul, mama l-a împăturit cu gesturi nervoase şi agitate. O priveam pe sub gene, dar nu înţelegeam motivul nervozităţii ei.

Mama se schimbase mult, nu mai era zveltă ca altă dată şi începuse să îmbătrânească. O trăda pielea care se aduna în zbârcituri pe oasele feţei şi pe dosul mâinilor şi părul ei frumos, care îi albise.

— Ce se întâmplă cu dumneata, mamă? am întrebat-o.

— Ce să se întâmple? Divorţul s-a terminat şi tatăl tău a câştigat apartamentul, iar noi amândouă trebuie să ne mutăm din casă. Ţie ţi s-a stabilit o pensie de vreo 950 de lei până când termini şcoala.

— Cum de i s-a dat lui apartamentul?

— Era pe numele lui, anexă la contractul de muncă.

— De ce ai rămas lângă el atâţia ani, ştiindu-l cine este şi ce caracter are?

— Aşa au fost vremurile, fata mea. Apoi m-a împiedicat s-o fac şi morala în care am fost crescută, la care s-a adăugat ruşinea faţă de lume şi altele. Am avut impresia că el era singurul om cu care trebuia să-mi

trăiesc viaţa, dar acum ce să fac dacă m-am înşelat?

— Trebuia să-l laşi şi să pleci, pur şi simplu.

— Uite că n-am putut s-o fac. Şi unde aş fi putut să mă duc? Sigur că voi, copiii, gândiţi altfel, aveţi în plus o dublă aroganţă şi ne judecaţi aspru, adesea pe nedrept.

— Tata ţi-a cerut iertare vreodată pentru ce ţi-a făcut?

— N-a făcut-o niciodată. Poate n-a avut timp s-o facă.

S-a închis în ea şi n-a vrut să-mi mai spună nimic, iar când a murit, a dus cu ea în mormânt secretul căsniciei lor. Mă simţeam ca o cerşetoare, îmi vedeam deja starea de persoană scăpătată. Asta mi-a adus aminte de o fetiţă orfană de ţigani, care locuia pe strada Anghel Saligny, la o rudă a mamei sale.

Se numea Tica şi cerşea pe stradă. Într-o zi am luat-o de mână şi am dus-o lângă blocul nostru, unde ne-am jucat amândouă cu păpuşile mele. Aveam 10 ani şi eu şi ea. Îmi povestea că mătuşa ei o bate şi o trimite să cerşască pe stradă. Plângea şi spunea că nu şi-a cunoscut părinţii. Începusem s-o primesc şi în apartamentul nostru, iar când ştiam că trebuie să sosească, îi cumpăram bomboane, prăjituri, iar uneori îi dădeam şi bani, şi rochiţe de-ale mele aproape noi, împreună cu o băsmăluţă pe care mama o purta prin casă.

Tica mi-a spus odată că vrea să fugă din casa mătuşii sale şi să locuiască prin canalele de la gară unde a cunoscut nişte copii. I-am spus să nu se ducă, dar nu ştiu ce a făcut, că multă vreme n-am mai văzut-o, pentru că n-a mai trecut pe la mine.

Într-o zi, după orele de la şcoală, am mers pe strada Anghel Saligny şi am căutat-o. Acolo locuiau numai ţigani. Mi-au spus că Tica a fost bolnavă şi a murit.

Am privit în curtea şi în casa aceea şi mă întrebam cum pot trăi atâtea familii îngrămădite în mizeria aceea? M-am întors acasă şi am plâns mult. O consideram prietena mea şi mă obişnuisem cu ea.

La şcoală, în afară de colega mea de bancă, nu am avut prietene care să mă viziteze, veneau doar unele care

îmi solicitau să le ajut la lecţii. Unele chiar mă invidiau pentru că tata lucra la partid, iar mai târziu, la liceu, pentru că refuzam să le însoţesc în diferite locuri în anturajul băieţilor. Poate şi pentru atitiudinea mea tranşantă în diferite situaţii şi că învăţam bine?

După ce am aflat de moartea Ticăi, într-o zi, când am mers în oraş, am văzut pe peretele fostului hotel „Victoria”, de lângă farmacia „Miga”, lipit un afiş mare care reprezenta un copil. Acesta era frumos ca un înger care zburdă spre ceruri, cu aripile larg deschise, trecând peste toate ca o umbră străvezie, lăsând în urma sa o lume amărâtă şi păcătoasă. Părea că duce în mâinile lui blânde ceva foarte însemnat din această lume, dar şi dispreţuit, în acelaşi timp.

Am rămas multă vreme în faţa acelui afiş, dar, cu toată străduania mea, tot nu i-am prins înţelesul.

Când am împlinit 16 ani, sufletul meu de adolescentă se înflăcăra, dar se stingea tot în singurătate, deşi eram aproape total independentă. Părinţii mei erau ocupaţi la serviciu, iar eu mă bucuram de o libertate totală, însă duceam tot o viaţă retrasă, ca într-o colivie, pentru că nu aveam cu cine să discut, să mă sfătuiesc.

Uneori mergeam acasă la unchiul meu, frate din partea tatălui meu, bărbat de vreo 60 de ani, văduv şi aproape obez, dar de o bunătate rar întâlnită, parcă nu era frate cu tata, atât de mult se deosebeau. E drept că şi el vorbea destul de puţin – îmi făcea impresia că nici nu prea gândea mult – pentru că nu se străduia să-şi împărtăşească gândurile şi altora.

Când îl întrebam ceva, el îmi răspundea cu puţine cuvinte, strict şi la obiect.

Cu mama discutam puţin în cursul săptămânii, după ce venea de la serviciu, iar eu îmi terminam lecţiile; duminica aveam mai mult timp să vorbim, dacă plecam amândouă să ne plimbăm prin parc sau la vreun film.

Mama era o femeie minionă şi părea că ar fi o fiinţă firavă pentru că suferea datorită neîmplinirilor ei în viaţa de familie şi era predispusă emoţiilor şi tristeţii. Nu prea s-

a înţeles cu tata de la început, mai ales că el n-a vrut ca mama să-şi ia serviciu, voia să se ocupe strict de menajul casei.

Îl întreba: „Ce să fac eu toată ziua singură în acest apartament?" A preferat să lucraze, era contabilă la I.C.H.

Când m-a născut pe mine, mama a suferit mult şi şi-a şubrezit sănătatea, după care n-a mai putut avea alt copil, tata fiind supărat că n-a născut un băiat. Poate şi din această cauză nu s-a ocupat deloc de mine?

De la naştere, mamei mele nu i-a mai plăcut să iasă în lume, dar nici tata nu s-a obosit prea mult s-o scoată, cred că se bucura când îl refuza şi-l îndemna să meargă singur la diferite sindrofii de familie, între colegi.

Mai târziu, tata a început să umble cu diferite femei, făcând-o pe mama să sufere din cauza necredinţei lui.

Necazurile îi răvăşiseră prea devreme inima bună şi afectuoasă a mamei, pe care o găseam adesea plângând pe fotoliul de lângă fereastră, stând cu mâinile în poala rochiei şi chipul împietrit, posomorât şi sever, care nu mai aştepta nimic bun de la viaţă.

— De ce plângi, mamă? o întrebam.

— Mă gândesc şi eu cum mi-a trecut viaţa, din care n-au rămas decât pustiu şi zădărnicie şi mă întreb: pentru ce am trăit atâţia ani?

Era mâhnită şi îşi freca mâinile cu amărăciune.

Aflând unele date de la mama, la care am adăugat şi cele văzute de mine, îmi formasem o părere proprie în privinţa tatii, dar nu-mi puteam explica de ce nu-l pot urî.

De câteva ori l-am căutat în apartamentul unde şi noi locuisem cândva, dar de fiecare dată m-a primit cu răceală. Cu toate acestea, în vara anului 1992, când am terminat Institutul Pedagogic, l-am vizitat din nou ca să-i anunţ această veste importantă pentru mine. N-a fost la fel de importantă şi pentru el. Pe drum, în autobuzul cu care călătoream spre centrul oraşului, lângă mine s-a aşezat un domn în vârstă de 38 – 40 de ani, cu care am discutat diferite probleme de viaţă, dar deodată el s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Domnişoară, este destul de uşor ca un bărbat să rămână consecvent unor principii, dacă are alături de el o femeie care să-l sprijine. Eu duc lipsă de aşa ceva. N-ai vrea să fii dumneata aceea?

Fiind total surprinsă de propunerea lui, i-am răspuns, dar în şoaptă:

— Nu, domnule! Nu vreau! Să ştiţi că nu sunt îngâmfată şi nu vă consider nedemn de persoana mea, pentru că nu sunt o fiinţă perfectă şi nu cer perfecţiunea din partea altora. Totuşi, propunerea dumneavoastră mi se pare că este indecentă şi m-a surprins cu atât mai mult, cu cât aţi făcut-o fără să mă cunoaşteţi. Eu nu am nevoie de sclavie, statutul de sclav îmi repugnă.

— Dacă judeci astfel, cu siguranţă vei rămâne fată bătrână. Preferi asta? mă întreabă el.

— Prefer, dacă va fi nevoie. Deocamdată am tot timpul în faţă. Voi aştepta până când voi găsi omul potrivit, dacă între timp mă voi răzgândi, dar atunci voi fi foarte pretenţioasă în alegerea mea, că doar nu sunt oarbă. În definitiv, de ce să aibă dreptul numai bărbatul să aleagă?

La auzul acelor vorbe, individul m-a privit cu răutate, apoi s-a ridicat de pe scaun, a mai mormăit ceva din care n-am înţeles decât cuvântul „panteră”, după care s-a postat lângă uşă şi a coborât la prima staţie.

„Să-ţi fie de bine!” i-am urat în gând. Am privit în interiorul autobuzului, unde erau doar câteva persoane, care mă studiau cu atenţie. Am rămas pe gânduri: „Oare de ce consideră unii bărbaţi că viaţa femeii nu poate avea decât un singur sens, sfârşind ca soţie în custodia lor grijulie?” Pe acel domn cred că nu-l fascinase atât de mult fizicul meu, cât dorinţa şi, mai ales, plăcerea lui de a sujuga „pantera” din mine, la care făcea aluzie.

Din discuţiile purtate cu el tocmai asta reieşea: voia, cu tot dinadinsul, să ajungă să fie stăpânul cuiva.

Ajunsă în faţa uşii de la intrarea în apartamentul tatălui meu, am vrut să apăs pe butonul soneriei, dar m-am răzgândit şi am apăsat clanţa uşii, care nu era încuiată şi am intrat. Tata şedea pe scaunul din faţa biroului său şi

citea un ziar. Şi-a ridicat încet privirile spre mine, dar nu părea nici vesel, nici mirat că mă vedea.

— Sărut mâna, tată! De ce stai cu uşa de la intrare descuiată?

— Cine să intre la mine? Iar de hoţi nu mă tem că mă fură, n-au ce lua de la mine.

Constatam cu acest prilej că pe chipul lui se produsese o transformare radicală, încât semăna cu un moşneag morocănos şi straniu, închis în el cu şapte lacăte.

Când am vrut să mă apropii de el pentru a-l săruta pe obraz, tata a ridicat mâna în semn să mă oprească pe loc. N-am mai înaintat, fiindu-mi puţin teamă de el. Aerul din acel birou era greu, aproape înăbuşitor şi greu de respirat, iar în încăpere plutea, ca o ceaţă densă, fumul de la ţigările pe care le fumase până la sosirea mea; după resturile din scrumiera din faţa lui, nu erau deloc puţine. Avea în mână o altă ţigară de la care se ridica un fum subţire.

L-am privit un timp în tăcere. Tata era abătut şi gârbov, dar îşi aţintise privirea asupra mea, aşteptând să-i spun ceva, dar nu puteam, mă simţeam stânjenită.

Am încercat să vorbesc, dar am început să bâjbâi vorbele şi nu găseam un punct de sprijin, iar vocea îmi era stinsă şi mă tot întrerupeam pentru a mă odihni, de parcă urcasem o pantă abruptă. Până la urmă am tăcut şi mi-am tras răsuflarea, gândindu-mă dacă am rostit bine vorbele până în acel moment. Nu-mi dădeam seama de asta şi din acel motiv, mă legănam pe valurile incertitudinii, întocmai ca o luntre pe luciul unei ape agitate.

Mi s-a părut că nici tata nu se prezenta mai bine; în glasul lui parcă se revărsase o nouă tonalitate, străină de cea pe care i-o cunoşteam eu. În inimă am simţit o înţepătură, un fior care m-a speriat, apoi ochii mi s-au împăienjenit, încât mi se părea că totul se învârtea în jurul meu într-un iureş ameţitor. M-am aşezat repede pe un scaun aflat lângă birou, iar ameţeala mea a trecut, fără să dureze prea mult. Cred că toate mi s-au întâmplat din cauza fumului şi aerului irespirabil din încăpere.

— Cine vă mai vizitează pe voi? m-a întrebat tata, înainte de a afla scopul venirii mele.

— De când ne-am mutat, doar familia Câmu ne-a vizitat de două ori, în rest n-a trecut nimeni pe la noi.

— Ce caută al de Câmu la voi? Ce aveţi voi în comun cu ei?

— Nu ştiu dacă avem ceva în comun, dar este singura familie de vază cu care ne mai vizităm. Mama îmi spunea că părinţii lor au fost oameni înstăriţi.

— Familie de vază! Oameni înstăriţi! tuna tata. Pentru mine, cei din familia Câmu au rămas tot exploatatori şi cât m-am străduit eu să-i stârpesc pe vremea când lucram la partid! Of, of] Acolo mi-am irosit eu toată tinereţea, cei mai frumoşi ani din viaţă. Ăştia trebuiau stârpiţi până la unul, altfel vor continua să sugă vlaga poporului, întocmai ca o plantă otrăvitoare, care se va întinde mereu, până când va ajunge să ne înăbuşe. Asta şi pentru că în democraţia asta născută după 1989, lipseşte acea mână sigură şi hotărâtă, capabilă s-o smulgă din rădăcină.

Îl ascultam cum perora de zor, iar obrajii îmi ardeau.

— Eşti supărat pe mine, tată? Doar ştii bine că nu port eu vina că în ţară s-au schimbat toate.

— Desigur, nu eşti tu vinovată, a răspuns el ceva mai calm, dar mi-am adus aminte de ei şi de trecut.

— Poate că ar fi timpul să te rupi de acel trecut şi să trăieşti în prezent. Asta încerc şi eu să fac, să mă adaptez noilor condiţii. Vezi bine că nu ne mai putem permite „luxul” să trăim în trecut.

— Dacă aşa gândeşti tu şi vrei să mă determini şi pe mine să fac la fel, poţi să pleci! S-a trezit oul mai deştept decât găina, ce să mai zic!

— Iar te-ai supărat, tată? N-am venit aici să ne certăm, nici să-ţi cer bani. Am vrut doar să te văd şi să-ţi spun că am terminat facultatea şi mi-am luat diploma. Sunt fiica ta şi voiam să ştii, dar văd că nu te bucuri.

— Bine! Mă bucur că de acum eşti domnişoara profesoară. Foarte bine! Acum că mi-ai spus ce aveai de

spus, poţi să pleci, că eu nu mai am noutăţi pentru tine. Iar în ceea ce priveşte trecutul, cred că ai dreptate, să-l lăsăm să doarmă acolo unde este şi să nu ne mai amintim de el – a spus tata, după câteva clipe de gândire.

— Înainte de a-mi cere să plec, n-ai putea să-mi spui nimic despre dumneata şi despre viaţa mea?

— N-am ce să-ţi spun. Nici nu ştiu ce te interesează.

— Cum nu ai ce să-mi spui? Viaţa noastră de familie a fost atât de săracă? Dar viaţa mea? am insistat eu cu vocea stinsă, aproape şoptită, de atâta durere, în timp ce tot trupul meu zbârnâia de ciudă, întocmai ca strunele harpei în tăcerea unei camere goale.

Luptându-mă din greu ca să-mi înăbuş plânsul, m-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre uşă, reproşându-i în prag:

— Văd că nu-ţi face plăcere prezenţa mea aici, de aceea am hotărât ca de astăzi să nu te mai vizitez.

— Treaba ta, faci cum vrei! a fost răspunsul lui indiferent, însoţit de o privire aspră, care nu m-a slăbit până când am dispărut dincolo de uşa biroului său.

Când am ajuns în stradă m-am oprit pe trotuarul de vis-à-vis şi am mai privit o dată spre ferestrele apartamentului său, şoptind: „Am distrus şi această ultimă punte dintre mine şi tata, dar vina nu-mi aparţine. S-ar putea ca tata, care este un nostalgic al epocii trecute, să fie gelos pe tinereţea mea. De ce mă urăşte el?”

În acel moment a trecut pe trotuar, la câţiva centimetri distanţă de mine, un bărbat în vârstă de 35 – 40 de ani, ţinând de lesă un câine mare, având botniţă şi un ham pe trup. Omul mergea prudent, atent la paşii trecătorilor şi la zgomotul maşinilor de pe stradă. Bastonul alb din mâna lui dreaptă m-a lămurit pe loc: omul era orb, iar lumea lui se redusese la zgomote, mirosuri, pipăit şi note muzicale. Era un bărbat înalt, frumos la chip şi bine legat la trup; faţa lui era proaspăt bărbierită, iar bărbia lui puternică avea o gropiţă în mijloc, ceea ce exprimă sănătate fizică, după cum se spune; părul lui avea culoarea paiului de grâu copt şi era pieptănat cu cărare pe partea

stângă.

Îl priveam cum mergea în urma câinelui şi îl compătimeam în gând: „de ce un astfel de om nu se poate bucura de lumină, de culorile şi frumuseţile din natură ca toţi ceilalţi oameni?” în autobuz gândurile mă năpădiseră:

„Nu sunt mândră de felul meu, nu am nici prejudecăţi şi nu-i invidiez pe cei care au reuşit să se îmbogăţească. De asemenea, în ceea ce priveşte viaţa mea, judec totul limpede şi ştiu că va trebui să ţin în continuare calea grea, de mijloc, de la care nu va trebui să mă abat niciodată, nici măcar un centimetru. Dar pentru asta va trebui să dau dovadă de iscusinţă, poate chiar va fi nevoie să mă folosesc şi de şiretenia vulpii, dacă viaţa mă va obliga s-o traversez asemenea unui echilibrist pe sârmă”.

Tot gândind astfel, nici nu ştiu când am ajuns în staţia de autobuz unde am coborât.

Intrând în casă, n-am găsit-o nici pe mama, nici pe tanti Elvira. Mama era în bucătărie, spăla nişte vase.

— Ai vorbit cu tata? m-a întrebat ea.

— Da, am vorbit cu domnul Panait.

— Ce făcea?

— Ce să facă? E îmbufnat, ca de obicei. Nu-i trece nici acum supărarea că şi-a pierdut funcţia de la partid, iar cu inflaţia asta, pensia lui a ajuns fără valoare.

Tot aşa, nu poate suporta faptul că ne vizitează familia Câmu, pe care el o numeşte familie de exploatatori.

— I-ai spus tu că ne-a vizitat?

— Da.

— Aşa este el. Niciodată n-a iubit pe nimeni. La el toţi sunt răi.

— Ne-am cam certat, iar când am plecat i-am spus că este ultima dată când îl mai vizitez.

— Ei, fiica mea, treci şi tu cu vederea comportarea lui! Bun sau rău, este tatăl tău.

— Peste aproape două luni voi începe şi eu să merg la serviciu şi nu vom mai avea nevoie de banii lui. Vorbesc de pensia de întreţinere pe care o primeam de la el. Poate tocmai din acest motiv era ţepos ca un arici.

— Legea e de partea lui. Acum că ţi-ai terminat studiile, dreptul tău la acea pensie a încetat.

— Cu cele două salarii, cred că ne vom descurca noi, am încredinţat-o pe mama.

Când a început anul şcolar, în septembrie, m-am prezentat la şcoala generală din cartierul Medeea, unde fusesem repartizată de Inspectoratul de învăţământ Judeţean, ca profesor de fizică.

Toate au mers bine până în aprilie, anul următor, când mama s-a îmbolnăvit şi am internat-o în sputal. Analizele de laborator, apoi biopsia, au dus la concluzia că are cancer la colon şi nu poate fi operată, deoarece există pericolul extinderii şi la alte organe. Medicii i-au prescris tratament şi am luat-o acasă.

Pentru mine şocul a fost foarte greu de suportat. Acea nenorocire căzuse peste noi, după ce trecuserăm prin atâtea patimi. Realizam gravitatea bolii de care suferea mama şi de acum ştiam că aluneca pe o pantă de neoprit, ştiinţa fiind incapabilă s-o vindece sau, cel puţin, să-i stopeze evoluţia. De la spital, medicii mi-au spus că va mai putea trăi 3 – 4 luni de zile, dacă urmează corect tratamentul prescris şi dacă nu va surveni vreo complicaţie care să-i grăbească sfârşitul. Evitasem intenţionat să-i aduc la cunoştinţă mamei acest adevăr pentru a nu-i slăbi curajul în lupta cu boala.

Camera de acasă a devenit pentru ea „rezervă de spital”. Instalată în fotoliul de la fereastră pentru ca mama să nu mă vadă când plâng, o priveam cu inima îndurerată cum şedea cu capul înfundat în pernă şi mâinile peste pled.

Eram conştientă că mă va părăsi în curând şi atunci mă aşezam în genunchi lângă patul ei şi îi mângâiam mâinile slăbite, punând toată tandreţea şi blândeţea de care dispuneam. Am îngrijit-o cum m-am priceput eu mai bine până când s-a stins din viaţă, suportând cu stoicism toate şicanele pe care mi le făcea ea din cauza bolii.

Nu-mi venea să cred că mama mea, acea făptură fragilă care mă adusese pe lume şi mă crescuse cu atâta grijă şi dragoste maternă, urma să plece şi să mă lase

singură pe lume. Mă gândeam: „câte primejdii pândeşte omul din umbră! Cum să le afli şi să te pui la adăpost de ele?”

Mama a zăcut până la jumătatea lunii august, dar nu s-a plâns niciodată, deşi se vedea că suferă şi slăbea cu fiecare zi care trecea. Am angajat o asistentă medicală pentru perioada din zi când eu eram la şcoală, care a stat cu ea şi-i administra tratamentul medicamentos prescris, iar o dată pe săptămână trecea s-o vadă şi medicul de familie. Pe la sfârşitul lunii iulie, mama nu s-a mai putut ridica singură din pat şi de atunci n-am mai plecat deloc de la căpătâiul ei, dormind sau picotind în fotoliu lângă patul ei, de unde o vegheam. Uneori eram atât de istovită de oboseală şi nesomn, încât vedeam negru înaintea ochilor; erau nopţi apăsătoare şi cumplite, iar gemetele ei mă făceau să tresar speriată.

Adesea venea în cameră şi tanti Elvira, care îmi ţinea companie, dar o apuca somnul şi o rugam să plece să se culce.

Când se trezea din agonia ei – nu era somn – mama începea să mă sâcâie în felul ei, datorită durerii:

— Roxana!

— Da, mamă?

— Pune, te rog, măsuţa aceea lângă pat!

După ce o aşezam lângă pat, mama ofta şi revenea cu un glas scăzut:

— Cred că este mai bine s-o aşezi lângă fereastră.

— Las-o acolo, mai bine! spunea, după ce o mutam iar. Aşa este că sunt insuportabilă? mă întreba ea, după care începea cu glasul ceva mai ridicat:

— Ţi-am zis să ridici perdeaua aia. Aici e prea întuneric.

— Da, mamă, am uitat.

— Acum îmi bate soarele în ochi, de ce nu eşti atentă? Poate că şi eu sunt aşezată prost în raport cu fereastra.

N-am mai spus nimic. M-am apropiat de pat, am ridicat pernele mai sus, pe spătarul patului, apoi am

aşezat-o comod.

— Vezi că mi-ai ridicat prea sus umerii, iar ceafa nu mi se mai sprijină de pernă! a protestat ea.

După ce i-am potrivit perna din nou, s-a liniştit şi a închis ochii. Respira regulat şi a adormit, dar după o jumătate de ceas s-a trezit lac de sudoare, a deschis ochii larg şi a strigat:

— Roxana!

— Sunt aici, mamă. Ce s-a întâmplat?

— Tu crezi că am să mor?

— Nu, mamă, eşti doar bolnavă, iar cu tratamentul te vei face bine, i-am răspuns cam în dezordine, stupefiată de întrebarea ei directă. Odihneşte-te! am implorat-o eu.

Deodată a năpădit-o o tuse seacă, care i-a adus tot sângele în obrajii ei supţi de atâta suferinţă şi cu ochii ieşiţi din orbite şi cu mâna crispată la nivelul gâtului, a început să sughiţă şi, aproape sufocată, a căzut din nou în aşternut, gata să leşine. Şedea cu ochii închişi, fără să se mişte şi respira repede.

— Linişteşte-te, mamă! Gata, s-a terminat, acum culcă-te!

Dar ea ajunsese, datorită efortului făcut, în punctul în care forţe necunoscute reuşeau să biruie voinţa omenească.

Boala ei avansa, o devora rapid, iar căderea era sigură. Ştiind toate acestea, am izbucnit în hohote de plâns, dar încercam să-l înăbuş pentru a nu mă auzi mama.

Îmi pusesem capul pe masă şi plângeam. De la blatul mesei venea un miros de cafea cu lapte, care mă ducea cu gândul la anii copilăriei şi plânsul se înteţea mai mult. Numi închipuiam ce voi face eu când voi rămâne singură. Am auzit-o pa mama întrebându-mă:

— Cât este ceasul?

— E trecut de miezul nopţii. Încearcă să dormi, mamă!

— Voi avea destul timp să dorm când voi ajunge „acolo”. Nu mai pot, fata mea, mă prăpădesc.

— Nu mai vorbi, mamă, că te epuizezi! încercam eu s-

o liniştesc, în timp ce îi tamponam fruntea plină de sudoare cu un prosop udat cu apă rece.

O ţineam de mână, iar ea mă privea cu ochii ei mari şi albaştri, încercuiţi de cearcăne vinete. I-am surâs, dorind să-i transmit dragostea mea. Doream ca acel surâs să fie înzestrat cu puteri magice, care s-o poată vindeca. Datorită gestului meu tandru, pe chipul mamei a apărut o fericire fără margini şi a murmurat nişte cuvinte pe care nu le-am înţeles, doar la urmă a şoptit ceva mai clar: „Îţi mulţumesc, fata mea, pentru tot ce faci pentru mine. Tu eşti lumina pe care mi-a adus-o Dumnezeu atunci când mi te-a dăruit. Înseamnă că nu m-am chinuit degeaba cu tine”.

Ca să-i feresc ochii de lumină, am depărtat veioza de lângă capul ei şi am acoperit-o cu un ziar, încât lumina se filtra blând peste masă şi peste flacoanele de medicamente, ca şi peste ceaşca cu ceai în care se odihnea o linguriţă.

Toată casa era cufundată în tăcere ca o apă stătătoare, iar aerul din camera bolnavei era saturat de mirosul de medicamente, amestecat cu căldura trupului ei înfierbântat, care se străduia să spună ceva, dar gura i se strâmbase şi nu putea pronunţa corect cuvintele. Murmura cu un glas şoptit, cuvinte fără înţeles, apoi am auzit un horcăit care îi ieşea din pieptul ei slab care trepida de spasme.

Eu o compătimeam văzând-o cum se chinuia şi brusc am simţit o durere surdă care mi se ridica din piept, ochii au început să mă usture de parcă îmi intrase nisip în ei, iar în gură aveam un gust amar.

După atâtea nopţi de veghe eram tare obosită. Treptat mama s-a liniştit şi faţa i s-a luminat, după care a deschis ochii şi încerca să se orienteze unde se află.

Niciodată nu mi se păruse mică aşa ca în acel moment, dar şi neajutorată. Cu toate acestea mie mi se părea la fel de frumoasă. Încerca să-şi reţină respiraţia cât mai mult timp dar aerul nu voia să rămână în plămânii ei ruinaţi de boală. I-am luat mâna şi i-am verificat pulsul şi am constatat că era atât de slab, încât zvâcnea abia

perceptibil sub degetele mele, indicând un fir subţire de viaţă.

— Eşti aici, fata mea? am auzit-o întrebând şi a deschis ochii.

— Da, mamă. Cum te mai simţi? Tot te doare? Adineauri te-am auzit gemând.

— Îmi este graţă şi nu prea pot să respir, a răspuns mama încet, încercând să-şi ascundă suferinţa care o sleia de puteri.

Chipul i se înăsprise, devenise palid, iar trupul i se împuţinase de tot.

— Încearcă să dormi!

— Da, a spus ea, închizând ochii.

Faţa ei era distrusă de această dată, dând impresia că alunecă în somn. Continuam s-o privesc. Deodată gura ei s-a deschis larg, arătându-şi limba până la rădăcina ei, apoi a horcăit tare şi a rămas nemişcată, în lupta ei aprigă cu moartea păstrând o demnitate nefirească, aproape supranaturală.

În zorii zilei de 17 august 1993 s-a stins din viaţă.

— Mamă! Mamă! am strigat eu speriată, lipindu-mi urechea de pieptul ei, dar inima ei se oprise pentru totdeauna, de faţă fiind şi tanti Elvira, care auzise strigătul meu.

Dimineaţa am anunţat medicul de familie care a venit şi a constatat decesul, întocmind acuţi constatator în acest sens.

Chipul mamei mele în acele momente părea că păstrează amprenta unei nostalgii după ceva ce pierduse în veci sau după ceva pe care şi-l dorise foarte mult, dar care nu fusese cu putinţă de atins. Deşi tânără – abia împlinise 51 de ani – părul îi albise aproape complet de atâta suferinţă.

Eu am fost cea care i-am închis pleoapele mamei şi tot eu am plâns mai mult de o oră lângă patul ei, ţinând-o de mână, în timp ce tanti Elvira se ocupa de lumânări prin casă.

Ziua a debutat mohorâtă ca şi sufletul meu; cerul era

acoperit de nori negri, care formau o pâclă deasă, prin care razele soarelui nu reuşeau să treacă pentru a ajunge pe pământ. Aerul rece nu prevestea nimic bun, iar peste vreo oră a început să plouă mărunt şi apa care se scurgea pe geam, făcea dâre cu praful pe care îl antrena în cădere. Prin ferestre pătrundea o lumină slabă care lupta din greu, alături de flacăra candelei de sub icoana Maicii Domnului să lumineze camera, fiind nevoită să ţin aprinsă şi ziua lumina electrică.

Mama a fost aşezată pe catafalc, unde avea un fel de măreţie lugubră şi o nouă semnificaţie, care se acordau greu cu amintirea încântătoare pe care o păstram eu mamei.

Încă mai visam, încât eram incapabilă să asociez ideea de neant unde pleca mama mea, cu cea a unei fiinţe vii, care îmi vorbise şi încercase să-mi surâdă numai cu câteva ore mai înainte. Acum se afla în sicriu şi tot nu credeam.

La prânz a sosit şi preotul, care şi-a făcut datoria, după care sicriul a fost scos din casă şi transportat cu maşina mortuară până la biserică, unde a avut loc slujba, iar de acolo, convoiul s-a îndreptat spre cimitirul din cartier.

În urma sicriului am fost doar vreo 20 de persoane, printre care şi tata, însoţit de unchiul Petre, pe care îi anunţasem eu la telefon.

Drumul era anevoios deoarece continua să plouă mărunt, iar vântul ne băga în ochi picăturile de ploaie. Era o vreme câinoasă, iar prin cimitir abia ne-am târât până la locul unde fusese săpată groapa. Acolo, lângă mormântul proaspăt săpat, ceremonia înmormântării n-a durat mai mult de 15 minute, pentru că toţi se grăbeau, chiar şi preotul.

După ce sicriul a alunecat pe frânghii în fundul gropii, pe capacul lui au început să bubuie bulgării de pământ pe care îi aruncau cei prezenţi acolo, până când a fost complet acoperit cu pământ, izolându-l de restul lumii.

Plângeam cu mâna pe crucea care îi fusese înfiptă în

pământ în locul unde se afla capul şi mă gândeam: „Cum va dormi mama în frig, între cele patru scânduri, destinată întunericului apăsător al mormântului: ea care fusese o femeie fină, delicată?”

Aşa a murit şi copilăria mea.

Lumea plecase, inclusiv tata şi fratele lui. M-am îndreptat şi eu spre ieşirea din cimitir şi am pornit încet spre casă, mergând pe jos ca să am mai mult timp să mă gândesc.

Capitolul V Familia Norocel în zilele care au urmat am căzut într-o letargie de neînţeles. Aproape toată ziua vegetam în cameră, fără să fac ceva. Rare erau motivele pentru a-mi părăsi patul.

Când a început anul şcolar nu m-am prezentat la Inspectorat pentru a-mi lua slujba în primire.

Abia peste două săptămâni am ieşit din cameră, la insistenţele doamnei Elvira, iar atunci am mers la chioşcul de ziare din capătul străzii de unde am cumpărat un ziar, pentru a afla ce se mai întâmplă în lume.

În ziar am dat de un anunţ care mi-a atras atenţia: „Familie onorabilă, caut o persoană de sex feminin pentru supravegherea a doi copii în vârstă de zece şi, respectiv, şapte ani. Remuneraţie atractivă. Cerem seriozitate. Pentru negocieri, zilnic după ora 16°°” Urmau telefonul şi adresa.

Fiind obosită şi dezgustată de viaţă, m-am gândit să accept noua slujbă, pe care am considerat-o mai lejeră decât cea de la şcoală, fiind vorba de o activitate în cadrul unei familii.

A doua zi pe la ora 15°°, m-am îmbrăcat decent şi am pornit spre familia respectivă. Când am ajuns în strada Ion Raţiu, pe placa de la poartă am citit Familia Norocel scris cu litere mari de culoare neagră. Am apăsat pe butonul soneriei şi în prag şi-a făcut apariţia un bărbat în vârstă de circa 35 de ani, înalt, zvelt, cu părul negru, pieptănat spre spate şi cu ochii verzi, care a privit spre poartă.

Imediat s-a auzit un ţăcănit metalic în mecanismul porţii, apoi am auzit vocea acelui bărbat:

— Intraţi, vă rog! Poarta este deschisă.

Am împins poarta şi am pătruns în curte pe o alee dalată, care făcea legătura cu clădirea, în faţa căreia eram aşteptată de acel domn.

— Bună ziua! am salutat eu. Mă numesc Roxana Panait şi am venit în legătură cu anunţul din ziar.

— Bună ziua şi bine aţi venit! mi-a răspuns acesta amabil, zâmbind, probabil mulţumit de ceea ce vedea. Poftiţi înăuntru pentru a discuta condiţiile! a adăugat apoi, trecând într-o parte pentru a-mi lăsa calea liberă. Am pătruns într-un coridor lung, iar de acolo într-un salon spaţios unde m-a invitat să mă aşez într-un fotoliu, aşezându-se şi el pe alt fotoliu de care eram despărţiţi de o masă scundă, acoperită de un cristal apos.

— Vă aşteptam, domnişoară. Mă numesc Ilarie Norocel şi locuiesc în această casă cu soţia şi doi copii, cu vârstele arătate în anunţul din ziar – şi-a început el prezentarea.

Am apelat la o guvernantă, cum se spune acum, deoarece eu şi soţia mea suntem foarte ocupaţi la o firmă pe care o avem, iar copiii noştri rămân acasă singuri toată ziua.

Băiatul a trecut în clasa a patra, iar fetiţa începe şcoala peste câteva zile. Urmează ca dumneavoastră să-i dirijaţi dimineaţa să se spele să se îmbrace, să mănânce şi să-i însoţiţi până la şcoală, iar când se întorc, să-i ajutaţi să-şi facă temele pentru a doua zi, să se odihnească la prânz, apoi să-i supravegheaţi în curte când se joacă. Nu cred că este un program prea greu pentru o persoană tânără ca dumneavoastră. Scuzaţi-mi indiscreţia, ce studii aveţi?

— Institutul Pedagogic – i-am răspuns.

— A, profesoară, deci! a exclamat el, puţin mirat.

— Da.

— Vârsta? a mai întrebat el, trecând cu privirea peste trupul meu.

— Douăzeci şi patru de ani pe care i-am împlinit luna trecută. Nu sunt căsătorită şi nu sunt hoaţă, am completat

eu.

— Desigur, nu vă arată firea, a pronunţat el printre hohote de râs. Cred că îndepliniţi condiţiile, fiind tocmai ceea ce ne trebuie pentru copiii noştri.

— Poate ar trebui să ştiţi de la început câteva lucruri despre mine: n-am trăit în puf, aşa cum ar părea la prima vedere, iar mama mea a murit luna trecută, lăsându-mă singură pe lume. Nu prea am avut parte de fericire în viaţă, dar v-aş ruga, dacă nu vă cer prea mult, să nu-mi cereţi alte amănunte despre familia mea sau despre viaţa mea, pentru că nu-mi face deloc plăcere. În ceea ce priveşte slujba aici, promit să-mi fac conştiincios datoria şi să-i învăţ pe copii tot ceea ce ştiu.

— Va fi precum doriţi, domnişoara Roxana! a încuviinţat viitorul meu patron. Vă vom respecta toate doleanţele şi problemele personale, a adăugat cu o mină care sugera că era foarte dornic să le afle.

M-a privit o vreme în tăcere, apoi a adăugat:

— Deci, n-aţi dus o viaţă prea fericită? îmi pare rău!

— Nu, n-am dus. De altfel, pe lume există puţini oameni fericiţi.

— Aşa este, a aprobat el, ridicând din umeri şi clătinând ritmic din cap.

— În ceea ce mă priveşte, am simţit din plin greutăţile vieţii. Se ştie că, în general, femeile se descurcă mai greu fără un sprijin, iar grijile nu m-au ocolit nici pe mine.

Am observat că pe chipul domnului Norocel a apărut emoţia şi un fel de compătimire combinată cu un sentiment de admiraţie, dar n-a pronunţat niciun cuvânt în acest sens.

— Deci, acceptaţi să fiţi supraveghetoarea copiilor noştri?

— Mai întâi să aud condiţiile slujbei.

— Păi, veţi executa un program între orele 73° – 16°°, pe perioada când eu şi soţia lipsim de acasă, îndeplinind cele ce v-am prezentat puţin mai înainte. Salariul va fi de patru milioane de lei. Vă convine?

— Da. Şi de când pot începe lucrul?

— De luni, dacă nu aveţi alte probleme care să vă împiedice. Asta pentru că luni este 15 septembrie şi încep şcolile.

Dacă puteţi şi dacă doriţi, aţi putea veni de mâine, ca să participaţi la pregătirea copiilor pentru şcoală, având astfel prilejul de a-i cunoaşte. Mâine este sâmbătă, deci puteţi veni pe la ora opt dimineaţa. Aş vrea să vă spun că în ultima vreme copiii noştri au fost lăsaţi foarte liberi şi au cam luat-o razna cu comportarea, de aceea vă cer să fiţi autoritară faţă de ei. Eu, personal, am încredere mare în dumneavoastră şi sper că din acest contract vom câştiga toţi, a încheiat el.

Cuvintele lui calde şi pline de încredere i se citeau pe chipul liniştit şi au avut darul să-mi umple inima de bucurie.

Nu ştiu de ce mă stânjenea prezenţa lui şi nu reuşeam să-i susţin privirea iscoditoare cu care continua să mă fixeze.

M-am ridicat de pe fotoliu, mi-am aranjat pe umăr geanta şi m-am îndreptat spre uşă. Domnul Norocel m-a condus.

— La revedere, domnule!

— Sărut mâna, domnişoară! mi-a răspuns el, zâmbind.

M-am îndreptat spre staţia de autobiz, fără să-mi întorc privirile înapoi. Aşteptând autobuzul, am tot meditat asupra noii mele îndeletniciri, cântărind dacă am făcut bine, dacă n-am greşit renunţând la profesia mea de cadru didactic, ca salariat la stat.

De asemenea, îmi făceam planuri să mă împrietenesc cu mama copiilor, căreia doream să-i câştig încrederea. Nici măcar nu ştiam cum arata aceasta şi curiozitatea mea era şi mai mare, dorind să-i aflu caracterul, dacă avem ceva trăsături comune, ce pretenţii emite, după care să mă pot împrieteni cu ea, dacă avem ceva în comun.

Când am ajuns acasă, i-am povestit doamnei Elvira cum au decurs discuţiile cu patronul. Ea s-a dovedit

sceptică.

— Nu cred că este bine să-ţi laşi tu meseria pentru a avea grijă de copiii altora. Profesoară este cu totul altceva.

— Dar simt tot profesoară şi acolo, numai că am în supraveghere doar doi copii. În plus voi primi un salariu de patru milioane de lei, în loc de două pe care le primesc de la Inspectoratul Şcolar Judeţean.

— De, mamă, tu ştii mai bine cum trebuie să faci, dar am zis şi eu că la stat era mai sigur locul.

În noaptea care a urmat am adormit târziu datorită gândurilor care nu-mi dădeau pace deloc, însă la ora 53° eram în picioare. Mi-am făcut toaleta, apoi m-am îmbrăcat cu o rochie de mătase a cărei culoare verde-mat dădea chipului meu o nouă strălucire. Rochia îmi venea ca turnată pe trupul încă tânăr şi zvelt şi se asorta cu nuanţele de culoarea bronzului ale părului meu; la gât mi-am pus lănţişorul de aur rămas de la mama, de care atârna o cruciuliţă tot din aur.

Când m-a văzut tanti Elvira ieşind pe uşă, pe chip i-a apărut un zâmbet larg şi nu contenea cu laudele:

— Draga mea, arăţi ca o adevărată doamnă. Îţi urez succes! Dar tu pleci fără să mănânci?

— Am băut o cafea. Îmi ajunge. Mulţumesc pentru urare! De noroc am nevoie. La revedere!

La ora opt fără cinci minute sunam la poarta familiei Norocel. De această dată a apărut în prag soţia patronului, care mi-a descuiat poarta şi m-a întâmpinat cu faţa numai zâmbet.

Era blondă, cam temă, dar avea o voce caldă.

— Intraţi, e deschisă! a strigat ea din prag.

— Bună dimineaţa! am salutat-o eu, păşind pe alee.

— Bună dimineaţa! Poftiţi pe aici! a spus, indicându-mi cu braţul direcţia prin coridorul prin care trecusem şi ieri, apoi în salon. Acolo erau adunaţi toţi membri familiei: domnul Ilarie Norocel, băiatul Narcis, fetiţa Mihaela şi mama lor, pe care o chema Sabina, aşa cum am aflat mai târziu.

În timpul discuţiei noastre, în încăpere a intrat şi o

doamnă care mi-a fost recomandată „Ileana, menajera noastră, care locuieşte împreună cu noi în această casă”.

Rând pe rând mi-am plimbat privirile peste chipurile lor, cântărindu-le vârsta şi, într-un anume grad, calităţile: bucătăreasa era o femeie în vârstă de aproximativ 40 de ani, puţin dolofană, cu obrajii bucălaţi şi mereu roşii; copilul Narcis, băiat de zece ani, era bine dezvoltat, îmbrăcat cu o ţinută decentă şi vorbea rar, dar numai când era întrebat, roşind de fiecare dată când dădea un răspuns; de la început fetiţa Mihaela, mi-a lăsat impresia că are calităţile unui copil minune, fiind înzestrată cu nişte farmece pe care eu nu mi le puteam explica atunci, pe loc şi cu un râs vesel şi sonor, întocmai ca un clopoţel de argint.

Era blondă cu ochii verzi ca şi tatăl ei, cu năsucul puţin ridicat în vânt; cârlionţii aurii îi atârnau pe frunte şi peste urechi, ajungând apoi să se odihnească pe umerii încă nedezvoltaţi.

Privind-o, mă apăsa un regret că asemenea daruri nu vor dura prea mult, ele ajungând mai târziu să se piardă pentru totdeauna pe cărările care duc spre maturitate, după ce au trecut printr-o copilărie mai lungă sau mai scurtă.

Mihaela era îmbrăcată într-o rochiţă pastel, destul de bogată, care îi dădea un aer de domnişoară, întrucât îi punea în valoare graţia, lăsând să se întrevadă ce ar putea deveni ea când va fi mare. Această constatare fugară mi-a adus aminte de copilăria mea, de tinereţea mea şi gândul mi-a zburat, fără să vreau, în zona bătrâneţii, care are darul să-l întunece pe om cu fiecare an din viaţa care trece peste el.

„E greu să trăieşti în lume, dar trebuie să-i laşi şi pe ceilalţi să trăiască” filosofam eu în gând, oprindu-mi privirile pe chipul Ilenei, menajera familiei, o femeie şatenă cu obrajii rumeni, deasupra cărora luceau doi ochi cenuşii, irişii lor fiind încercuiţi de cercuri galbene, strălucitoare.

Cum ea s-a ataşat de mine, din a doua săptămână ne-

am împrietenit şi discutam de toate la ea, în bucătărie.

Numai din partea Sabinei am simţit un fel de ostilitate, continuând să mă privească cu oarece suspiciune, poate şi pentru faptul că se temea pentru soţul său. Se ştie că, în general, toate soţiile sunt geloase pe tinereţea şi frumuseţea celorlalte şi temătoare pentru eventualele schimbări de comportament din partea soţilor lor. În cazul meu, nu avea motiv.

Când discuţiile au început să cam lâncezească, Sabina m-a luat de mână cu tandreţe şi m-a condus prin toate camerele, zicând:

— Consider necesar să-ţi arăt încăperile din casă şi noul loc de muncă cu copiii.

M-am ridicat de pe scaun şi am însoţit-o peste tot, mai întâi într-un salon destul de spaţios, pe care l-a numit sala de clasă, de acolo în camera copiilor. „Sala de clasă" era o încăpere luminoasă, de o eleganţă şi o curăţenie desăvârşite, mobilată cu gust – ca, de altfel, toate încăperile vizitate – iar parchetul era acoperit cu covoare mari şi groase; pe un perete era o bibliotecă mare, plină cu cărţi de beletristică şi multe cărţi şcolare, atlase, etc.; în partea stângă, cum se intra, era o canapea extensibilă, deasupra căreia odihnea pe perete o oglindă mare, care sporea lumina.

— Îţi place sala de clasă? mă întreabă Sabina.

— Îmi place. Îndeplineşte toate condiţiile pentru studiu. Este comodă, practică, iar masa de lucru este aşezată în aşa fel ca lumina să cadă optim, i-am răspuns eu profesional.

— Mă bucur că îţi place.

Ne-am întors în salon şi ne-am aşezat pe locurile pe care le ocupaserăm la început. Curios să-mi afle părerea, domnul Ilarie m-a întrebat, la rândul său:

— V-a plăcut camera de studiu a copiilor?

— Da. După părerea mea, corespunde în totalitate cerinţelor, fiind potrivită pentru vârsta lor.

— Sper să vă convină şi programul de lucru despre care am discutat la început. Repet: luni – vineri de la 73° –

16°°, iar sâmbăta de la 8°° la 13°°. Uneori noi plecăm în weekend, iar dacă dumneavoastră vă face plăcere să ne însoţiţi, sunteţi bine venită. Dar asta o putem rezolva pe parcurs. Aveţi obiecţiuni cu privire la program sau la salariu?

— Nu! am răspuns eu cu hotărâre. Nu aveam pentru că erau mai bune ca în altă parte şi îmi conveneau.

Am trecut în camera copiilor împreună cu cei doi şcolari, am pregătit ţinuta şi ghiozdanele, apoi am stat cu ei de vorbă.

La ora 13°° i-am salutat pe soţii Norocel şi am plecat acasă, urmând să revin luni dimineaţa, conform programului stabilit. Când intram în curte la tanti Elvira, aceasta mă aştepta în prag, nerăbdătoare să afle cum a fost prima zi de serviciu.

— Ia spune-mi, cum ţi s-a părut prima zi de muncă?

— Nu prea am ce să-ţi spun chiar din prima zi. Abia am cunoscut-o pe soţia patronului, apoi copiii lor, menajera şi încăperile din casă. Cred că totul va fi bine. Pare o familie liniştită, de oameni buni; soţii sunt tineri amândoi, au cam 35 de ani, iar copiii lor sunt frumoşi, ascultători, învăţaţi cu disciplina, sunt, în general, aşa cum mi-am dorit. Poate, de această dată, voi avea mai mult noroc.

— Să-ţi ajute Dumnezeu, fata mea! Tu ai un suflet bun şi nobil, eşti ca drojdia de bere, unde o pui, creşte tot mai sus. Nici nu ştii cât mă bucur şi îţi doresc din inimă să ai noroc şi spor în toate, să-ţi dea Dumnezeu un bărbat bun, că tu îl meriţi, fata mea. Te-am îndemnat mereu să fii bună, darnică şi înţeleaptă. Nu uita că nimeni nu ia cu el în cer patul de puf în care a trăit pe pământ!

— Mulţumesc, tanti Elvira! i-am răspuns emoţionată de câte îmi spusese, asigurând-o că îi voi urma îndemnurile.

Luni m-am prezentat la serviciu, hotărâtă să fac totul exemplar, de calitate şi să mă străduiesc să mă menţin pe linia seriozităţii şi prudenţei în permanenţă. Experienţa mă ajuta să nu emit păreri în doi peri. Tot astfel, ea mă învăţase să mă ţin departe de scandaluri, certuri şi de

intrigi meschine. Activitatea mea a început bine.

În relaţiile zilnice cu copiii acţionam cu blândeţe, căutând să mă fac cât mai utilă lor; folosindu-mă de sentimentele mele bogate şi de dragostea înnăscută pentru copii, mă străduiam să-mi asigur afecţiunea elevilor mei.

La fel procedam cu elevii mei şi când predam la şcoala unde lucrasem după absolvirea Institutului.

De această dată, când au început să apară rezultatele, domnul Norocel s-a declarat mulţumit, judecând matur fiecare gest al meu.

Deoarece părinţii lor plecau la firmă de dimineaţă, eu trebuia să mă îngrijesc de copii să se spele, să mănânce, să-i conduc până la intrarea în şcoală, iar la prânz să-i iau de la şcoală după terminarea cursurilor. Până la ora 14°° terminau şi cu masa, iar între 14°° şi 16°° îi culcam în camera lor. Abia după aceea îi ajutam la lecţii pentru a doua zi şi timpul rămas până seara îl foloseam pentru diferite jocuri în curte. Mai târziu, copiii se ataşaseră de mine şi îmi cereau să-i însoţesc la jocurile lor şi chiar să dorm cu ei în cameră.

Când a venit iarna, cu zăpadă, viscol şi ger, mi-a fost foarte greu pentru că trebuia să mă scol de dimineaţă şi să merg prin troiene şi ger până la autobuz, ca să ajung la timp la slujbă. Circulam cu două mijloace de transport şi ajungeam îngheţată acasă la ei.

Într-o dimineaţă Sabina m-a văzut aşa îngheţată, cu căciula şi faţa pline de zăpadă, m-a dus la bucătărie şi i-a spus Ilenei:

— Dă-i un ceai cald, că e îngheţată tun! Şi, şi, ţi!

Nu ştiu dacă soţii au discutat între ei, dar după câteva zile, Sabina mi-a propus, mai pe departe, să mă mut la ei.

— Roxana, cred că îţi vine greu să te scoli devreme în fiecare dimineaţă şi să te lupţi cu frigul şi cu troienele atâta drum. Am aflat că locuieşti în cartierul Medeea şi distanţa e destul de mare până aici. N-ai vrea să te muţi cu totul aici, la noi? Camera de lângă sala de studiu este liberă şi cred că îţi va fi pe plac. Nu va fi nevoie să mai

tremuri de frig pe drum şi vei fi permanent aici, cu noi şi cu copiii. De asemenea, după ce duci copiii la şcoală, poţi rămâne în oraş şi te întorci cu ei când termină cursurile.

Dacă eşti mereu aici, vom avea ocazia să stăm şi noi de vorbă mai mult, poate vom fi chiar prietene. Ce zici?

— Nu ştiu ce să fac. Din 1991 locuiesc la o doamnă cu vârstă înaintată care îmi este foarte dragă, m-am legat mult de ea şi de acea locuinţă. Este o doamnă bună, blândă şi, pe deasupra, a rămas singură.

— Las-o pe bătrână! spune Sabina. Cu timpul te vei obişnui şi aici, la noi, că tot casă de oameni este. O poţi vizita duminica şi atunci vei avea prilejul să vezi ce mai face.

— Să mă mai gândesc, i-am răspuns eu.

Seara i-am spus doamnei Elvira că mă mut de la ea. S-a întristat, dar cu blândeţea ei obişnuită mi-a spus:

— Dacă trebuie, mută-te, fata mea! Ştiu că îţi este greu să faci zilnic drumul până acolo şi înapoi. Iar dacă eşti acolo în permanenţă, poţi face mult mai mult pentru copii.

— Voi veni să te văd în fiecare duminică, îţi promit! Şi nu-mi iau bagajele de aici, doar câte ceva de îmbrăcăminte.

Duminică mi-am pus în două valize strictul necesar de îmbrăcăminte, iar luni, la ora 630 am chemat un taxi. Mi-am luat rămas bun de la tanti Elvira, care a lăcrimat, iar eu i-am reînnoit promisiunea că voi veni s-o văd duminica.

Noua mea cameră de locuit avea tot confortul, dar eu mă bucuram mult că avea ferestrele orientate spre soare şi erau prevăzute cu jaluzele exterioare din lemn care se închideau la nevoie, cufundând camera în întuneric.

În zilele cu soare, deschideam larg ferestrele pentru a primi aerul rece şi proaspăt de afară, odată cu strălucirea şi căldura razelor de soare.

De când m-am mutat în casa familiei Norocel, programul meu de lucru s-a prelungit treptat, la început până la ora cinei, apoi şi după cină, citindu-le poveşti

năzdrăvanilor mei, până la ora de culcare.

În primăvară i-am făcut o vizită doamnei Elvira. Nu mai fusesem de trei săptămâni deoarece vremea fusese destul de urâtă: ger uscat, apoi ploi cu furtună şi fulgere.

De această dată era o duminică frumoasă.

— Bine te-am găsit, tanti Elvira! am salutat-o eu, îmbrăţişând-o cu căldură.

— Bine ai venit, fata mea! a spus ea şi imediat ochii i s-au umplut de lacrimi. Cum te-ai gândit tu să mai treci pe la o femeie bătrână?

— Săptămânile trecute n-am putut veni. Ai văzut ce vreme câinoasă a fost. Mi se făcuse dor de dumneata şi când am văzut că vremea e bună, am hotărât să vin să te văd şi să mai stăm de vorbă.

— Bine ai făcut, fata mea, că mă simt atât de singură de când ai plecat de aici! Hai, intră în odaia ta şi aşteaptă-mă, că mă întorc repede! a spus ea, îndreptându-se spre bucătărie. Peste două minute s-a întors cu o farfurie plină cu plăcintă caldă, iar pe faţa ei revenise zâmbetul de altă dată.

— Mănâncă acum, cât este caldă! mă îndemna ea. e o plăcintă cu mere, abia am scos-o din cuptor în urmă cu câteva minute. Hai, că mai târziu fac şi o cafea, ca să stăm şi să mai vorbim.

Mi-am scos paltonul şi l-am agăţat în cuier.

— E foarte cald aici, la dumneata.

— Păi este, că abia ce am oprit focul la bucătărie. Au fost deschise toate uşile şi căldura s-a împrăştiat peste tot. Ia spune-mi tu, cum îţi mai merge?! Cum o mai duci pe acolo? De când nu te-am văzut mi se pare că te-ai făcut şi mai frumoasă.

— Ei, tanti, în ceea ce mă priveşte, frumuseţea cred că este un cuvânt pretenţios, de care nu trebuie să se abuzeze.

— Lasă, că ştiu eu ce spun! Dar mi se pare că ai slăbit!

— Se poate, deşi acolo o duc destul de bine. Mai am şi eu unele gânduri. De exemplu, în noaptea trecută am

visat-o pe mama şi m-am trezit plângând. Cum i-o fi şi ei acolo, sub pământ?

— Las-o să se odihnească în pace, că a suferit destul. Ce poţi să mai faci? E drept că mama tot mamă rămâne. Inima de mamă este foarte scumpă, încât nimeni şi nimic n-o poate preţui îndeajuns.

Tanti Elvira s-a bucurat mult de vizita mea şi nu m-a lăsat să plec decât spre seară. Când mă pregăteam de plecare, i-am spus:

— Aş vrea şi eu să iau nişte flori de aici, îmi dai?

— Ia câte vrei, mamă! Doar tu le-ai răsădit pe toate. Îmi plăcea la tanti Elvira şi de modul cum mi se adresa cu „fata mea” sau „da, mamă”, care-mi aduceau aminte de mama. Eu o consideram a doua mea mamă. La plecare, mi-a strigat:

— De la colţ ia-o spre stânga, nu mai continua pe Cezar Boliac înainte, că pe la nr. 39 este un câine foarte rău, pe care stăpânul său s-a obişnuit să-l lase slobod pe stradă. Ocoleşte acel loc că animalul este periculos, mai are şi obiceiul să se dea pe furiş!

— Nu mă tem eu de câini.

— Ba ar fi bine să te temi. Câinii vorbesc cu dinţii, şi de la ei afli ce au vrut să-ţi spună abia după ce te-au muşcat.

Am mers până la colţul străzii unde era oprit un taxi, am urcat în el şi am plecat la familia Norocel. Am ajuns relativ repede, iar până când s-a înserat, am reuşit să răsădesc toate florile pe care le adusesem cu mine, unele în glastre, altele în grădină, în faţa ferestrelor mele.

Mai târziu, când toate florile au crescut şi au înflorit, locul din grădină era o feerie. Iubesc mult florile şi îmi place să le îngrijesc. Deschideam fereastra în fiecare dimineaţă şi priveam cum soarele cald de vară strălucea peste corolele lor cu bobiţe de rouă. De atunci au trecut ani, dar nu-mi pot şterge din minte imaginea grădinii înflorite, care arăta ca o chemare puternică la viaţă, care mă făcea să simt o forţă misterioasă ce îmi pulsa în vene.

Când au luat copiii vacanţă, familia Norocel a hotărât

să plecăm toţi la mănăstirea Dervent. Era în aproperea sărbătorilor de paşte şi deplasarea a fost foarte interesantă. Vedeam pentru prima dată acea mănăstire. La fel s-a întâmplat şi în vacanţa de vară, dar excursia a fost la Predeal pentru trei zile. Vedeam Sinaia pentru prima dată. Nu fusesem prin multe locuri din ţară pentru că tata nu m-a lăsat să plec în tabere sau excursii, decât împreună cu el, iar el o făcea f. foarte rar. Justificarea lui era: „tabăra nu este pentru tine, ci pentru copiii familiilor nevoiaşe”.

Vara care a urmat, după ce au luat vacanţă, am fost cu Narcis şi Mihaela pe plaja din Mamaia, de mai multe ori. Datorită preocupărilor pe care le-am avut, nici nu am simţit că mă apropiam de împlinirea unui an de zile de când supravegheam cei doi copii ai familiei Norocel.

În acea vată, pe tanti Elvira am vizitat-o numai de două ori, neavând răgaz pentru a-i face mai multe vizite.

Apoi a început noul an şcolar şi totul a trebuit să fie luat de la capăt.

Într-o zi, după ce am mâncat de prânz, am dus copiii în camera lor să se culce, iar eu am intrat în camera mea unde m-am apucat să citesc o carte. După câteva minute, din camera copiilor s-au auzit nişte sunete puternice. Când am deschis uşa, în camera lor era un vacarm ce provenea de la un radiocasetofon al cărui volum era dat la maximum.

— Ce este asta, Narcis? De ce nu dormi? l-am întrebat.

— Nu-mi este somn şi vreau să ascult muzică.

— Dragul meu, dar ce asculţi tu aici este „dinamită”, numai muzică nu poate fi numită. Ai mai dat şi volumul boxelor la maximum. De ce faci asta? Opreşte imediat casetofonul şi culcă-te! i-am spus cu glas răstit, ce se voia autoritar, cum n-o mai făcusem niciodată.

— Lasă-mă, te rog, să ascult! s-a tânguit el. Promit că dau volumul mai încet.

— Nu! Opreşte-l imediat şi culcă-te! Dacă nu încetezi te voi spune părinţilor când se vor întoarce acasă.

Narcis s-a bosumflat, dar a oprit aparatul, s-a urcat în

pat şi nu s-a mai auzit niciun zgomot. A doua zi de dimineaţă, înainte de micul dejun, a venit la mine şi şi-a cerut scuze. L-am iertat, dar nu l-am scutit de morală.

Adesea aveam momente de tristeţe, în special când intram în camera mea şi rămâneam singură. Era o stare nedefinită. Atunci mă aşezam în faţa oglinzii, îmi priveam chipul şi mă întrebam: „Voi fi toată viaţa guvernanta copiilor altora, obligată să stau singură?”

Slujba era lejeră şi bine plătită în raport cu alte activităţi, însă „ceva” mă nemulţumea. Mai târziu am constatat că acel „ceva” care nu-mi dădea pace era dorul de mama.

Nu puteam reproşa nimic familiei Norocel, deoarece se purta frumos cu mine, iar când plecau toţi cu maşina în excursii de câteva zile, mă luau întotdeauna cu ei.

De ziua mea de naştere s-au dovedit atenţi şi darnici toţi membrii familiei: Sabina mi-a cumpărat o rochie, Ilarie un colier de aur, având ca medalion „Maica Domnului”, iar copiii mi-au dăruit două cărţi. Erau mulţumiţi de munca mea, întrucât Narcis a obţinut diplomă de merit la sfârşitul clasei a IV-a, Iar Mihaela menţiune.

Pentru a scăpa de singurătate, aş fi putut să-mi leg viaţa de un bărbat, dar, cu toată setea mea de dragoste, mă opuneam cu vehemenţă compromisului – Voiam un bărbat care să mă iubească, să-l iubesc şi eu, iar amândoi să fim una, iar acest fapt mi se părea greu de realizat.

În vara care tocmai trecuse împlinisem 24 de ani şi încă mă aflam virgină. Se mira şi tanti Elvira că reuşisem o atare performanţă şi exclama în felul ei: „Aşa ceva este tot mai rar în ultima vreme, draga mea”.

Toamna s-a instalat repede, s-a lăsat frigul, s-au îndesit zilele posomorâte şi ploioase, iar pe la jumătatea lunii noiembrie a căzut prima zăpadă. N-a ţinut mult şi s-a topit, dar zilele au continuat să fie friguroase şi iar a nins în apropierea sărbătorilor de Crăciun şi a vacanţei şcolare.

În acea perioadă am vizitat-o mai des pe tanti Elvira, care s-a bucurat foarte mult.

Multe zile le-am petrecut cu familia Norocel, mai ales

cu cei doi copii pe care îi însoţeam, în zilele mai blânde, pe dealurile din apropiere pentru a se da cu sania – în special la

„Parcul Pionierilor”, acum „Palatul Copiilor” – iar când vremea se mai încălzise, îi însoţeam în curtea casei unde îi ajutam să facă oameni de zăpadă.

Într-o zi, stând cu ei în grădină, am simţit că m-a pătruns frigul şi am mers în casă, de unde am luat o haină mai groasă şi un şal. Ieşind în coridor, m-am întâlnit cu domnul Ilarie Norocel. Nu ştiu când se întorsese acasă. Când am trecut prin dreptul lui, acesta m-a luat în braţe şi m-a sărutat. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici n-am avut vreme să mă apăr.

— De când te urmăresc eu, dar nu te-am găsit singură niciodată până astăzi – a spus el.

În acel moment uşa dinspre bucătărie s-a deschis şi în cadrul ei a apărut Ileana, menajera casei, care a văzut toată scena.

— Staţi liniştit, domnule! atât am reuşit să spun, smuncindu-mă din strânsoarea braţelor lui.

Sunt sigură că Ileana a spus totul Sabinei, iar de atunci au început suspiciunea şi necazurile ulterioare. Abia prin luna iunie s-a dezlănţuit teroarea asupra mea, când a venit mama Sabinei să locuiască la ei. Venea în fiecare an ca să facă un tratament şi băi de nămol la Sanatoriul Techirghiol, după care îşi prelungea şederea peste vară, chiar şi până venea zăpada. Se numea Irina Doroftei, o femeie în vârstă de 60 de ani, care locuia într-un cartier mărginaş din Bacău.

Doamna Irina nu prea vorbea cu mine, dar nici eu nu mă osteneam prea mult să-i ţin companie, deşi după ce patronii plecau la firmă, copiii la şcoală, iar Ileana la bucătărie, rămâneam numai noi amândouă în toată casa.

Într-o zi citeam o carte în camera mea şi am auzit o bătaie în uşă.

— Intră! am spus eu cu vocea calmă.

În prag a părut doamna Irina, care a păşit pe covor cu paşi mărunţi şi, dând roată prin cameră cu privirea, s-a

aşezat pe un fotoliu, fără nicio invitaţie, pronunţând nas al:

— Bună dimineaţa, dragă! Ce faci?

— Bună dimineaţa! i-am răspuns. Citesc o carte.

— Citeşti. Asta e bine. Şi eu am citit cândva, dar acum nu mai văd să citesc şi mă plictisesc repede. Mi s-a urât să stau singură în cameră şi am venit la dumneata să mai vorbim – şi-a justificat ea vizita.

— N-aţi început tratamentul la Techirghiol?

— Încă nu. Aş vrea să încep de luni, dar Ilarie zice să aştept până după Sfânta Maria (15 august), că până atunci este foarte mare aglomeraţie în Sanatoriu. Aşa mă dor şalele şi genunchii! se vaită ea.

— Dar cel puţin după tratament vă simţiţi mai bine?

— Da, mult mai bine. Mai ales dacă îl combin şi cu câteva zile de expunere la soare, pe nisip, unde mă ung cu nămol. Nămolul, apa sărată şi soarele fac bine la reumatism. Numai aşa pot trece iarna fără dureri. Dar copiii unde sunt?

— La şcoală. Mai au două ore de cursuri, apoi vin acasă.

— Am observat că amândoi ţin foarte mult la dumneata şi te ascultă mai mult decât pe părinţii lor. Părerea mea este că n-ar trebui să-i îndepărtezi de părinţi, dimpotrivă, ar trebui să-i înveţi să-i iubească, să-i asculte şi să-i preţuiască şi mai mult.

Lăsasem cartea în poală şi o ascultam, în timp ce îi priveam mâinile mari, grase şi catifelate, care se jucau cu marginile unei eşarfe pe care o avea înfăşurată în jurul gâtului; erau nişte mâini fine, dar leneşe şi bătrâne, care nu cunoscuseră munca brută.

Când am considerat eu că şi-a terminat partea moralizatoare şi aşteaptă răspunsul meu, am ridicat din umeri şi i-am spus:

— Copiii ţin la mine pentru că acceptă modul cum îi tratez şi cum mă port cu ei în toate împrejurările. Asta se întâmplă şi pentru faptul că sunt mereu cu ei şi îi ajut să-şi pregătească lecţiile, desenăm împreună, citim poveşti sau diferite fragmente din cărţi, care îi ajută să înţeleagă mai

bine temele date la şcoală, îi învăţ să lucreze diferite obiecte pe care le prezintă la orele de lucrări practice, ne plimbăm şi ne jucăm împreună. Acestea sunt motivele pentru care copiii s-au ataşat de mine. Ar fi trebuit să ştiţi că astăzi, pe măsură ce cresc şi pătrund în societate, copiii au mai multă nevoie de ajutorul străinilor. Au început să observe şi ei că părinţii lor sunt prea ocupaţi cu afacerile şi atunci evită să-i deranjeze, iar în chestiunile mai sensibile se jenează să-i abordeze, apelând tot la străini.

Viaţa a demonstrat că o mamă, oricât ar fi ea de iubitoare şi de grijulie cu copiii ei, nu-i poate ţine la sân o veşnicie, va trebui să-i lase „să zboare” în libertate şi să-şi ia viaţa în piept cu curaj.

Deşi n-am avut fraţi, mie îmi plac copiii foarte mult.

În facultate am învăţat cum să procedez pentru a mi-i apropia. De aceea fac totul să corespundă cu vârsta şi cu gradul lor de înţelegere. Cred că metodele mele de lucru i-au apropiat, i-au încântat şi, în final, i-au cucerit

— E bine că eşti apropiată de ei, dar învaţă-i, mai întâi, să-şi iubească mama, pentru că ea le-a dat viaţă. Cel puţin de când sunt eu aici, nu i-am auzit să întrebe de mama sau de tatăl lor. Abia îi caută sâmbăta, ca să-i întrebe dacă a doua zi vor pleca undeva, la plimbare, cu familia, a apăsat bătrâna pe vorbe, privindu-mă cu chipul ei ce se întunecase.

— Doamnă Irina, profesia mea este destinată învăţăturii şi educaţiei, aşa încât eu, pe lângă temele pentru şcoală, le vorbesc elevilor întotdeauna despre iubirea lor pentru părinţi, în special pentru mama lor, care a făcut sacrificii pentru a-i aduce pe lume. Adesea le vorbesc despre demnitate şi pe oamenii demni îi compar cu eroii din povestirile pe care le citim împreună.

— Dacă faci cum spui, apoi e bine, a spus ea ridicându-se din fotoliu. Mă duc la bucătărie să-i spun Ilenei ce să mai gătească de mâncare, a adăugat în timp ce părăsea încăperea.

Am rămas pe gânduri. Vorbele bătrânei exprimau un fel de împotrivire, poate chiar răutate faţă de mine, dar nu

am dat importanţă atunci. Cu toate acestea, am luat hotărârea să-mi adun toată puterea pentru a putea naviga în continuare, cu mai mult temei, printre eventualele obstacole care îmi vor fi ridicate în cale.

Într-o altă zi, doamna Irina m-a pândit din nou, când am rămas singură şi m-a abordat direct. Eram pe terasă, întinsă pe un cheslong şi mă odihneam sub razele calde ale soarelui. Ea să apropiat încet de mine şi după ce mi-a spus câteva cuvinte de apreciere în ce priveşte trupul meu, a trecut la ceea ce o interesa:

— Domnişoara Roxana, de când am venit aici am auzit multe lucruri şi fapte care se petrec. De multe fapte am fost chiar mirată.

— Ce s-a petrecut aici atât de important încât a avut darul să vă mire? Am întrebat-o eu – recunosc – pe un ton cam obraznic.

— Păi, m-a mirat faptul că dumneata cunoşti foarte multe lucruri care au legătură cu dragostea – m-a înţepat bătrâna – săgetându-mă, în acelaşi timp, cu obişnuita ei uitătură dură.

La început avusesem impresia că este o fiinţă rece, dar mă înşelasem. Se ştie că aparenţele înşală de obicei, la fel cum pietrele nestemate cele mai reci sunt capabile să arunce scântei. De data aceasta simţeam cum săgeata bătrânei mă nimerise în plin. Prefăcându-mă că n-am priceput aluzia ei, m-am străduit să-mi păstrez calmul şi i-am răspuns cu acelaşi aer de linişte şi seriozitate:

— Ce să fac şi eu? Toată viaţa am fost singură şi a trebuit să învăţ de toate, inclusiv să adun picăturile de dragoste care mi-au fost oferite destul de rar. Şi atunci am încercat şi eu să-mi încălzesc, cât s-a putut, inima cu ele.

— Ei, se vede că nu m-ai înţeles. Eu am vrut să spun cu totul altceva. Acum să trecem peste astea, să le lăsăm pe altă dată! Nu te supăra pe o bătrână demodată, ca mine! Am spus şi eu o vorbă, aşa… că pe vremea noastră, adică atunci când eram şi noi tineri, totul era altfel, fiecare avea familia lui şi respecta familiile celorlalţi. Pe atunci nouă ne era ruşine să pronunţăm vorbe de iubire sau

despre suflet, care erau considerate prea îndrăzneţe. Lumea era altfel, iar noi eram săraci şi lipsiţi de învăţătură şi de experienţa vieţii. Când m-am căsătorit eu cu soţul meu – Dumnezeu să-l hodinească – eram plini de lipsuri, adică niciunul n-am avut avere, dar ne iubeam, iar asta ne făcea să ne simţim ca două turturele în cuibul lor, unde se mulţumesc cu un mănunchi de paie. Apoi am muncit amândoi şi încet, încet, am reuşit să agonisim şi am scos-o la capăt până la urmă. Într-o căsnicie, să ştii draga mea că înţelegerea şi dragostea dintre cei doi soţi este totul, dar acolo unde intervine altcineva şi zdruncină armonia, căsnicia se destramă şi se duce de râpă până la urmă.

— Aveţi dreptate, dar nu înţeleg ce legătură au toate acestea cu mine?

— Ţi le-am spus şi eu aşa, ca să ştii.

Neştiindu-mă vinovată de ceva, n-am dat importanţă discuţiei cu bătrâna nici de această dată. Mă gândeam că nu-i dădusem Sabinei niciun motiv să fie geloasă pe mine, iar de incidentul petrecut în iarnă cu Ilarie uitasem, nefiind semnificativ şi nu schimbase nimicân relaţiile noastre.

Când am observat că Sabina începuse să mă cam ocolească, am bănuit că ceva se petrece în acea casă, iar discuţia cu bătrâna nu era decât începutul, poate un fel de sondare a situaţiei.

Într-o sâmbătă din luna august, domnul Ilarie a plecat cu maşina la Autoservice pentru a-i face o verificare tehnică, întrucât familia urma să plece în vacanţă. Aşa proceda el de fiecare dată când urma să plece la un drum lung. Copiii se jucau în curte, iar eu îmi călcam nişte fuste. A bătut în uşă Ileana, care mi-a spus că mă cheamă doamna Sabina în salon. Am lăsat totul şi am mers acolo. Când am intrat în salon, acolo era Sabina, în picioare şi bătrâna Irina tolănită într-un fotoliu. Am simţit pe loc că ceva nu este în regulă.

— Stai jos! mi-a spus Sabina, privindu-mă cu duşmănie.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o pe un ton liniştit în timp ce mă aşezam.

— Da, s-a întâmplat. Te faci că nu ştii?

— De bună seamă că nu ştiu la ce faceţi aluzie.

— Aluzie, hai! Aluzie? în timp ce situaţia a devenit insuportabilă pentru noi toţi din această casă, ea vorbeşte de aluzie, a adăugat Sabina tot mai oţărâtă, în timp ce ochii ei au sclipit ameninţător şi ţipa.

— Degeaba ţipaţi, doamnă, că eu tot nu ştiu la ce vă referiţi. Liniştiţi-vă şi spuneţi despre ce este vorba.

— Nu ştii? A intervenit şi bătrâna în discuţie.

— Nu! am spus eu cu hotărâre.

— Păi, parcă ţi-am spus eu într-o zi că ţie îţi place dragostea. Atunci am ocolit cazul în sine, dar acum îţi spun că era vorba de tine şi de Ilarie. Credeam că ai înţeles când ţi-am spus că o căsnicie se destramă atunci când intervine altcineva care îi zdruncină armonia, dar se vede că eşti grea de cap, cu toate că te crezi mai deşteaptă decât noi. De, tu eşti profesoară, a pronunţat bătrâna tărăgănat, umplând de otravă cuvântul.

Ne-am sfătuit şi noi ce să facem pentru a feri această familie de o catastrofă şi am ajuns la concluzia că singura cale de a o salva este să părăseşti neîntârziat această casă.

Tot ce-mi spusese era o jignire profundă şi directă pentru mine. Vestea fusese atât de neaşteptată, încât mă paralizase. Inima începuse să-mi bată cu putere şi n-am putut răspunde imediat, dar când am reuşit să mă liniştesc, m-am gândit câteva clipe şi am întrebat-o pe Sabina:

— Domnul Norocel ştie ce aţi pus la cale amândouă?

— Ce să ştie, că pleci? Va afla când se va întoarce – a răspuns ea. Până când se va întoarce el, sper să fii departe de această casă.

— Fiţi amabilă şi explicaţi-mi ce îmi reproşaţi?!

— Faptul că ai îndepărtat copiii de mine, apoi te-ai hotărât să-mi iei şi soţul – a răspuns Sabina, cu faţa roşie ca focul.

— Atunci hai să le luăm pe rând. Copiii dumneavoastră mă simpatizează, poate chiar mă iubesc, pentru toate câte am făcut pentru ei în aceşti doi ani de

zile.

În viaţă nu putem sili pe nimeni să ne iubească pentru că dragostea, ca şi dreptul de a iubi nu vin singure, de la sine, ele trebuie câştigate, nu impuse. Asta pot spune în legătură cu copiii.

Acum, dacă vorbim de domnul Ilarie, pot declara, fără ocol, că eu nu-l iubesc de fel, pentru că am alte gânduri şi cu totul alte preferinţe, doamnelor.

— Bravo! Deşi ai unele calităţi, observ că modestia îţi lipseşte, atacă Sabina.

— Ei, vedeţi? Cel care luptă singur cu viaţa nu se poate folosi de modestie, deoarece modestia îl transformă în învins în toate cazurile.

— Negi relaţia ta cu patronul? explodează Sabina din nou.

— Da. Cu toată fermitatea! Iar pe dânsul îl învinuiţi gratuit, de ceea ce n-a făcut. Cel puţin în situaţia în care mă ponegriţi şi pe mine. Vă dau o veste pe care n-aţi aflat-o până acum: am împlinit vârsta de 25 de ani şi sunt, încă, virgină. Mă voi strădui să mă păstrez aşa până în ziua când voi întâlni bărbatul care să mă merite.

Asta este tot ce mi-a mai rămas, deoarece mândria şi demnitatea mi le-aţi terfelit voi astăzi prin noroi, unindu-vă amândouă în acest scop. Halal doamne!

Am crezut că sunteţi altfel, dar m-aţi dezamăgit total, determinându-mă să regret că am acceptat să intru în această casă. O voi părăsi chiar astăzi şi vă spun că sunt mulţumită că plec cu conştiinţa curată, care mă va absolvi de toate păcatele pe care încercaţi să mi le puneţi în spate.

Ceea ce a văzut Ileana atunci pe coridor a fost adevărat, adică domnul Norocel a încercat să mă sărute, dar l-am respins, iar dânsul a înţeles şi totul s-a terminat pe loc. Nu merită să-l învinuiţi de mai multe.

M-am ridicat din fotoliu şi am părăsit salonul, mergând în camera care-mi folosise ca adăpost aproape doi ani de zile. Am deschis larg ferestrele şi preţ de câteva minute am privit în grădină cu scopul de a-mi limpezi gândurile. Mireasma florilor din grădină ajungea până la

mine. Pe străzi se auzeau claxoane, scrâşnete de frâne, apoi sirenele salvării şi pompierilor, toate marcând pulsul oraşului nostru din mizul zilei.

„Trebuie să plec neapărat”, mi-am zis în gând, apoi mi-am pregătit valizele în care mi-am pus toate obiectele mele personale şi câteva cărţi pe care mi le cumpărasem eu între timp. Priveam cu jind la glastrele cu flori din fereastră, care, deşi erau ale mele, nu le puteam lua cu mine. Înainte de a părăsi încăperea, mi-am rotit încă o dată privirile să văd dacă am uitat ceva.

Îmi părea rău că nu-mi puteam lua rămas bun de la copii, dar ei nu se vedeau nicăieri, semn că fuseseră duşi de acasă intenţionat.

În coridor am dat de Sabina care mă aştepta la uşa de la intrare în clădire. Avea un plic în mână.

— Poftim! Aici este salariul ce ţi se cuvine pe două luni de zile. Acum vreau să-ţi spun şi eu ceva: dacă adevărul este cel pe care l-ai spus în salon, te rog să mă ierţi pentru vorbele pe care ţi le-am spus. Eu am crezut ce mi-a spus Ileana.

— Acum nimic nu mai are importanţă, de vreme ce v-aţi pus poalele în cap, amândouă, învinuindu-mă pe nedrept. Faptul este consumat. Bună ziua! i-am mai spus, smulgându-i plicul din mână.

Ajunsă afară din curte, m-am îndreptat spre staţia de taxi, dar a trebuit să aştept o vreme pentru că nu era niciunul. Mă gândeam: „Unde să mă duc? Doar la tanti Elvira mă pot întoarce şi s-o iau de la început”. Îmi spusese ea odată că mă pot întoarce oricând.

La poarta casei doamnei Elvira taxi a oprit şi în timp ce îmi scotea valizele din portbagajul maşinii, în cadrul porţii din faţă a apărut ea, gâfâind:

— Te-am văzut pe fereastră când ai coborât din taxi şi m-am grăbit să-ţi ies în întâmpinare, ca să-ţi dau o mână de ajutor. Hai în casă, fata mea!

Mergeam amândouă în tăcere, ea înainte, iar eu în urma ei. Abia când am ajuns în hol s-a întors cu faţa spre mine şi m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— M-a concediat soţia patronului şi am venit tot aici, că n-am avut unde să mă duc. Mă mai primeşti?

— Cum să nu te primesc? Doar ştii că eu te consider fata mea de când te-ai mutat aici, că cealaltă este la Bucureşti, departe de mine.

— Mulţumesc, tanti Elvira! De această dată poate nici nu voi mai pleca de aici.

— Aşa să faci! Dar de ce te-a concediat? întreabă ea. Abia au trecut doi ani de zile şi gata, nu mai au nevoie de profesor la copiii lor?

— Soţia patronului m-a suspectat că aş avea vreo relaţie cu soţul ei, dar nu este nimic adevărat. Cred că dumneata îţi dai seama şi-mi dai dreptate. Dar asta este viaţa! Hai să nu mai vorbim acum despre asta!

— Bine, fata mea. Păcat! Eu ştiam că se aruncă cu pietre numai în pomii încărcaţi cu poame coapte, nu şi în oamenii nevinovaţi. Dar vremurile s-au schimbat şi poate acum aşa merge treaba, spune doamna Elvira cu năduf.

— Îţi voi povesti totul mai târziu.

— Hai să-ţi vezi camera! Am zugrăvit-o şi am făcut unele îmbunătăţiri. Cred că o să-ţi placă.

— Da, chiar îmi place noua zugrăveală, am spus când am trecut pragul încăperii unde urma să mă instalez.

— Fă-te lejeră şi vino la bucătărie să mâncăm ceva amândouă, că n-am mâncat nici eu până la ora asta! Mâncarea este caldă, că abia am dat-o jos de pe foc.

— Dar nu-mi este foame, am spus. Şi chiar nu-mi era.

— Bine. Poate mănânci mai târziu, a spus ea ieşind.

Rămasă singură în cameră, am aşezat valizele la perete, iar eu m-am întins în pat îmbrăcată, cu gândul să adorm şi să uit de toate. O vreme am plâns, iar după ce m-am liniştit, am luat hotărârea să nu mă mai gândesc la trecut, nici la greutăţile vieţii, deoarece ambele aveau darul să mă înspăimânte în egală măsură.

M-am ridicat de pe pat şi am deschis fereastra, apoi am rămas minute în şir lipită de pervazul acesteia, rumegându-mi gândurile. Uitasem repede de hotărârea pe

care o luasem ceva mai înainte. Mă întrebam: „Ce mi-a adus mie slujba de la patron? Intrigi, bârfa, necaz şi umilinţă, care mă apasă greu. Am pierdut doi ani de zile din învăţământ, unde puteam fi şi a-mi utilă, în timp ce practicarea profesiei pentru care m-am pregătit în facultate poate mi-ar fi schimbat în bine statutul profesional.

Aşa, am reuşit să dau cu piciorul tuturor posibilităţilor care m-ar fi dus în mijlocul tinerilor de vârsta mea. Ce se va întâmpla cu mine mai departe? Nu cred, totuşi, că voi rămâne fată bătrână, acea „fanata”, cum o numesc italienii şi alţii pe cea peste care anii au trecut degeaba. Am auzit că fetele bătrâne trăiesc mulţi ani. Doamne ajută-mă să nu ajung astfel!”

Toate aceste gânduri m-au înfricoşat şi am închis fereastra. N-am mai ajuns în pat, ci în faţa oglinzii, unde am început să mă studiez cu ochi critic. În ultima vreme slăbisem puţin, dar nu-mi stătea rău, iar părul care-mi încadra chipul se decolorase, devenind arămiu spre blond şi la fel de proaspăt ca altă dată. M-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat, dar nu ştiu când am adormit; dimineaţa m-au trezit razele calde ale soarelui care treceau prin perdeaua de la fereastră. Când am deschis ochii, n-am recunoscut încăperea în care mă aflam, însă am reuşit treptat să-mi dau seama că nu mă mai găseam în casa familiei Norocel.

Îmi era foame. Atunci m-am ridicat din pat, mi-am pus pe mine un halat de casă, am intrat în baie şi m-am spălat, după care am pornit spre bucătărie unde ştiam că o voi găsi pe tanti Elvira. Nu era acolo şi nu se auzea niciun zgomot în toată casa. „Unde o fi?” m-am întrebat în timp ce căutam ceva de mâncare. Deodată uşa din hol s-a deschis şi gazda mea a apărut în prag cu o tavă în mână.

— Bună dimineaţa, tanti!

— Bună, mamă! Te-ai sculat?

— Da. Te-am căutat prin toată casa. Nu ştiam unde eşti.

— Am fost să pun mâncare la găini. Mai am şi eu vreo zece găini şi un cocoş. Mă bucur că toate găinile fac ouă,

dacă sunt bine hrănite.

— Mai ai pui de găină?

— Nu mai am, că n-am mai pus cloşti în acest an; nici nu mă pot ocupa când sunt mici. Hai în bucătărie să mâncăm, că aseară te-ai culcat flămândă!

Am mâncat amândouă, apoi tanti Elvira a făcut o cafea în faţa căreia am rămas de vorbă aproape o oră, timp în care i-am povestit toată păţania mea.

— Tu ai greşit. Trebuia să-i spui chiar atunci soţiei patronului şi scăpai de gelozia ei.

— N-am putut s-o fac. Mă gândeam că voi da naştere la certuri între ei. Am considerat că patronul se va linişti cu timpul şi chiar aşa s-a întâmplat. Unii bărbaţi, dacă sunt respinşi, se resemnează, chiar dacă se supără pe moment.

M-am temut şi de faptul că dacă spun ce s-a întâmplat, se va întoarce şi patronul împotriva mea. Apoi, ştiindu-mă nevinovată, am socotit că cele întâmplate n-ar putea avea urmări nefaste asupra mea, chiar dacă Sabina m-ar bănui în vreun fel. Când „m-au judecat”, ea şi mama ei, am fost trufaşă cu ele tocmai pentru că mă ştiam nevinovată.

— Totuşi ai greşit şi tu. Dar, de fapt, toţi greşim, mai ales atunci când considerăm că viaţa ne aparţine şi putem face cu ea tot ce dorim. Nu e chiar aşa. De aceea, când descoperim că neam înşelat, e prea târziu să mai reparăm greşelile.

— M-am gândit că nu mi se poate imputea ce n-am făcut.

— Oamenii nu sunt toţi la fel, de aceea judecă diferit o faptă sau alta.

— Judecă şi dumneata următoarea situaţie: Sabina şi cu mama ei mă învinuiesc pentru faptul că mi-am apropiat copiii lor de mine, dar prin ceea ce am făcut eu n-am avut nici cea mai mică intenţie să le răpesc dragostea în cei doi ani de zile. E

adevărat că mă ataşasem de ei şi ei de mine pentru că eram tot timpul împreună şi ne bucuram la fel de orice lucru. îi iubeam, iar ei îmi răspundeau cu forţa tinereţii lor,

sentiment care îmi făcea bine. Eu n-am avut fraţi, aşa cum bine ştii şi dumneata, iar dragoste n-am avut de la nimeni, în afară de mama şi bunica mea, care au plecat atât de repede de lângă mine; tata era un om rece, ursuz şi sever, preocupat tot timpul de sarcinile lui de partid, iar mama trudea la serviciu şi petrecea prea puţin timp împreună cu mine. Copilăria mi-am petrecut-o mai mult singură, purtând cheia de la casă legată la gât şi hotărâm singură ce aveam de făcut.

După ce am terminat facultatea speram la o viaţă mai bună şi mai liniştită, dar mama s-a îmbolnăvit, apoi m-a părăsit, plecând dintre noi pentru totdeauna.

— Mama ta a suferit mult după divorţ. Poate asta a fost şi cauza. Şi tu ai suferit destul, dar aşa li se întâmplă unor oameni, trec dintr-un necaz în altul. Te-ai gândit ce vei face în continuare?

— Da. Mă întorc la Inspectoratul Şcolar Judeţean să încerc să obţin o catedră la vreo şcoală din oraş.

— Bine faci, mamă, că te întorci la profesia ta!

La începutul săptămânii care a urmat m-am prezentat la Inspectorat unde am avut o mare surpriză:

— Nu mai avem niciun loc în oraş – mi-a răspuns Inspectorul şef.

— Nici prin vreo localitate din apropierea oraşului: Cumpăna, Valu’ Traian, Agigea, Techirghiol, unde să pot face naveta?

Nu. Există câteva locuri de profesori titulari la: Băneasa, Deleni, Pantelimon şi Nistoreşti, a intervenit o inspectoare, consultând lista posturilor. Ulterior am aflat că această blondă se numea Paloma Petrescu.

Am refuzat să plec la ţară atât de departe de Constanţa.

Bani aveam, dar nu puteam să cred că îmi vor ajunge la nesfârşit. Nu puteam trăi ca un parazit. Răsfoiam zilnic presa, în speranţa că voi găsi la rubrica „Anunţuri” o ocupaţie pe măsura pregătirii mele, dar în zadar.

Pe la începutul lunii octombrie ne-am pomenit cu domnul Ilarie Norocel la poartă. I-a deschis tanti Elvira,

care l-a întrebat:

— Pe cine căutaţi, domnule?

— Pe domnişoara Roxana Panait.

— Roxana! Vezi că te caută un domn! mi-a strigat ea din curte. Vino, te rog şi vezi despre ce este vorba!

— Bună ziua! m-a salutat domnul Ilarie, când am apărut în prag. Pot să intru?

— Poftiţi domnule! Bună ziua!

L-am condus în camera mea. Era de nerecunoscut, cu părul în dezordine, nebărbierit de mai multe zile, neglijent îmbrăcat, încât arăta ca un om scârbit de viaţă; toată ţinuta lui producea o impresie de vulgaritate.

— Luaţi loc, vă rog!

— Mulţumesc! a răspuns el cu oarecare nepăsare rotindu-şi privirile prin camera mea.

S-a aşezat şi a intrat direct în subiect:

— Am venit să te rog să te întorci la noi, Roxana. Copiilor le este dor de dumneata şi plâng pentru că îţi simt acut lipsa. De când ai plecat nu vor să mai înveţe şi îmi cer să te aduc din nou în viaţa lor, să-i îndrumi la învăţătură. Ei te aşteaptă cu nerăbdare şi cu dragoste.

— Domnule Norocel, de copii îmi pare foarte rău, dar nu mai pot să mă întorc în acea casă – i-am răspuns cu amabilitate şi blândeţe. După cele întâmplate cu soţia şi cu soacra dumneavoastră, m-am convins că locul meu nu este acolo, deşi pe copii îi iubesc foarte mult şi mă ataşasem de ei

— Bănuiam că nu am suficiente argumente cu care să te înduplec să te întorci, dar am sperat că o vei face pentru copii – a spus el, după care a oftat profund. Ce pot să mai spun? Am eşuat şi de această dată.

A mai rămas o vreme pe gânduri, privind duşumeaua, cu ţinuta lui neglijentă care îl recomanda un om „dărâmat”.

Aş fi vrut să-l întreb ce s-a întâmplat de a ajuns în acea situaţie, dar n-am îndrăznit, mulţumindu-mă să-l privesc în tăcere. Deodată a ridicat capul, m-a privit şi a spus:

— Dacă te răzgândeşti, oricând eşti bine venită la noi. Mă obişnuisem să ştiu că exişti acolo, în casă, a adăugat el în timp ce se îndrepta spre uşă.

L-am condus în tăcere până la poartă, unde şi-a luat rămas bun, apoi a urcat în maşină şi a plecat.

— Bună ziua! La revedere! i-am răspuns eu ca în transă.

— De ce venise domnul? m-a întrebat tanti Elvira.

— Ca să mă convingă să mă întorc la ei.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Am refuzat, din motivele ştiute, dar el nu s-a resemnat. Mi-a spus: „Dacă te răzgândeşti, oricând eşti bine venită la noi”.

— Mi s-a părut deprimat, bietul om.

— Chiar era.

Capitolul VI

Dragostea Roxanei – speranţe înşelate

Zilele toamnei erau tot mai mohorâte, ceea ce se reflecta şi în sufletul meu. Ore întregi îmi petreceam în pat, unde citeam, dormeam sau şedeam cu ochii priponiţi în tavan. Tanti Elvira mă îndemna zilnic: „ieşi afară şi plimbă-te la aer! Du-te în oraş să mai vezi lumea, nu sta aici cu o bătrână şi să cloceşti toată ziua în pat, că eşti tânără!”

În final am ascultat-o şi am început să cutreier pe străzile oraşului şi să urmăresc ofertele de slujbe din ziare.

Am ajuns la Biblioteca Judeţeană, de unde mă întorceam cu geanta plină de cărţi şi iar şedeam culcată o săptămână, citind ziua, uneori şi noaptea.

Într-o zi, după ce am restituit cărţile la bibliotecă, am pornit spre centrul oraşului. Văzând că este deschis la Galeriile de Artă din b-dul Tomis colţ cu b-dul Ferdinand, am intrat, înăuntru nu era lume multă. M-am plimbat prin toate încăperile, contemplând tablourile de pe pereţi şi alte exponate.

În timp ce priveam un tablou reprezentând un vapor plutind pe valurile înspumate, o voce mi-a şoptit la ureche:

— Vă place? E frumos să-l priveşti, dar câte primejdii

sunt pe mare!

Când mi-am întors privirile în direcţia vocii, lângă mine se afla un marinar veritabil, îmbrăcat într-o uniformă nouă, călcată impecabil, care mă privea zâmbind.

— Da, îmi place vaporul, i-am răspuns. Mai ales cum taie el valul înspumat, nepăsător la furtună.

În faţa mea stătea un tânăr înalt, zvelt, pe care uniforma de marinar cădea ca turnată, în timp ce de sub şapcă îi ieşea un păr negru, cârlionţat, care se asorta cu ochii lui verzi şi scânteietori, cu care mă privea cu nesaţ.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine în acele clipe. Privirea lui parcă mă fermecase şi îl ascultam cu toată bunăvoinţa, aprobându-l, fără să-i pot refuza ceva.

— Mă numesc Sergiu Ologu, s-a prezentat el.

— Roxana Panait – am pronunţat ca în transă.

— Acum, că am văzut toate încăperile, nu sunteţi de acord să ieşim şi să ne plimbăm puţin? Hai în jos, spre Piaţa

Ovidiu, poate că în drum reuşim să vizităm şi Muzeul de artă populară din localul Poştei Vechi! mi-a propus el.

Am fost de acord cu el pe loc. Astfel am pornit-o pe jos, mergând amândoi alături, pe b-dul Tomis. Eu mai vizitasem Muzeul de Artă Populară, dar n-am spus nimic deoarece mă simţeam bine în prezenţa lui.

Am intrat. Acolo Sergiu a dovedit încă o dată că posedă cunoştinţe corespunzătoare în domeniul artei.

De acolo am continuat drumul spre Casino, am intrat în parc şi ne-am aşezat pe o bancă şi am stat de vorbă aproape o oră. La un moment dat îmi spune:

— Hai să intrăm în restaurant!

Iniţial am protestat, motivând că nu beau alcool.

— Nu-i nimic, mănânci o prăjitură şi bei un nectar din fructe sau o Coca-Cola.

Propunerea lui atât de directă a avut darul de a mă convinge şi am intrat. Erau multe mese libere. Ne-am aşezat la o masă, Sergiu a comandat pentru mine o prăjitură Profiterol şi un pahar mare de nectar, iar pentru el un pahar cu whisky, apoi două fripturi cu garniturile

necesare. „Sper că ai înţeles ordinea în care trebuie să le aduci!” s-a adresat el chelnerului. „Da, domnule!”

Încălcase, în mod intenţionat, regula conform căreia eu trebuia să comand, fiind doamnă, însă l-am iertat pentru că îmi spusese, înainte de a intra în local, ce îmi va oferi. Nici n-am observat când a trecut timpul, dar când am ieşit din restaurant, afară începuse să se înnsereze.

— Ce facem, mergem la un film? mă întreabă Sergiu.

— Nu. Vai de mine! S-a înnoptat şi trebuie să ajung acasă. N-am întârziat niciodată.

— Te bate mămica? glumeşte el.

— Poate.

În faţa restaurantului staţiona un taxi. Am urcat în el şi am pornit spre centrul oraşului.

— Adresa? a întrebat şoferul de taxi.

— Cezar Boliac… am spus eu repede.

Ajunşi pe strada mea, am cerut şoferului să oprească ceva mai departe de casa doamnei Elvira. Am coborât. A coborât şi Sergiu şi a dat drumul taxiului, rămânând cu mine aproape o jumătate de oră. Atunci ne-am sărutat prima dată, după care mi-a propus să ne întâlnim a doua zi.

L-am amânat peste două zile. Aveam nevoie să mă dezmeticesc, să aflu ce se întâmplă cu mine, să mă mai gândesc.

Îmi plăcea foarte mult Sergiu, dar ceva mă oprea.

— Atunci te aştept vineri la ora 16°° în faţa gării. Ce zici?

— Da, vineri la ora 16°° în faţa gării – am repetat eu mecanic după el, după care ne-am despărţit.

Când am intrat în casă, tanti Elvira nu dormea şi m-a invitat în camera ei.

— Unde ai întârziat atâta, fata mea?

— Am un prieten, tanti, e marinar – şi i-am povestit cum l-am cunoscut şi ce am făcut toată ziua.

— De, mamă, ştiu şi eu? Eşti tânără şi trebuie să ai grijă!

Vineri la ora 16°° ne-am întâlnit în parcul de lângă

gară şi am pornit pe jos pe b-dul Ferdinand, apoi am intrat la cinematograful „Republica”. Sergiu mi-a propus să ne mai plimbăm şi ne-am întors în parcul de la gară, unde am stat pe o bancă până când s-a întunecat. Am discutat, ne-am sărutat, apoi Sergiu mi-a spus, de câteva ori, că mă iubeşte, ceea ce pentru mine era ceva nou pe atunci. Toate acestea ne-au apropiat şi mai mult, încât la despărţirea de el, am acceptat imediat propunerea de a ne întâlni duminică.

Când am ajuns acasă, tanti Elvira dormea. Am intrat în camera mea fără zgomot, am întors cheia în broasca de la uşă, m-am dezbrăcat de tot şi m-am aşezat goală, în faţa oglinzii. Mi-am privit trupul lucios care reflecta razele de lumină. Părea un crin alb înflorit, cu petalele drepte; în obraji mă inundase roşeaţa feciorelnică şi simţeam un fior dulce. Eram mulţumită de frumuseţea trupului meu, care mi se părea delicat. Am făcut câţiva paşi prin faţa oglinzii, admirându-l. Liniile unduioase ale gambei şi coapselor îmi încântau privirea şi îmi înfierbântau mintea. În acele clipe îmi închipuiam cum Sergiu mă mângâia.

Mi-am strâns părul făcut coc, mi-am pus pe mine un halat de casă şi m-am întins pe pat cu faţa în sus, visând cu ochii deschişi. După o vreme m-am ridicat din pat, am stins lumina şi m-am culcat. Dimineaţa următoare am repetat figura cu oglinda, dar am uitat să încui uşa de la cameră. Cum tanti Elvira nu bătea lauşă de fiecare dată când venea la mine în cameră, s-a ivit în prag pe neaşteptate, doar am zărit-o în oglindă.

— Ce faci, mamă? îţi admiri trupul? Hai, nu te jena, că eu ştiu cum este! Când eram şi eu fată făceam la fel, dorind să-mi cunosc mai bine trupul.

M-am acoperit repede cu capotul, dar faţa îmi ardea şi eram roşie de ruşine, dar şi de ciudă că am uitat uşa.

— Mi-am verificat pielea ca să văd dacă am pistrui sau coşuri, am minţit eu.

— Hai la bucătărie că am făcut cafeaua şi o plăcintă cu brânză, pe care abia am scos-o din cuptor!

Duminică după amiază m-am întâlnit din nou cu

Sergiu. Dimineaţa, însă, am lenevit în pat mai multă vreme, gândindu-mă la el: „Sergiu mi se pare un tip deosebit şi s-ar putea să mă iubească. El nu seamănă cu alţi bărbaţi pe care i-am mai văzut eu. Probabil că el a venit în calea mea pentru că trebuia să vină”.

De atunci am început să mă dărui lui în gând, cu acel simţământ confuz de voluptate şi dorinţă nestăvilită, care se zbuciumau în sufletul meu la fel cum se zbat negurile nopţii deasupra pământului, înainte de revărsatul zorilor.

În absenţa lui mă pregăteam să-i pun o mulţime de întrebări, dar când ajungeam faţă-n faţă cu el, mă fâstâceam şi renunţam la tot. Mi se prea că n-am dreptul să insist ca el să se destăinuie şi iar luam hotărârea să mai aştept momentul prielnic. Când vorbeam cu el simţeam că iau foc obrajii, dar atunci ochii mi se umpleau de lumină, iar inima mi se strângea de fericire, gândind că el este lângă mine şi mă iubeşte. Atunci simţeam liniştea limanului tihnit, pe care o asemuiam cu acea linişte celestă, care are darul să dea sens şi frumuseţe chiar şi morţii. Când mă strângea în braţele lui puternice, mă întrebam în gând: „Ce mai vreau acum, dacă îl am pe el?” iar Sergiu parcă mă auzea şi strângea şi mai tare acel trup, acea viaţă tânără din mine, care i se predase fără să-i ceară ceva în schimb.

— Mă bucur că eşti cu mine! a spus Sergiu, privindu-mă în ochi. Ai o privire caldă, blândă şi dezmierdătoare, care se aprinde numai în ochii femeilor care iubesc cu adevărat. Mă simt învăluit de privirea ta şi simt că te iubesc la fel de mult.

— Ar fi foarte bine să simţim amândoi la fel şi să… dar n-am mai terminat fraza, deoarece el mi-a acoperit gura cu un sărut lung ce m-a lăsat câteva minute fără suflare. Hai acasă! am spus eu. S-a făcut târziu.

Vremea era frumoasă şi parcul plin de lume. Am stat până pe înserat pe o bancă şi am discutat, ascultând sporovăielile care veneau spre noi din toate direcţiile, amestecate cu ciripitul păsărelelor ascunse în ramurile copacilor, înainte de a se duce la culcare.

Vara era pe sfârşite şi zilele se scurtaseră. Frunzele copacilor începuseră să se îngălbenească, iar pe străzi mai cădeau castanele coapte, de culoare cafenie – strălucitoare, desprinzându-se din înveşişul lor verde şi ţepos, care crăpa la contactul cu solul tare.

Sergiu mă ţinea de mână, apoi de după umeri şi mă privea cu tandreţe, zâmbindu-mi la fiecare frază pe care o spunea; eu îi răspundeam la fel. Atunci mi-a povestit câte ceva din viaţa lui, după care m-a invitat să mi-o povestesc şi eu. Mi-am dres glasul şi i-am povestit totul cu atâta detaşare de parcă nici nu mi-ar fi aparţinut mie, ci altei persoane. Eram foarte calmă şi mă simţeam în siguranţă. Sergiu m-a ascultat şi a fost impresionat de cele ce auzise.

— Draga mea, nici nu-ţi închipui cât de importantă eşti tu pentru mine – mi-a spus el.

— Ţi se pare. Sunt o fată simplă care a dus o viaţă la fel de simplă, dar plină de greutăţi.

Mă privea în tăcere, dar cu seriozitate şi devotament, iar eu eram mulţumită şi nu mai doream nimic. S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz, iar eu m-am înfiorat, simţindu-mă caldă şi fericită.

— Te iubesc Roxana! mi-a şoptit Sergiu la ureche.

Era un sentiment minunat pe care nu-l cunoscusem până atunci. Nimeni nu mi-l spusese.

— Şi eu te iubesc! i-am răspuns cu o voce abia şoptită.

M-a strâns la piept, m-a întors spre el cu faţa şi m-a sărutat pe gură.

— Hai să mergem acasă că s-a făcut târziu! i-am spus.

— Mergem, a fost el de acord. A fost o duminică plăcută şi-mi vine greu să ne despărţim, dar dacă trebuie…

Pe strada mea era întuneric, probabil era o pană de curent. Ne-am despărţit repede şi am intrat în casă.

Când am ajuns în curte, la fereastra doamnei Elvira se vedea o lumină slabă, probabil era lampa aprinsă. Am bătut la uşă şi am intrat. În aceeaşi secundă s-a aprins şi lumina electrică.

— Bine că ai venit, mamă! Parcă tu ai adus lumina asta. Am stat aproape două ore fără curentelectric şi am aprins lampa. Tu pe unde ai umblat?

Atunci m-am aşezat în fotoliu şi i-am povestit tot în legătură cu Sergiu.

— Nici nu ştii, tanti, cât sunt de fericită.

— Dar ce ai făcut, mamă, ai câştigat la LOTO?

— Mai mult. Am un prieten, am spus, râzând fericită, după care i-am spus toată povestea.

Ea mă asculta cu atenţie şi mă privea prin lentilele ochelarilor cu aceeaşi privire binevoitoare cu care cuprindea toată lumea. Zâmbetul de pe obrazul ei îmbătrânit, dar care mai păstra trăsăturile regulate care trădau frumuseţea de odinioară cu care fusese dăruită, mă făcea să mă simt bine.

În final i-am spus:

— Cred că m-am îndrăgostit de el, tanti.

— Că te-ai îndrăgostit de un băiat, e firesc la anii tăi, dar să ai grijă, mamă!

M-am dus în camera mea, m-am dezbrăcat şi m-am băgat în pat. Nici nu ştiu când am adormit. M-am trezit abia de dimineaţă, m-am întins alene, apoi am rmas cu braţele întinse, gândind: „Ce bine e că Sergiu mă iubeşte!” M-am ridicat din pat, mi-am scos cămaşa de noapte de pe mine, fără să mă ruşinez de lumina care pătrundea prin perdeaua de la fereastră. Mi-am făcut, apoi, tualeta de dimineaţă, mi-am pus pe mine un halat de casă şi am ieşit în curte, în grădiniţa cu flori, unde m-am aşezat pe o bancă şi am început să visez la dragostea mea. În pomi păsările ciripeau de zor, iar cântecul lor se acorda cu iubirea din inima mea. Am cules câteva flori cu care am intrat în bucătărie unde ştiam că o găsesc pe tanti El vira. Ne-am salutat râzând amândouă.

— Hai, mamă, aşază-te să mâncăm! m-a întâmpinat ea.

— Imediat, tanti, doar să pun florile astea în vază.

— Am făcut câteva ouă moi cu brânză, după ce mâncăm fac şi o cafea, ca să mai stăm de vorbă.

— De foame am venit şi eu aici, am spus râzând.

Am mâncat, iar în timp ce amesteca în ibricul cu cafea de pe aragaz, m-a întrebat:

— Şi zici că băiatul este marinar?

— Da, tanti.

— Păi, ăştia sunt mai tot timpul plecaţi pe mare. Tu ce vei face singură trei sau şase luni?

— Ei, doar nu vor fi şi ei plecaţi toată viaţa! m-am apărat eu. Mai pleacă, mai vin. Cine ştie, poate cu timpul îşi va schimba meseria şi va lucra aici, în oraş.

— De, mamă, ştiu şi eu? E greu aşa, dar dacă ţie îţi place

După discuţia avută, m-am întors în camera mea.

Ca din senin m-a cuprins o melancolie căreia nu-i găseam explicaţia. Mă întrebam singură: „Oare ce îmi lipseşte, de ce sunt tristă şi gânditoare? De ce simt în inimă o povară care mă apasă, ca o mână străină, iar faţă de Sergiu simt o sfială rece? De ce oare? Sergiu se arată a fi un băiat bun, care se poartă frumos cu mine”.

Se apropia ora când trebuia să plec la întâlnirea cu el. Am ieşit şi m-am oprit câteva minute în curte, ascultând ţipetele cocorilor care treceau în cârduri compacte pe deasupra oraşului. Priveam cu jind la zborul lor în triunghi cu vârful înainte şi nu-mi explicam de ce mă cuprinsese aşa un dor să pot zbura şi eu sus, cât mai sus şi mai departe de oraş.

Am pornit spre staţia de autobuz. Când am ajuns la staţie, autobuzul tocmai sosea.

În dreptul magazinului „Tomis” am întâlnit o cerşetoare bătrână, cocşată, zbârcită ca o prună stafidită, cu mâinile murdare, unghiile netăiate, încovoiate şi negre; picioarele desculţe îi erau deformate, crăpate şi jegoase. Nişte zdrenţe îi acopereau tot trupul, din care se ridica o cocoaşă care îi ridica umărul stâng, coborându-i capul spre pământ. I-am dat câţiva lei, pe care ea i-a strâns în palmă, murmurând: „Bogdaproste, maică”, apoi i-a numărat şi le-a dat drumul în buzunarul soios, cârpit de mai multe ori, al unui şorţ plin de pete de mâncare şi de murdărie. M-a

întrebat:

— De ce eşti tristă, zâna mea? Eşti atât de frumoasă!

Nu i-am răspuns, deşi aş fi vrut să-i spun ce cred eu despre frumuseţe, din cele citite prin cărţi şi anume că frumuseţea este o valoare care poate fi transformată în bani, este ca un diamant printre bulgării de cărbuni, având aceeaşi compoziţie chimică, cu singura deosebire că diamantul este mai dur şi are scânteieri luminoase puternice, dar nu face căldură precum cărbunele.

La fel este şi dragostea: un capriciu trecător, permis doar tinerilor.

Gândurile continuau să mi se încâlcească în minte iar principiile pe care mama şi bunica mi le insuflaseră în copilărie şi în adolescenţă, intrau acum în conflict cu noile mele preocupări, deoarece alegerea mea se redusese la minimum. Nu-l vedeam decât pe Sergiu peste tot.

Până atunci nu-mi dădusem seama că eram tristă sau că aveam o înfăţişare tristă. „Să fie de vină faptul că sunt singură?”, m-am întrebat în gând. Dar de când îl cunosc pe Sergiu, nu mă mai consideram singură. „Sergiu pare să fie un om bun şi spune că mă iubeşte, dar o spune sincer sau aşa, ca să-mi facă mie plăcere?”, mă gândeam în timp ce păşeam agale pe strada Ştefan cel Mare, potopită de gânduri şi de o tristeţe apăsătoare, căreia nu-i puteam afla cauza.

La colţ cu strada „Răscoalei” m-am întâlnit cu Sergiu, care venea din sens opus.

— Azi ai cam întârziat, l-am „înţepat” eu zâmbind.

— Scuză-mă! Vin direct de la vapor unde am avut mai multă treabă.

Privirea lui exprima un fel de stânjeneală, însă mă privea cu atenţie, parcă îmi studia intens trăsăturile feţei. Văzându-l că mă priveşte cu nişte ochi atât de scrutători, după care rămânea dus pe gânduri, m-am întrebat: „Ce se petrece, oare, în sufletul lui?”

La ultima noastră întâlnire fusese atât de vesel, de duios şi plin de speranţă, încât mă molipsise şi pe mine. Mă făcuse să cred că eram prieteni de când este lumea,

încât îl simţeam atât de aproape şi eram în stare să-l urmez oriunde; mi se părea un om sincer, cinstit, pe care te poţi bizui în orice împrejurare. Zice că mă iubeşte şi îl cred. Nu-l cred în stare să mintă, dar numi plăcea starea lui. Ce repede se poate schimba totul!

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat ca să mă conving.

— Nu! Ce să se întâmple? A întrebat el mirat.

— Mi s-a părut că eşti supărat sau preocupat de ceva.

— Într-adevăr ţi s-a părut.

În secundele următoare Sergiu a devenit vesel, vorbind precipitat despre mare, despre vapoare, cu mult entuziasm încât a început să crească în ochii mei şi să devină tot mai frumos. Glasul lui se întărea şi devenea temerar şi puternic ca o stâncă, la fel ca acel timonier din cântecul cu acelaşi nume, pe care mi l-a cântat el într-o seară pe bancă în parc:

„Timonier, timonier!

Pari o stâncă între mare şi cer.

Timonier neînfricat.

Peste mări doar vitejii străbat… etc.”

Coborâm în parcul prefecturii şi ne aşezăm pe o bancă. Sergiu zâmbeşte, eu îi răspund la fel. Mi-l închipui ca pe un frate mai mare – pe care nu l-am avut – şi lângă el simt atâta tihnă în suflet. De mult n-am mai simţit atâta linişte sufletească.

Deodată mi-am închipuit că peste mine veniseră clipele luminoase ale primei iubiri, cărora nu le este dat să se repete. Totul mă înduioşa şi mă distra, încât devenisem blândă ca o mieluţă alături de el.

Începusem să-mi simt inima uşoară, deşi mai aveam unele momente când mă cuprindea o vagă tristeţe, dar aceasta trecea şi iar mă simţeam fericită.

Curios lucru, până la vârsta de 25 de ani pe care îi împlinisem în vară, nu iubisem niciun bărbat, iar pe Sergiu l-am îndrăgit de la prima noastră întâlnire. Dragostea izbucnise în inima mea ca o vâlvătaie şi mi se revărsase în tot trupul întocmai ca ploaia aceea repezită adusă de

furtună.

Tăceam amândoi, iar eu mă întrebam: „Oare sunt fericită? Cred că îl iubesc pe Sergiu, altfel cum să-mi explic euforia inimii mele?”

Îl consideram superior mie şi parcă îi datoram un respect deosebit. Asta pentru că el avea un ţel şi îşi găsise drumul în viaţă, pe când eu încă mai bâjbâiam.

El se dedicase unei meserii temerare, periculoasă chiar, dar destul de frumoasă şi poate tocmai de aceea nu se frământă şi nu are nicio complicaţie.

Dar Sergiu era absent uneori, gândurile lui călătoreau departe, dar unde oare? Aş fi vrut să-l întreb, dar mă temeam că se va supăra. Mi-am adus aminte că mi-a spus odată că îl pot întreba orice şi nu se va supăra. Dar cine ştie cum va reacţiona dacă îl întreb?

Spre seară am coborât spre Piaţa Ovidiu. Sergiu mi-a pus mâna pe braţ, m-a oprit şi m-a întrebat:

— Astăzi te grăbeşti tot aşa?

— Nu. De ce mă întrebi?

— Hai să intrăm la restaurantul „Casa cu Lei”!

— Ce să facem acolo?

— Să bem un pahar de şampanie.

— Păi, eu nu…

— Ştiu, tu nu bei alcool – m-a întrerupt el. Lasă că n-ai să mori dacă vei gusta şi tu un pahar. Unul mic.

L-am însoţit în restaurant şi ne-am aşezat la o masă liberă dintr-un separeu. Chelnerul ne-a adus meniul, dar Sergiu a comandat fără să-l citească:

— Două fripturi de purcel şi o sticlă de şampanie!

— Imediat, domnule! a răspuns chelnerul, îndreptându-se spre oficiu. S-a întors în câteva minute cu o sticlă de şampanie pe care a desfăcut-o şi a turnat profesional în pahare, după care a plecat.

— Noroc şi sănătate! a urat Sergiu, ridicând paharul.

Am ciocnit amândoi, el a băut, dar eu l-am pus înapoi pe masă.

— Hai, bea! Bea că n-ai să mori! mă îndemna el.

Am sorbit şi eu de două ori din licoarea dulceagă şi

spumoasă, după care am aşezat paharul la locul lui.

După ce ne-a fost adusă friptura, am mâncat, apoi am băut toată şampania din pahar. Mai târziu Sergiu mi-a mai turnat în pahar şi, până la plecarea noastră din local, am reuşit să-l beau.

Acea zi mi-a rămas în memorie ca o adevărată sărbătoare. Îmi plăcea mult chipul lui, precum şi felul cum s-a comportat atunci cu mine. Cum să nu-mi placă? Era primul bărbat cu care începusem să merg în societate şi să cunosc viaţa, lumea. Mă simţeam cu desăvârşire liberă, iar fericirea care mă cuprinsese îmi dădea aripi. Atunci aş fi vrut să zbor în văzduh, fiind sigură că voi putea pluti printre nori. Ce vis frumos, dar cât de mare este dezamăgirea când visul se termină şi te trezeşti!

Când am ieşit din local, am urcat într-un taxi cu speranţa că vom ajunge în str. Cezar Boliac, dar la destnaţie, m-am trezit în faţa acestui bloc, de la Far.

— Sergiu, unde mă duci?

— Vei vedea îndată. Să-ţi arăt cum locuieşte un burlac. Ai prilejul să vezi şi tu cum arată o casă de burlac.

După o scurtă ezitare, l-am urmat pe scări şi am ajuns în dreptul uşii de la apartamentul lui. A scos cheia şi a descuiat. Eu am ezitat din nou să intru.

— Intră, draga mea, că nu te mănâncă nimeni! Hai odată, că acum vor începe să se deschidă uşile de la apartamentele vecinilor, curioşi să vadă ei cu cine am venit acasă!

Am intrat în hol. Sergiu a încuiat uşa, apoi m-a cuprins în braţe şi m-a sărutat, un sărut cât o veşnicie, după care m-a luat în braţele lui vânjoase şi m-a trecut pragul în cameră.

În încăpere masa era pregătită dinainte pentru o cină de două persoane. În capetele mesei se aflau două lumânări pe care Sergiu le-a aprins, apoi a scos o sticlă de şampanie din care a turnat în cele două pahare de pe masă, a ridicat paharul şi m-a invitat, din priviri, să fac la fel, spunând:

— Noroc şi sănătate! Bine ai venit în casa mea! în

sănătatea noastră! a adăugat el.

— Noroc, Sergiu! Am spus, apropiind paharul de al lui.

Am sorbit din şampanie, apoi am pus paharul pe masă.

— Ce părere ai de primire? m-a întrebat el.

— Bună, am răspuns, ridicând din umeri.

Mi-a luat mâinile într-ale lui şi a început să mi le sărute, apoi faţa, gâtul, gura, după care a oftat şi a spus:

— Cât eşti de frumoasă!

Vorbele şi gesturile lui m-au înfiorat. Îmi simţeam mâinile amorţite şi gura uscată, iar când Sergiu mă strângea la piept, mă simţeam iubită şi mă însufleţeam gândindu-mă: „Parcă suntem făcuţi unul pentru celălalt!”

În timpul sărutărilor n-am simţit când mi-a descheiat bluza la piept şi a început să mă sărute pe gât şi între sâni. Am vrut să strig la el să mă lase în pace, dar am constatat că îmi îngheţase respiraţia. Abia am reuşit să spun încet:

— Lasă-mă! şi m-am smuncit din braţele lui.

Abia atunci s-a potolit şi ne-am aşezat la masă. Deşi nu prea îmi era foame, am mâncat ceva, după care Sergiu s-a ridicat de pe scaun, a apăsat pe butonul unui radio-casetofon, iar în încăpere s-a răspândit o melodie de dans.

— Hai să dansăm, iubirea mea! mi s-a adresat el, prinzându-mă de mijloc.

— Dar facem zgomot şi deranjăm vecinii.

— Nu-i deranjăm. Iar ei nu se supără.

Aproape o oră am dansat. Pe casetă avea înregistrate numai tangouri şi el mă ţinea strâns la piept.

O lumânare pâlpâia, gata să se stingă. Sergiu a observat şi a stins-o de tot, după care s-a întors cu cele două pahare cu şampanie, din care am băut, apoi am continuat să dansăm, să ne sărutăm, uitând de toată lumea, de parcă numai noi doi mai eram vii.

La miezul nopţii Sergiu m-a luat în braţe şi m-a depus pe pat, unde a continuat să mă sărute şi să mă mângâie, până când m-a convins să mă dezbrac. Aşa ne-am dăruit atunci unul celuilalt.

Când ne-am liniştit, i-am spus:

— Consideră că aceasta a fost noaptea nunţii noastre!

— Da, chiar aşa este, a fost el de acord.

Şi acum îmi amintesc totul cum s-a petrecut în prima seară. Mă strângea atât de tare în braţe, dar nu m-aş fi sustras acestui fapt, chiar dacă aş fi ştiut că mă omoară. Mângâierile lui pe pielea mea goală mi-au produs acea emoţie ameţitoare care m-a luat de pe această lume, plutind departe şi m-am întors femeie.

Îl priveam pe sub pleoapele întredeschise şi în gând ziceam: „El este bărbatul meu frumos, puternic şi îl iubesc”, după care am zâmbit mulţumită.

După ce am făcut dragoste, eu am coborât din pat şi am mers la baie, iar când m-am întors, Sergiu aranja cearşaful pe pat. A ridicat privirea spre mine şi m-a întrebat:

— De ce nu mi-ai spus că eşti virgină?

— Pentru că n-am considerat că trebuie să mă laud.

— În zilele noastre, la vârsta de 25 de ani, este curios faptul că mai există aşa ceva. Eu îţi mulţumesc!

— Cu plăcere. Vezi bine că mai există câte o ignorantă rătăcită aşa, ca mine.

— Cum ai reuşit? m-a întrebat în timp ce mă cuibăream în pat, lângă el.

Întotdeauna m-am gândit să mă păstrez pentru bărbatul care va dovedi că mă merită. Astăzi nu sunt sigură că tu eşti acela, dar sper să nu mă dezamăgeşti.

La auzul vorbelor mele Sergiu a oftat şi a intrat într-o muţenie aproape totală. Abia după ce am făcut dragoste şi a doua oară, s-a mai eliberat de acea stare şi m-a întrebat:

— Tu de ce eşti singură pe lume? Aşa mi-ai spus odată.

— Pentru că acesta este adevărul. Mama mea s-a stins din viaţă în august 1993. Moartea ei a fost pentru mine ca o lovitură de trăsnet. N-a dus-o prea strălucit cu tata, care, după revoluţie a divorţat de mama. Ceea ce pot să-ţi spun este că mama nu mi-a spus prea multe despre

tinereţea ei, nici nu s-a jelit în legătură cu cele pătimite. Avea o fire sfioasă şi cam mohorâtă. Cu tata nu m-am înţeles niciodată şi din 1992 nu l-am mai vizitat. În apartament locuieşte el, iar eu locuiesc cu chirie la gazdă, pe strada pe care o ştii.

— Nu vrei să te muţi aici, la mine? Vom putea trăi liniştiţi şi nu va mai fi nevoie să faci atâta drum de fiecare dată, până acolo, în cartier.

— M-am ataşat mult de doamna Elvira şi de grădiniţa plină cu flori, încât îmi vine greu să mă despart de ele.

— Încearcă, Roxana, să trăieşti o viaţă nouă, una numai a noastră!

— Să mă mai gândesc, am răspuns atunci, înainte de a adormi.

Când m-am trezit din somn, pe fereastră luminau zorii dimineţii. La început am avut un sentiment de spaimă pentru că nu realizam unde mă aflam, dar când l-am văzut pe Sergiu dormind lângă mine, m-am bucurat şi m-am liniştit pe loc. „Oare este adevărat? Nu visez? El este aici, în pat, lângă mine?” Acestea erau primele mele întrebări care-mi colindau prin minte.

Începusem să pricep că viaţa mea lăsa, încet-încet, în urmă, trecutul pe care îl simţeam tot mai departe şi simţeam că pierd legătura cu el. Acum trebuia să mă gândesc tot mai serios la viitor, cu toate preocupările şi cu întreaga mea fiinţă.

Mă întrebam dacă este bine să mă mut în casa lui Sergiu, dar şi ce să-i spun doamnei Elvira, pe care o consideram ca pe a doua mea mamă: „Tanti, eu plec! Nu mai am ce face aici, la dumneata! Mă mărit! Nu, aşa nu se poate!”, mă frământam, de parcă mă apăsa un coşmar cu povara lui grea şi neclintită. Totuşi simţeam o oarecare nesiguranţă. Voiam să fac acel pas, dar mă temeam de ceva ce nu ştiam încă.

M-am strecurat încet jos din pat, am mers la baie şi mi-am făcuttualeta, apoi m-am îndreptat spre bucătărie să fac o cafea.

— Măi, măi, ce fată frumoasă şi vrednică locuieşte în

casa mea! i-am auzit vocea lui Sergiu, care se trezise din somn. Unde te duci, dragostea mea? m-a întrebat el, frecându-se la ochi, dar zâmbindu-mi cu toată faţa.

— La bucătărie să fac o cafea. Nu vrei?

— Ba da. Hai că sunt şi eu gata imediat.

Vorbele lui calde şi laudative au avut darul să mă bucure şi în inima mea se cuibărise o linişte desăvârşită cum nu mai încercasem de mult. Mă simţeam mult mai bună şi mi-l doream pe Sergiu permanent în preajma mea. Nu mă mai speria ideea că peste câteva luni va pleca în cursă cu vaporul, deşi mă avertizase de acest fapt.

Când a fost gata cafeaua şi am turnat-o în ceşti, a venit la masă şi Sergiu, care a început să-mi facă complimente:

— Draga mea, tu ştii că spun ceea ce gândesc. Când treceai de la baie spre bucătărie, îţi legănai la fiecare pas trupul frumos clădit şi zvelt, iar când ţi-ai dat la o parte buclele lungi şi mătăsoase, obrazul tău frumos şi vesel m-a bucurat foarte mult. Dacă vom avea un copil amândoi, aş vrea să semene cu tine.

— Vai, Sergiu! Te rog să încetezi! I-am spus încântată. Dacă mai vorbeşti cu mine astfel, mă supăr, am adăugat eu puţin bosumflată.

Mi-am dat seama imediat că n-am procedat bine, dovedind că nu am comprehensiune pentru firescul unor asemenea contradicţii, mai ales că mie îmi plac copiii.

— Bine, bine, am glumit, nu te supăra! a spus el în timp ce se ridica de la masă. Eu plec la vapor şi mă întorc abia pe la ora 16°°. Vrei să mă aştepţi aici?

— Nu rămân singură aici, mă întorc acasă la gazda mea.

— Dar te întorci diseară, nu-i aşa?

— Astăzi şi mâine nu pot să vin. Trebuie să merg la cimitir cu tanti Elvira.

— Atunci te aştept duminică?

— Rămâne pe duminică, am fost eu de acord, în timp ce ieşeam amândoi din casă.

După ce ne-am despărţit, am rămas cu gândurile

mele. Nu-mi venea să cred că ceea ce se întâmplase între noi era ceva real. De atunci toate s-au schimbat pentru mine. Reuşisem să mă păstrez fecioară atâţia ani, mai ales în anii studenţiei, cu toate tentaţiile pe care le întâlnisem, iar acum mă dăruisem lui Sergiu aşa, fără o vorbă şi fără vreo promisiune de căsătorie. Nu-mi explicam de ce am făcut-o, având o stare confuză. Ceea ce era mai curios, eram stăpânită de o linişte totală şi îmi lipsea regretul pentru ceea ce făcusem. Abia peste ani am fost în stare să recunosc că am fost o pradă uşoară pentru el, dând dovadă de o neglijenţă crasă.

Când am ajuns acasă, m-a luat în primire tanti Elvira:

— Unde ai fost toată noaptea?

— Acasă la Sergiu, unde am făcut dragoste amândoi, i-am răspuns direct, încât a fost tare surprinsă.

— Păi aşa, fără acte şi fără nicio pregătire?

— Da, aşa s-a întâmplat. Nici nu prea ştiu bine. El mi-a propus să mă mut acolo şi să locuim împreună. Dumneata ce părere ai?

— Dacă trăieşti cu el, cred că aşa ar trebui, să locuiţi amândoi sub acelaşi acoperiş.

— M-am dăruit lui total, fără prejudecăţi. îl consider alesul inimii mele, care, poate va reprezenta tichetul de drum care să mă ducă într-o nouă viaţă şi să uit de cea pe care am trăit-o până acum. I-am spus că mă voi gândi la propunerea lui.

Tanti Elvira amuţise. Probabil se gândea că iar va rămâne singură. Am mers lângă ea pe canapea şi am îmbrăţişato, spunându-i:

— Hai, nu mai fi supărată pe mine. Îţi promit că te voi vizita destul de des după ce pleacă el în voiaj cu vaporul.

Când am plecat de acasă duminică, i-am spus gazdei că nu mă întorc în acea seară. Am observat că s-a întunecat la faţă. Bănuiam ce gândeşte.

Acasă la Sergiu uşa era încuiată şi nu mi-a răspuns nimeni. Am coborât în faţa blocului cu gândul să-l aştept pe stradă, dar la capătul aleii l-am văzut venind cu două sacoşe pline în mâini.

— Unde ai fost? l-am întrebat eu.

— La magazinul alimentar din colţ să fac nişte cumpărături că frigiderul este aproape gol.

Am intrat împreună, iar el a taxat pe loc comportamentul meu:

— Observ că nu te mai fereşti să nu te vadă lumea din bloc că intri în casă la mine.

— Glumeşti şi tu, ce să faci!

— Nu glumesc deloc, este purul adevăr, am apăsat eu pe fiecare cuvânt.

Se aşezase în fotoliu şi zâmbea mulţumit.

— Ştii ceva, Roxana? Chipul tău în acest moment este luminat de o fericire necunoscută, este un fel de aură pe care o văd în jurul capului tău. S-ar putea doar să mi se pară, dar asta mă face să te iubesc mai mult.

— Nu faci rău, că şi eu te iubesc.

Şi nu minţeam. Începusem să-l iubesc cu adevărat şi îmi părea bine că el a fost primul bărbat din viaţa mea, căruia m-am dăruit din toată inima, fără condiţii.

În acea noapte i-am adus şi lui la cunoştinţă acel gând, după ce am făcut dragoste şi am revenit din „Paradisul” în care ne scufundaserăm amândoi. Atunci nu mi-am reproşat niciun regret şi niciun sentiment de vinovăţie, deoarece credeam şi simţeam că nu mă mai pot desprinde din starea de extaz în care căzusem, uitând de lume şi de tot ce mă înconjura.

*

…În timp ce îmi povestea toate acestea, Roxana retrăia acele momente ale fericirii sale de atunci. O priveam cu înţelegere, amestecată cu admiraţie şi respect.

Se îmbujorase la faţă şi aşa cum era chipul ei şaten, cu ochii verzi, în acele momente semăna cu chipul voluptuos şi apetisant al actriţei americane Liz Taylor, cu unele diferenţe nesemnificative. Dar era frumoasă, cu gura ei mică, cu colţurile buzelor arcuite în sus, cu o grimasă de perpetuă nemulţumire, deşi se străduia să-mi zâmbească binevoitoare; pielea netedă de pe obrajii ei forma umbre blânde, evidenţiate puţin de fondul de ten.

Observând că o studiez, Roxana şi-a plecat capul, vrând, probabil, să-şi ascundă de privirile mele, purpura ruşinii care îi îmbujorase violent obrajii.

Întrucât îmi povestise totul atât de frumos, de sincer şi de direct, uitasem subiectul propriu-zis, care mă adusese acasă la ea. Am lăsat-o să povestească liber în continuare.

*

În cursul săptămânii următoare – a reluat Roxana firul povestirii – m-am mutat acasă la Sergiu, luând cu mine strictul necesar, care a încăput în două valize.

Aproape două luni de zile am dus împreună o viaţă fericită, ca nişte veritabili soţi, bucurându-ne de fiecare clipă. Pot să spun că acelea au fost clipe de neuitat.

N-am mai avut timp de tanti Elvira, abia am vizitat-o de două ori în toată perioada. La ultima vizită, am rămas aproape o jumătate de zi la ea, Sergiu fiind de serviciu la vapor. În faţa unor ceşti cu cafea, tanti Elvira m-a surprins cu o apreciere interesantă:

— Îmi place cum arăţi, fata mea! Eşti frumoasă şi mai luminată la chip. De fapt, toate femeile care au gustat din „cupa vieţii” devin mai frumoase, chiar şi când n-au luat decât o sorbitură mică. Această transformare se petrece pentru că, odată cu acea sorbitură, în sufletul lor pătrunde şi o licoare amară care le înfioară.

— Am citit şi eu despre asta într-o carte. Dar şi bărbaţii sunt tulburaţi de trupul femeilor, de buzele lor plinuţe şi, mai ales, de inaccesibilitatea lor. E drept că şi eu am fost mândră şi inaccesibilă până când am cedat, dar nu-mi pare rău.

— Lasă, mamă, nu te mai necăji! Poate că tocmai Sergiu a fost sortit să fie bărbatul tău.

— Aşa am zis şi eu. Deocamdată despre el am numai cuvinte de laudă şi sper să rămână aşa până la adânci bătrâneţi.

— Să vă ajute Dumnezeu, fata mea!

Când m-am întors acasă la Sergiu, am găsit uşa descuiată la apartament şi m-am cam sfiit să intru, dar el a

venit la uşă şi mi-a deschis.

— De ce ai lăsat-o descuiată? l-am întrebat.

— Abia am sosit şi eu şi puneam pe masa din bucătărie cumpărăturile.

— Ziceai că vii tocmai seara?

— Am terminat mai repede ce am avut de făcut.

Seara am mâncat şi ne-am culcat devreme. Mie nu-mi era somn. Eram prea fericită ca să pot adormi şi îl priveam pe Sergiu cum dormea pe-o parte, cu mâna pe piciorul meu. Căldura lui mă frişca, nu-i dădeam la o parte mâna ca să nu-l trezesc din somn. Îmi plăcea cum doarme cu muşchii destinşi. Mi-am zis în gând şi un fior de mândrie mi-a străbătut tot trupul: „Acesta este bărbatul meu!”

La începutul lunii decembrie m-a anunţat că vaporul se pregăteşte de plecare. „Poţi veni şi tu la vapor în ziua plecării”, a ţinut el să precizeze.

— Pentru câtă vreme plecaţi?

— Pentru patru sau şase luni. Te rog să te ocupu de gospodăria casei şi să mă aştepţi! a adăugat imediat.

— Aşa voi face! l-am încredinţat eu.

În ziua plecării vaporului din port, l-am însoţit şi eu; ma invitat şi pe vas, mi-a arătat cabina în care se odihneşte şi mi-a făcut cunoştinţă cu câţiva colegi ai săi. La sosirea controlului vamal am coborât pe mal, iar după circa o jumătate de ceas am auzit sirena vasului care dădea semnalul de plecare.

Am fluturat batista şi m-am întors acasă, destul de veselă, cu gândul că Sergiu se va întoarce peste patru luni de zile. În autobuz am observat că atrăsesem atenţia bărbaţilor. O femeie îndrăgostită răspândeşte adesea în jurul ei un suflu de erotism pe care îl poartă cu ea. Am continuat drumul până acasă la tanit Elvira, ca să-i povestesc tot. Aceasta, în loc să mă consoleze, mi-a risipit toată veselia prin cele ce mi-a spus:

— Eu n-aş concepe ca soţul meu să plece pe mare, atât de departe de mine şi de lume şi în nesiguranţă.

— Dar asta îi este meseria, tanti. Se va întoarce, nu este deloc în nesiguranţă.

Au trecut două săptămâni de la plecarea lui şi mie a început să mi se pară că în casă şi în interiorul meu se petrece ceva nedefinit, mă apasă un fel de întuneric şi mi se părea că o enigmă mă pândeşte, îmi dă târcoale.

Încercam să-mi explic, în linişte, ce se întâmplă cu mine, dar nu găseam răspunsul. Dormeam puţin, iar atunci visam şi, aproape fiecare vis se termina cu coşmar.

În zilele mai calde plecam de acasă şi ajungeam pe malul mării. Odată am ajuns până la Casino unde am stat pe o bancă din parc, până când s-a înserat. De acolo priveam portul şi largul mării şi visam la iubitul meu plecat pe mare, făcând legătura cu viaţa mea.

Pe înserat vedeam bine licărirea farului de la intrarea în rada portului şi filosofam: „Existenţa omului este un vis, iar viaţa lui seamănă cu cea a farului care se aprinde şi se stinge, este ca o stea care preferă să ardă şi să strălucească în întuneric”.

În bazinul portului, un vapor se pregătea de plecare, cu toate luminile aprinse, care arătau ca nestematele unei coroane suspendate deasupra apei; celelalte lumini din port arătau ca nişte semne de exclamaţie, înşirate de-a lungul căilor de acces, care făceau legătura dintre depozite şi danele de acostare a vapoarelor.

De jos, din port, venea un miros greu de gudroane, de petrol şi de parâme (frânghii cu care se leagă vapoarele), care se amesteca cu mirosul de iod, fum şi o ceaţă subţire care ameninţa să acopere portul şi oraşul.

Marea era liniştită şi împrumutase culoarea cerului. În larg se vedeau câteva vapoare la ancoră, care străluceau în soarele ce se pregătea să apună; păreau că plutesc undeva, în nori. Dinspre ele porneşte o şalupă care se îndreaptă spre intrarea în bazin, lăsând în urma ei o dâră, ca o scriitură de cometă, pe care o înţeleg doar pescăruşii rătăciţi, care zboară pe deasupra ei.

Atunci marea mi s-a părut atât de umană, încât îmi venea greu s-o părăsesc, deşi mă biruise frigul. Suprafaţa ei lină, cu desăvârşire imobilă, de parcă ajunsese la acea putere supremă, care face inutilă mişcarea. Mi se părea că

suprafaţa ei seamănă cu un patinoar pe deasupra căruia umbrele norilor treceau lent, ca nişte veritabile insule imateriale.

În jurul meu s-a aşternut, treptat, o linişte deplină care mă înspăimânta, făcând să mi se zburlească pielea de pe mâini şi picioare. Odată cu înserarea care cădea lin peste mare şi uscat, o ceaţă cuprindea totul, dând impresia că te strecori printr-o substanţă jilavă, care se închide apoi în urma ta.

M-am ridicat şi am plecat spre staţia de autobuz. Ceaţa muiase trotuarele şi-mi pătrundea prin haine cu umezeala ei. Străzile erau aproape pustii.

Peste câteva zile a nins. Priveam de la fereastră, cu obrazul lipit de sticla rece, cum ningea liniştit, iar eu mă gândeam la viaţa mea.

În luna ianuarie am constatat că sunt însărcinată. Era explicaţia acelor luni de dragoste nebună, nemăsurată, pe care le trăisem cu Sergiu. Nu prea ştiam ce's fac şi m-a cuprins teama, mai ales că nu ştiam dacă Sergiu e de acord să las copilul, ceea ce îmi dădea un sentiment de nesiguranţă.

M-am îmbrăcat şi am plecat la tanti Elvira, căreia i-am povestit tot. Ea m-a ascultat şi s-a pronunţat scurt:

— Dă-l afară! Avortează! – care suna ca o sentinţă.

— De ce, tanti?

— Atâta vreme cât nu eşti cununată cu el, nu ştii care va fi situaţia ta în viitor. Dă-l afară!

— Mă tem să fac avort.

— Acum toate femeile fac avort şi nu mai mor. Îţi face o injecţie care te anesteziază şi nu mai simţi nimic, dar scapi de o mare grijă. Nu te amăgi cu dragostea lui Sergiu, că nu se ştie niciodată!

Spre seară am plecat plângând de la doamna Elvira. Am mai încercat o vreme să ucid chinuitoarea bănuială, tot sperând că ar putea fi o eroare, datorită frigului sau altor cauze, dar asta n-a durat prea mult. Începusem să vomit, semnul sigur al sarcinii şi atunci deznădejdea mea a degenerat într-un rechizitoriu necruţător împotriva

propriei mele fiinţe: „Cum am putut eu să fiu orbită de o pasiune trecătoare? Acum ce am să fac?” mă tot certam.

Într-o dimineaţă, pe la ora zece, m-am îmbrăcat şi am plecat pe stradă, mergând la întâmplare pe jos. Când am ajuns în dreptul bisericii care poartă hramul Sfintei Fecioare Maria, am intrat. Înăuntru nu era prea multă lume. Am aprins o lumânare şi, cu ea în mână, am mers până la icoana Maicii Domnului, în faţa căreia am îngenuncheat şi am început să mă rog pentru mine şi pentru Sergiu, care doream să se întoarcă acasă sănătos.

În timp ce şopteam vorbele de rugă, plânsul mi s-a înteţit, dar am continuat să mă rog printre suspine, privind spre bolta înaltă a bisericii, spre care se înălţa, ca un ecou, cântarea ce venea de la cor şi de la orgă, ca o jale solemnă. Fumul lumânărilor şi mirosul de tămâie mi-au făcut greaţă, amintindu-mi că sunt însărcinată, ceea ce m-a umplut de tristeţe.

Umbrele produse de lumina lumânărilor se proiectau pe pereţi, apoi pluteau până când se pierdeau în bolta înaltă, odată cu notele care urcau de la cântarea solemnă şi tristă.

Nu ştiu cât am sta în biserică, dar când am ieşit în stradă, soarele se vedea greu din norii care acopereau cerul. Afară era frig. Nu mai ningea, dar un vânt trecea pe deasupra troienelor formate de zăpada viscolită în ajun şi le smulgea fulgii pufoşi de pe coamele lor fragile; casele erau şi ele acoperite cu un strat subţire de zăpadă şi se confundau cu restul peisajului.

Pomii de pe străzi sau din curţile oamenilor îşi etalau tulpinile argintii, aproape rigide, fiind acoperite cu un strat de promoroacă în partea dinspre nord.

Când am intrat în apartament, am uitat de gerul de afară. Aici era cald şi bine, dar faptul că eram singură, făcea ca încăperea să mi se pară strâmtă şi că nu am aer suficient. Dar cauza principală era tristeţea care îmi apăsa pieptul. Gânduri ciudate îmi alergau prin minte, luând locul visurilor mele fericite dinaintea plecării lui Sergiu.

O stare de disconfort se instalase în tot trupul meu şi

mă împiedica să adorm, deşi eram obosită, iar ochii îmi erau grei şi uscaţi de atâtea lacrimi câte vărsasem. Era mizul nopţii, iar eu nu reuşeam să adorm. De afară se auzea vuietul vântului care sufla cu putere, amplificând tristeţea din sufletul meu, care mă împresurase asemenea unei îmbrăţişări prea strânse, care mă sufoca.

M-am răsucit multă vreme în aşternut şi abia spre dimineaţă am adormit. M-am trezit cu gura amară, o amărealã inexplicabilă şi am rămas cu ochii pironiţi în colţul dinspre uşă. În întunericul de acolo mi s-a părut că o văd pe mama. M-am dat jos din pat şi m-am apropiat de acel loc, constatând că mă înşelasem. M-am întors în pat şi am stat cu ochii închişi, dar în minte mi-a apărut cerşetoarea cocoşată de lângă magazinul Tomis, care mă întreba: „De ce eşti tristă, zâna mea?”

Am adormit din nou şi m-am trezit abia la ziuă, în zgomotul sirenei unei ambulanţe care trecea pe stradă, probabil spre locul unde se afla o persoană în suferinţă.

„Doamne, câtă lume suferă pe acest pământ!” am spus în şoaptă şi mi-am făcut semnul crucii.

La sfârşitul lunii am mers la Policlinică pentru programare şi am avortat peste câteva zile.

Toată iarna am făcut economie, deoarece m-am descurcat greu cu banii. Dar, terminând şi rezervele pe care le mai aveam, am mers la tanti Elvira, de unde am împrumutat o sumă. Tot sperând că se întoarce Sergiu.

În luna aprilie se împliniseră deja patru luni şi nu primisem de la el nicio ştire. M-am hotărât să merg la agenţia de navigaţie din port ca să mă interesez de situaţia vaporului şi a lui Sergiu. Am fost primită chiar de şeful agenţiei, căruia i-am dat toate amănuntele despre legătura mea cu Sergiu Ologu.

— S-a întâmplat ceva cu vaporul sau cu el? am întrebat.

— Nu, doamnă, nu s-a întâmplat nimic cu vaporul, cu Sergiu s-a întâmplat: acesta a rămas la Casablanca, refuzând să se mai întoarcă în ţară. Vaporul este în drum spre ţară, dar se va mai opri o vreme la Pireu unde are să

descarce nişte marfa. Sergiu Ologu era la al treilea voiaj cu această navă. Nu ştim tot adevărul, dar când va ajunge nava în port sperăm să aflăm toate amănuntele în legătură cu el. Vă vom anunţa atunci, dacă ne lăsaţi un număr de telefon.

I-am lăsat numărul de telefon al doamnei Elvira. Înainte de a pleca l-am mai întrebat:

— Este vorba de o femeie sau altceva?

— Aşa se pare. O femeie a reuşit să-l atragă fizic şi să-l reţină la Casablanca, renunţând la ţara lui şi la tot ce mai are el pe aici.

Vestea m-a făcut să înlemnesc, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi, buzele au început să-mi tremure încât nu mai reuşeam să articulez cuvintele, cu toată strădania mea. O vreme am rămas mută, privind absentă spre şeful agenţiei. O senzaţie neplăcută în trupul meu mă făcea să cred că s-a prăvălit o cascadă de gheaţă.

Când mi-am mai revenit, am spus doar atât:

— Nu mai pricep nimic din tot ceea ce mi-aţi spus.

Dar din interiorul meu, din adâncul sufletului, ca un copac stăruitor, îmi creştea cumplita bănuială că Sergiu mă părăsise, lăsându-mă singură, pradă suferinţei şi deznădejdii. Cel pe care îl iubeam atât de mult dispăruse de la orizontul vieţii mele. „Da, îmi repetam mereu în gând, Sergiu a plecat definitiv din viaţa mea, definitiv şi ireversibil, iar din trecutul ce aminteşte de persoana lui, n-a mai rămas decât o umbră mişcătoare. Lanţurile destinului meu sunt aici, cu mine, iar destinul lor este prevestitor de rele”.

Nu ştiu ce se putea citi pe chipul meu în acele clipe, dar l-am văzut pe şeful agenţiei care mă privea uimit.

— Ce nu pricepeţi, doamnă? repeta el. V-am explicat destul de clar: Sergiu Ologu a părăsit nava românească şi a rămas în Casablanca, de unde, se pare, nu se va mai întoarce în România. Amănunte vom avea când nava va sosi în ţară şi vom discuta cu Comandantul navei şi cu membrii echipajului.

— Vă mulţumesc! Aştept telefonul dumneavoastră,

am mai spus, înainte de a părăsi încăperea.

În autobuzul cu care mă întorceam spre casă, dintr-o staţie au urcat doi tineri, un băiat şi o fată, veseli amândoi, chiar gălăgioşi şi îmbujoraţi de frigul de afară. Stăteau în picioare amândoi lângă scaunul pe care şedeam eu. Mi-au amintit de plimbările mele cu Sergiu şi toate celelalte. „Ce frumos a fost tot! Aveam uneori chef să strig în gura mare că îl iubesc. Aş fi făcut orice pentru el în acele momente când sufletul îmi era încărcat de fericire. Azi, sufletul meu este gol, inima plină de durere. M-a înşelat, netrebnicul, dând dovadă de laşitate şi minciună!” îmi spuneam în gând, privind prin geamul autobuzului.

Când am ajuns acasă, am încuiat uşa de la intrare cu cheia şi m-am prăbuşit pe pat, unde am plâns preţ de o oră, tot întrebându-mă printre suspine: „De ce m-a părăsit? Cum a putut să dea cu piciorul dragostei noastre?”

Deodată m-am simţit atât de obosită şi nu mai aveam lacrimi să mai plâng. M-am ridicat şi m-am privit în oglindă. De acolo mă privea un chip întunecat, cu buzele strânse şi sprâncenele încruntate.

M-am spălat, m-am îmbrăcat şi am plecat acasă la tanti Elvira. Am găsit-o în camera ei, cosând nasturi la o faţă de pernă.

— Sărut mâna!

— Să trăieşti, fata mea! Ce e cu tine? De ce eşti plânsă şi întunecat?

— Sergiu nu mi-a trimis nicio ştire de când a plecat, îngrijorată de situaţia lui am mers în port, la agenţia de navigaţie şi am discutat cu şefii lui, care mi-au spus că iubitul meu a rămas în Casablanca pentru o femeie şi nu se mai întoarce în ţară. De ce a făcut asta, tanti? am spus eu aproape ţipând, în timp ce faţa mi-a fost inundată de lacrimi. M-am pornit pe un plâns spasmodic, care îmi zguduia tot trupul. Mi-am lipit capul de pieptul ei generos, devenind amândouă o singură fiinţă şi am rămas multă vreme în această poziţie, şoptind mereu: „De ce mi s-a întâmplat asta tocmai mie?”

Tanti Elvira a încercat să mă consoleze, fără rezultat.

M-am întors la mine acasă. Totul mi se părea învăluit într-o ceaţă neagră care plutea pe deasupra lucrurilor, în timp ce tristeţea mi se afunda în suflet ca un vânt rece care suflă iama prin casele părăsite. Aveam o stare de visare care-mi spunea că cele visate nu se mai întorc niciodată. Multe zile n-am mai ieşit din casă, vegetând în singurătatea mea, care mă transformase într-un spirit al umbrelor. Chiar şi sufletul îmi devenise lipsit de virtute, ca şi de vicii, iar eu păşeam pe muchia nesiguranţei dintre bine şi rău, în penumbra propriilor mele gânduri, lipsite şi ele de limpezime.

În suflet mi se vânzoleau durerea şi suferinţa, care creşteau mereu. Încercam să iau viaţa în râs, dar mă trezeam spunând: „trăiesc în durere, în singurătate şi fără bani” şi mă umfla plânsul, zguduindu-mi tot trupul.

Deşi îmi era ruşine să-i mai cer bani, peste câteva zile am mers din nou acasă la ea. Văzându-mă trasă la faţă şi plânsă, tanti Elvira a venit lângă mine, pe canapea, mi-a luat capul şi mi l-a strâns la pieptul ei, încercând să mă consoleze.

— Plângi, fata mea, că plânsul te linişteşte.

Mi-am cufundat şi mai mult faţa în bluza ei, silindu-mă să-mi înăbuş plânsul, dar trupul mi se încorda şi mi se zbătea în continuare, ca o pasăre prinsă în laţ.

— Hai linişteşte-te şi povesteşte-mi ce te frământă!

M-am liniştit greu, apoi am început:

— Dacă cu câteva luni în urmă mi-ar fi spus cineva că voi intra în casa unui bărbat şi voi face ceea ce am făcut, eu, acea domnişoară bine crescută şi educată, aş fi clocotit de indignare. Dar am făcut-o şi n-am ce mai spune.

— Lasă, fata mea, că nu eşti tu prima pe lumea asta care a făcut aşa ceva! Ai răbdare, poate că Sergiu se va întoarce acasă. Sau poate că vei găsi un alt bărbat care să te merite şi cu care să-ţi refaci viaţa. N-ai niciun motiv de disperare, ai tinereţea de partea ta şi toată viaţa înainte.

— Mă doare inima, tanti! Singura mea vină este că m-am îndrăgostit de el fără veste şi nu m-am putut apăra, n-am putut face altfel.

— Aşa se întâmplă cu o inimă tânără şi fără experienţă de viaţă. Dar ce putem face? Trebuie să ne supunem destinului, iar trecutului să-i păstrăm o bună amintire.

Încearcă şi tu să uiţi trecutul, dacă poţi! Viaţa ta este înainte, iar eu te sfătuiesc să mergi înainte cu curaj.

Privind pe fereastră, am văzut că afară se înserase şi m-am ridicat să plec. Am privit-o cu sfială şi i-am zis:

— Poţi să-mi mai dai nişte bani?

— Da. Câţi îţi trebuie?

— Vreo două milioane, am spus aproape în şoaptă.

A scos o casetă, mi-a dat banii şi mi-a spus cu un glas plin de compătimire:

— Văd că eşti obosită. Rămâi aici, la mine, în această seară! Abia mai stăm de vorbă, că şi eu am amuţit singură.

— Nu pot, tanti, poate altă dată, am spus, ieşind pe uşă.

Când am ajuns acasă la mine, a reînceput calvarul: toate obiectele din încăpere îmi aduceauaminte de el şi de clipele petrecute împreună. Înainte de a mă culca, mi-am studiat chipul în oglindă, unde vedeam o faţă severă şi îngândurată, pe care luceau doi ochi a căror căutătură devenise melancolică; în jurul gurii îmi apăruseră două mici adâncituri, semn al unei tainice şi permanente îngrijorări. Eram, într-adevăr, îngrijorată. Viitorul mi se arăta dezolant şi sumbru, fără nicio perspectivă, semn că drumul meu se termina într-o prăpastie peste care nu-mi dădeam seama cum aş putea trece.

M-am întins pe pat, întrebându-mă: „Cum să trăiesc fără să mai aştept ceva de la viaţă? Mă văd ca pe un copac găunos, care se menţine în picioare prin cine ştie ce minune şi mai are câteva rămurele care înverzesc primăvara şi cad toamna, în timp ce, pe dinăuntru este mort”. Astfel de gânduri îmi roiau, cu înfrigurare prin creier.

Mi se făcuse sete. M-am ridicat din pat, am mers la bucătărie, unde am băut un pahar cu apă şi mi-am răcorit faţa cu câţiva stropi de apă, deoarece o simţeam

înfierbântată. Am ieşit, apoi, pe balcon şi mi-am aşezat coatele pe pervazul rece de ciment, privind o vreme la lumina albă şi neobosită a farului, care pulsa ca în nişte vene transparente, în trecerea ei peste case şi peste părculeţul din faţă. De departe se auzea răsuflarea mării, ca o inimă obosită, cu bătăi ritmice şi încete, care lovea ţărmul cu valul său, făcând nisipul să foşnească.

Dinspre larg adia o boare de vânt umed şi răcoros care îmi mângâia obrajii. Mi se zburlise pielea de frig şi am intrat înapoi în încăpere, învăluită de singurătatea mea, care-mi cotropise sufletul. Mă simţeam tare obosită, dar şi deprimată şi împovărată de o greutate pe care nu mi-o puteam explica, dar nici scăpa de ea.

*

— O dată în viaţă, fiecare persoană este atinsă de iubire şi simte o durere mare, dacă s-a îndrăgostit nebuneşte, apoi relaţia de dragoste cu persoana iubită se destramă, iar iubitul o părăseşte – am intervenit eu.

Durerea provocată de o ruptură sentimentală este foarte greu de suportat; există cazuri când cel lovit suferă mult, gândindu-se chiar şi la moarte.

Cel aflat într-o atare situaţie se simte trădat, umilit, jignit, parcă e pierdut în spaţiu, fără sprijin de nicăieri şi simte nevoia să se ascundă de lume, ca să sufere în tăcere; el nu mai doarme, nu mai are poftă de mâncare, unii încep să consume alcool şi fumează exagerat pentru a-şi îneca necazul, iar alţii încep să se drogheze.

Eşecul în dragoste dă senzaţia celui lovit că este părăsit de Dumnezeu, fără vreo speranţă şi se simte inutil, fără nicio valoare. Suferinţa din dragoste este o stare psihică anormală. Adesea, simptomele eşecului în dragoste şi ale frustrării se aseamănă cu cele ale consumatorilor de droguri aflaţi în stadiul de dezintoxicare, adică: o dorinţă violentă, o stare de melancolie, epuizare fizică şi o tulburare psihică de natură a-i crea senzaţia că lumea se prăbuşeşte peste el.

*

— Aţi descris exact starea mea de atunci, mi-a

confirmat Roxana, care a continuat povestea ei:

Îmi pierise somnul şi am mers la bucătărie unde mi-am făcut o cafea şi, cu ceaşa cu cafea în mână, m-am întors în cameră şi m-am aşezat în fotoliu, continuând să mă gândesc la viaţa mea. Licoarea cafenie îmi făcea bine, mă liniştea, ceea ce mă ajuta să-mi suport mai uşor gândurile.

M-am culcat târziu, dar am adormit repede, însă eram în picioare când s-au ivit zorile prin perdeaua de la fereastră. Mi-am făcut de lucru prin casă până la orele zece, apoi m-am îmbrăcat şi am pornit spre centrul oraşului, pe jos, pentru simplul motiv ca să văd lumea.

De când se mai încălzise, pe străzi se mişcau oamenii ca într-un furnicar, mai ales în zona centrală. Briza mării se simţea peste tot, dar un strat subţire de pâclă învăluia clădirile, somnolente, dar prietenoase.

Încet-încet am ajuns la malul mării, pe malul de pe strada Mircea, deasupra plajei „Modern”, pustie la acea dată.

Marea era oarecum liniştită, iar valul ei mut care se prelingea pe nisip şi aducea din larg un basm straniu, de pe luciul albastru-verzui, ademenind posesorii de bărci cu vele (pânze) să se avânte înspre larg, departe de zgomotul oraşului şi al portului.

Dacă nu iubeşte marea, omul înfrânt şi obosit de viaţă se reface mai greu, pe când cel care clocoteşte de viaţă şi de noroc, va găsi la malul mării o adevărată desfătare.

M-am analizat repede şi am constatat că fac parte din prima categorie, lipsindu-mi, mai ales, norocul. M-am aşezat pe o bancă cu faţa spre întinderea nesfârşită de apă.

Din portul „Tomis” au ieşit două bărci cu pânze albe, care s-au îndreptat spre larg. Vântul era slab şi sufla cu intermitenţă, motiv pentru care pânzele fâlfâiau pleoştite pe catarge. Departe, în larg, cam la vreo doi kilometri de rada portului se vedeau câteva vapoare mari, ancorate, care îşi aşteptau rândul să intre în port. Din coşul unuia se înălţa un fir de fum cenuşiu. Mă gândeam: „Oare va mai

veni în port vaporul care să-l aducă pe Sergiu?”

Cu paşi înceţi am plecat spre centrul oraşului, dar am ajuns în faţa Teatrului Dramatic, am cumpărat bilet şi am intrat. Se juca piesa „Traviata” de Giuseppe Verdi, care făcuse înconjurul lumii ani la rând. Mi-a plăcut mult jocul Violetei care, după părerea mea, a interpretat rolul cât mai original, iar vocea ei înflăcărată creştea, devenind din ce în ce mai puternică atunci când cânta în duet cu Alfredo. O vedeam cum, în dorinţa de a interpreta cât mai bine rolul, interpreta depunea efosturi sporite, care o transformau la faţă. Cât de frumos exprimau ei părerea de rău după tinereţea pe care au irosit-o dintr-o neglijenţă crasă, precum şi lupta deznădăjduită şi neputincioasă a dragostei! Şi cât de mare era asemănarea dintre cele ce se petreceau pe scenă şi ce era în sufletul meu.

Din sala de teatru am ieşit ameţită. Se înserase şi pe străzi se aprinsese iluminatul de noapte. Mi se făcuse foame, întrucât hoinărisem toată ziua şi mâncasem doar o bucată de pui şi o felie de pâine la un rotisor de pe bulevard.

Am neglijat grupul de doamne care se plimba pe centru pentru a-şi etala toaletele de primăvară şi am urcat în autobuzul care trebuia să mă ducă acasă.

Când am intrat în bloc era linişte deplină, doar când am trecut pe lângă uşa unui apartament am auzit sunet de furculiţe şi farfurii. Am descuiat uşa şi am intrat, iar când am aprins lumina în cameră, nu ştiu de ce, aşteptam să-l găsesc pe Sergiu pe pat. Nu era nicăieri.

M-am dezbrăcat, m-am spălat, apoi am mers în bucătărie, de unde m-am întors cu o farfurie cu ceva rece de mâncare. M-am aşezat pe fotoliu şi am aprins televizorul. După câteva minute l-am închis, deoarece nu mi-a plăcut niciun program.

Tot nu-mi era somn şi atunci am mers la fereastră unde am privit afară; era o noapte senină, de o blândeţe angelică şi mângâietoare, care se împrăştia liniştită în văzduhul fără pic de vânt. Cugetam în şoaptă: „Sub acest cer senin ar trebui ca orice tristeţe suferită sau

amărăciune să dispară sau să adoarmă sub razele luminoase şi neprihănite ale lunii pline, semănând cu o pâine rumenită de la ţară, abia scoasă din cuptor. De ce tânjeşte omul după frumuseţe, ocrotire şi un adăpost sigur? De ce este atât de necesară viaţa oamenilor în doi?” Şi întrebările mele nu mai conteneau.

...Vă spuneam că aproape două luni de zile am fost fericită cu Sergiu. Mă întreb şi azi: Oare nimic nu i se dăruieşte omului fără a da şi el o plată pe măsură?

Deşi am avut impresia că acela a fost extazul, n-am fost decât doi păcătoşi.

La sfârşitul lunii aprilie, nava s-a întors în portul Constanţa, dar fără Sergiu. Când s-a terminat cercetarea, şeful Agenţiei Navale m-a sunat la telefon, acasă la tanti Elvira. Întrucât eram la ea în vizită, am putut vorbi personal cu şeful numitei agenţii, care mi-a dat toate explicaţiile, urmând să ajung la el peste două zile.

M-am prezentat în port tot sperând la o schimbare de situaţie, dar totul a rămas neschimbat.

— Deci, nu mai e nimic de făcut? l-am întrebat eu.

— Nimic, după cele ce v-am prezentat. Pentru a vă da şi alte amănunte în legătură cu hotărârea lui Ologu, mâine, pe la prânz, vi-l trimit acasă pe Cornel Vărzaru, fost coleg şi prieten cu Sergiu, ca să discutaţi cu el. A mai fost acolo cu Sergiu şi ştie adresa.

— Mai am o problemă, am insistat eu. Locuiesc în garsonieră de când l-am cunoscut pe el şi nu am altă locuinţă. Este dată prin ICRAL. Pot s-o cumpăr eu?

— Da, se poate. A fost din fondul nostru de locuinţe. Vă eliberăm noi o adeverinţă cu care vă veţi prezenta la ICRAL s-o achitaţi şi să vi se întocmească documentele necesare.

N-am avut bani s-o cumpăr şi ICRAL mi-a întocmit un nou contract de închiriere, pe durată de şase luni. M-a ajutat Sanda, fiica snei Elvira şi am achitat-o.

Când am ieşit din Agenţie, afară se pornise un vânt păcătos, care ridica praful până deasupra clădirilor.

Autobuzul era în staţie şi am urcat imediat, iar acasă

când am ajuns, am mai tras o porţie de plâns, după care am îngenuncheat în faţa ferestrei, unde m-am rugat aproape un sfert de oră. Încet m-am aşezat liniştită pe fotoliu şi în mintea mea se limpeziseră multe, mai ales că rămăsesem absolut singură, după ce omul în care avusesem deplină încredere, mă părăsise.

Ce puteam să mai fac? După plecarea lui în voiaj, în interiorul meu crescuse o aşteptare uriaşă. Atunci am creat un scenariu fantastic, plin de dragoste şi lumină pentru ziua în care el se va întoarce. Abia la agenţie, când am aflat tot adevărul, mi-am dat seama că nimic nu mai semăna cu cele urzite de mine până atunci şi am suferit groaznic. Multă vreme după aceea nu mai aveam chef de nimic, nu mă mai puteam concentra, de parcă eram anesteziată, având impresia că mintea şi trupul meu pluteau pe deasupra unei prăpăstii.

Mă mişcam ca un robot fără suflet, ca o arătare care levitează într-un vid. Luni de zile, sufletul meu a fost răvăşit, odată îmi venise chiar ideea sinuciderii, iar când am început să mă mai mişc, mă hotărâsem să merg la o mănăstire de maici. Noaptea mă trezeam din somn plângând, iar ziua mă podidea plânsul din senin, în timp ce mă odihneam pe fotoliu.

Mult mi-a trebuit ca să mă rup de trecut şi să închis uşa spre acel hău ameninţător, dorind fierbinte să n-o mai deschid niciodată. Dar încă n-am uitat tot. Şi azi mă mai doare acea suferinţă groaznică, dar mă lupt s-o îndepărtez, socotind-o doar o lecţie din care, în mod sigur, am învăţat ceva, ajutându-mă să mă cunosc mai bine.

Astăzi recunosc că atunci am greşit mult, confundând acea fericire pasageră cu iubirea adevărată. Da, m-am înşelat amarnic! Poate aşa a trebuit să fie!

Azi mă simt mai liniştită şi am mai mult timp să mă gândesc la Dumnezeu. Merg mai des la biserica din cartier, unde este o linişte profundă, înstăpânită acolo pentru veşnicie, iar puţinele sunete se topesc în tăcere şi mă rog, privind la capul Sfintei Fecioare Maria care este întors într-o parte şi puţin aplecat, ca şi cum ar asculta plânsul şi

rugile oamenilor de pretutindeni. Asta mă face să mă rog şi cu mai multă evlavie şi smerenie, cerându-i mereu ajutor pentru a-mi îndruma paşii.

Mă gândesc cum pot trăi unii oameni, care se consideră atei, fără ajutorul lui Dumnezeu, lipsiţi de orice speranţă.

— Se poate! am intervenit eu. Pe vremea comunismului erau atei mai mult de jumătate dintre locuitorii acestei ţări, pentru că aşa au fost vremurile şi au trebuit să aştepte 40 de ani. Şi eu sunt unul dintre acei păcătoşi care am început să alerg după Sfânta Dumnezeire abia prin anul 1993. De atunci, însă, citesc orice carte care are legătură cu credinţa, iar Biblia o am în casă şi am studiat-o de la început şi până la sfârşit. Sunt conştient de faptul că m-am întors cam târziu, dar încă mai sper ca Dumnezeu să mă ierte pentru că nu a fost, în totalitate, vina mea.

*

Când a sosit nava în port, Agenţia Navală a făcut cercetarea, iar pentru că Cornel Vărzaru fusese cel care ştia toate amănuntele, l-a trimis pe acesta la casa Roxanei dându-i toate amănuntele în legătură cu cele discutate cu Sergiu, când acesta din urmă a părăsit nava.

Cornel o cunoştea pe Roxana încă de când Sergiu se afla în ţară. îi plăcea mult fata şi chiar se îndrăgostise de ea. De această dată, se bucura s-o întâlnească şi îşi făcea o oarecare speranţă, dar era bântuit de nesiguranţă, având faţă de ea o comportare ezitantă. Adesea se gândea la ea şi se imagina căzându-i în genunchi la picioare sau sărutându-i buzele. În acelaşi timp Cornel se certa, spunându-şi că ar trebui să se poarte decent, ca un bărbat adevărat. „Dar am eu dreptul s-o închid în colivie pe această pasăre scumpă? Ea e obişnuită să zboare în libertate, spre bucuria şi admiraţia oamenilor, iar eu o închid în colivie şi plec pe mare pentru luni sau ani de zile. Nu e drept. Şi totuşi, cred că ar trebui să-mi încerc norocul, pentru că o iubesc”. Aşa gândea Cornel Vărzaru, iar dragostea lui pentru Roxana se transforma într-un

înger înaripat, care trebuia să ajungă la „prinţesa lui adormită”, s-o ia în braţe şi să plutească cu ea prin văzduhul nemărginit, printre stele şi amurguri.

Astfel se îndrepta spre locuinţa Roxanei, cu dorinţa lui arzătoare, care îi oprea respiraţia în piept. În drum a trecut pe la o florărie de unde a cumpărat un buchet mare de trandafiri, cu o garoafă albă, mare, în mijloc.

A sunat la uşă şi Roxana i-a deschis, invitându-l în casă.

— Sărut mâna! a salutat-o el. Pot să intru?

— Poftiţi, a răspuns ea, dându-se într-o parte pentru a-i face loc să treacă. Luaţi loc! a adăugat, arătându-i un fotoliu. Beţi o cafea? Abia putem discuta mai lejer.

— Mulţumesc!

Roxana a adus cafelele pe masă, i-a făcut semn să se servească, apoi a aşteptat ca Vărzaru să-şi înceapă istorisirea ultimei discuţii pe care a avut-o cu Sergiu.

Acesta a sorbit din cafea de câteva ori, apoi a început:

— Noi, adică eu şi Sergiu, am fost colegi şi prieteni de mai mulţi ani de zile. Chiar şi aici, în ţară, ne vizitam destul de des. Când am fost cu el în voiaj, am colindat amândoi prin insulele Canare, Tenerife, Gomore, Lanzarote, în insula portoraş Las Palmas şi în insulele Capului Verde. Pe insula Buenevista există şi o poveste cu nişte oameni bolnavi de lepră, care erau aduşi acolo şi, mâncând carne de broască ţesoasă se vindecau, spălându-şi pielea cu sângele acestora.

În acest voiaj eu am discutat foarte mult cu Sergiu Ologu. Reţin discuţia pe care am avut-o cu el imediat după ce am ieşit din strâmtoarea Gibraltar, imediat după ce am trecut de Capul Spartei, în nordul Coastei vestice a Marocului: eu ieşisem din serviciul de cart şi l-am întâlnit în cabină, pregătindu-şi valizele.

— Ce faci, mă? Unde te duci? l-am întrebat.

— La Casablanca vă părăsesc! Rămân acolo.

— Eşti nebun? Cu Roxana ce faci?

— Dacă îţi place, ia-o tu! Eu mă însor cu Corina aici,

la Casablanca. Ţi-o arăt când ajungem acolo.

Când am ajuns în port la Casablanca, înainte de a descărca marfa din vapor, am ieşit în oraş seara şi mi-a arătat-o pe Corina, iar la despărţire mi-a zis:

— Mâine vin să-mi iau valizele. Să ştii că nu mai este cale de întoarcere. Bine, dar Roxana te aşteaptă.

— Ia-o tu că e o fată bună! încearcă, poate reuşeşti!

— Eu aş vrea, dar ar trebui să fie şi ea de acord.

— Să fii vrednic de ea şi s-o ocroteşti!

— Bravo! a spus atunci Roxana. Aţi procedat ca la târg: unul vinde, iar celălalt cumpără.

— Nu te supăra pe mine, Roxana! Eu am spus adevărul. Iar acum îţi spun că ar trebui să uiţi trecutul, că totul ţine de trecut, pe care poţi să-l laşi să-l ia apa vremii. Eu îţi propun să fim prieteni! Este dorinţa mea fierbinte de a rămâne împreună toată viaţa, dacă eşti de acord.

— Mă confunzi, domnule Vărzaru! Aproape i-a ţipat ea, pe un ton agresiv şi zeflemist, în timp ce vorbele îi căpătaseră o rezonanţă dură, iar din străfundul lor scrâşnea mândria ei ofensată. Răspunsul este categoric, nu!

— Te întreb cum mai poţi păstra amintirea unui om care te-a trădat?

— Asta te surprinde? a întrebat ea cu o figură candidă, dar pierdută.

— Da, mă mişcă, dar mă surprinde, în acelaşi timp, că eu nu-mi puteam imagina să nu poţi renunţa lale după ce te-a trădat. Îţi făcusem propunerea cinstită, deoarece cu mine este alrceva, n-am de gând să-mi părăsesc ţara, iar împreună am putea face casă şi o treabă bună. Mi-ai plăcut foarte mult de când te-am văzut prima dată, dar nu te pot obliga să faci ceea ce nu doreşti. Poate te mai gândeşti.

Nu ştiu dacă Sergiu te-a iubit sau nu, dar faptul că te-a abandonat în acest mod, nu-i face cinsta ca bărbat.

Roxana îl asculta, privind în gol. Deodată, chipul ei a căpătat o paloare generală, iar după câteva secunde, sângele i-a năvălit în obraji şi a cuprins-o un freamăt, semn că se forţa să-şi stăpânească lacrimile. Văzând

transformarea Roxanei, care era transfigurată, Cornel a ezitat să rostească, în continuare vorbele care îi ardeau buzele şi a spus cu glasul tremurând: „Eu aştept!”

Roxana, acea fiinţă gingaşă, îl atrăgea ca un magnet, iar dragostea lui era ca un vârtej în stare să înghită totul în mişcarea lui, afundându-l într-o oază de fericire. Îşi pusese în joc şi sufletul ca s-o cucerească şi să fie a lui pentru toată viaţa, fără a mai cântări foloasele pe care i le-ar putea aduce unirea lor.

— Aş vrea să ştii, totuşi, Roxana, că mi-ai plăcut de când te-am văzut şi mi-ai umplut inima de doruri şi speranţe, pe care nu le cunoscusem mai înainte, iar dragostea ce ţi-o port tremură în pieptul meu ca o muzică cu care adorm în gând. Dragostea are şi ea nevoie de cuib ca şi pasărea. Vreau să fim împreună, a mai spus el rugător.

— Nu se poate!

— De ce mă refuzi? a întrebat Cornel cu faţa ţeapănă şi ochii fără expresie, în timp ce pe chipul lui a alunecat o umbră de furie şi de dezamăgire, pe care le-a înlăturat repede cu puterea voinţei lui. În gând şi-a spus: „A sosit timpul să risc totul”. Privind-o în ochi pe Roxana, a rostit următoarele vorbe dintr-o singură răsuflare:

— De ce nu te-am cunoscut eu înaintea lui Sergiu?

— Ai fi vrut să fii tu primul? Ar fi bine să nu te mai ocupi atâta de mine! i-a răspuns Roxana, slobozind un geamăt.

— Nu la asta m-am referit, ci la faptul că, poate atunci mai fi iubit şi tu şi azi te-ai fi comportat altfel.

Dar voi, femeile, sunteţi în stare să vă dăruiţi unui bărbat şi să-l iubiţi pe altul, a adăugat Cornel, puţin iritat. Mare păcat că nu sunteţi în stare să apreciaţi sentimentele curate, care v-ar avantaja în viaţă.

— În ceea ce mă priveşte pe mine, greşeşti total, dar asta este altceva, i-am răspuns.

— Nu mă aşteptam să mi te împotriveşti cu atâta vehemenţă.

— Asta pentru că explicaţia şi hotărârea ta m-au

uluit.

— Dar ce alte explicaţii mai vrei? Sergiu te-a trădat, Roxana, iar acum eşti liberă cu desăvârşire, de trecut nu te mai leagă nimic, el fiind mort pentru totdeauna. Atunci de ce continui să mă respingi?

…Îl ascultam în tăcere. Deodată s-a oprit din mişcare în faţa mea şi m-a privit. Pe chip i se citea faptul că în interiorul lui se dădea o luptă. A reluat discuţia:

— Nu trebuie să te izolezi de lume şi să suferi. Cred că ar fi bine să accepţi, cel puţin, ajutorul meu. Îţi vreau binele, pe lângă faptul că te iubesc.

— Cred că m-am exprimat clar încă de la început. Nu ai niciun drept să te vâri în viaţa mea, deci n-o face! Iar de ajutorul tău nu am nevoie.

— Ar trebui să crezi tot ce ţi-am spus. Să ştii că nu am născocit nimic pentru a te determina să mă primeşti în viaţa ta. Acesta a fost adevărul pur, spus din inimă.

Dreptul la care te-ai referit este ceva nedefinit. Nimeni nu şi-a pus întrebarea dacă are sau nu dreptul să întindă o mână de ajutor cuiva care se află pe punctul de a se îneca.

— Şi de ce crezi că eu sunt chiar pe punctul de a mă îneca? Poate că voi reuşi să ajung la liman cu forţele proprii.

— Înţeleg că încă mai suferi şi ai dreptul să fii indignată de propunerea mea, dar nu mă poţi învinui de rea intenţie, nici de înşelăciune. Am venit la tine cu inima deschisă, dorind să-ţi fiu de folos. În mintea mea a fost şi ideea ca, de această dată, să încerc să mă adun de pe drumuri, să mă aşez la casa mea, dar dacă nu mă vrei…

La auzul vorbelor lui, abia mi-am putut stăpâni lacrimile, dar am reuşit să-i răspund:

— De ce nu vrei să înţelegi odată, că între doi oameni nu poate exista fericire dacă dragostea lor nu e reciprocă?

Stima dintre ei nu ajunge. Părerea mea este să renunţi acum decât să te căieşti mai târziu. Ce pot eu să fac dacă încă îl iubesc pe Sergiu, deşi el n-a fost în stare să mă preţuiască? De ce vrei să deschidem o altă rană?

Vorbele mele l-au blocat pe Cornel pentru câteva clipe. L-am văzut cum îşi rotea privirile prin cameră, de parcă ar fi căutat un sprijin undeva.

— Am putea discuta această problemă fără supărare?

— Nu cred că mai avem ce discuta! i-am răspuns prompt, dar Cornel nu a renunţat, ci a continuat:

— La urma urmei, de ce nu accepţi că oricare bărbat are dreptul să iubească o femeie, iar eu te iubesc. Până acum n-am putut să-ţi declar sentimentul meu pentru că erai cu Sergiu. Chiar îmi ziceam: „Dacă Roxana ar fi a mea, aş fi cel mai fericit om din lume, pentru că o consider unică şi de neînlocuit”.

— Bine, te cred, dar te rog, nu mai continua! înţelege că nu se poate! Ceea ce mi s-a întâmplat este foarte grav pentru mine şi m-a afectat enorm de mult, am adăugat cu vocea stinsă.

— Noi, oamenii, omorâm şi înmormântăm câte o iluzie în fiecare zi – a răspuns Cornel, înmărmurit de ceea ce auzise.

— Ce putem face dacă asta este soarta oamenilor?

Privindu-l, îmi dădeam seama că şi el suferea şi se simţea umilit, dar în mine ţipa spiritul dreptăţii, care se înfrunta cu orgoliul meu rănit.

— Poate că sunt neînţelegător şi egoist, Roxana, dar te iubesc! a izbucnit el brusc. După câte văd, nu vei afla niciodată cât de mare zbucium îmi produce în suflet acest sentiment. Ce pot face dacă nu mă vrei? Te mai întreb o dată: Acesta este ultimul tău cuvânt?

Nu i-am răspuns, deşi îmi vorbise calm, cu fraze bine chibzuite şi vorbe pline de înflăcărare tinerească, dublate de o afecţiune adâncă şi convingătoare. Dar vorbele lui se loviseră de imunitatea mea desăvârşită, care era dragostea pentru Sergiu, iar în inima mea nu mai avea loc alt bărbat. Târziu am aflat ce greşeală enormă făcusem dăruindu-mi inima lui Sergiu! Atunci mă condamnasem singură, înmormântându-mă cu totul.

Din măruntaie mi se ridica un regret fierbinte, care îmi strângea inima într-un cerc de foc.

Declaraţia de dragoste pe care Cornel abia o rostise, m-a lovit ca o torţă aprinsă, care-mi pătrundea în trup ca un incendiator într-o casă lipsită de apărare.

Am început să repet în gând: „Nu-l iubesc pe Cornel! Nu-l iubesc pe Cornel!”, la fel ca pe o formulă magică, ocrotitoare, împotriva ochilor săi întunecaţi, care mă priveau de sub sprâncenele stufoase, dându-mi impresia că mă vrăjesc. Mi-am pus întrebarea: „Oare Cornel mă iubeşte cu adevărat?”

S-a ridicat de pe fotoliu şi a început să se plimbe agitat prin cameră. Eram surprinsă de atitudinea lui, dar nu i-am reproşat nimic. îi cercetam statura înaltă, zveltă şi puternică, dar cu mişcări agere şi elastice.

— La revedere! mi-a spus el cu mâna pe clanţa uşii.

— La revedere! Şi te rog să nu fii supărat pe mine! Putem rămâne prieteni, dacă vrei; apoi vom mai avea vreme să discutăm. Ce zici?

— Ce pot să mai zic? Dacă tu vrei, aşa va fi. Contează pe mine! Doar prietenia este sarea vieţii şi nimic pe lume nu valorează mai mult decât o prietenie adevărată – a adăugat el, forţându-se să zâmbească. Ar fi fost mai bine dacă-mi aprobai propunerea, a mai spus Cornel, luptându-se să-şi învingă tulburarea.

— Deocamdată nu se poate! am răspuns eu, încercând să-mi stăpânesc starea de iritare, care mă scutura până în vârful degetelor.

— Ce stranii sunt femeile! Dar au o calitate: ştiu să sufere, a mai adăugat el ieşind. Sărut mâna!

— La revedere! i-am răspuns, urmărindu-l cum coboară scările.

Frigul de pe scări, pe uşile deschise de la intrare, îmi cuprinse umerii şi spatele pe care simţeam un frison. Prin vârtejul gândurilor mele am simţit o scânteiere de bucurie. Am închis uşa şi am trecut la fereastră, urmărindu-l până la capătul aleii din faţa blocului.

Era supărat şi părea năuc, parcă ducea o povară grea, sau ca unul care tocmai fusese înjunghiat. Îşi încercase norocul, dar n-a fost să fie, iar acest rezultat ar fi

trebuit să-l elibereze de acea grijă sâcâitoare care, până atunci nu-i dăduse pace. Se frământa, parcă era o floare de câmp retezată de coasă şi imediat ce lujerul ei care o susţinea a căzut, începe să se ofilească.

— Şi de atunci l-aţi mai întâlnit? Am întrebat-o eu, autorul.

— Da. Am rămas prieteni până astăzi, dar n-am dat curs propunerii lui. Într-o zi, când am discutat mai mult cu el, îmi spunea: „Atunci, cu prilejul vizitei mele, am înţeles că am pierdut totul. Sergiu avea dreptate când spunea că dragostea e sfântă, iar el nu se poate împărţi între tine şi Corina pentru că s-ar simţi ca un amant clandestin. Însă m-a uimit uşurinţa cu care a spus: „Pe Roxana ia-o tu!” Ce este viaţa esta!”

— Din descrierea pe care i-aţi făcut-o lui Cornel, înţeleg că este un tip de treabă, am spus eu.

— Într-adevăr, este un tip bun, altruist, dar are şi el unele metehne. Odată am avut prilejul să discut cu o rudă apropiată a lui Cornel, la o familie unde ne-am întâlnit întâmplător. Din vorbă în vorbă, mi-a spus despre el că e cam petrecăreţ, că e înzestrat cu o voinţă dârză, dar are înclinaţii spre parvenire, fiind ca o albină harnică să extragă mierea din florile cele mai neînsemnate. Ultima parte m-a pus pe gânduri.

Acum, domnule, recunosc că nici eu nu sunt o raritate, o femeie deosebită pe lume – cum se obişnuieşte să se spună – ci o biată fiinţă vrednică de compătimire, căreia nu-i mai arde de mândrie. Mă bucur, totuşi, că prin câte am trecut, n-am ajuns să cerşesc, să cer pomană sau protecţie, a adăugat Roxana, într-o involuntară şi nestăpânită izbucnire de durere. Abia a terminat fraza, că vocea i s-a frânt, buzele au început să-i tremure, respiraţia i s-a accelerat şi pe obraji i-au apărut lacrimile.

A urmat o pauză mai lungă, timp în care eu nu am intervenit, notându-mi în caiet datele discutate. Roxana şi-a şters lacrimile şi a reluat firul povestirii, de unde rămăsese:

— După plecarea lui Cornel, am rămas minute în şir

lipită de fereastră, gândindu-mă la situaţia grea în care mă aflam, întâmplările prin care trecusem, precum şi discuţia abia sfârşită cu el, mă istoviseră. Aveam un sentiment dureros de pustietate lăuntrică. Eram conştientă că primisem o lovitură puternică, de secure, care reuşise să-mi despice viaţa în două.

Uneori simţeam în apropierea mea un fâlfâit de aripi negre. Am judecat şi propunerea lui Cornel, dar îl iubeam pe

Sergiu şi ştiam că nu poţi iubi de două ori în viaţă, or, o căsnicie fără iubire, adesea e sortită destrămării.

Deci, tot nu puteam rupe lanţurile în care mă zbăteam.

Afară era o zi cenuşie şi jilavă; nu ploua, dar pe deasupra blocurilor stăruia o ceaţă subţire, prin care vedeam cerul, iar prin văzduh pluteau spre vest, nişte nori călători, mânaţi de un vânt care venea dinspre mare şi plimba pe sol hârtiile pe care le amesteca cu surcelele de prin spaţiile verzi.

M-am întors de la fereastră şi mi-am privit chipul într-o oglindă, constatând că slăbisem mult şi arătam foarte obosită. Continuam să vegetez în casă, fără să mă preocup în vreun fel de viitorul meu.

M-am întins în pat îmbrăcată şi nu ştiu când am adormit, dar m-am deşteptat din somn abia pe înserat, când soarele coborâse la asfinţit, înroşind cerul; amurgul trandafiriu se strecura printre pomi, apoi pătrundea în cameră şi treptat se estompa şi se instala întunericul.

Am trecut la fereastră şi am rămas acolo, cu coatele pe pervaz, până târziu, în noapte, privind cerul pe care au apărut stelele, apoi luna ca o seceră şi dinspre răsărit a căzut o stea, urmărindu-şi traiectoria luminoasă spre un ştiu unde, subţiindu-şi coada pe măsură ce energia ei se sfârşea. Mi-au venit în gând versurile lui Mihai Eminescu:

Ja steaua care a răsărit E-o cale atât de lungă.

Că mii de ani i-au trebuit Luminii să ne-ajungă…”

Dar cea pe care o văzusem eu, trecuse prin ani, iar acum cădea undeva, în neant, străpungând întunericul

nopţii.

O comparam cu mama mea care s-a dus. La fel ca şi cu frumuseţea fizică, venită să ne farmece privirea cu strălucirea ei puternică, după care trece fără să o sature.

Despre oameni ce să mai zic? De când cu păţania mea cu Sergiu, îi suspectam pe toţi că îmi ascund adevărul.

Trecuse de miezul nopţii când m-am băgat în pat, dar după ce am adormit, am avut un coşmar din care m-am trezit ţipând şi lac de sudoare, cu cămaşa lipită de trup şi cu ochii în lacrimi. Am fugit iar la fereastră, căutând în întunericul de afară remediul care să mă scape de coşmarurile mele de femeie singură, abandonată.

Afară era o linişte deplină, clipe de linişte când se opresc toate zgomotele pământului şi apare nemişcarea. Mi s-a răcorit trupul şi m-am întors în pat, dar în loc să adorm, m-au luat în primire gândurile la Sergiu, cu încrederea mea vană în el; fusesem prinsă în nişte iluzii zadarnice, iar eu mă manifestasem nerăbdătoare să fiu împreună cu el. Mă înşelasem amarnic. „Acum ce să fac? Ce să vindec mai repede?”, mă întrebam. Aş fi vrut să-mi smulg din piept inima obosită, odată cu acele amintiri legate de cel absent, pe care să-l gonesc de la mine, chiar şi din memoria mea, pentru totdeauna. Deşi mă luptam cu îndârjire, acest fapt nu-mi reuşea.

Mă simţeam tot mai obosită şi, cu fiecare zi care trecea, mă izolam de lume, preferând să vegetez închisă în casă.

Spre dimineaţă am auzit căzând picături dese pe tabla care proteja, pe dinafară, pervazul ferestrei. M-am dus la fereastră, am deschis-o şi am văzut că începuse o ploaie măruntă care se cernea din înaltul cerului, a cărui boltă tulbure, acoperită de nori, coborâse destul de aproape de pământ; se auzea doar susurul apei de ploaie, apoi clopotul uni tramvai care trecea înspre gară.

Se lumina de ziuă şi nu m-am mai culcat, încercând să-mi fac de lucru prin casă. Am deschis sertarele de jos de la un dulap, în care am găsit câteva obiecte de

îmbrăcăminte ale mamei mele, pe care le cărasem cu mine peste tot, pentru a-mi aminti de ea. La vederea lor pe mine a pus stăpânire o tristeţe profundă, care a avut darul să-mi stoarcă lacrimi pentru că îmi răscolea acel sentiment al înstrăinării totale. N-am mai putut să continui alte activităţi şi tot plângând, m-am aşezat pe fotoliu. Printre lacrimi, am văzut vaza de cristal în care se odihnea buchetul de trandafiri roşii pe care mi-l adusese Cornel Vărzaru. I-am tot privit şi, treptat m-am mai liniştit, deşi nu-mi puteam lua ochii de la acei trandafiri superbi. Simţeam că mi s-au terminat lacrimile, le-au secat izvoarele, la fel ca nişte puţuri secătuite şi eram incapabilă să mai plâng.

Afară ploaia încetase şi apăruse soarele, ale cărui raze calde treceau prin fereastra deschisă, odihnindu-se pe petalele trandafirilor, proaspăt stropite cu apă. Soarele poleia petalele întredeschise, iar în cameră se instalase un fel de curcubeu, împreună cu un parfum puternic.

Atmosfera creată mi-a produs o tresărire, iar inima a început să-mi bată cu putere în piept. „Ce păcat să ai înjur atâta frumuseţe, dar să fii singură, părăsită”, mi-am spus încet, privind trandafirii în mijlocul cărora se afla o garoafa albă. M-am ridicat din fotoliu şi, cu paşi mărunţi, şovăitori, m-am apropiat de vază şi mi-am afundat obrajii între petalele purpurii, încărcate de parfumul îmbătător, ţinând ochii închişi; câteva petale mi s-au lipit de obraji, ca într-o îmbrăţişare pătimaşă. În imaginaţia mea a apărut deodată Sergiu. Apariţia lui miaprodus o indignare puternică faţă de atitudinea laşă de care a dat dovadă, care-mi pătrundea în adâncul sufletului, tăindu-mi răsuflarea, în timp ce în gură simţeam o amăreală. Am ţinut mai multă vreme ochii închişi pentru a alunga imaginea lui şi să nu mai văd acea lume trădătoare şi făţarnică. Nu m-am mai putut abţine şi am început să scâncesc încet, asemenea sângelui care se scurge dintr-o rană cu vasele subţiri.

Deodată m-am auzit ţipând printre suspine: „De ce m-a părăsit Sergiu? Eu i-aş fi fost credincioasă toată viaţa”.

După un timp, tot eu mi-am răspuns: „Pentru că el nu

m-a iubit, dar a profitat de iubirea şi de naivitatea mea, lăsându-mă părăsită şi cotropită de lava incandescentă, ca să ard de vie ca o torţă. Cu câtă brutalitate a călcat el peste inima mea, distrugându-mi toată viaţa!”

Stând aşa, fără rost, m-am mai liniştit un pic şi mi-am adus aminte de Cornel. Parcă îl vedeam spunând: „Te iubesc, Roxana!”, iar asta mă făcea să-mi imaginez biata inimă ca pe un câmp de bătaie pe care se înfruntau Cornel cu Sergiu. După câteva clipe de gândire am spus încet: „Nu este adevărat. Nu e nicio luptă. Sergiu a renunţat de multă vreme la mine. Poate că doar Cornel mai încearcă să-mi deschidă inima împietrită”.

La acest gând disperarea s-a pornit din nou să mă biciuiască, să mă sfâşie şi să mă macine fără milă, aşa că a revenit mânia împotriva lui Sergiu, care s-a întors treptat împotriva propriei mele fiinţe. De data aceasta mă învinuiam pentru că în acele împrejurări am dispus de o minte slabă, incapabilă să mă avertizeze la timp de pericolele care mă ameninţau. Poate dacă m-aş fi trezit la vreme, lecţia dragostei ce mă cuprinsese, ar fi bătut în retragere asemenea refluxului mării şi n-aş mai fi trăit necazul pentru care suspin şi astăzi.

Ultimele vorbe le-am rostit cu glas tare şi au răsunat ca un ecou într-o casă goală, pustie sau, mai degrabă, ca vuietul produs într-un ghioc de scoică.

Peste câteva zile am început să fac eforturi pentru a mă scutura de povara acestui veşmânt care mi-a distrus viaţa. Afară era soare şi m-am hotărât să ies din casă, să renunţ la autoclaustrare şi să mă plimb, să respir liber aerul proaspăt de afară.

Deşi venise primăvara şi razele soarelui încălzeau pământul plin de vegetaţie, eu tot insensibilă rămăsesem la frumuseţea şi veselia naturii. Aceasta era o constatare supărătoare, că doar de felul meu nu puteam fi o fiinţă inaptă la fericire. Atunci, de ce oare, pe stradă, când vedeam oamenii, închideam ochii şi mi se părea că mă sufoc?

Simţeam că trecătorii mă priveau ciudat, citindu-mi

tristeţea de pe faţă, de unde ţâşneau, fără voia mea, efluvii de frig şi de disperare.

Am luat autobuzul până la Judecătorie, iar de acolo paşii m-au dus în Piaţa Ovidiu, iar mai departe, la Casino. M-am aşezat pe vechea mea bancă din parc de unde aveam o bună vedere spre rada portului, locul pe unde intră vapoarele în bazinul portuar. Nu ştiu ce voiam să văd, dar am stat acolo până când s-a înserat, privind marea pe care s-ar fi ivit vaporul care să-l aducă în ţară pe Sergiu sau vreo nălucă...

N-a intrat niciun vapor. Marea era aproape ca oglinda, doar nişte valuri mici şi dese îi încreţeau acea oglindă de culoare albastră-verzuie. Mă usturau ochii, iar în gât simţeam o arsură, care concura cu indignarea din inima mea, spulberând toată liniştea pe care abia o căpătasem. Mi-am zis în gând: „Ce se întâmplă cu mine iar? De ce mă tot gândesc la el? Ce mă mai atrage spre acest om fără suflet care, după ce a pătruns în viaţa mea cu acel drept îndoielnic al erorii, bazându-se pe naivitatea mea, m-a părăsit ca un laş, fără o explicaţie?”

Simţeam că mă prăbuşesc din propria-mi viaţă şi mă temeam că voi ajunge în cădere liberă, din care nu mai credeam că voi mai putea ieşi, pentru a o lua iar, de la capăt. Preferam chiar şi un început modest, numai să fie un alt început. Mintea mea lucra febril şi-mi tot punea întrebări: „Există, oare, păcatul vieţii netrăite şi păcatul iubirii neîmplinite?” Greu răspuns!

Odată cu înserarea venise şi răcoarea, iar în jur se instalase o linişte, ca într-o criptă din cimitir. Am privit peste parc, dar nu se mai vedea nimeni şi m-am hotărât să mă întorc acasă. „Dar ce să fac şi acasă, unde nu mă aşteaptă nimeni?” m-am auzit spunând cu voce tare.

M-am ridicat de pe bancă şi am pornit spre ieşire, tot gândindu-mă: „Unde să mă duc?”

Pe la ora 213° am ajuns, totuşi, acasă. Aici era cald, bine, dar tot linişte de mormânt, încât, după ce am mâncat ceva, am ieşit în balcon. De la o vreme simţeam nevoia acută de spaţii largi. Noaptea a început să sufle vântul,

care producea pe acoperiş un vaier dezolant şi neîntrerupt, care îmi aducea aminte de pustiul din sufletul meu. Mă gândeam că peste puţin timp voi împlini 26 de ani şi nu mi-am făcut niciun rost în viaţă, iar timpul trecea… şi nu puteam să trăiesc mereu aşa. „Ce se va alege de mine?” mă întrebam.

Pe trotuarul de pe stradă s-a auzit un scrâşnet de paşi pe asfalt, iar sub stâlpul cu lumină a apărut un trecător singuratic, care călca cu pas ritmic, dar grăbit, cu mâinile înfundate în buzunarele fulgarinului şi cu gulerul ridicat. Fulgarinul îi era cam scurt, iar vântul i-l tot lipea de picioare. Pe măsură ce se îndepărta, zgomotul paşilor săi s-a stins şi nu l-am mai auzit, rămânând doar cu teama, speranţa, îngrijorarea şi aşteptarea în suflet.

M-am băgat în pat, dar am rămas cu privirea fixă în tavan şi cu noianul de gânduri. „Speranţa sfârşeşte doar în faţa morţii, dar năzuinţa spre fericire? Ultima poate a fost doar în capul meu, deoarece pentru Sergiu n-a fost decât un joc de-a dragostea, profitând de naivitatea mea”.

Cu toată stăruinţa mea, nu puteam alunga acea amintire perfidă şi anguasantă care-mi pătrunsese în suflet.

Eram pe punctul de a-mi pierde identitatea, „eul” meu cel adevărat, dar care, în acele momente, îmi devenise indiferent, dându-mi senzaţia că îmi port propriul cadavru şi numai durerea pe care o simţeam în suflet îmi mai amintea că sunt vie, că exist.

Doamna Elvira era foarte îngrijorată de sănătatea mea şi începuse să-mi zică:

— Ce se petrece cu tine, draga mea? încetează cu aceste zbateri fără rost, că te poţi îmbolnăvi grav!

— N-am nimic, tanti, o minţeam eu.

Îmi reveneam greu din şocul suferit. După ce cunoscusem viaţa intimă alături de bărbatul pe care îl iubeam şi-l consideram al meu pentru toată viaţa, el mă trădase, înlocuindu-mă cu o altă femeie. Eram conştientă că ratasem căsătoria cu Sergiu, iar tot ce era în casă îmi amintea de el, producându-mi amărăciune în suflet, iar

viaţa îmi devenea zadarnică. Mâneam din ce în ce mai puţin, oboseam repede şi dormeam prost, semn că suferinţa sufletului se transmitea trupului, care suferea la rândul lui.

— Asemenea fapte de viaţă pot fi cu greu iertate – am intervenit eu – dar din memorie se şterg foarte, foarte anevoie, pentru că se întipăresc adânc şi nu mai pot fi uitate în întregime.

— Vreţi să-mi spuneţi: Oare păcatele omului sunt doar nişte închipuiri ale sufletului? mă întreabă Roxana.

— Nu sunt deloc închipuiri. Dovadă că ele afectează atât de mult natura umană. Cel afectat renaşte foarte greu, iar după ce trece prin asemenea încercări, nu va mai fi niciodată la fel ca înainte de a fi suferit neplăcutul impact. Se ştie că iubirea există şi este un lucru sfânt, dar unii oameni o denaturează, coborând-o la limita desfrânării.

— Abia când mi-am sondat propriile mele păcate am înţeles mai lesne monstruozitatea desfrâului şi am dus o luptă crâncenă pentru a mă îndepărta definitiv de el. Azi nu mai cred mai mult în stârpirea acestei maladii a desfrâului, care este prostituţia.

— Un învăţat spunea că, cunoaşterea aritmeticii şi artei educării voinţei, sunt cele două chei magice cu care se pot deschide toate uşile universului. Cine ştie ce ne oferă viitorul? am adăugat eu.

...Roxana continua să fie atât de tristă, dar se menţinea la fel de calmă şi blândă, încât, în preajma ei mă simţeam cuprins de un farmec aparte, ca atunci când te afli într-o biserică şi te înflori de parfumul florilor, care se amestecă cu mirosul de tămâie şi lumânări, în pacea deplină aflată între zidurile de marmură.

Simţind că o priveam, Roxana mi-a zâmbit într-un fel anume: zâmbetul care îi flutura pe buze o făcea să semene cu prinţesa adormită din poveştile pentru copii, care nu putea fi trezită decât cu acel cuvânt vrăjit.

„Da, mi-am zis, în temniţa inimii din om se află închişi împreună un înger şi un diavol, binele şi răul. Ce-o fi reprezentând răul, încă nu ştiu”.

— Pe Sergiu l-am iubit din toată inima, domnule! i-am auzit glasul Roxanei, ca un ecou al durerii din inimă, urmată de un suspin. îl iubeam şi, din tot sufletul, voiam să-l fac fericit. Acel gând îmi îmbătase sufletul de fecioară. M-am păcălit amarnic, crezând că acea beţie a simţurilor era dragostea curată pentru el.

N-a fost aşa. Chinurile dragostei şi desfătările ei le poate aprecia decât cel care le-a trăit şi le-a simţit pe viu, simţind cum se manifestă practic. Cel care n-a avut parte de ele nu le poate înţelege.

— Aveţi dreptate. Mai sunt, totuşi, persoane care ştiu că inima celui îndrăgostit bate uşor, ca aripile unui fluture care a poposit pe o floare, aplecându-se spre ea tocmai în momentul când lumina soarelui o scăldase cu razele lui. Orice cuvânt tandru şi orice mângâiere creşte ritmul acelei inimi, făcând ca sângele cald să-i împurpureze obajii posesorului ei.

Femeia rezistă vanităţii şi orgoliului de obicei, dar cedează la un cuvânt de dragoste. E drept că astăzi toate au început să se petreacă altfel, dat fiind faptul că trăim într-o societate exclusiv comercială, în care este greu să găseşti un om rafinat, înclinat să răspundă nobilelor sentimente. Asta poate şi pentru faptul că un om de afaceri se află mereu în luptă (concurenţă) cu alţi oameni – iar în acest caz guvernează alte reguli; pe el îl interesează să facă bani – pe când în dragoste se cere o comportare delicată sau cel puţin cinstită. Astăzi banul este prezent în toate relaţiile inter-umane.

— Nu-mi mai trebuie bărbat până la sfârşitul vieţii! a spus Roxana, cu o iritare în glas.

— Sunteţi cam tânără pentru a vorbi astfel.

— Tânără? Dimpotrivă. După moartea mamei mele am îmbătrânit cu 20 de ani, iar după istoria mea cu Sergiu, mă simt deja ca la 70 de ani.

— De ce îl refuzaţi pe Cornel? Se ştie că viaţa intimă constituie temelia stabilităţii unui cuplu, trebuie doar ca el să fie constituit temeinic. E drept că poate fi şi uşor distrus datorită lipsei comunicării dintre parteneri, cearta,

frustrarea, gelozia, ca şi forţarea apropierii când nu e dorită, ucid trăinicia cuplului.

— Nu l-am refuzat pentru alt bărbat, cu care aş fi gândit că, eventual, aş putea face o partidă mai bună, ci pentru că bărbaţii îmi sunt indiferenţi, nu mai sper nimic de la ei. Asta este toată cauza.

— Nici chiar aşa. Pentru ce atâta lipsă de încredere?

— Pentru că mariajul nu mă mai interesează, chiar mă tem de el.

— Dumneavoastră sunteţi descurajată, exact ca un căpitan de vapor descurajat de furtuna care i-a rupt catargele şi pânzele. Atenţie, însă! Acel căpitan se va strădui din răsputeri să încropească din pânzele rupte, o cârpăceală de pânză pe care se lege de un băţ, pe care s-o arboreze din nou, în speranţa că vântul îi va duce la mal corabia, târând-o peste valuri.

Nu cred că este bine să abandonaţi totul şi să continuaţi să vă izolaţi de lume!

Capitolul

Roxana – prostituată

— Cred că aveţi dreptate. Păţania mea m-a descurajat. Când am aflat că sunt părăsită şi toate speranţele îmi fuseseră spulberate, rana deschisă de trădarea lui a sângerat multă vreme. Spre deosebire de Sergiu, eu am simţit iubirea adevărată, acel pojar care te cutremură, pentru o vreme te bucură, apoi te face să suferi în caz de eşec. El nu m-a iubit, a vrut doar să-şi astâmpere pasiunile, de aceea i-a fost uşor să mă părăsească subit, fără nicio vorbă lămuritoare.

În viitor cred că nu voi repeta greşeala pentru că nu voi mai iubi niciun bărbat şi nu voi mai face niciun compromis din resemnare. Am greşit o dată, deşi alegerea mea a fost făcută din inimă, fără calcule mercantile, dar în continuare nu-mi voi mai deschide inima, ca să chem din nou dragostea.

Vorbeam mai înainte despre Cornel Vărzaru. Să ştiţi că am rămas buni prieteni şi astăzi. El este un bărbat drăguţ, curtenitor şi a mai încercat odată să mă ceară în

căsătorie. Tocmai se întorsese din voiajul făcut cu vaporul în Spania şi m-am pomenit cu el la uşă, ţinând în braţe un buchet de trandafiri.

— Salut! mă întâmpină el de pe hol când am deschis.

— Bine ai venit, măi, africanule! i-am răspuns, că era aşa de ars de soare, de vânt şi de apa mării, că nu l-am recunoscut de la început.

— Stai jos, pe fotoliu! l-am invitat eu, văzând că a rămas în picioare, cu buchetul de flori în braţe.

— Roxana, nu vrei să fii soţia mea? începe el. Să ştii că prin această căsătorie am putea legaliza legătura noastră şi n-ar mai îndrăzni nimeni să se ia de tine.

Propunerea lui m-a surprins din nou şi i-am zâmbit cu tandreţe şi i-am spus:

— Nu eşti tu primul candidat care-mi cere mâna.

— Dar cine a mai îndrăznit s-o facă?

— Şi alţii. Propunerea ta ar trebui să mă facă fericită, dar simt nevoia să te refuz. Ar fi păcat să mă mărit cu tine, atâta timp cât între noi mai dăinuie amintirea lui Sergiu. Să rămânem prieteni, este mai potrivit, i-am propus privindu-l de la şapcă şi până la pantofi.

— Îţi stă foarte bine uniforma de marinar. Dacă n-ar fi fost Sergiu, poate m-aş fi îndrăgostit de tine. Te rog să mă ierţi! Sunt o femeie pătimaşă şi exclusivistă, care respinge orice compromis.

— Vezi că am avut dreptate atunci când ţi-am spus că dacă aş fi fost eu primul, aş fi avut sorţi de izbândă? a mai spus el frustrat şi puţin scos din minţi.

— Am băut o cafea amândoi, am sta de vorbă, apoi a plecat.

Nu mai vreau să mă implic într-o nouă relaţie de dragoste pentru că aş suferi din nou, a adăugat ea.

…O priveam din profil. Aveam în faţă o femeie distinsă, elegantă, cultă, exprimându-se cu cuvinte alese, stăpânită de cumpătare; eleganţa şi distincţia păreau întrupate în ea în forma lor supremă de nobleţe sufletească.

Privind-o, mi se părea că marchizele şi contesele din

romanele pe care le citisem eu cu ani în urmă, erau doar nişte marionete pe care doar rasa lor le mai punea în valoare.

După o tăcere, Roxana şi-a reluat povestirea:

— Prima mea reacţie a fost să mă sinucid, când am aflat că am fost părăsită, iar mai târziu am vrut să mă izolez într-o mănăstire de maici din Bucovina, însă, după analiza pe care mi-am făcut-o, am renunţat, dar n-am vrut să mai văd pe nimeni. Sufletul meu rănit căpătase o duritate şi o rigiditate, pe care eu le simţeam efectiv; mi se părea că tot ţesutul lui elastic se înăsprise, acel suflet care fusese apt de dragoste şi de fericire. Mai cred şi azi că dacă Sergiu s-ar fi întors acasă, rana mea din suflet s-ar fi vindecat, deşi am trăit prea multă durere.

— Mănăstirea ar fi fost o hotărâre greşită, pentru că sunteţi o femeie frumoasă, tânără, cultă, care vă puteţi reface viaţa oricând. Specialiştii în psihologie susţin că pentru ca o femeie să poată intra într-o nouă relaţie, după un eşec, are nevoie de o perioadă de aproximativ un an de zile pentru a fi total pregătită. Se cere, însă, o condiţie: să nu se grăbească, deoarece ar putea avea neşansa să-i cadă în braţe un alt bărbat şi să păţească la fel ca mai înainte. De ce se grăbesc unele femei? Unele de dorul unei apropieri trupeşti, altele pentru a se convinge că mai sunt atrăgătoare, iar bărbaţii mai întorc capul după ele şi, în sfârşit, se păcălesc în cunoaşterea firii bărbaţilor.

Pasiunea are şi ea un mit, care ne spune că sentimentul iubirii trebuie să fie efervescent ca şampania, deşi uneori, în străfundurile inimii noastre mai păstrăm ideea că pentru un deznodământ fericit ne-ar trebui, mai curând liniştea din adâncul apelor.

Toţi oamenii avem nevoie de iubire, ca de aer, de apă şi de hrană şi niciodată să nu uităm de suflet, care plânge ca un copil orfan, rămas singur pe lume. Când ratezi dragostea suferi dureri mari, ale căror voci le auzi în singurătate, împreună cu umbrele trecutului, care se întorc tot mereu ca să ne bântuie viaţa.

Cred că acum, după ce aţi fost rănită şi obligată să vă

confruntaţi cu propria persoană, puteţi evalua cât se poate de corect faptele şi să găsiţi răspunsul la aproape toate întrebările care vă erau neclare atunci.

În consecinţă, puteţi alege mai uşor bărbatul care vă poate face fericită şi astfel, să vă deschideţi inima, din nou, pentru a iubi. Nu este chiar o filosofie, dar nici prea uşor nu este.

— În aceşti ani de reflecţie pe care mi i-am îngăduit, am ajuns la concluzia că nu mai doresc o dragoste provizorie. Pot fi prietenă cu un bărbat şi atât. Gândesc că o femeie ar trebui să se mulţumească cu propria sa persoanăşi să nu alerge pentru a găsi bărbatul potrivit, căruia să-i câştige afecţiunea. Poate tocmai pentru asta am fost eu pedepsită – o faptă pe care trebuia s-o ispăşesc – că m-am îndrăgostit de Sergiu, considerându-l alesul inimii mele, dăruindu-i totul. Atunci credeam că el este tichetul de călătorie spre o viaţă nouă, nu mă aşteptam să fie laş şi să mă trădeze. De atunci urăsc bărbaţii şi am luat hotărârea să mă răzbun, devenind prostituată.

— Viaţa este foarte complexă, îi atrag eu atenţia. Nimic nu acţionează izolat, totul se petrece în cerc. Deşi în noi, oamenii, există multe calităţi şi defecte pe care ar fi suficient să le dăm la iveală, no putem face tocmai pentru că multe ne scapă de sub control. S-ar putea să nu ne pricepem noi să le evidenţiem, apoi să le prelucrăm şi să le folosim.

— Şi, totuşi, aş vrea ca destinul meu să se afle undeva în sfera intangibilului, iar sufletul să-mi învăluie şi să-mi acopere trupul ca un văl.

— Mi se pare că vă înşelaţi. Ar fi păcat să credeţi că sunteţi singura făptură care deţine cheia adevărată a lumii, iar ceilalţi alunecă mereu pe lângă acel lacăt secret. Asta ar însemna că o consideraţi cheia lui Solomon din epigrama lui Hebeel, am adăugat eu imediat, râzând.

— N-am susţinut aşa ceva, s-a apărat Roxana puţin iritată de ideea mea, în timp ce expresia de pe chipul ei se lupta cu dorinţa de a fi amabilă, iar ochii care i se împăienjeniseră o făceau să clipească des, semn că

pierduse şi firul conversaţiei.

— Din cele ce mi-aţi spus, cred că este vorba şi de o depresie, care nu v-a părăsit total după atâta suferinţă, dar cu timpul va trece şi viaţa vi se va părea altfel. Eu vă sfătuiesc să fiţi tare şi s-o luaţi de la capăt cu mai mult curaj.

Orice început este anevoios, dar cel care ştie să treacă peste greutăţi şi s-o ia mereu de la capăt, va fi om fericit.

— Da, poate voi reuşi. Altă dată a fost şi mai rău, a adăugat ea pe un ton obosit. Atunci mi-a fost greu şi toată lumea mi se părea ca un sicriu, până când mi-am dat seama că în chinul meu a rămas ceva din răsuflarea lui Dumnezeu şi din caracterul inepuizabil al naturii şi vieţii. Cred că în relaţia mea cu Sergiu am avut un fel de atrofiere a simţului valorii. Atunci viaţa mi-a fost sfărâmată în bucăţi şi numai Dumnezeu din cer mi-o mai poate face iar întreagă.

— De fapt, ce cereţi de la viaţă? Purificarea, prefacerea inimii în cenuşă? Nu vă sfătuiesc să căderi în braţele interesului pentru platonism. Sunteţi destul de tânără şi aveţi puteri lăuntrice inepuizabile. Nu trebuie să vă daţi bătută, ci să luptaţi în continuare. Viaţa însăşi este o luptă, deşi se spune că după ce soarele coboară la asfinţit, omul trăieşte mai mult în umbra lui decât el însuşi. Aceasta este precaritatea vieţii pământeşti.

Acum, după ce aţi trecut de acea „cumpănă” a vieţii, sufletul va înainta pe calea transformărilor pozitive.

— M-am săturat şi de singurătate, dar deocamdată n-am găsit o altă soluţie viabilă.

— Ştiu foarte bine ce este singurătatea, am cunoscut-o o perioadă mai scurtă, din fericire pentru mine. Când eşti singur, parcă nimic nu merge, nimic nu se mai leagă; te simţi abandonat, neajutorat şi devii chiar debusolat.

Pentru a supravieţui trebuie să cauţi prietenia altor persoane, pe care să le alegi temeinic.

Ce pot să vă spun: să vă uitaţi trecutul dureros şi pe cel care v-a făcut să suferiţi. Prin fuga lui a dovedit că nu

v-a iubit deloc, a profitat doar de trupul dumneavoastră pe perioada cât s-a aflat în ţară. Fapta lui v-a determinat să-i urâţi pe bărbaţi, dar nu faceţi bine. Nu trebuie să fiţi indiferentă faţă de o nouă relaţie! Nu respingeţi bărbaţii care vă plac, pentru că îi veţi îndepărta şi vor fugi de dumneavoastră! Nu sunteţi singura femeie care a suferit din dragoste. De aceea fiţi tare! Descărcaţi-vă sufletul în faţa prietenilor apropiaţi, că numai aşa veţi scăpa de suferinţa care vă mai apasă, încă!

— Aveţi dreptate. Vedeţi bine că faţă de dumneavoastră nu am avut reţineri, v-am spus tot pentru că îmi inspiraţi încredere deplină. După câte am pătimit, nu sunt pregătită pentru o nouă relaţie, de care mă tem.

— Timpul le va rezolva pe toate, i-am răspuns.

*

După acest examen de sinceritate simţeam că venise momentul să abordez subiectul principal care mă adusese în preajma Roxanei. Am întrebat-o direct, puţin cam brutal, evitând cuvântul prostituată:

— Cum aţi început viaţa de stradă?

Nu mi-a răspuns. A lăsat capul în jos, s-a înroşit la faţă ca un bujor şi a tăcut. Ştiam că va vorbi, dar se gândeşte dacă şi ce să spună despre acea îndeletnicire care-i cobora demnitatea pe care, altfel, o merita din plin. Aşteptam răbdător, iar ea, după o lungă tăcere, m-a privit drept în ochi şi mi-a vorbit fără ocol:

— Dacă îmi promiteţi că veţi scrie în aşa fel încât să nu pot fi identificată, vă voi povesti totul cu lux de amănunte, exceptând faptele sau cuvintele vulgare.

— Promit. Cartea va avea o prezentare şi un conţinut cât mai decent. De felul meu nu suport vulgarităţile şi nu-mi permit să le trec într-o carte, cel puţin din respect faţă de cei care le vor citi.

Roxana şi-a dres glasul, s-a aşezat mai comod în fotoliu şi a început, aproape ca la o spovedanie:

— Visasem prea mult la întoarcerea lui Sergiu. Mă obişnuisem să merg foarte des la malul mării, în speranţa deşartă de a vedea vaporul care îl va aduce în ţară. Dar

acolo, lângă apă, îmi linişteam sufletul numai privind întinderile albastre şi ascultând oftatul brizei marine care adia dinspre larg. Aveam sentimentul că sufletul meu îşi ia zborul spre infinit, în timp ce îmi lăsa pe mal trupul oftând. Datorită stării care mă apăsa, întindeam braţele în direcţia celuilalt mal al mării pe care nu-l vedeam pentru că mă apăsa dorul de spaţii nemărginite.

Privind valurile care veneau spre mal, îmi spuneam în gând: „toţi îmbătrânim şi ne trecem ca aceste valuri a căror frumuseţe luceşte în razele soarelui, apoi se subţiază şi mor”. Aşa încercam eu să-mi liniştesc sufletul obosit.

Pe deasupra apei, destul de aproape de mine, a trecut în zbor un pescăruş singuratic, care mi-a adus aminte de Cornel Vărzaru, aşa cum îl văzusem eu, ars de soare ca un african; doar ochii lui limpezi mai străluceau, împrumutând nuanţa furtunilor de pe mare. Când l-am văzut eu avea plete lungi, care i se adunau pe umeri. De această dată, Cornel era plecat în voiaj. M-am gândit la el: „Poate ar fi fost bine dacă îi acceptam propunerea. Nu! Nu era bine! De ce să-l amăgesc dacă nu-l iubesc?” în inima mea tot pe Sergiu îl iubeam ca o nebună, deşi acum ştiam bine că nu mai era al meu, ci al alteia.

Mă temeam şi de o eventuală relaţie cu Cornel, care era tot navigator, călător între mare şi cer, încât aş fi fost tot o condamnată la singurătate şi nu mai voiam să duc dorul nimănui. Eram sătulă de aşteptare şi speriată de trădare, încât îmi lipsea curajul s-o mai iau de la început. Aşa că am preferat să trăiesc singură, cu mersul meu de felină, cum ziceau unii.

Când mă întorceam de la mare, aproape totdeauna mă simţeam mai bine. Mi se părea că soarele de la malul mării îmi penetra pielea şi-mi umplea de lumină tot trupul. Intrând, însă, în bloc, dădeam peste aceleaşi fapte obişnuite: urcând pe scări, auzeam lătratul unui câine de la etajele superioare, care mă deranjau chiar şi noaptea câteodată. Intram, apoi, în garsoniera mea, unde mă aşezam pe pat cu faţa în sus şi visam cu ochii în tavan. Odată mi-a venit în minte o idee cam năstruşnică: „Ce-ar fi

să-mi caut un amant?” Era o experienţă rece de care mă ruşinam şi-mi producea scârbă, deşi se spune că ar fi o concepţie igienică de făcut dragoste. Asta presupunea ca eu să ies pe stradă şi să caut un bărbat cu care să-mi liniştesc acea stare a simţurilor de care nu sunt răspunzătoare eu ci natura. Chiar dacă procedam astfel, tot n-aş fi putut face dragoste altfel, decât cu ochii închişi şi inima strânsă.

M-am convins că se poate şi aşa când am devenit prostituată. Pentru prostituate nu există dragostea ca sentiment pentru că totul se transformă într-o marfă care se vinde şi se cumpără.

Au tăcut câteva secunde. O priveam cum povestea liniştită. Parcă nu mai era femeia răzbunătoare pe bărbaţi, ca Diana, acea zeiţă antică, deşi ochii ei semănau puţin cu cei ai păsărilor de pradă, aşa cum erau ei, acoperiţi de genele lungi, ca de un giulgiu.

— Mă apăsa greu singurătatea şi acea depresie de care nu reuşeam să scap. Afară era soare, cer senin şi umblam pe străzi. Era începutul lunii iunie 1996. Oriunde mergeam, ce făceam, ajungeam tot la malul mării, pe banca mea de deasupra scărilor care coborau la plaja „Modern”. Uneori şedeam ore întregi pe bancă, poate chiar până se însera. Mă simţeam bine acolo.

Marea respira uşor, iar valurile ei mici şi dese ajungeau până pe nisipul de pe plajă, iar soarele strălucea pe cerul senin. Câteodată se întâmpla ca nişte straturi de nori pufoşi să coboare destul de jos şi soarele abia reuşea să-şi strecoare razele prin spărturile care apăreau din loc în loc în stratul de nori pe care îl secţionau în felii, ca nişte veritabile cuţite aurite.

Dimineaţa aveam parte de briza răcoroasă care aducea dinspre larg miros de iod, alge şi peşte; în larg se zăreau valurile înspumate, ale căror creste atinse de briză, le făcea să semene cu nişte ghirlande de flori.

Odată am avut prilejul să văd un vapor care fusese ancorat în larg, cum se pregătea să intre în rada portului: la început s-a auzit un geamăt lung de sirenă, apoi un fum

gros a început să iasă pe coşul lui şi a început deplasarea spre bazinul portuar. Văzându-l intrând, mi-am adus aminte de Sergiu şi inima mi-a tresărit. „Nu are rost să mai sper” mi-am zis în gând. Dacă la plecarea în voiaj a lui Sergiu eram optimistă, chiar fericită, gândindu-mă la o revedere cu sărutări pline de iubire şi devotament, după cele întâmplate speranţele dispăruseră.

Într-o zi, pe la ora 8°° mă aflam tot pe acea bancă. Soarele lumina, poleind totul în jur cu razele lui de culoarea caisei coapte. Lângă mine s-a aşezat o doamnă pe care o mai zărisem şi altă dată plimbându-se pe trotuar. S-a prezentat: Magda Tănasă. I-am spus şi eu numele meu, după care am început să discutăm, aşa cum au obiceiul toate femeile să sporovăiască.

— V-am văzut des aici, pe bancă, a început Magda. Nu vreau să fiu indiscretă, dar vă întreb, suferiţi de ceva?

Se spune că întinderile de apă fac bine la depresie.

Şi eu am suferit de aşa ceva acum cinci ani de zile când mi-a murit soţul, rămânând singură şi fără niciun ajutor. Pe atunci veneam des aici şi mă apuca înserarea privind suprafaţa mării. Locuiesc aproape, pe strada Ecaterina Varga. Veneam aici chiar şi iama când era soare şi vremea era mai blândă.

…La început am privit-o pe Magda cu oarecare suspiciune, dar tot discutând cu ea şi alte subiecte din viaţa obişnuită, ne-am apropiat într-un fel. Chiar m-a invitat la ea acasă şi n-am fost în stare s-o refuz, o făcuse cu o vervă care ma cucerit. Acolo am băut o cafea, apoi mi-a arătat încăperile, îmbrăcămintea ei şi, când am ajuns în camera ei de dormit, pe o noptieră am văzut un gherghef.

— Ce frumos! m-am mirat eu.

— Este un goblen la care lucrez.

— Dumneavoastră lucraţi la el?

— Da. De ce vă miraţi? Nu este greu deloc, dar cere multă atenţie şi apoi trebuie să ştii să potriveşti culorile.

Te rog să nu-mi mai spui dumneavoastră! Zi-mi Magda şi atât! Poate vom fi prietene şi nu se cade distanţa asta.

— Da, dar eu…

Magda era o femeie în vârstă de aproximativ 40 de ani, dar nu-şi arăta vârsta, părând mult mai tânără. Era o fire foarte vioaie şi avea cunoştinţe în multe domenii.

La rândul meu fusesem educată să-i respect pe cei mai în vârstă decât mine.

Din discuţii în discuţii, i-am povestit idila mea de dragoste cu Sergiu şi faptul că m-a trădat. Am plecat de la ea spre seară şi nu m-a lăsat până când nu i-am promis că o voi vizita din nou. O vreme n-am vizitat-o deşi continuam să merg la malul mării. Dar într-o zi m-am hotărât să-i fac o vizită. Am sunat la uşă, dar nu-mi răspundea nimeni. Am vrut să plec şi tocmai atunci s-a deschis uşa şi Magda a apărut în prag, sumar îmbrăcată şi îmbujorată la faţă.

— Bună ziua! am saluta-o eu.

— Bună, Roxana! Te rog să mă aştepţi aici, în această cameră câteva minute! Nu te supăra, dar am de rezolvat o problemă urgentă, după care mă întorc. Îţi spun eu despre ce este vorba.

Am aşteptat-o stând lângă fereastră, de unde priveam strada. Din casă a ieşit un bărbat tânăr, nu prea înalt, dar cu un trup atletic şi frizura pieptănată cu cărare pe dreapta.

După ce s-a închis uşa în urma lui, Magda a deschis-o pe cea de la camera în care mă aflam eu.

— Gata! a spus ea râzând. Hai să bem o cafea, că este caldă şi să vorbim de-ale noastre! Merg s-o aduc.

De aici, discuţia noastră a căpătat o nouă tematică. Fără s-o întreb eu, Magda mi-a povestit despre toate preocupările şi relaţiile ei, fără a se ascunde de mine.

— Ce să fac şi eu, draga mea? Mai scot un ban cu care să mă întreţin. Nu este o meserie onorabilă, dar e cea mai veche din lume; aduce bani, iar dacă ştii să te fereşti, nu te îmbolnăveşti cum li se întâmplă altora şi poţi trăi mult şi bine.

— O practici de mult timp? am fost curiaosă să aflu.

— Păi, e o istorie mai lungă, dar am să ţi-o spun: Eu sunt din judeţul Botoşani, dar în Constanţa am venit în

urmă cu douăzeci de ani. Venisem la nişte rude. Acolo l-am cunoscut pe viitorul meu soţ, Robert Tănasă, iar după vreo două săptămâni ne-am căsătorit.

Aceasta este casa părinţilor lui. Când am venit eu aici trăia doar mama lui, tatăl lui murise într-un accident de muncă. După trei ani de zile a murit şi mama lui.

Robert a fost un om bun, cinstit, muncitor şi pot să spun că m-a iubit, dar şi eu pe el. A lucrat ca muncitor la silozul din port unde a lucrat şi tatăl lui şi s-a îmbolnăvit de silicoză la plămâni, datorită prafului de acolo.

A fost internat prin spitale, dar s-a stins din viaţă, lăsându-mă singură şi fără niciun ajutor, în august 1991.

Sărăcia este groaznică, dar singurătatea este şi mai cumplită, pentru că îţi dă acel sentiment de inutilitate şi îţi aduce pe cap pacostea depresiei, începi să vorbeşti singură, uitând să te mai opreşti, iar când vezi că nimănui nu-i mai pasă de tine, înnebuneşti de-a binelea.

Dar pe lângă toate acestea, am mai avut un motiv: acum vreo trei ani de zile, prin 1993, mi-a apărut la sânul stâng un fel de gâlmă, cam cât un bob de strugure. M-am prezentat la doctorul Ianula de la spitalul judeţean, om în vârstă şi cu experienţă, care mi-a spus că este un nodul şi m-a trimis la spitalul Fundeni din Bucureşti pentru control şi biopsie, spunând că s-ar putea să fie malign, adică să am cancer. Îţi poţi închipui ce sperietură am tras.

Am plecat la Bucureşti şi abia după două zile am reuşit să intru la consultaţia prof. Dr. Trântoreanu, care mi-a spus că nodului este de natură benignă, după cum arată biopsia şi se poate vindeca. M-a întrebat, apoi, dacă am o viaţă sexuală normală şi atunci i-am povestit că soţul meu a murit de doi ani de zile, iar de atunci, nimic…

„Reglementează-ţi relaţia sexuală şi te vei vindeca! Dacă n-o faci, poţi avea surprize, cu tot tratamentul pe care ţi-l dau eu”. Mi-a dat o reţetă şi am plecat acasă.

În trenul cu care am călătorit, erau patru persoane, din care doi tineri şi un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu mine; tinerii au coborât la Feteşti, iar noi doi am continuat drumul până la Constanţa. Cum se întâmplă de obicei în

tren, am discutat despre multe aspecte din viaţă, ajungând şi la unele probleme mai intime. Se vedea că omul avea cunoştinţe în mai toate domeniile.

Am ajuns în gara Constanţa în jurul orelor unsprezece din noapte, iar el mi-a propus să mergem pe jos până în centrul oraşului, ca să mai stăm de vorbă. L-am ascultat, docilă, de parcă l-aş fi cunoscut de când este lumea. În parcul central de la Prefectură ne-am oprit şi ne-am aşezat pe o bancă vreo jumătate de oră. Abia atunci mi-a spus el că se numeşte Sandu Frâncu şi vine din Craiova pentru a scoate o adeverinţă de la Arhivele Statului din Constanţa pentru perioada 1977 – 1984 când a lucrat la Canalul Dunăre-M. Neagră.

Am ieşit din parc şi l-am condus la hotelul „Constanţa”. Nu ştiam că fusese desfiinţat. Trecuse de miezul nopţii, iar omul trebuia să doarmă undeva şi l-am invitat acasă la mine, iar el a acceptat.

Am pregătit repede ceva uşor de mâncare, un pahar de vin şi am ajuns să ne culcăm împreună. Pot spune că am fost foarte curajoasă făcând acest lucru cu un om străin, dar gândul meu era numai la nodului de la sân şi la cele spuse de profesorul Trântoreanu.

Ceea ce îţi voi spune în continuare, cred că te va mira, dar te rog să nu râzi de mine! A fost prima dată în viaţa mea când am simţit şi eu că trăiesc; simţeam că plutesc, că zbor, nu mai ştiam de mine. El mă făcuse să mă simt atât de bine, că mă credeam în Paradis.

Mai târziu am aflat că i se spune orgasm. Am trăit 15 ani cu soţul meu Robert, dar el n-a ştiut cum să mă facă să zbârnâi aşa cum m-a făcut acest Sandu Frâncu, în cele două zile pe care le-am trăit ca într-un vis. Nu pot să-l învinuiesc de ceva pe bărbatul meu. El nu s-a priceput mai mult.

— Acest Sandu te-a mai căutat? a întrebat Roxana.

— Nu. A plecat a doua zi după ce a obţinut actul necesar de la Arhivele Statului. Nu l-am mai văzut de atunci. Din întâmplare mi-a căzut în mână o carte în care era descris orgasmul. Era exact starea pe care o avusesem

eu cu Sandu. Abia atunci mi-am explicat mai bine cât de important este orgasmul pentru o femeie, dar dacă nu ştii că el există, accepţi viaţa de familie aşa cum dă Dumnezeu, faci copii şi duci jugul familiei mai departe. Ce bine ar fi fost dacă Robert ar fi ştiut să mă aducă în acea stare de beatitudine, aşa cum scrie în cartea aceea!

Poate tocmai de aceea n-am avut nici copii cu el.

De la „întâmplarea" cu Sandu, am început să caut peste tot acea bucurie nepreţuită, dar n-am mai întâlnit-o nicăieri, cu toate că am cunoscut şi alţi bărbaţi.

Dar sunt bucuroasă că mi-a dispărut complet nodului de la sân, urmând şi tratamentul medicamentos prescris de profesor. Când am mers la control, s-a mirat şi dr. Ianula, care a spus: „Nu mai este nici măcar un semn!"

*

Mă apropiasem foarte mult de Magda şi influenţată de sinceritatea ei, i-am povestit toate amănuntele legate de întâmplarea mea cu Sergiu, care a afectat-o mult de tot, încât a plâns. A încercat să mă consoleze şi să-mi dea sfaturi:

— Fii seriaosă, draga mea! Nu merită să te izolezi de lume, să vegetezi sau să dormi. De somn te vei sătura când vei ajunge în mormânt, acum trăieşte-ţi viaţa!

Eu regret că am aflat destul de târziu acest lucru, dar mă voi strădui să recuperez ce am pierdut.

— Nu ştiu ce să fac, i-am răspuns eu. Atât lumea, cât şi viaţa, mi se par nişte întrupări ale răului: pofte, simţăminte, idealuri, toate mi se par acum josnice şi respingătoare.

— Ei, dar opreşte-te, dragă! Nu ţi se pare că exagerezi cu părerile tale? Priveşte în jurul tău şi vei constata că viaţa e frumoasă!

— De-ai şti cum mă simt. Mi-am pierdut până şi încrederea în mine.

— Asta nu-ţi face deloc bine. Trebuie să uiţi tot şi să începi să trăieşti viaţa acum, când eşti tânără, nu peste 30 de ani.

— Se mai poate? am întrebat eu aşa, într-o doară,

simţindu-mi inima bătând încet, întocmai ca vâsla unei bărci, mişcată de braţul vlăguit al vâslaşului.

— Se poate, dar trebuie, mai întâi, să vrei.

La plecare mi-a spus s-o mai vizitez şi i-am promis.

— Nu mă ocoli, vino oricând! Vino pe 18 iulie că este ziua mea de naştere! Abia mai stăm de vorbă.

— Bine, să văd ce fac atunci.

— Eu te aştept, Roxana, te rog să nu mă dezamăgeşti!

Pe stradă am văzut un afiş scris cu litere mari şi am tresărit văzând SERGIU. Inima a început să-mi bată cu putere de parcă fusese izbită fără milă de un curent electric. M-am oprit şi am citit cu atenţie. Era un afiş de cinema care prezenta filmul „Mihai Viteazu”, în regia lui Sergiu Nicolaescu. Cu inima rănită de acel şoc, abia m-am târât până acasă.

*

Când am ajuns în garsoniera mea pustie, iar m-au năpădit gândurile şi frământările, căutând să scap de acel trecut care-mi măcina existenţa. Aveam nevoie de bani şi mi-am încercat iar norocul la Inspectoratul Şcolar Judeţean, dar la cererea mea, răspunsul a fost invariabil: „Nu avem posturi de profesori în oraş. Doar la ţară”. Ce să fac eu la Băneasa sau la Pantelimon, când nu existauposibilităţi să fac naveta?

În ziua de 18 iulie m-am îmbrăcat, am trecut prin piaţa de flori de la gară de unde am luat un buchet mare de garoafe roşii şi m-am prezentat pe strada Ecaterina Varga. Am sunat şi a apărut Magda în prag, roză în obraji şi foarte veselă. Din interiorul casei venea un amestec de voci, ca dintr-un stup de albine.

— Hai, intră! m-a îndemnat ea. Am musafiri.

I-am dat florile, am sărutat-o pe obraji şi i-am urat ani mulţi, cu sănătate şi bucurie, apoi am întrebat-o: Pe cine ai invitat?

— Intră şi ai să vezi. E lume bună, de-a noastră.

Nu prea am înţeles expresia „de-a noastră”, dar am intrat, dând cu ochii de două femei şi patru bărbaţi, care

m-au întâmpinat în picioare şi cu paharele pline în mâini. Magda mi-a pus şi mie în mână un pahar, l-am ciocnit cu ceilalţi, care mi-au urat în cor „Bine aţi venit printre noi!” Am sorbit două înghiţituri din băutură, apoi am pus paharul pe masă şi Magda m-a prezentat tuturor invitaţilor ei. Am înţeles că un bărbat venise pentru mine.

Petrecerea s-a terminat după miezul nopţii, iar Magda m-a oprit să dorm la ea. Am acceptat deoarece băusem câteva pahare de vin, iar Magda îmi pregătise surpriza cu bărbatul. Atunci am făcut primul pas în cea mai veche meserie de pe lume, pentru că n-am fost în stare să dau înapoi. Mai târziu m-am lansat în torentul unei vieţi care-mi fusese străină până atunci şi nu ştiam unde voi ajunge urmând acea cale pe care apucasem, dar plăteam fără să realizez toate consecinţele şi riscurile care decurg dintr-o asemenea ocupaţie.

După o săptămână de la acea petrecere, i-am făcut o nouă vizită Magdei. Am găsit-o în faţa oglinzii, tot mai frumoasă.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Mă aşez des în faţa oglinzii şi-mi cercetez chipul, fiecare semn pe care îl lasă trecerea anilor: cute care coboară de la nas, pe lângă gură şi ajung la bărbie; văd că mi-au apărut nişte creţuri la coada ochilor, sub bărbie, pe gât. Toate sunt semnele pe care le aduce bătrâneţea. Uneori stau pe fotoliul de lângă fereastră şi mă opresc din lucru, trecându-mi în revistă viaţa pe care am trăit-o, începând cu lipsurile prin care am trecut împreună cu părinţii şi fraţii mei din Moldova, apoi căsătoria mea cu Robert, moartea lui, etc. Ar fi trebuit să mă bucur pentru viaţa pe care am trăit-o aici, la Constanţa, dar îmi pare rău că n-am avut şi eu copii, fiind singură acum, la bătrâneţe.

— Bătrâneţea este un proces lent şi ireversibil de care nu scapă nimeni. El ne execută fără milă, am spus eu.

— Da, aşa este. Acum mă răzvrătesc degeaba.

Am mâncat amândouă în bucătărie, apoi ne-am întors în salon cu ceştile de cafea în mână, ne-am aşezat comod în fotolii şi am tăifăsuit până spre seară. La sfârşit Magda

mi-a făcut un adevărat instructaj pentru a fi pregătită să abordez noua „meserie”. Ulterior, pentru mine a devenit un fel de „culegere de principii sacre”, care glăsuia cam aşa:

1. să nu crezi niciodată în promisiuni, indiferent de la cine vin ele;

2. Întotdeauna să încasezi plata înainte, deoarece după terminarea actului sexual se pot întâmpla multe incidente (bărbatul poate pleca fără să plătească, te poate agresa);

3. să nu te îndrăgosteşti de bărbaţii cu care ai relaţii sexuale sau de cei cu care lucrezi;

4. să nu te apropii de droguri! Dacă o faci eşti pierdută;

5. să-ţi faci analizele lunare şi trimestriale prevăzute de Instr. Ministerului Sănătăţii, pentru a descoperi la timp orice boală cu transmitere sexuală! Este foarte necesar pentru sănătate.

Când am ajuns la mine acasă, le-am aşternut imediat pe hârtie, ca să nu le uit. De atunci a fost „Regulamentul meu de viaţă”.

Îmi vine greu să explic acea hotărâre, dar intram de nevoie în acea meserie mizerabilă, în care cred că am fost împinsă de trei lucruri: depresia de care nu puteam scăpa, lipsa mijloacelor cu care să mă întreţin, precum şi nevoia apropierii de un bărbat.

Devenisem neîncrezătoare că aş mai putea face faţă cerinţelor din învăţământ, cu depresia mea.

Cel mai greu mi-a fost la început să lupt cu sufletul meu, pentru a-l convinge să fie indiferent la ceea ce făceam eu cu trupul, dar cu timpul m-am adaptat şi toate au decurs normal.

Trecuse un an de când intrasem în această meserie şi mi-am dat seama că pot renunţa oricând la ea, ceea ce m-a bucurat, dându-mi speranţa de îndreptare.

Conştientă de acest fapt, mi-am asumat toate riscurile şi am mai continuat încă un an de zile, oferind plăceri bărbaţilor. Ca prostituată obţineam venituri

materiale mai mari de câteva ori decât alte activităţi plătite de stat, de exemplu: o vânzătoare, o croitoreasă, o profesoară şi chiar cel mai bine plătită secretară de director, obligate să muncească opt ore pe zi în condiţii de stres, frig sau căldură excesivă. E drept că şi eu pentru banii pe care îi obţineam am fost adesea obligată să suport gerul iernii pe stradă şi să înfrunt pericolele din timpul nopţii, pentru a găsi bărbaţii dispuşi la o partidă de sex. Am considerat că sunt riscuri pe care le trăiesc toţi oamenii de rând, iar eu nu eram decât un om de rând, din moment ce practicam o astfel de meserie. În acea perioadă am avut unele bucurii, dar am trecut şi prin peripeţii pe care nu le voi uita până la adânci bătrâneţi.

După şase luni de zile în acea meserie, am reuşit să restitui banii împrumutaţi de la fiica doamnei Elvira, cu care îmi cumpărasem această garsonieră, iar mai târziu am reuşit să achiziţionez mai multe obiecte de îmbrăcăminte. Abia de vreo câteva luni am reuşit să încropesc acea firmă de cosmetice pe care aţi văzut-o, dar eu sunt mulţumită de ea.

Roxana tace din nou. Oftează adânc şi continuă:

— La început nu aduceam bărbaţi în garsoniera asta, pentru că o consideram „cuib sacru”, al meu şi al lui Sergiu. Preferam să merg cu ei acasă la Magda sau la ei acasă. Odată m-a acostat un bărbat distins, care a insistat foarte mult să merg la el acasă. Mi se adresase cu apelativul: „Ce faci, prinţese?”

Am acceptat să urc în maşina lui, iar pe drum mi-a spus că este căsătorit, soţia sa este medic, plecată în Franţa pentru 10 zile la un simpozion profesional. Mi-a promis că îmi oferă două milioane de lei, iar dacă refuz, sunt liberă să plec. Oferta era tentantă şi am acceptat.

După ce am avut raportul sexual, întorcându-mă de la baie, am început să mă îmbracân vederea plecării, dar el a spus că îmi va da drumul doar peste trei zile, în raport de suma oferită. E drept că el nu precizase pentru câte zile.

M-am gândit pe loc: „aveam posibilitatea să plec de la el cu demnitatea intactă, dar cu poşeta goală, dar ce

foloseam altceva decât că i-aş fi putut demonstra că are în faţă o prinţesă, pe care trebuia s-o cucerească decât s-o cumpere”. Aici se termina totul. În loc să-i servesc o lecţie de morală, am preferat banii, deoarece numai lipsa lor m-a făcut să mă poticnesc în faţa propriilor mele principii. Aşa că am rămas la el şi nu am greşit prea mult, întrucât la plecare mi-a oferit trei milioane în loc de două.

Era pictor. Peste tot, prin casă erau împrăştiate tablouri, unele chiar foarte frumoase.

Când îmi vorbea de meseria lui, chipul i se lumina, semn că trăia de dragul artei sale. Vocea lui plăcută mă fermeca şi îl ascultam atentă. Părea obosit şi absent.

Era nemulţumit de soţia lui care se purta urât cu el şi, pe deasupra, îl înşela cu alţi bărbaţi.

Nu cred că avea mai mult de 37 de ani, dar poate ştie el de ce aprobă comportarea soţiei sale şi continuă să trăiască alături de ea. Poate că o iubeşte? Sau poate le iubeşte pe acele femei pe care le pictează.

Deodată privirea lui coboară pe mâinile mele pe care le port destul de îngrijite şi exclamă: „Ce mâini frumoase ai! Adevărate mâini de artistă. Păcat că ţi-ai ales această meserie şi nu pe cea de actriţă!”

Zilnic a comandat mâncare de la un restaurant şi am mâncat împreună. La masă totdeauna se prezenta într-o ţinută decentă, cămaşă cu dungi albastre peste care îşi punea o haină de antilopă, având nişte nasturi foarte frumoşi. Îmi venea să-i mângâi haina, deoarece antilopa este aşa de moale, iar pentru mine ea simbolizează fericirea şi siguranţa, care apără oamenii de necazuri.

*

Privindu-l, gândul meu zbura la Sergiu şi la zilele pe care le-am trăit împreună în această garsonieră, când se culca cu capul pe braţul meu îndoit din cot şi dormea ca un copil. Braţul îmi amorţea, dar suportam şi nu-l mişcăm pentru a nu-l trezi din somn.

Fereastra rămăsese deschisă în acea noapte şi în încăpere intra aerul rece şi proaspăt, însoţit de vuietul mării. Mi se zburlise pielea pe mine, dar nu mă puteam

mişca ca să pun ceva peste trupul gol. Atunci eram mulţumită să stau lângă el, fără să facem dragoste, ci doar să ne privim, să vorbim. Totul s-a petrecut atât de repede, fiind nou pentru mine.

Apoi a plecat în voiaj, după care a început calvarul, existenţa mea jalnică. Deprinsesem obiceiul să merg des la malul mării, să privesc marea, cerul şi norii cenuşii mânaţi de vânt pe deasupra apei, până când îi risipea şi apărea soarele.

*

După ce am ieşit de la el, îl puteam reclama la poliţie pentru sechestrare de persoană, dar mi-a fost silă să suport toate procedurile de cercetare şi de judecată.

N-aş fi putut declara că acel domn m-a agresat sau că s-a purtat urât cu mine, dar nu m-a lăsat să plec, ţinându-mă închisă trei zile în casă, la dispoziţia lui.

Viaţa de prostituată este grea şi supravieţuiesc numai cele puternice. Eu am făcut tot ce a depins de mine ca să pot supravieţui şi, în plus, să devin cea mai bună din branşă, dacă tot am ales să duc o astfel de viaţă. Mai ales după episodul trăit cu Sergiu, consideram că iubirea nu-şi mai avea rostul.

Ce se întâmplase, de fapt? Trecusem brusc de la iubirea lentă, dar pătimaşă cu Sergiu, la relaţiile sexuale brutale, ceva violent, spasmodic, abrupt, care au avut urmări neaşteptate şi contradictorii asupra mea; în faţă mi se deschidea un vid nemăsurat, care m-a făcut să-i urăsc pe „clienţi”, care a continuat cu un resentiment total faţă de tot ce mă înconjura.

Eram total dezgustată de bărbaţi şi tot ce a urmat n-a fost decât un mod de a mă răzbuna pe cei care îi întâlneam.

De-aţi şti câte logodne sau căsătorii s-au destrămat din cauză că unii bărbaţi care m-au cunoscut, nu voiau să se lipsească de mine! Nişte naivi care au dat cu piciorul unor căsnicii fericite, care s-au spulberat. Câţi s-au gudurat la picioarele mele, implorându-mă să le fiu soţie. Suferinţele lor mă amuzau câteodată, dar continuam să-i

refuz ca să mă răzbun, pentru abandonul lui Sergiu.

Mă consider vinovată pentru faptul că am intrat şi am rămas aproape doi ani de zile în această meserie mizerabilă, dar nu-mi caut compasiune compasiune faţă de persoana mea; nici victimă a acestei meserii nu încerc să mă consider, deoarece mă puteam retrage de la primele experienţe, neavând alte scopuri în afara banilor. Au existat unele care visau să fie descoperite de bărbatul care ar fi găsit la ele sufletul nobil, care să-i determine să le ia de soţii şi astfel să le scoată pentru totdeauna, din acea mizerie. Numai că viaţa oferă acest noroc întreg decât unui număr restrâns.

Îmi amintesc de una, Marioara Chimogea, de vreo 32 de ani, care a dat peste un bărbat care a sedus-o şi l-a luat la ea acasă, l-a îmbrăcat şi au cheltuit împreună cei 75 de milioane pe care îi strânsese ea, după care a dispărut, luând şi obiectele din casă.

N-aş vrea să mă credeţi lipsită de modestie, dar şi eu am avut oferte de la diferiţi bărbaţi care se considerau „salvatori de suflete pierdute”, dar răspunsul meu a fost invariabil, NU! deşi unii păreau serioşi, bine intenţionaţi şi cu o stare materială foarte bună. Mintea mea se lupta cu principiile 1 şi 3 pe care mi le însuşisem şi-mi deveniseră crez, degeaba îmi declarau ei: „Îţi ofer inima mea, casa şi tot ce mai am şi nu-ţi cer decât să fii stăpână deplină peste acel sanctuar” sau „te doresc nespus de mult şi te vreau regină în casa mea, să facem copii şi să trăim până când moartea ne va despărţi”, etc.

Astfel reuşisem să strâng multe bătăi de aripi, dar şi unele căderi în suflet. Câte vise mi s-au spulberat, sfârşind înainte de a se materializa sub implacabila orânduire a destinului. Adesea mă întrebam de ce fac ceea ce făceam? Pentru bani, îmi răspundeam tot eu, pentru acei bani păcătoşi care îmi dădeau stabilitatea printre semenii mei. O mai făceam şi pentru că nu mai aveam nimic de pierdut, din moment ce viaţa îmi devenise o frustrare evidentă şi constantă.

Toată activitatea unei zile se rezuma la căutări.

Mărşăluiam pe străzi, adesea la adăpostul întunericului, prin gară, parcuri sau în jurul restaurantelor, unde se adunau bărbaţii. Odată ajunsă cu el acasă, totul se rezuma la sex, care dura 8 – 10 minute, cu dezbrăcat cu tot. îi pretindeam să-şi pună prezervativul, gemeam fals puţin, ca el să se bucure de calitatea de mascul, apoi lăsa plata şi pleca; eu treceam în baie unde îmi spălam trupul şi, odată cu el, sufletul. Poate chiar în aceeaşi seară plecam după altul şi tot aşa, zile la rând. Mă obişnuisem să fac totul mecanic, nu-mi mai venea greu ca la început. Nu mă mai interesa sexul în sine, trebuia doar să-mi îndeplinesc angajamentul profesional faţă de client pentru banii pe care mii oferea.

Am trecut şi prin incidente, situaţii critice, când unii „clienţi" au insistat să fac perversiuni sexuale, oferindu-mi sume mai mari, dar am refuzat de fiecare dată; având asemenea experienţe neplăcute, aveam grijă să le aduc la cunoştinţă astfel de interdicţii încă de pe stradă, când tratam „afacerea". Tot astfel, nu i-am lăsat niciodată să mă sărute sau să-mi frământe trupul, cum le este obiceiul.

De fapt, sărutul este sacru pentru prostituată, ea îl păstrează pentru cel la care visează că îi va deveni soţ pentru restul vieţii. Asta mai e şi o chestiune de igienă personală. Vă voi destăinui un secret: în cei doi ani de zile n-am avut orgasm cu niciun client, deşi mi l-aş fi dorit. Am tras concluzia că el nu se producea pentru că lipsea iubirea, acel sentiment nobil care răscoleşte tot trupul şi pune sângele la „fiert", acea scânteie a dragostei în stare să ţină focul aprins.

Am avut prilejul să constat că raporturile sexuale pot avea uneori şi efectele drogurilor, pentru a fugi de realităţile vieţii şi pentru a uita de problemele personale, dar şi această practică sexuală este la fel de nocivă şi de distrugătoare ca şi drogurile. Poate tocmai de aceea astăzi simt o vagă oboseală şi o totală dezgustare faţă de actul sexual, după ce am cunoscut aproape toate modalităţile de exprimare fizică ale aceluia.

De aceea consider că trupul meu va trebui să fie

mântuit, deoarece nu va mai fi niciodată capabil de iubirea adevărată, aceasta rămânând pe vecie povara şi suferinţa mea, pentru că l-am oferit spre a fi nimicit atâta vreme. Mi-a rămas doar sufletul la a cărui unicitate ţin foarte mult.

Din răzbunare pe bărbaţi şi din alte motive, am dus acea viaţă scufundată în vulgaritate şi desfâu sexual, care nu mi-a adus niciun dram de fericire. Aş vrea să trăiesc liniştită, ferită de alte preocupări şi de experienţe neplăcute, iar destinul meu să mă poarte departe, în sfera intangibilului, unde trupul şi sufletul să-mi fie apărate de un văl imaculat.

*

A tăcut din nou, rămânând cu ochii pironiţi pe covor. M-am simţit dator să intervin:

— Desigur, actul sexual are în el ceva sacru, în cazul în care se practică între doi parteneri de cuplu sănătoşi şi care dau dovadă de sentimente nobile. De aceea el nu este recomandat să se realizeze oriunde şi oricum. Fiecare persoană şi-a format nişte obiceiuri şi anumite nevoi, care cer să fie respectat momentul prielnic dictat de ceasornicul ei. Cei doi parteneri ar trebui să se potrivească atât în faptă, cât şi în simţiri şi abia atunci vor reuşi să se simtă bine, să ajungă la orgasmul de care vorbeaţi. Pentru asta este nevoie ca cele două organe genitale să se îmbrăţişeze şi să formeze o unitate intimă care să producă plăcerea. Abia când la toate acestea se adaugă şi sentimentul sacru al iubirii, orgasmul e garantat.

— Ce bine descrieţi dumneavoastră tot acest fenomen! Aşa mi s-a întâmplat mie numai cu Sergiu, dar niciodată în postura de prostituată, când eram obligată să îmi vând trupul pentru bani şi nu pentru plăcerea mea şi a sufletului.

— Sărăcia, apoi anarhia care s-au instalat în ţara noastră după 1989 au distrus relaţiile normale dintre oameni, iar odată cu ele şi morala, făcând să dispară virtutea; cei avuţi îşi etalează azi averile, banii şi bunurile scumpe. Puţini au rămas oamenii care mai fac dragoste

curată, fără a lua seama la meschinării, într-o societate care susţine cultul celor bogaţi şi puternici. Astăzi banul stă la baza tuturor relaţiilor dintre oameni, reprezentând unitatea de măsură a tuturor valorilor, mai puţin a sentimentelor curate de iubire, pe care nu le poate cumpăra, oricât de mulţi ar fi banii.

— Am auzit că şi artiştii renunţă la principii pentru bani. Se poate?

— Se poate, nu ştiu sigur. În parte şi ei au o justificare deoarece tot banul constituie răsplata muncii şi în artă şi nu bucuria creaţiei, mai ales acum când şi talentele au devenit tot mai rare în toate domeniile artei.

— Nu cred că se vor mai naşte în România poeţi ca Mihai Eminescu, Vasile Alecsandri, George Coşbuc, Grigore Alexandrescu, George Topârceanu, Şt. O. Iosif, Tudor Arghezi şi alţii, pe care i-am studiat cu atâta plăcere.

— Ca Eminescu, poate niciodată, am întărit eu. Eminescu a fost şi rămâne unic, a fost un geniu, iar geniile se nasc odată la o mie de ani.

*

Am tăcut amândoi. Roxana părea obosită de atâta povestit. I-am respectat tăcerea şi am rotit privirile prin garsonieră. Totul era aranjat cu gust, simplu şi plăcut.

— Îmi place garsoniera dumneavoastră! am rostit eu ca o concluzie.

— Şi mie, răspunde Roxana şi un zâmbet îi luminează faţa. De când am achitat suma pentru ea şi am mai adus unele obiecte aici, sunt încântată şi mulţumită.

Mă întorc cu drag aici de la o vreme. Mănânc puţin ca să nu mă îngraş – apoi iau o carte, mă aşez în fotoliu şi citesc până când mă prinde somnul. De la o vreme dau sufletului cât pot de mult, citind necontenit.

Mai am un apartament pe lângă Casa de Cultură. Mi-a rămas moştenire de la tata, care a murit în decembrie anul trecut, dar prefer să locuiesc tot aici, pe acela poate îl vând, după ce voi rezolva problema mobilei care există în el. Nu vreau să mă mut în el, deoarece acolo am avut nişte

amintiri neplăcute, care evit să mă urmărească în continuare.

La moartea tatălui meu n-au fost decât doi vecini, în afară de mine, unchiul meu – fratele tatii – şi preotul care a oficiat slujba. A murit singur, la fel cum a trăit.

— Despre unchiul dumneavoastră am observat că aveţi multe cuvinte de laudă şi l-aţi pomenit cu plăcere, ceea ce cred că v-a fost important.

— Da, a fost un om bun, nu semăna cu tata, nici la fizic, nici la suflet, mai ales; era cinstit şi sfătos.

Ferestrele erau deschise şi o boare de vânt care a fâlfâit perdeaua a pătruns în încăpere, aducând cu ea un miros de plante şi pământ reavăn. Plouase în ajun şi aerul era curat şi răcoros.

În faţa blocului se afla un copac aproape desfrunzit în care se aşezase un cârd de vrăbii gureşe, care ne asaltau cu ciripitul lor, după care zburau vesele de colo, colo.

Roxana s-a ridicat şi a închis ferestrele. Când s-a întors spre mine, a rostit cu părere de rău în glas:

— Toamna şi-a intrat în drepturi. Nu mai este mult şi trebuie să aşteptăm frigul şi zăpada.

Pe chipul ei, spiritualizat de oboseală şi de o difuză suferinţă, se instalase o frumuseţe nouă, în timp ce în ochi îi reapăruse acea scânteie a încrederii, însoţită de o lumină sfielnică şi blândă şi o uşoară nuanţă de melancolie. Nu era prea înaltă, iar părul ei bogat, de culoarea bronzului, îi încadra faţa ovală şi-i cădea pe umeri şi pe spate ca o mantie ondulată şi strălucitoare; avea ochii vioi, verzi, umbriţi de nişte gene dese, peste care arcuiau două sprâncene mătăsoase, nepensate.

Devenită femeie matură, Roxana căpătase fizionomia şi trăsăturile unei distinse doamne, înzestrată cu fine maniere. Deşi petrecuse doi ani printre proxeneţi, homosexuali şi prostituate, vocabularul ei nu se deformase.

…Din experienţa mea de o viaţă ştiam bine câte proiecte născocesc femeile, dincolo de naivitatea lor fermecătoare şi câtă sete nepotolită de a stăpâni umflă uneori sufletele lor sfioase, câte calcule sunt în stare să

ascundă în ochii lor frumoşi şi plini de lacrimi, de slăbiciune şi de evlavie, dar şi câte jertfe neverosimile sunt ele în stare să aducă amorului propriu. Dar, culmea, printre ele se disting şi unele care sunt deosebit de perfide.

Roxana mi se părea în acele momente ca o floare închisă care aştepta înserarea pentru a-şi deschide petalele. „Poate că îşi doreşte acele clipe de linişte pe care i le-ar putea oferi familia” – gândeam eu.

Roxana parcă mi-a auzit gândul, că a şi intervenit:

— Nici nu ştiţi cât mi-am dorit să întemeiez o familie cu Sergiu! Dar el a ales trădarea şi n-am mai avut prilejul şi norocul să beneficiez de clipele tihnite, într-o familie normală, cum n-am avut-o în familia părinţilor mei.

— Dacă v-aţi hotărî acum să vă căsătoriţi, ce fel de bărbat aţi alege? am întrebat-o eu.

— O căsătorie? E lucru greu. Aş dori, mai degrabă, o legătură trainică, cu un bărbat puternic, cinstit şi echilibrat în toate. Poate îmi doresc prea mult. Nu ştiu dacă este posibil să întâlnesc aşa ceva în această viaţă. Se spune că cu norocul te întâlneşti o singură dată în viaţă.

Aş vrea să fie un om pe care să-l pot accepta cu toate calităţile şi defectele lui, dar să merite să-i dau tot ce am mai bun în mine. Consider că mai am destul de dăruit, încă nu m-am dezvăluit pe deplin, deşi am trecut prin acea încercare de foc.

Am văzut cum respiră profund, apoi a suspinat din tot trupul şi a tăcut. Mă gândeam că ar trebui să plec, dar mai aveam de lămurit anumite fapte. I-am arătat lista cu numele practicantelor sexului generalizat. A privit-o şi m-a întrebat:

— Le cunoaşteţi?

— Pe unele da, pe altele încă nu.

— Nici eu nu le ştiu bine pe toate de pe listă, spune ea, parcurgând numele înscrise. O ştiu pe Olga, apoi pe Magda despre care v-am spus câte ceva, apoi pe Lia Istrate, pe Vasilica cu arabii ei şi pe Fănica Stan; să ştiţi că Rica Vâlsan am auzit că a murit, dar n-am cunoscut-o

personal. Mi-a povestit câte ceva despre ea Magda, care a cunoscut-o mai bine; zicea că era însărcinată în luna a patra, s-a prezentat la medic să facă avort, dar medicul i-a spus că este prea târziu şi nu se mai poate face nimic, nu se discută cu natura, căreia nu i te poţi împotrivi. Degeaba a plâns ea, explicând că este singură, fără soţ, fără casă şi fără mijloace de trai. „N-am ce să-ţi fac, femeie, copilul este prea mare şi poţi să mori. Nu te mai ajută niciun medicament”.

Rica a mers la o farmacie unde avea o cunoştinţă, a obţinut nişte medicamente pe care le-a luat în cantitate mare odată, care i-au adus moartea.

— Vorbiţi-mi despre cele pe care le cunoaşteţi! am insistat eu. Începeţi cu care doriţi!

— Păi, despre Magda v-am spus cam tot ce ştiu. De când m-am îndepărtat de aceste preocupări, ne vizităm rar. Acum sunt şi destul de ocupată cu mica mea firmă, pe care n-o voi abandona pentru că îmi place ceea ce fac.

O cunoştinţă mai veche este Olga Manole, cu care am fost colegă la liceul „Mihai Eminescu”, ea fiind ceva mai mare decât mine şi ca vârstă şi ani de studiu, dar prietenia noastră a fost cam superficială. Ne întâlneam la liceu, apoi pe plajă, m-a vizitat acasă de câteva ori şi am avut un schimb de cărţi de beletristică şi cam atât. Ştiu că locuieşte pe o stradă din apropierea pieţei Griviţa.

Ultima dată când am văzut-o era cam ameţită şi cam trecută, deşi abia avea vreo 30 de ani.

Despre Sica ce să vă spun? Ştiu că umblă cu marinari străini, în special arabi şi turci, la care merge în port, pe vapoarele lor. Este o nonconformistă, foc de obraznică şi clevetitoare. Am auzit că s-a măritat cu un arab, dar nu ştiu sigur.

Mai mult interes poate ar prezenta Caliopi Viziru, o fată bună la suflet, darnică, sufletistă şi foarte frumoasă dar fără noroc. Prin luna octombrie 1995 a întâlnit un bărbat de prin judeţul Tulcea în vârstă de 33 de ani pe care l-a dus la ea acasă, unde locuia cu chirie. Fata s-a îndrăgostit fulgerător de el şi o vreme nu s-au mai

despărţit. Caliopi avea ceva bani adunaţi şi l-a îmbrăcat, pentru că el nu avea altceva decât nişte haine ponosite şi nici nu muncea undeva. La un moment dat, banii s-au terminat, iar Caliopi a rămas însărcinată şi i-a spus să-şi caute şi el o slujbă. Atunci omul a plecat şi nu s-a mai întors la ea, luând tot ce îi cumpărase ea.

Despre Fănica Stan ştiu că venise de la Călăraşi să facă prostituţie vara pe litoral şi n-a mai plecat din Constanţa. A căpătat o infecţie la uter, care s-a dovedit a fi cancer şi a murit. Au îngropat-o fetele din branşă.

Pe Lia Istrate amcunoscut-o la un bal prin luna octombrie 1995, abia venită în Constanţa dintr-o comună din zona Cernavodă. Eu abia plecasem de vreo două luni de la familia Norocel şi pentru că la Inspectoratul Şcolar nu-mi găsisem post de profesor, umblam prin oraş ca să văd lume şi să mă distrez în vreun fel.

Într-o seară am intrat în sala Clubului SNC unde era un bal în desfăşurare. Mie îmi place să dansez, în special vals şi tango, iar parteneri de dans îmi găseam destul de uşor. Când mă odihneam pe un scaun de lângă perete, lângă mine s-a aşezat o fată în vârstă de 17 – 18 ani, o blondină frumoasă, cu părul împletit la spate într-o coadă groasă, aurie, dar îmbrăcată cam sărăcuţ.

— Pot să stau şi eu lângă dumneavoastră? m-a întrebat ea. Mă numesc Lia Istrate şi sunt venită singură.

— Desigur, am încuviinţat eu, privind-o cu atenţie, apoi i-am spus că mă numesc Roxana Panait şi am aterizat aici tot singură.

— Sunt venită de câteva zile de la ţară. Îmi place să dansez şi trecând pe stradă am auzit muzică şi am intrat. Am dansat câteva dansuri, dar aş vrea să plec.

În timp ce vorbeam, de noi s-au apropiat doi tineri care ne-au invitat la dans şi iar ne-am despărţit pentru o vreme. După miezul nopţii ne-am hotărât să plecăm de la bal şi am ieşit în stradă de unde am luat un taxi.

— În ce direcţie mergi? Am întrebat-o pe Lia.

— Spre gară.

Când am urcat în taxi, am comunicat şoferului adresa

mea: Str. Cezar Bol iac, uitând de Lia, şi tot discutând noi amândouă, nici n-am ştiut când am ajuns pe strada unde locuiam atunci. Acolo am coborât şi am invitat-o la mine în cameră. Atunci am aflat că Lia dormea în sala de aşteptare din gara Constanţa şi că îşi căuta serviciu. În acea noapte am dormit împreună, iar dimineaţa i-am prezentat-o doamnei Elvira, care ne-a servit micul dejun şi o cafea, rămânând o vreme cu noi la taifas. I-am povestit şi doamnei cum a fost la bal şi ne-a depănat amintirile ei de la balurile din tinereţe.

La plecarea Liei, i-am dăruit o rochie din stofa fină şi un şirag de mărgele, la care ea a exclamat: „Vai, ce frumoase sunt!

N-am avut aşa ceva niciodată, deşi am jinduit atât de mult în copilăria mea, dar a rămas doar un vis. Cu acestea pot oricând să merg la dans dacă mă luaţi cu dumneavoastră. Mulţumesc din suflet!”

— Poţi veni la mine oricând şi poate vom merge şi la dans, i-a răspuns eu, dar de atunci n-am mai văzut-o aproape un an de zile.

La chip şi la trup Lia era foarte frumoasă, dar îi lipseau multe calităţi necesare unei fete: educaţia, cultura, manierele, care reflectau mediul cultural în care trăise până atunci. M-am gândit că manierele, cultura şi altele se pot învăţa din cărţi sau din relaţiile pe care le ai cu alte persoane dotate în acest sens, dar inteligenţa şi frumuseţea nu se învaţă. Cu ele trebuie să te naşti.

…În toamna anului 1996 mă întorceam de la mica mea firmă. Locuiam, deja, în această garsonieră. Afară ploua cu găleata. Ajungând pe aleea de la bloc, am observat o umbră care venea în urma mea, dar n-am dat importanţă.

Am intrat în casă, am tras draperia de la fereastră şi am început să mă dezbrac. Am auzit soneria şi am deschis uşa, iar în prag a apărut Lia, cu părul ud leoarcă şi cu un treacheot (trenci i se spune popular) de pe care şiroia apa. Am invitat-o înăuntru şi am întrebat-o:

— Ce e cu tine la ora şi pe vremea asta? Scoate-ţi de

pe tine pelerina asta şi stai jos! i-am spus, arătându-i fotoliul.

S-a dezbrăcat. Pieptul îi zvâcnea înfrigurat, iar privirile îi rătăceau prin încăpere. De când n-o mai văzusem, Lia se schimbase mult: trupul ei devenise mlădios ca o liană, privirea îi era vioaie şi întrebătoare, iar când a început să vorbească, ma surprins glasul ei cu inflexiuni plăcute. Dar asta abia după trecerea a câteva minute, deoarece la început avea gura încleştată, iar printre buzele ei amorţite de frig, odată cu respiraţia, a ţâşnit un oftat profund, greu, ieşit din tot sufletul.

— Nu ştiu cum să încep să spun de ce am venit.

— Ia-o uşor, dragă şi începe cu începutul! i-am spus zâmbindu-i blând, conştientă de faptul că am în faţa mea o fiinţă necăjită şi greu încercată, care duce o viaţă amară. Am încercat s-o liniştesc şi să mi-o apropii.

— N-am mai venit pe la dumneavoastră din seara aceea de la bal. După ce am plecat atunci, m-am angajat la un patron de magazin alimentar, dar laa sfârşitul lunii aprilie anul acesta m-a concediat, nu pentru că nu munceam bine, îmi făceam datoria cu vârf şi îndesat, lucrând adesea şi peste orele de program, dar el mă voia şi ca amantă, ceea ce am refuzat.

O vreme am locuit cu chirie la o doamnă, Olga Manole, care mă cunoştea de când lucram la magazin, dar în acea casă este prea mare vânzoleală de bărbaţi şi femei şi nu mă pot odihni.

— Deci, Olga te-a introdus în branşa asta păcătoasă?

— Da. Îmi spunea odată că vă cunoaşte.

— Da, într-adevăr, ne cunoaştem încă din liceu. Ea te-a trimis la mine?

— Nu. Am fost mai întâi acolo, pe Str. Cezar Boliac, iar doamna Elvira mi-a spus unde locuiţi. Am venit să vă rog să mă ajutaţi să caut o cameră cu chirie, pentru că nu mai pot locui la doamna Olga.

— Este foarte greu de găsit şi nu ştiu unde aş putea căuta. N-ai încercat să urmăreşti anunţurile din ziarele locale? Apar la mica publicitate.

— N-am ştiut, dar le voi căuta.

— Acum spune-mi, ai mâncat ceva?

— De la prânz n-am mâncat nimic, dar nu-mi este foame.

— Hai, nu face mofturi! Merg să pregătesc ceva uşor, apoi fac şi o cafea, ca să mai stăm de vorbă. Sau poate vrei un ceai cald?

— E mai nimerit pentru mine ceaiul cald.

Am mâncat amândouă în linişte, apoi am adus ceaiul şi zahărul. Mestecând cu linguriţa ceaiul din cană, Lia privea bulele de aer ce se rostogoleau la suprafaţa lichidului gălbui, apoi a zăngănit uşor şi m-a privit cu o mină răvăşită.

— Când voi avea şi eu o casă a mea în care să mă pot odihni fără grijă? a spus suspinând.

— Toate la timpul lor, Lia dragă. Viaţa nu este uşoară, dar va trebui să avem răbdare şi curaj ca s-o înfruntăm.

Au început să-i curgă lacrimile. S-a ridicat de pe fotoliu, mi-a prins mâinile într-ale ei şi a spus cu voce stinsă:

— Îmi este foarte greu şi nu am pe nimeni. Nu mă lăsaţi! şi lacrimile îi şiroiau pe obraji, iar încăperea se umpluse de vaierele şi suspinele ei.

Văzând-o cum plânge, mi se rupea inima. Aşa plâns mai văzusem la rudele morţilor.

— Şi ce crezi că ar trebui să fac eu?

— Vă rog să mă ajutaţi să obţin o cameră cu chirie.

— Voi încerca să mă interesez pe la cunoştinţele mele, dar va trebui să ai răbdare câteva zile.

— Nu mai vreau să mă întorc acasă la doamna Olga. Prefer să dorm în gară aşa cum am procedat şi prima dată când am poposit în oraşul Constanţa.

Din buzunarul interior al jachetei Lia a scos batista şi şi-a şters ochii şi obrajii, dar nu-şi putea opri oftatul şi sughiţurile provocate de plânsul ei spasmodic.

Eram înmărmurită de uimire. Aveam în faţă o fiinţă nefericită, cu ochii plânşi şi încercănaţi, o fiinţă blândă şi tăcută, care mă privea temătoare. Mâinile ei fine, cu

degetele lungi, le ţinea răsfirate pe masă.

Impresionată de starea ei, am hotărât pe loc:

— În această seară vei rămâne să dormi la mine. Voi vedea ce pot face. Nu te duce să dormi în gară! Acolo este frig şi te poţi îmbolnăvi. Încetează să mai plângi şi dezbracă-te, mergi la baie şi spală-te, în timp ce eu îţi voi pune la uscat obiectele de îmbrăcăminte udate de ploaie.

I-am dat o cămaşă de noapte şi cu ea în mână s-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat pe obraz, spunând:

— Mulţumesc! Mulţumesc din suflet!

— Din inimă, cu plăcere, i-am răspuns.

Ne-am băgat în pat amândouă, dar tot sporovăind, am adormit pe la miezul nopţii. Dimineaţa am mâncat şi am băut o cafea împreună, iar când am ieşit din bloc ne-am despărţit, urmând să ne întâlnim seara, la ora 1900.

După ce mi-am deschis buticul, am trecut pe la celelalte cunoştinţe ale mele şi le-am întrebat de camere de închiriat. Spre norocul meu şi al Liei, o doamnă Năstase, a cărei soacră are o garsonieră într-un bloc de la Poarta 6, pe aleea Trandafirului, complet mobilată şi în care nu locuieşte nimeni deoarece soacra locuieşte cu ei într-un apartament cu trei camere. Urma, deci, ca doamna Năstase să-şi întrebe soacra şi soţul, iar a doua zi să aducă răspunsul. Dar, pe la ora 183° a venit soţul doamnei Năstase s-o ia acasă cu maşina, aşa cum făcea în fiecare seară. Acesta s-a declarat pe loc de acord să-i închirieze camera tinerei, spunând: „Sigur că o să-i închiriem că altfel o vor umple păienjenii. Dar trebuie s-o întrebăm şi pe mama, că este proprietatea ei personală”.

„Care este preţul estimativ? am întrebat eu”. „500.000 lei” a sosit răspunsul. Am garantat eu pentru Lia că este o fată bună, curată, deşi este săracă.

Seara, Lia mă aştepta în faţa blocului, aşa cum ne înţeleseserăm de dimineaţă. Am intrat în casă, ne-am dezbrăcat şi ne-am aşezat pe fotolii, povestindu-i totul în legătură cu camera de închiriat.

— Mâine vom şti rezultatul. Ţi se pare departe la Poarta 6? am întrebat-o.

— Nu prea ştiu unde este blocul, dar oricum este mai aproape decât în alte cartiere mărginaşe şi sunt mijloace de transport spre centrul oraşului.

— De la Poarta 6 circulă tramvaiul nr. 104 până la gară. Mâine poţi veni cu mine acolo, la piaţa din km. 4 – 5? Aş vrea să te prezint doamnei Năstase.

— Da, sigur că pot, a răspuns Lia, bucuroasă.

Noaptea am oprit-o iar la mine şi, până când ne-am culcat, am povestit fiecare. Aşa i-am povestit eu păţania cu Sergiu, iar ea despre dragostea ei cu Vasile Cânciu, de la ea din sat şi despre familia ei, inclusiv păţania care a determinat-o să vină la Constanţa şi să intre în vâltoarea vieţii.

Viaţa ei semăna, în bună măsură, cu a mea, chiar dacă eu avusesem ambii părinţi şi trăisem în oraş toată perioada. Pe amândouă ne orbise iubirea pentru câte un bărbat nerecunoscător şi care, după ce ne făcuseră femei, ne trădaseră. La fel se întâmplase ca amândouă să trecem prin viaţă, urmând drumul care trecea prin prostituţie.

— De ce a murit mama dv? m-a întrebat Lia.

— De cancer la colon, i-am răspuns. S-a chinuit patru luni.

— Dumnezeu s-o ierte! Eu nici nu mi-am cunoscut mama.

— Cum aşa? Mi-ai spus că ai familia la ţară.

— Eu m-am născut la Tazlău, în Moldova, iar mama mea a murit când m-a născut pe mine. Cea căreia îi zic eu mamă este sora mamei mele, care m-a crescut de la naştere, pentru că tata s-a însurat cu alta şi a plecat din localitatea aceea.

— Şi cum aţi ajuns în Dobrogea?

— După ce a murit şi soţul mătuşii mele, ea a rămas cu doi copii, plus eu, cu care a venit în Dobrogea. Este o poveste lungă şi dureroasă pe care n-o ştiu nici eu prea bine. Sper s-o aflu după ce mă voi aduna şi eu de pe drumuri şi voi avea o situaţie mai bună. Poate voi reuşi să fac un drum până la Tazlău, ca să aflu tot adevărul.

*

Se adunaseră multe ore de discuţii cu Roxana şi începuse să-mi vâjâie capul de atâtea date şi fapte câte auzisem. Aveam, parcă, un sentiment de ciudă faţă de sinceritatea ei nefirească. Mă bucura, însă, modul cum mi-a prezentat iubirea pentru Sergiu, dar reuşea să mă pună în încurcătură, în acelaşi timp.

Roxana avea obiceiul să spună: „Ce ştie vântul despre pânzele corabiei? Nimic. O umflă, mişcă corabia şi atât. Câte văd eu în portul Tomis, când privesc marea de sus, de pe mal!”

Uneori Roxana mă privea drept în ochi şi atunci simţeam cum din irisul ei pleca o undă subţire de foc şi-mi ardea pupila. Avea privirea unei femei care iubeşte, dar în acele momente ochii ei implorau încredere şi dăruire, dar şi întrebarea: „Ce să fac în viitor?”

Mulţumit de cantitatea de date pe care mi le notasem în caietul meu, m-am ridicat să plec. I-am mulţumit pentru datele oferite, pentru sinceritate, pentru timpul pe care mi l-a acordat şi pentru cafea, cerându-i scuze pentru că am deranjat-o şi i-am răpit un timp preţios.

Am încredinţat-o, încă o dată, că nu voi scrie în carte niciun nume, loc, adresă etc, real, ci numai fapte de viaţă. La plecare i-am cerut adresa Liei şi mi-a dat-o.

Pe Roxana am mai întâlnit-o o singură dată în anul următor în magazinul Tomis. Mi s-a părut că a trecut peste starea depresivă, semn că „golgota” vieţii ei a dispărut, dând uitării acel episod neplăcut şi dureros. Munca ei a ajutat-o mult, deoarece îi place ce face şi se pare că i-a adus şi unele satisfacţii materiale şi morale.

Partea a II-a Oraşele mari atrag prostituatele şi vagabonzii

Capitolul VIII

Lia Istrate – Cine sunt eu, de fapt?

A doua zi, în jurul orelor zece sunam la uşa Liei Istrate, pregătit să ascult o parte din viaţa ei. Când m-a văzut prin deschizătura economicoasă a uşii, m-a privit mirată.

— Bună ziua! am salutat-o eu.

— Bună ziua! Ce doriţi? Pe cine căutaţi?

— Pe domnişoara Lia Istrate o caut. Sunt trimis de domnişoara Roxana Panait ca să discut o problemă.

— Da, domnişoara Roxana? Atunci vă rog să poftiţi înăuntru! A spus ea, luând jos lanţul de la uşă şi făcându-mi loc să intru în încăpere, însoţindu-mă cu un zâmbet larg şi priviri pe sub sprâncene; zâmbetul îi ajungea până la decolteu.

— Luaţi loc pe fotoliu! m-a îndemnat ea, în timp ce se aşeza pe o canapea de care ne despărţea doar o masă scundă de cafea. Şi-a pus mâinile în poala rochiei şi a aşteptat să-i spun motivul vizitei.

I-am explicat, pe departe, cam ce aş dori să aflu de la ea, dar mi s-a părut că n-a înţeles, deoarece mă privea cu o oarecare nemulţumire, gândind probabil că „un peşte gras a căzut în plasă”. Era somnoroasă şi mi se părea că mă cântăreşte din ochi, continuând să-mi zâmbească. N-am dat importanţă acestui fapt, întrucât eu mă străduiam să-i descifrez pe chip caracterul, ca să-mi pot canaliza discuţia de aşa manieră, încât să pot obţine maximum de date.

La început Lia mi-a lăsat impresia unei fete care a picat din străinătate, întocmai ca o pasăre migratoare venită din ţinuturile scandinave şi a poposit în Constanţa hotărâtă să-şi petreacă iama pe aceste meleaguri.

Era o fată de înălţime medie, aproape blondă, cu un păr castaniu legat la spate într-o „coadă de cal”, faţa ovală, ochii căprui deschis, cu irisul violet; avea un trup zvelt, frumos dezvoltat, acoperit pe trei sferturi de o rochie verde de casă, prevăzută cu un decolteu generos.

Dinspre ea radia un miros de parfum de lavandă. În mod obişnuit parfumul de lavandă are ceva care respinge, dar în cameră se afla şi o vază în care se odihnea un buchet mare de trandafiri, al căror parfum natural se amestecase cu cel de lavandă şi era plăcut.

Lia purta la gât un lănţişor de aur, terminat cu un medalion cu capac, care i se odihnea între sâni.

— Doriţi o cafea sau Cola, un suc Prigat? Nu am în casă alcool pentru că eu nu obişnuiesc.

— Mulţumesc! Cafea am băut când am plecat de acasă. Te rog să nu te frământi atâta, că nici eu nu obişnuiesc să consum băuturi alcoolice, nu fumez, nu fac alte fapte, încât aş putea aspira la titlul de bărbat ideal – m-am lăudat eu, râzând, însă spuneam adevărul.

— Atunci cu ce să vă servesc?

— Povestiţi-mi nişte date care mă interesează.

Am explicat, pe scurt, faptul că vreau să scriu o carte în legătură cu viaţa femeilor care practică acea meserie, amintind hotărârea mea de a păstra anonimatul.

Lia şedea cu spatele drept, genunchii lipiţi unul de celălalt, mâinile în poală, întocmai ca o femeie aflată la spovedanie, în faţa preotului.

— Ce mănânci, încât îţi poţi menţine această siluetă de top-model? am întrebat-o eu în glumă.

— Ei, folosesc un regim alimentar de viaţă lungă compus din două feliuţe de pâine şi o ceaşcă de lapte acru (lapte bătut). Aceasta este hrana mea principală, dar mai mănânc şi peşte, destul de des, în cantităţi raţionale.

— Foarte bine! Peştele constituie un aliment cu multe calităţi nutritive, mai ales că, atunci când se află în apă, este permanent tăcut, nu face rău nimănui, se hrăneşte singur şi, pe deasupra, este hrana săracului.

— Mie îmi place peştele. Cred că v-a spus doamna Roxana că sunt de la ţară, unde Dunărea curge la câţiva paşi de sat. Cu toate acestea, am mâncat mai mult peşte de când sunt în Constanţa, pentru că îl găsesc în magazin.

— Putem să începem?

— Da, cum doriţi, răspunde Lia, parcă tot nelămurită.

— Atunci, te rog să-mi povesteşti viaţa dumitale, de când te ştii şi până astăzi! Copilăria, şcoala, munca, dragostea pentru vreun băiat, tot ce poţi să-mi spui.

De această dată am văzut că mă privea ca pe un suspect. Am reuşit s-o determin să coopereze cu mine, dar am văzut că s-a întristat.

— Mi se pare că te-am supărat cu ceva, Ce este?

— Nu este nimic, îmi trece, a răspuns după câteva clipe de tăcere. M-am născut la Tazlău, în Moldova, iar în

Dobrogea am venit în 1985, împreună cu familia mea, adică mama şi încă doi fraţi. Tatăl murise la lucru, în pădure, fiind strivit de un copac pe care tocmai îl doborâse.

Mama a lucrat la CAP, iar în acel an eu am intrat la şcoală în clasa I. Mama mă ducea dimineaţa la şcoală de mână, iar eu îi povesteam ce fac în şcoală; n-am făcut decât opt clase, n-am avut posibilităţi să merg la liceu. După şcoală am lucrat şi eu la câmp împreună cu mama, în cadrul unei asociaţii Agricole. împlinisem 15 ani şi nu puteam să stau acasă, iar mama să muncească singură pentru trei copii, că mai am o soră Milica şi un frăţior, Dan, amândoi mai mici decât mine.

Împreună cu noi lucra şi fiul vecinilor, un băiat în vârstă de 20 de ani, Vasile Cânciu, de care m-am îndrăgostit, mereu fiind alături de el. Îmi zicea: „biata mea fetiţă de 16 ani”. Dansam amândoi la disoteca din sat, iar în toamna aceea a plecat să-şi satisfacă stagiul militar.

Când s-a întors din armată, am continuat să umblăm împreună. Începuse să se uite la mine altfel şi îmi făcea declaraţii de dragoste, iar mie îmi plăceau şi aveam încredere în el. Ne feream de ochii lumii, ascunzându-ne într-un zăvoi din apropierea malului Dunării, unde rămâneam ore întregi numai noi doi. Vasile mă mângâia, mă săruta şi-mi vorbea de căsătorie, iar într-o zi ne-am înfierbântat amândoi şi am fost a lui. Eu împlinisem 17 ani şi mă gândeam că nu mai sunt copil, deci mă pot căsători cu el, mai ales după ce ne declaraserăm „dragoste eternă”. Ce cuvinte mari – nu-i aşa? mă întreabă Lia zâmbind amar.

Într-o zi a venit acasă la noi o vecină care a discutat cu mama şi iată ce i-a spus:

— Fă, Doro, am vorbit cu asta a lui Cânciu, deunăzi şi i-am zis de Vasile al ei şi de fata ta, că umblă amândoi, că sunt tineri şi frumoşi şi că ar trebui să se ia amândoi.

Ştii ce mi-a spus? „Nu se vor căsători! Băiatul meu va lua pe una de la oraş. Chiar dacă va lua una din sat, aia nu va fi Aurelia (pe mine aşa mă cheamă, dar toţi îmi zic Lia)”. „De ce, fa n-o ia pe Lia? Tu crezi că ar accepta una de la

oraş să vină aici, în sat, să meargă la sapă pe căldura de foc de pe câmp, unde se bea apă clocită?” „Eu nu zic ba, Lia e frumoasă, dar nu-l las să se căsătorească cu ea pentru că e o venetică şi o orfană. Dora nu este mama ei, ci mătuşa, mama ei a murit la naştere”. „Ei, şi tu acum, lasă-i în pace şi nu-i mai tot căuta originea! Lasă-i să se căsătorească, dacă se iubesc, nu mai fi atât de rea! Vasile e om cu armată, n-o să se mai ţină de fusta ta, nu-l mai considera tot copil, proprietatea ta!

Lasă-l să-şi aleagă singur perechea!”. „Nu! Vasile va face numai ce îi spun eu, că nu e de capul lui”.

Mama mi-a spus toate astea, iar când m-am întâlnit cu Vasile, văzând că se poartă rece, reţinut faţă de mine, l-am întrebat:

— Nu mai zici nimic de căsătoria noastră. Ce gânduri ai?

— Nu mă mai lasă mama să umblu cu tine – mi-a răspuns el cam încurcat. Zice că eşti orfană, spune cu jumătate de gură şi cu întristare.

— Poate te-ai săturat de mine după ce ţi-ai atins scopul?

— Nu mai ştiu ce să fac. Mama îmi interzice să mai umblu cu tine de când s-a aflat situaţia ta.

— De ce? Am râie? Sau îi este teamă să nu te omor?

— Nu e vorba de asta, doar că…

— Şi de unde ştia mama ta de toate astea?

— Păi ştie tot satul că eşti un copil orfan de părinţi, de când a primit tanti Dora scrisoarea aceea de la Tazlău, iar lumea vorbeşte, după cum ştii. De atunci nu mă mai lasă să umblu cu tine, îmi tot zice: „Caută-ţi şi tu o fată zdravănă, sănătoasă, care să-ţi facă copii!”

— Iar tu o asculţi, că eşti fiul ei, nu ai nevoie de o orfană.

Vasile a pus capul în pământ şi a ridicat din umeri. I-am întors faţa spre mine, l-am rpivit drept în ochi şi l-am întrebat, direct:

— Deci, nu mă mai vrei?

— Ştii, Lia, eu te vreau, dar mama zice că…

— Ştiu ce zice, l-am întrerupt brusc. Zice că sunt o venetică şi o orfană, asta zice!

Ochii lui Vasile, care trebuiau să fie plini de înflăcărare, m-au convins că erau nişte ochi vicleni şi reci ai unui om care poseda doar o jumătate de suflet. În mine a izbucnit un strigăt de durere care, mai târziu s-a amestecat cu un sentiment de ură arzătoare. Ne-am despărţit, iar pe drumul spre casa noastră, mă tot gândeam: „*Cine sunt eu, de fapt*?

Apucasem să citesc mai multe cărţi care vorbeau de dragoste, de tinereţe, cu scene de iubire, cu cuvinte tandre, duioase, sau pătimaşe sau scene de gelozie, precum şi suferinţe cauzate de unii oameni răi. „N-oi fi şi eu vreo fiică de ţigani? Sau poate vreo fiică de împărat? Văd că am mâini delicate, albe, ca de prinţese, care nu cos, nu spală, nu sapă pământul. Dar mama Dora face toate acestea, chiar şi brodează cu mâinile ei de aur, deşi sunt atât de bătătorite de muncă!” mă gândeam eu.

Vă daţi seama cum m-a lovit ştirea asta, ca un trăsnet peste eufletul meu. Înăuntru mi se instalase o durere surdă şi fără leac. Toată noaptea am plâns, cu inima plină de tristeţe, nelinişte şi nesiguranţă. Nu ştiam cui să mă adresez pentru a afla adevărul, deoarece pe mama o ocoleam ca să n-o supăr. Continuam să-mi pun întrebări la care nu aflam răspunsul cert privind identitatea mea şi asta mă îndârjea tot mai mult ca să aflu cine sunt şi de unde vin.

Luasem hotărârea să muncesc la câmp pentru a o răsplăti în acest mod pe mama care mă cresuse, singura mea mamă pe care o cunoşteam pe lume, care îndurase multe pentru mine în atâţia ani de când avea grijă de mine. Noaptea plângeam mereu, până când adormeam.

Tot gândindu-mă mereu, am descoperit că dacă faci apel la memorie, încercând să rătăceşti prin labirinturile ei, ca printr-o arhivă miraculoasă, poţi trăi o viaţă doar în câteva zile, întorcând amintirile pe toate feţele. Mie îmi lipsea din memorie tocmai prima perioadă, până la şapte ai, când nu-mi mai aminteam nimic, nici măcar pe bunica

din partea mamei.

Mi-am şters lacrimile şi fruntea scăldată de sudoare şi am rostit în şoaptă: „Ah, inimă plină de abisuri! Cât vei mai suferi? S-a dus dragostea mea dintâi, cea care a fost înnobilată de parfumul iubirii virginale”, erau vorbele dintr-un roman de dragoste pe care abia îl terminasem de citit. Situaţia mea mă agasa. Îmi ziceam, din ce în ce mai des: „Sărmană orfană! Pasăre fără cuib”, mai ales după ce şi Vasile m-a părăsit. Mă gândeam să plec departe, printre străini, pentru a-mi murmura idila inimii mele rănite şi să-mi plâng norocul.

Într-o seară am întrebat-o pe mama Tudora de situaţia mea, dar ea, femeie simplă, a încercat să ocolească răspunsul, pentru a mă feri de marea durere. Am insistat până când am determinat-o să-mi spună adevărul:

— Sărmană copilă – a început ea – nu ţi-am spus nimic despre originea ta pentru ca să nu suferi şi să nu te îndepărtezi de noi. Am profitat că nici tu nu m-ai întrebat nimic şi am zis să las totul aşa, în ceaţă. Cred că poştaşul a deschis scrisoarea şi a citit-o, după care nevasta lui a umplut satul, cu cele ce a aflat.

— Eu am vrut să te întreb, mamă, dar mi-a fost teamă că te vei supăra dacă îţi vei aduce aminte de trecut şi m-am mulţumit cu atât cât mi-ai povestit dumneata.

Încercam, uneori, dar văzând bunătatea de pe chipul dumitale, mă părăsea curajul şi renunţam să te mai întreb pentru ca să nu te tulbur. Nepunând acea întrebare mai aveam speranţa că faptele stau altfel. Doream să fie totul aşa cum mi-ai povestit dumneata, dar se vede cărealitatea este alta.

— Fata mea, află că tu eşti fiica surorii mele mai mari, care a murit când te-a născut pe tine. Atunci eu abia mă măritasem, dar încă nu aveam copii, aşa că te-am luat la mine, în casa bătrânească, unde locuiam împreună cu mama, bunica ta. Am făcut asta pentru că tatăl tău s-a însurat cu altă femeie după câteva luni de la moartea mamei tale şi nu s-a mai interesat de tine. Nici nu te-aş fi lăsat la ei pentru că ştiu ce înseamnă ca un copil să

trăiască cu o mamă vitregă.

Mai târziu am avut şi copiii noştri, pe Milica (Emilia) şi pe Dan, dar în 1984 bărbatul meu, care lucra la pădure ca ţapinar, a fost zdrobit de un copac pe care tocmai îl doborâse şi în câteva zile s-a stins din viaţă. În aceiaşi iarnă a murit şi bunica voastră şi am rămas doar cu voi.

Acolo nu mai aveam unde să muncesc ca să ţin familia, că eu nu puteam lucra în pădure. Ce trebuia să fac? Aflasem că familia Zoruca se stabilise în Dobrogea încă din anul 1980. În iarna aia i-am scris Mariei o scrisoare şi i-am întrebat dacă sunt condiţii să venim şi noi. Am primit răspunsul prin luna februarie şi spunea Maria că lucrează în CAP-ul din sat Aliman, au construit căsuţa lor, iar dacă vreau să vin şi eu, promiseseră că mă vor ajuta.

Am vândut casă, mi-am luat inima în dinţi, v-am luat pe voi şi ce am mai avut pe acolo şi am plecat la gara din Bicaz şi de acolo în Dobrogea. O vreme am locuit în gazdă la Maria, până când am luat casa asta. Restul îl ştii.

Mama Dora îmi povestea rar, cu blândeţe, iar din ochii ei emana un fel de căldură, care nu poate exista decât la persoanele ai căror ochi sunt adăpaţi din interior de un suflet bun. Iar ea avea un suflet ca mierea. Asta m-a determinat să nu mai insist pentru a afla restul adevărului, pentru ca să nu mă îndepărtez de ea şi să pierd totul.

Mă ruşinam de situaţia mea şi umilinţa suferită din partea lui Vasile mă durea. Atunci m-am gândit să plec din sat. Căutând nişte rufe în lada familiei, am dat peste scrisoarea primită de mama de la Tazlău, care a adăugat şi mai multă deznădejde sufletului meu. Am ieşit în grădină şi m-am aşezat pe o bancă de lemn de lângă fântână, unde m-am tot gândit şi mi-am plâns nenorocirea.

Treptat, simţeam cum punea stăpânire pe mine o criză de autonimicire, care mă captiva, făcând să mă gândesc la inutilitatea vieţii. În acele clipe aş fi vrut să-l urăsc pe Vasile pentru nepăsarea lui, dar nu puteam decât să-l iubesc, deşi mă abandonase cu atâta uşurinţă.

M-am ridicat de pe bancă şi m-am aplecat peste

ghizdurile din scândură ale fântânii, cu intenţia vădită de a-mi da drumul în gol, privind în abisul din adâncul ei întunecat, închisesem ochii şi mă pregăteam să-mi dau drumul, când am auzit în spatele meu un strigăt de spaimă şi am simţit două mâini care m-au prins de mijloc, trăgându-mă într-o parte. Era mama Dora, care mă tot întreba:

— Ce faci, fata mea? îmi aduci nenorocirea în casă?

— Voiam doar să văd cum se reflectă razele soarelui în apă, am încercat eu să mint, după ce mi-am revenit.

M-am aruncat la pieptul ei şi am plâns, apoi, ca un rătăcit, care şi-a găsit drumul spre casă.

Mama Dora m-a luat de mână şi m-a condus în casă, fără să-mi mai spună nimic, dar cu o mână îşi apăsa inima speriată.

…Lia a tăcut, şi-a lăsat fruntea în jos şi am văzut că pe obraz îi aluneca o lacrimă.

— Acum de ce mai eşti îngrijorată? am întrebat-o eu.

— Mă gândesc la ea. Este o femeie simplă, dar are un suflet curat. M-a crescut şi mi-a oferit, după puterile ei, tot ce oferă o mamă adevărată, de aceea nu pot vorbi despre ea decât cu un respect deosebit. Mă doare ceea ce fac în fiecare zi aici, în oraş, ştiind că n-ar fi fost de acord, dar ce mai pot face?

Într-o zi am anunţat-o că plec la Constanţa să-mi caut serviciu. Ea mă privea cu ochii înlăcrimaţi şi inima strânsă.

— Ce îţi lipseşte aici, mamă? De ce ne părăseşti? Noi te iubim cu toţii. Acolo, printre străini, crezi că îţi va fi mai bine? Tu nu ştii, fata mea, cum este viaţa prin străini. Întreabă-mă pe mine, care am gustat din pâinea lor!

Străinului nu-i pasă de tine aşa cum le pasă alor tăi, care sunt de acelaşi sânge cu tine. De ce pleci? Pe noi cui ne laşi?

— Trebuie să plec, mamă, i-am răspuns cu faţa scăldată în lacrimi. Trebuie să fac ceva, că nu mai suport să trăiesc astfel. Vreau să fiu cât mai departe de Vasile, care m-a trădat şi nu-i mai pasă de mine.

— Bine, mamă. Du-te şi vezi cum este viaţa pe acolo,

iar dacă îţi va fi greu, întoarce-te acasă!

— Plec, mamă, dar să ştii că habar nu am ce trebuie să fac şi cum să mă port pe acolo, pe unde voi ajunge.

— De asta nu te îngrijora, fata mea! Te vor călăuzi instinctele de femeie, care eşti.

— Dar eu nu ştiu dacă am astfel de instincte.

— Toate femeile au, dar eu te sfătuiesc să fii prudentă. Să ai grijă că bărbaţii sunt şireţi, iar tu să te străduieşti să le cântăreşti sinceritatea. Asigură-te că ei te merită, altfel să fugi de ei. Viaţa e grea, dar dacă ai pornit pe acest drum, trebuie să te ajuţi singură. Fereşte-te de umilinţe, dar şi de rele! Pe măsură ce înaintezi în rele, este tot mai greu să te opreşti, mai ales când ajungi la un punct.

— Nu văd ce rău mi s-ar putea întâmpla, dacă eu voi munci corect şi mă voi purta cinstit cu toată lumea.

— Sunt multe rele pe acest pământ, mai ales în oraşe. Dar tu să ne scrii, să nu ne laşi fără nicio ştire!

— Da, mamă, vă voi scrie, am spus eu ca s-o liniştesc.

— Să ai grijă ca banii pe care îi vei câştiga să nu-i risipeşti pe fleacuri, să trăieşti cumpătat şi să te mulţumeşti cu puţin, punând câte un ban deoparte. Fereşte-te să faci împrumuturi, oricât de strâmtorată ai fi! Astea sunt foarte periculoase, aduc necazuri. De noi să nu duci grijă, că ne-om descurca pe aici. Poate că este mai bine pentru tine să pleci la oraş, meriţi ceva mai bun decât munca la câmp, care nu ţi se potriveşte.

Mi-a dat nişte bani pe care îi avea legaţi într-o batistă şi ne-am luat rămas bun de la toţi, plecând în staţia de autobuz. I-am mulţumit pentru tot.

*

Când s-a oprit din povestit, din pieptul Liei a ieşit un suspin adânc, greu de stăpânit, după care şi-a continuat ideea:

— Ce să facă şi biata de ea? Nu m-a putut ajuta decât cu nişte sfaturi părinteşti, spuse din inimă, cu scop de a-mi insufla curajul necesar pentru a face primii paşi într-o viaţă independentă. Parcă îmi citise în ochi întrebările care

mă frământau. Era o femeie blândă, dar tare în faţa necazurilor. O vedeam uneori cum şedea pe marginea patului, cu ochii pironiţi în podea, scormonind, parcă în negura vremii, poate doar în sufletul ei, pentru a-şi afla acel reazem care a ajutat-o în toţi acei ani să străbată prin viaţă şi să învingă greutăţile.

O văd aievea cum mă sfătuia înaintea plecării:

— La început îţi va fi greu, dar cu trecerea anilor te vei schimba, mai ales după ce te vei lovi de greutăţi, pentru că necazurile şi greutăţile te întăresc, iar când vor ajunge să-ţi tăbăcească şi sufletul, nu te mai dor şi le suporţi mai uşor pe toate.

— Voi vedea ce va fi, răspund eu.

Dar poate vă plictisesc cu amintirile mele care au fost şi dulci, dar mai ales dureroase, care mi-au făcut inima grea.

S-a dus viaţa mea liniştită din sat, când mă simţeam fericită lângă familie şi o vreme lângă Vasile, care mi-a dat speranţe deşarte. Grele au fost acele zile, de care nu vreau să-mi mai amintesc, însă n-am promis să vă povestesc.

O lacrimă i s-a prelins, din nou, pe obraz, iar ea s-a scuzat imediat:

— Vă rog să-mi scuzaţi slăbiciunea, dar nu mă pot abţine! Amintirile mele dor.

După o pauză în care şi-a şters lacrimile, Lia a continuat cu glasul stins:

— Mă gândisem să merg la o mănăstire de maici, unde să muncesc şi să mă rog, să fac ceva util, să nu trăiesc degeaba. Ajungând în oraş unde viaţa este altfel, am renunţat la mănăstire şi m-am angajat la un patron de magazin alimentar. Nu ştiam că până la urmă voi apuca pe acest drum, care nu mă onorează ca femeie.

Am căpătat un obicei: de câte ori sunt tristă, încep să vorbesc singură. Şi vorbesc, vorbesc, până când îmi spun tot ce am pe suflet, până când ajung să mă liniştesc. E aşa, ca o doctorie.

— Referitor la mănăstire, cred că ar fi fost o mare greşeală – am intervenit eu. Ar fi mai nimerit pentru

tinereţea dumitale să-ţi găseşti un loc de muncă undeva şi să îţi cauţi perechea pentru tot restul vieţii.

*

Înainte de a pleca din sat, m-a căutat Vasile şi am avut amândoi o discuţie:

— Am auzit că vrei să pleci din sat. De ce? a întrebat el.

— Ai auzit bine. Vreau să plec cât mai departe de tine şi de mama ta.

— Cum ai să poţi tu, o fată gingaşă, venită de la ţară, să trăieşti printre străini? Acolo vei fi la fel ca o insectă fără aripi şi nu-mi dau seama cum vei reuşi să-ţi câştigi singură pâinea, să te aperi de oamenii răi şi să te fereşti din calea pierzării.

— Măi, măi! De când a început să te preocupe viaţa mea? Nici dacă aş rămâne aici n-aş duce-o mai bine. Tu nu eşti în stare să mă aperi de gura lumii, mai ales de când ai aflat că sunt orfană de părinţi. De fapt, dacă tu ţi-ai atins scopul, acum nu mai ai niciun interes. Poate te temi să nu fiu fiica unor ţigani sau cine ştie ce altceva?

Iar mama ta, de când a citit acea scrisoare – pe care nu avea dreptul s-o citească – a umplut tot satul că sunt orfană şi ţi-a interzis să mai umbli cu mine, aducându-mă în situaţia să nu ştiu unde să mă mai ascund de ruşine, de parcă aş fi furat sau aş fi tâlhărit pe cineva. Când am auzit toate câte s-au spus, mi s-a întunecat mintea, dar m-am simţit jignită tocmai pentru că veneau de la mama ta. Tu n-ai făcut nimic ca să mă aperi, deşi aveam atâta nevoie. Şi câtă încredere am avut în tine! Am făcut ceea ce ştii foarte bine pentru că mi se părea că tu aduci lumină în viaţa mea, şi de aceea aveam inima veselă, dar m-am înşelat în privinţa ta. Cum ai aflat necazul meu, ţi-ai schimbat atitudinea şi atunci mi-am dat seama că sunt prigonită de soartă şi trebuie să plec în lume pentru că aici nu mai am niciun rost.

— Poate te răzgândeşti şi nu mai pleci, a spus el, afişând pe chip un zâmbet cam forţat.

— În niciun caz! Voi pleca şi nu mă voi mai întoarce

aici. Poate voi reuşi să-mi fac un rost în viaţă, iar tu rămâi cu mama ta iubită! Să-ţi ajute Dumnezeu să-ţi găseşti o soţie pe care s-o iubeşti cu adevărat. Să ştii că după întâmplarea cu tine simt că am decăzut mult chiar în propriii mei ochi.

Dar se vede că asta a fost soarta mea, iar de soartă nimeni nu poate fugi.

— Văd că nu pot face nimic ca să te opresc, dar poate cine ştie?

Mi-am împreunat mâinile într-un gest care semnifica acceptarea destinului inevitabil şi am tăcut. Toată discuţia am purtat-o cu el sub streaşină clădirii Căminului Cultural din sat, unde mă adăpostisem de ploaie în aşteptarea autobuzului. Peste sat se pornise o ploaie măruntă, ca o pâclă deasă şi rece, o vreme dintre acelea care îţi sfâşie sufletul. Mă cuprinsese o tristeţe atât de mare, că nu ştiam cum să plec mai repede de lângă Vasile, ca să nu mă vadă plângând. Abia am putut să-i spun „La revedere!” De atunci nu l-am mai văzut, deşi am vărsat pentru el potop de lacrimi, că inimii mele nu-i pot dicta să nu-l mai iubească, cu toată laşitatea lui.

— Dar să-l lăsăm pe Vasile în plata Domnului! Nu merită să mai vorbesc despre el, mai ales că a avut inima să mă abandoneze atât de uşor. Dar în sat oamenii au alte principii de viaţă, altfel tratează demnitatea şi poziţia socială.

O vreme, Lia a ţinut privirile fixate pe covorul de pe parchet. Cred că se ruşina să mă privească. Deodată a ridicat spre mine ochii înlăcrimaţi şi m-a întrebat:

— Nu-i aşa că dumneavoastră n-aţi fi procedat ca el? Cum să poţi părăsi femeia care ştii că te iubeşte? Cea care ţi-a dăruit inima, sufletul şi tot ce are mai scump?

Eu am fost pentru el o pradă uşoară pentru că n-am ştiut să mă feresc, am avut încredere în el, iar acum sufăr pierderea şi umilinţa. El mi-a rănit inima, abandonându-mă, pentru a-i face pe plac mamei lui. Uneori stau şi mă gândesc: „Dacă tot ce s-a întâmplat n-a fost decât o nebunie, iar dragostea mea pentru el doar o iluzie? Poate

Vasile nu m-a iubit deloc? însă trebuia ca eu să sufăr pentru a afla acest fapt. Poate e mai bine că s-a întâmplat asta acum şi nu mai târziu, când ar fi putut fi şi mai rău”.

— Ţi-a cerut vreodată iertare pentru gestul lui?

— Nu. De fapt nu ne-am mai întâlnit niciodată de atunci.

— Gestul lui înseamnă laşitate şi lipsă de omenie.

— La care eu adaug şi o indiferenţă crasă, datorată lipsei sentimentului de iubire, mă completează Lia.

Când am plecat din sat, la sfârşitul lunii octombrie 1995, eram doar o adolescentă, un copil timid, fricos, care-mi puneam sute de întrebări în legătură cu viaţa, dar am avut, totuşi, curajul să mă avânt în marele necunoscut, ducând cu mine povara dragostei pentru Vasile. Că dragostea – am aflat şi eu cu durere – este întocmai ca o plantă sădită pe un teren fertil şi bogat. Ea creşte cu o rapiditate surprinzătoare, dar când unul dintre parteneri este dezamăgit şi ajunge însingurat, simte că aerul se impregnează de melancolie, parcă încălzit de balsamul consolării acelei inimi care suferă în asfixia durerii. Asta am citit-o într-un roman de dragoste şi am reţinut-o pentru că mi se potriveşte.

— Nu merită să suferi atâta din dragoste. Pe dumneata tea afectat deoarece a fost prima dragoste, care aparţine, de obicei şi în mod fatal anilor adolescenţei, acei ani de răscruce, unde se întâlnesc mirarea şi curiozitatea copilăriei cu curajul, dorinţa şi îndrăzneala proprie tinereţii.

În acest caz, dragostea descătuşează întreaga fiinţă, în care toţi senzorii trupului şi ai sufletului conduc la nevoia de a făptui fapte mari. Aşa se ajunge la pierderea de sine a celui îndrăgostit, care ar fi în stare să meargă până la marginea lumii după persoana iubită, numai să n-o piardă.

M-ai întrebat puţin mai devreme dacă aş fi procedat ca el. Nu! Eu nu m-aş fi atins de dumneata dacă nu te iubeam. Numai animalele se împerechează din instinct.

Faptul că Vasile a renunţat atât de uşor la dumneata

dovedeşte că nu te-a iubit, ţi-a dorit numai trupul, după care a fugit de obligaţiile lui ulterioare. Este posibil să fi jucat un rol important şi mama lui, căreia el îi este supus în totalitate, dar asta este altceva.

Lia m-a privit cu înţelegere, apoi şi-a reluat povestirea:

— De la Cernavodă am luat trenul şi, pe la ora 16°° am ajuns în gara Constanţa. Până seara m-am plimbat prin oraş fără rost, iar valiza o lăsasem la depozitul de bagaje. Seara am fost nevoită să mă întorc la gară.

— De ce? Nu aveţi rude sau cunoştinţe în oraş? am întrebat-o.

— Nu cunoşteam absolut pe nimeni. Noaptea am petrecut-o în sala de aşteptare, moţăind pe o bancă. Ar fi trebuit să merg la un hotel, dar trebuia să economisesc banii, neştiind ce mi se poate întâmpla mai departe.

Dimineaţa am ieşit şi m-am spălat pe faţă cu apa rece de la o ţâşnitoare. Mă dureau toate oasele de la banca tare şi cam dârdâiam de frig.

M-am gândit o vreme unde să mă duc, dar am ajuns în faţa ghişeului „Informaţii” şi am întrebat-o pe doamna de acolo unde pot găsi de lucru. „Încearcă, fetiţo, pe la magazinele alimentare că au nevoie de vânzătoare. Văd mereu în ziare tot felul de anunţuri. Eşti tânără şi sunt sigură că te primeşte”, a fost răspunsul acesteia. I-am mulţumit şi am pornit pe străzi. La complexul alimentar din apropierea gării n-am avut noroc, mi-au spus că toate posturile au fost ocupate. Discutând cu vânzătoarea de la pâine, aceasta m-a îndrumat la magazinul alimentar din piaţa „Griviţa”, unde am cerut să discut cu patronul.

Acesta m-a primit, m-a studiat, apoi m-a întrebat:

— Câţi ani ai?

— Optsprezece! i-am răspuns, văzând că i-am făcut impresie bună…

— Eşti cam fragilă, dar dacă eşti sănătoasă şi vrei să faci treabă, merge. Văd că ai vlagă în tine. Te angajez!

Mâine te prezinţi la Policlinica nr. 2 să-ţi faci analizele, apoi vii aici şi te apuci de treabă! De unde eşti?

A, de la ţară, a spus el, după ce s-a uitat în buletinul meu de identitate.

…Am făcut tot ce a spus el, apoi i-am adus actele şi m-a angajat, începând să lucrez imediat. Nu i-am spus că noaptea mi-o petrec în sala de aşteptare din gară.

Patronul a chemat o femeie, căreia m-a dat în primire, iar aceasta m-a condus în depozitul din spate şi mi-a arătat ce am de făcut.

— De azi suntem colege, zice aceasta. Munca noastră constă în căratul navetelor cu sticle şi a unor produse alimentare din depozit în magazin, după cum au nevoie vânzătorii.

— Deci, sunt muncitoare, nu vânzătoare, am spus eu.

— Da, toate trec la început pe aici, la munca de jos, iar după un instructaj făcut de patron, după ceva vechime, ajungem şi vânzătoare în magazin, mă lămureşte noua mea colegă.

— Salariul cât este? o întreb eu.

— Trei milioane pe lună. E mic, dar tot e ceva.

Acelaşi răspuns l-am primit a doua zi de la patron, care a ţinut să precizeze: „Salariul tău va creşte dacă munceşti bine, nu faci nazuri şi faci tot ce spun eu. Ai grijă că el depinde mai mult de tine decât de mine!”

Toată ziua mă luptam cu lăzile din depozit, iar pe timpul nopţii mă retrăgeam în sala de aşteptare, de unde dimineaţa veneam obosită, nefiind condiţii pentru odihnă. Observând acest fapt, colega mea m-a întrebat:

— Ce faci tu noaptea, de eşti atât de obosită?

M-au năpădit lacrimile. Atunci ea a insistat:

— Te rog să-mi spui ce se întâmplă ci tine!? Poate te pot ajuta în vreun fel.

— Nu cunosc pe nimeni în Constanţa şi dorm în sala de aşteptare din gară. Am vrut să iau cameră la hotel, dar am puţini bani, nu-mi ajung nici pentru hrană până când voi primi primul salariu aici – am spus printre suspine.

— N-ar fi bine să-i spui patronului?

— Nu! Mă tem că dacă află, mă concediază şi nu mai am unde să mă duc.

Am muncit până seara în depozit, iar la plecare, colega mea a ţinut să meargă împreună cu mine. Pe drum mi-a propus s-o însoţesc până acasă, pe strada George Enescu. Era o cameră cu intrare separată, dar din curte.

— Aici locuiesc eu. Doamna Sevastiţa, gazda mea, este o femeie în vârstă, dar are un suflet bun. Vrei să-i spun că eşti colega mea şi să te primească şi pe tine?

— Sigur că vreau să locuiesc aici, cu tine! am răspuns.

— Tu ce bagaje ai?

— Nu am decât valiza, care a rămas în depozit.

— Aşteaptă-mă aici câteva minute! a mai spus ea, în timp ce ieşea din cameră.

Când s-a întors, Steliana, colega mea, era însoţită de o doamnă, care m-a studiat şi a hotărât că mă primeşte în gazdă, dar a mai adăugat un milion la chirie.

Era prima noapte când dormeam pe un pat, într-o casă de oameni, după o săptămână de zile de când venisem în oraşul Constanţa.

La magazin munceam mult, dar eram mulţumită că am serviciu şi un adăpost unde să trag noaptea şi să mă odihnesc. M-am împăcat foarte bine cu Steliana, care venea din comuna Târguşor, deci tot de la ţară şi nu avea nici ea alte cunoştinţe în oraş. Astfel că ne petreceam şi noi timpul liber, tot împreună, plimbându-ne până în centrul oraşului şi înapoi.

M-am obişnuit greu cu oraşul. La început aveam sentimentul că bâjbâiam în ceaţă, la fel ca un cârmaci care conduce o corabie pe o mare necunoscută, prin bezna nopţii.

Strânsesem ceva bani şi mi-am cumpărat unele obiecte de îmbrăcăminte mai moderne, iar de crăciun m-am învoit două zile de la patron, pe lângă cele legale, ca să merg în sat, să-mi vizitez familia. Am mers pe la magazine şi am târguit cadouri pentru mama Dora şi pentru cei doi fraţi mai mici (aşa i-am considerat totdeauna), iar din magazinul alimentar în care lucram am luat ulei, salam, brânză şi nişte vin.

Afară ningea liniştit, iar din norii albi de zăpadă cădeau fulgi mari, care pluteau în văzduh ca fluturii, albi şi pufoşi. Magazinele aveau program prelungit şi erau aglomerate, multă lume fiind cuprinsă de febra cumpărăturilor de Crăciun. Mergeam pe trotuar cu târguielile în braţe, bocănind cu cizmele mele moi, cu toc înalt; mă îmbrăcasem cu haina cea nouă, cu guler înalt, dar la plecarea în oraş mi s-a părut că este cald şi nu mi-am pus căciula pe cap, încât părul meu mătăsos a fost impregnat cu fulgi de zăpadă. Abia a doua zi de dimineaţă am plecat acasă, la ţară, ajungând după prânz.

Întâlnirea mea cu familia a însemnat o mare bucurie pentru toţi, iar cadourile aduse au stârnit lacrimi.

În Ajunul Crăciunului am ascultat colindele copiilor care cântau sub cerul învolburat, din care continuau să cadă fulgi de zăpadă. Glasurile lor de clopoţel mi-au făcut întotdeauna o mare plăcere. A doua zi am mers în grădină şi m-am plimbat peste tot. Am trecut pe lângă banca de lemn care era acoperită de zăpadă, mi-am amintit de zilele în care mi-am plâns acolo dezamăgirile din dragoste, apoi pe lângă fântâna care mă ademenise atunci cu bezna din fundul ei. Toate erau acolo, ca să-mi aducă aminte de visele mele urâte.

La întoarcerea mea din învoire, patronul m-a anunţat că voi lucra în magazin, la patiserie, deoarece vânzătoarea de acolo aplecat în altă parte. Mi s-a părut că este un fel de avansare şi m-am bucurat, dar prin luna martie au început problemele cu patronul şi pe la începutul lunii mai am fost concediată.

— Probabil ceva în legătură cu serviciul? întreb eu.

— Nu. Ceva în legătură cu plăcerea patronului. Mă şicana mereu, cerându-mi să-i fiu amantă, iar dacă am refuzat, m-a concediat. Am stat acasă vreo două săptămâni, că nu găseam de lucru. Într-o zi Steliana mi-a spus să mă mut, că nu poate plăti chiria şi pentru mine.

— Cum s-au petrecut faptele cât timp ai locuit cu chirie la Olga Manole?

— O ştiţi şi pe asta?

— Da, ştiu mai multe.

— Întâmplător m-am întâlnit pe stradă cu o doamnă, Olga Manole, pe care o servisem de mai multe ori în magazin şi ne cam împrietenisem. M-a întrebat dacă ne-a adus salam săsesc, iar atunci i-am răspuns că am fost concediată de patron şi nu am nici adăpost.

— Vino la mine până când îţi rezolvi situaţia şi îţi închiriez o cameră! Poftim adresa mea!

Mi-a dat o hârtie.

M-am dus la ea acasă şi am găsit-o. Casa are vreo cinci camere de locuit şi dependinţe. M-a băgat într-o cameră cu o altă femeie, care venea foarte rar acasă, nu ştiu pe unde trăia, pe unde dormea. O chema Vasilica.

— Să-ţi cauţi de lucru ca să-ţi poţi plăti chiria! m-a avertizat doamna Olga. Te costă 500.000 lei partea ta.

— Da, voi căuta în continuare! am asigurat-o eu.

Camera nu era de soi, dar nu aveam alternativă în situaţia pe care o traversam şi m-am declarat mulţumită.

Ziua patrulam prin oraş, cumpăram ziarele „Cuget liber”, „Telegraf şi altele, pe care le studiam cu atenţie, doar voi găsi şi eu un loc de muncă, dar când ajungeam faţă în faţă cu angajatorul, totul se năruia pentru că toţi îmi cereau studii superioare, practică în meseria solicitată şi domiciliul în Constanţa. Nimeni nu oferea locuinţă.

Neîndeplinind condiţiile cerute, plecam acasă cu buza umflată, obosită şi deznădăjduită.

Într-o zi şedeam în cameră întinsă pe pat şi am auzit o ciocănitură în uşă. Am deschis. În faţa uşii se afla un bărbat înalt, în vârstă de 30 – 35 de ani.

— Bună ziua! m-a salutat el.

— Bună ziua! Pe cine căutaţi?

— Pe domnişoara Lia. M-a trimis doamna Olga.

— La mine? De ce?

— A zis să vin că ştiţi dumneavoastră, precizând chiar să nu mă refuzaţi. Vă rog, pot să intru?

Iniţial am fost tentată să-l resping, dar m-am temut că dacă se supără doamna Olga, pierd camera şi nu prea ştiam unde voi locui. Am înţeles că ea mă forţează să-i

plătesc chiria cu banii câştigaţi de mine de la diferiţi bărbaţi, aşa cum văzusem că procedează şi cu alte femei pe care le aducea în casă. Ce era să fac? L-am invitat înăuntru şi în timp ce se dezbrăca, mi-a spus că se numeşte Radu Codreanu şi este din oraşul Ovidiu. Omul s-a purtat frumos cu mine, procedând cu tandreţe, încât m-a „încălzit" repede şi am făcut-o cu el. La plecare mi-a lăsat pe noptieră suma de un milion de lei, spunând că va mai reveni, dacă n-am nimic împotrivă, dar nu i-am răspuns. A mai venit de atunci de trei ori, însă ultima dată, când se îmbrăca, mi-a făcut o propunere neaşteptată: „Lia, vrei să fii soţia mea? Sunt divorţat, şi am în Ovidiu o casă mare, curte şi şase hectare de pământ. Îmi este greu singur".

— De ce te-ai oprit tocmai la mine? l-am întrebat.

— Pentru că îmi placi foarte mult şi vreau să-ţi redau cinstea de femeie, de doamnă. Vreau să te scot din această meserie oribilă, în care se petrec fapte urâte.

Eu o cunosc pe Olga din perioada liceului şi ştiu ce fel de apucături are, iar dacă vei rămâne în anturajul ei te vei distruge. În legătură cu tine am intenţii serioase. Eu vreau să-mi fii soţie, să avem copii cu care să ne mândrim peste ani de zile. Mai gândeşte-te! Voi veni joia viitoare din nou, iar dacă te hotărăşti, de aici vom pleca direct acasă la mine. Ce zici?

— Hotărârea mea este luată: nu mă mărit, mai aştept.

— Deci, mă refuzi? întreabă el puţin supărat. Îmi pare rău, dar nu faci bine.

De atunci nu l-am mai văzut multă vreme.

După plecarea lui Radu, i-am povestit totul doamnei Olga, care, după ce m-a privit de sus, m-a etichetat fără jenă:

— Dar proastă mai eşti, fătucă! Ai dat tu cu piciorul norocului înainte de a-l afla. Să ştii că cu o asemenea pleaşcă nu te mai întâlneşti.

Doamna Olga a început să mă invite mai des în salon la ea când făcea sindrofii cu bărbaţi şi femei. Acolo se produceau fapte urâte. Atunci m-am convins că ea

consuma destul de mult alcool, nu se mai putea abţine şi ajungea într-o stare când nu o mai deranja promiscuitatea. Atunci mă forţa să iau în camera mea un bărbat sau chiar doi pe noapte, ceea ce m-a dezgustat, îmi ardeau obrajii de ruşine, de parcă aş fi adunat în trupul meu toată ruşinea celorlalte femei. Pentru mine era ceva nou, până atunci nu acceptasem ca acea minune a împreunării trupurilor bărbat-femeie să fie batjocorită şi transformată într-un mijloc de comerţ.

Într-o zi am întrebat-o pe Olga:

— Cum de se găsesc atâţia bărbaţi care vin să practice acest gen de relaţii sexuale?

— Draga mea, tu trăieşti pe altă lume – mi-a răspuns ea. Află că bărbaţii nu se pot lipsi de femei, iar cei care nu reuşesc să se facă iubiţi de propriile lor femei sau de altele, pentru calităţile lor, îşi cumpără cu bani iluzia dragostei lor, folosindu-ne pe noi, prostituatele.

— Cum nu se pot lipsi de femei? am întrebat-o iar. Acest mod de a se satisface îl consider murdar.

— S-o crezi tu. Femeile tocmai asta fac, le satisfac lor plăcerile şi obişnuinţele, cu care-şi înlocuiesc iubirea.

— De ajuns! am spus scârbită. Am înţeles, dar îmi este şi mai silă de ei.

— N-ar trebui să-ţi fie, dimpotrivă, ar cam trebui să te gândeşti mai bine cum să faci să aduci şi tu bani în casă pentru că eu singură nu voi putea să lucrez la nesfârşit pentru amândouă.

Vorbele Olgăi sunau ca o ameninţare pentru mine. Peste câteva zile mi l-a trimis în cameră pe Radu Codreanu, aşa cum am arătat mai înainte, pe care nu l-am putut refuza ca să nu mă dea afară din casă, apoi alţii, după care am pornit pe străzi pe cont propriu.

Dacă la început îi găseam greu, când am început să cutreier străzile şi cârciumile, găsirea lor nu mai era o problemă. Ajungeam şi prin locuri mai dosnice, fiind destul de curajoasă şi nu păţisem nimic. Dar nu ştiam că există proxeneţi, care-şi plasau fetele lor în diferite sectoare din oraş şi am intrat în conflict cu vreo doi, care m-au bătut.

Era prin luna noiembrie 1996 şi ploua. Doi bărbaţi mi-au ţinut calea şi m-au luat la bătaie. Norocul meu a fost că pe stradă trecea o maşină care a oprit, iar din ea a coborât un bărbat zdravăn care le-a venit de hac şi i-a pus pe fugă. M-a invitat în maşină, m-a întrebat unde locuiesc şi m-a condus acasă. La capătul străzii l-am rugat să oprească şi am întrebat cât trebuie să plătesc. Bărbatul m-a privit atent şi a spus:

— Nu vă costă nimic, doamnă. Am făcut un gest omenesc.

— Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine.

— Învaţă să fii prudentă, Regină a nopţii! Caută să-ţi învălui în întuneric fiecare pas şi evită pericolele!

M-a uimit modul cum mi-a vorbit. Parcă repeta de undeva, dintr-o carte. În întuneric nu l-am putut vedea bine.

Când am pus mâna pe mânerul de la portieră ca să cobor, salvatorul meu a continuat:

— Nu puteam lăsa o doamnă la cheremul unor huligani în stare de orice. Dumneata plângeai şi cereai ajutor, iar eu nu suport să văd o femeie plângând, aflată în pericol. Mă numesc Tudor Năstase. N-ai vrea să ne revedem în zilele următoare?

— Lia Istrate, m-am prezentat şi eu, zâmbind. Poate ne vom revedea într-o zi.

— Când? a insistat el, înainte de a închide portiera.

— Vineri seara, pe la ora 183° în parcul de lângă gară.

— Deci, poimâine. Voi fi acolo.

A pornit motorul şi a dispărut în întunericul nopţii.

Când am ajuns acasă eram udă şi murdară de noroi din cap până-n picioare, deoarece cei doi proxeneţi mă târâseră prin noroi, cu scopul de a mă duce într-o curte. Olga nu era acasă, nici Sica Vlase, colega mea de cameră. M-am spălat şi m-am aşezat pe pat cu faţa în sus, simţindu-mi inima sfâşiată şi sufletul golit de ultima rămăşiţă de rezistenţă. În ziua aceea patrulasem pe străzi flămândă şi fără niciun rezultat.

Am luat în mână fotografia lui Vasile Cânciu şi am început să plâng cu vorbe: „Unde eşti Vasile, să mă aperi de necazurile vieţii?” până când am simţit că sunt epuizată. Am stins lumina şi am deschis fereastra. Nu mai ploua. Totul era cufundat în linişte, iar strada era pustie.

Luna plutea culcată pe un nor, iar când norii s-au risipit, razele ei s-au revărsat peste pământ şi peste case, făcând să strălucească acoperişurile acestora.

În tăcerea nopţii am auzit mieunatul unei pisici, acoperit, din când în când de şuieratul unui tren din gară, aflat în traversarea triajului. Mi s-a făcut frig şi, cu pielea zgribulită, am închis fereastra, m-am băgat în pat şi am încercat să adorm. Mi-a revenit în minte prima mea dragoste cu Vasile. Îmi reproşam greşeala făcută, că atunci nu eram pregătită să devin femeie, având numai 16 ani. Consideram că demnitatea şi inocenţa ar fi trebuit să mă apere împotriva tentaţiei sexului, care este comună tuturor fetelor ajunse la acea vârstă. Ar fi trebuit să judec mai profund: nu aveam avere, nicio altă situaţie mai de vază. Cine să se uite la mine? De atunci am aflat, pe pielea mea, că sărăcia te face supusă faţă de cei bogaţi, chiar şi atunci când primeşti o cerere în căsătorie din partea lor. E drept că gestul trebuie considerat ca un omagiu serios, dar totul înseamnă bani şi poziţia socială, nimeni nu întreabă ce este în inima acestei fete sărace.

Sărăcia şi lipsa de experienţă duc adesea la greşeli ireparabile.

Am pus fotografia lui Vasile la locul ei şi mi-am zis că nu mai trebuie să privesc înapoi, în trecut, să nu mai plâng după ceea ce am pierdut, ci să merg înainte cu hotărârea şi gândul că va trebui să mă descurc singură în această lume rea şi egoistă.

Odată am stat de vorbă cu un poliţist, un bărbat trecut de 30 de ani, om aşezat. Acesta mi-a povestit că în cartiere există mulţi indivizi certaţi cu legea, care sunt constituit în grupuri, un fel de Mafie a crimei, iar poliţiştii sunt puţini ca să-i poată stârpi pe aceşti estorcatori ai prăvăliilor, cărora le cer taxe de protecţie. Mulţi dintre ei

acţionează ca recuperatori de datorii şi nu se dau în lături de la crime şi vătămări corporale, incendii. Nu mai vorbesc de proxeneţi şi prostituate.

— De ce o faci? am întrebat-o eu.

— Pentru bani – mi-a răspuns Lia cu nonşalanţă. Neavând serviciu, trebuie să-mi asigur traiul într-un fel. Am urmărit anunţurile şi ofertele de serviciu din diferite publicaţii şi am colindat pe la diferite firme să mă angajez, dar toţi cer studii, calificare în domeniu şi domiciliul în Constanţa, ceea ce mie îmi lipsesc.

— Nu-ţi pare rău de trupul dumitale care se trece?

— Îmi pare, dar ce să fac? în această „meserie" nu pierd nicio parte a trupului, rămân întreagă – spune Lia, ţinând capul plecat, numai că am pierdut onoarea, s-a dus demult şi acum nu mai am ce pierde.

Am dus-o greu o vreme. Când nu aveam bani, priveam cu jind vitrinele magazinelor pline cu alimente sau cu obiecte de îmbrăcăminte şi-mi curgeau lacrimile.

Acum trebuie să fac ceva, deoarece nu mă mai pot întoarce în sat la mine. De obicei nu-mi place să mă plâng, pot răbda multe, dar sunt şi situaţii care mă sperie, una dintre ele fiind sărăcia şi atunci îmi vine să trec peste toate o fac ca orice secătură, pentru a câştiga un ban care să mă scoată din beznă. Toate femeile din branşă o facem pentru bani şi nu de plăcere.

Îmi este ruşine să practic o astfel de meserie, iar de trupul meu care se trece, se urâţeşte, îmi pasă; uneori mă privesc în oglindă şi observ că mi-am cam pierdut din frumuseţea mea naturală, am pierdut prospeţimea, fericirea şi chiar bucuria de a trăi. Am unele momente de cădere morală, încât mă simt exact ca un tezaur care a fost îngropat.

*

…Fără să fac pe moralistul, am încercat să-i explic că meseria ei este plină de riscuri, că este atât de tânără şi nu este bine ceea ce face, ar putea s-o ia pe un drum mai bun; că trupul se uzează, îmbătrâneşte, se urâţeşte şi se poate „căptuşi" cu tot felul de boli venerice, etc. etc.

— Am suferit mult, domnule, dar voi încerca să ţin cont de sfaturile dumneavoastră.

— Ştiu că rănile dragostei dor amarnic, dar există totdeauna speranţa că următorul episod al iubirii va avea un final fericit, capabil să şteargă din amintire suferinţele anterioare. Dar pentru asta nu trebuie să-ţi deschizi larg buzunarele inimii.

De asemenea, este bine să-ţi cauţi o confidentă cinstită, care a suferit ca şi dumneata, care va reuşi să te înţeleagă mai bine. Află cum s-a vindecat ea! Ai grijă, însă, cu cine te împrieteneşti, ca să nu suferi şi mai mult!

…Am tăcut amândoi. Mi-a venit în minte Penelopa lui Ulise şi atunci mi-am zis: „Vise. Toate femeile sau cele mai multe dintre ele sunt nişte Penelope care destramă ziua pânza pe care o ţes noaptea”.

Doamne, ce a devenit lumea noastră după 1989! A ajuns să se practice sexul la fel cum se respiră, ziua şi noaptea, din toate poziţiile şi, culmea, nimeni nu mai spune că este imoral. Nu e de mirare că guvernanţii noştri l-au scos din literatură pe M. Eminescu, iar istoria are 70 – 80 de pagini şi-i preamăreşte pe străini şi în şcoli a fost introdusă, ca obiect de studiu, încă din clasele primare, educaţia sexuală.

Eu ştiam că omul este o fiinţă superioară, înzestrată cu raţiune, deosebindu-se de animale, care au numai trei instincte: hrană, reproducere şi apărare.

Păcat că în ultima vreme oamenii pun pe primul plan instinctul şi dorinţa, deschizând larg poarta prostituţiei, necuviinţei şi justificării exceselor sexuale de tot felul.

Privind-o pe Lia cum povestea, în mintea mea pulsau alte întrebări: „De ce un trup creat de Dumnezeu şi considerat sacru, apoi păzit de zeci de interdicţii, este profanat, dezonorat şi dat promiscuităţii cu atâta uşurinţă?”

Trupul Liei radia de prospeţime, iar sensibilitatea ei vie o făcea seducătoare. Nu era o inocentă, dar cu toate că se reţinea în unele cazuri, mi-a relatat toate faptele cu o sinceritate aproape totală, lăsând să ţâşnească din

adâncurile cele mai intime ale sufletului ei adevărurile, ca atunci când hotărăşti să tratezi răul cu rău pentru a-l vindeca. Mărturisirile ei erau vorbe spuse cu atâta sinceritate şi decenţă, care m-au determinat s-o privesc cu reală simpatie, dincolo de decăderea şi înfrângerea ei de moment. Pentru toate acestea i-am mulţumit deschis.

Iată un fragment din povestea ei:

„Umblam uneori pe străzi rebegită de frig şi cu hainele ude de ploaie sau de lapoviţă, pe care vântul rece de la sfârşitul lunii noiembrie mi le îngheţa şi mi le lipea de trup; cu părul ud, semănând cu nişte cârlţi pe care vântul mi-i trimitea în ochi, continuam să patrulez prin zloată. Nu mai era părul meu buclat, de culoarea grâului dat în copt, cum obişnuiau să-mi spună colegele mele de la magazinul alimentar.

Stropii de ploaie îmi spălau lacrimile de pe obraji, care ajungeau să-mi traverseze bărbia şi să ajungă pe hainele la fel de ude. Călcam prin băltoace, târându-mi pantofii îmbibaţi de apă şi de frig şi, de oboseală, mă clătinam în mers de parcă aş fi fost beată. Lumea din jur înceta să mai existe pentru mine, care continuam să mă deplasez, parcă treceam printr-o ceaţă cenuşie. Nici trecătorii nu mă mai luau în seamă, fiind prea absorbiţi de preocupările lor.

Viaţa de „pasăre de noapte” era grea, fiind obligată să cutreier străzile prin bezna nopţii pentru a găsi clienţii doritori de sex de la care să o ţin banii necesari pentru mine, cât şi pentru Olga, care se ramolise din cauza alcoolului, în plus era şi bolnavă şi practica prostituţia din ce în ce mai rar.

De obicei treceam prin noaptea neagră fără să-mi pese de pericole, dar în sufletul meu simţeam nişte goluricare se căscau ca nişte prăpăstii, scoţând la iveală izvoarele deznădejdii care mă stăpâneau. Uneori ningea cu fulgi mari pe care îi primeam direct în faţă şi mi se topeau pe obraji, dar nu le mai dădeam atenţie, fiind preocupată de stradă, în căutarea acelor bărbaţi de la care să obţin banii necesari pentru existenţă. Atunci simţeam că în

interiorul meu s-a format un pustiu mort, în care ceva se învârtea ca un balansoar, sugerându-mi o idee care-mi devenea tot mai clară odată cu trecerea timpului şi anume: „Aceasta este pentru mine o pedeapsă de la Dumnezeu”. Mă întrebam apoi: „Dar pentru ce mă pedepseşte?” Nu ştiam răspunsul.

Umblam în neştire, iar umbrele caselor şi ale oamenilor mi se păreau doar simple năluci care se mistuiau în gol, fără să le acord vreo importanţă. Doar paşii mei se auzeau în noapte ca un ecou, adâncind tăcerea şi singurătatea din jur. Continuam să merg, apăsată de tristeţea profundă şi repetam în gând: „sunt singură şi părăsită, iar viaţa mi-a scăpat din mână, prefăcându-se în fărâme, întocmai ca o sticlă căzută pe asfalt, care s-a transformat în zeci de cioburi mărunte. Cui să-i spun durerea mea? Cui să-i destăinui deznădejdea care mă sugrumă?”

Îmi aduc aminte că odată, într-o noapte cu o vreme câinoasă, am făcut mulţi paşi pe străzi, fără niciun rezultat. Trecuse de miezul nopţii şi eram obosită şi îngheţată, încât pronunţam cu mare greutate cuvintele. M-am hotărât să mă întorc acasă. Era prima oară când nu realizasem nimic şi aveam un moral scăzut.

Am deschis poşeta şi am verificat câţi bani am. Aveam 220.000 lei. Am mers într-un loc unde ştiam că se adună seara taxiurile, am găsit unul şi am plecat acasă.

Când am ajuns acasă, în camera mea era frig, că nimeni nu făcuse focul, Vasilica Vlase nu trecuse pe acasă. M-am spălat şi m-am băgat în pat, dar în loc să adorm, m-au năpădit amintirile şi m-a podidit plânsul. Mă gândeam ce bine ar fi fost să fi avut familia mea şi să nu fiu nevoită să mai umblu pe străzi noaptea. Dar nu vedeam modalitatea de a scăpa de această îndeletnicire, câtă vreme nu pot să ocup şi eu un serviciu decent ca toată lumea.

Mă bucuram, totuşi, că sunt sănătoasă, pentru că tocmai participasem la înmormântarea unei colege de breaslă, destul de tânără, care suferise de cancer la sâni şi

refuzase să se opereze. Mai mulţi proxeneţi şi prostituate au făcut o chetă, i-au cumpărat sicriul, rochie de mireasă şi verighetă, pentru că ea nu fusese căsătorită şi visa să fie mireasă, cu voal şi coroniţă. Au existat discuţii cu privire la toate acestea, dar a fost dorinţa ei.

Parcă o văd în sicriu, cum îi atârna trena rochiei într-o parte, iar pe picioare aşezat un buchet de trandafiri galbeni, Când sicriul a fost scos din biserică, părea fericită, faţa i se luminase.

Primăvara şi vara, când natura se trezea la viaţă, era mai uşor, chiar dacă ploua. Îmi aduc aminte că odată, după ploaie, aerul era plin de mirosul proaspăt al pământului, iar luminile venite de la iluminatul public şi de la reclamele de neon ale diferitelor firme se reflectau în noapte pe trotuarele umede şi băltoacele formate după ploaie. Strada era aproape pustie, deoarece oamenii se retrăseseră pe la casele lor. Ici, colo, câte un trecător rătăcit mai întorcea capul după mine.

Dar era primăvară, iar mie îmi venea să pornesc în paşi de dans în aerul proaspăt. Din grădinile oamenilor ajungeau până la mine, în stradă, aromele zambilelor şi stânjeneilor, care îmi aduceau aminte că în curând voi împlini inimoasa vârstă de 19 ani, pe care aproape că nu i-am trăit de loc, dar asta nu mă împiedica să zburd şi să fiu mândră de tinereţea mea”.

O lăsasem să vorbească tot ce îi trecea prin minte, la fel ca pe o persoană hipnotizată, căreia te străduieşti să nu-i întrerupi mărturisirile, când povesteşte cu vervă.

Pe lângă interesul meu de a afla cât mai multe date de la ea, aveam şi un presentiment puternic al momentului adevărului, iar la Lia, mai mult decât vorbele, trupul lăsat în voia lui, trăda adevărul definitiv al vieţii pe care o dusese până atunci.

— Te-ai mai întâlnit cu „salvatorul” dumitale?

— Desigur. Vineri, la ora stabilită, mă aştepta pe o bancă în parcul de la gară, lângă fântâna arteziană, aşa cum ne înţeleseserăm. El parcase maşina lângă dispeceratul I.T.C.-ului. M-a invitat în maşină şi m-a dus la

Poarta 6 într-o garsonieră, unde am stat aproape două ore. I-am povestit o parte din viaţa mea, printre care şi faptul că sunt de la ţară şi nu am rude sau alte cunoştinţe în Constanţa cu care să mă sfătuiesc şi îmi vine destul de greu singură.

— Acum mă cunoşti pe mine, nu mai eşti singură – a spus el râzând. Caută-mă şi spune-mi ce necazuri ai!

— Da. Pe dumneata parcă te-aş cunoaşte de mult, pot discuta orice.

— Bine. Hai să mergem că e târziu!

Ne-am îmbrăcat, am ieşit şi m-a condus acasă, iar de atunci nu l-am mai văzut multă vreme. Garsoniera aceasta este a lui, dar vă voi povesti mai târziu.

În luna care a urmat, d-na Olga m-a anunţat că mi-a dublat chiria (un milion de lei) şi că sunt obligată să contribui la toate cheltuielile cu mâncarea şi băutura ce se consuma zilnic la sindrofiile pe care le dădea, deşi eu nu participam. Din cele ce văzusem că se petreceau în acea casă, multe fapte urâte, nedemne, făcute de nişte oameni care se pretind, nu mi-a convenit şi am căutat să mă mut în altă parte. D-na Olga fusese internată de vreo două ori în spital cu preinfarct tot datorită excesului de băuturi alcooloice şi sex.

— L-ai mai întâlnit pe proxenetul care te-a bătut?

— Au fost doi. Dar am procedat şi eu cum au făcut nişte colege care păţiseră la fel. Am plătit o sumă de bani unor bătăuşi, iar aceştia i-au aranjat şi am scăpat de ei. Să ştiţi că sunt tot felul de mafii: proxeneţii fac serviciu pentru patronii lor, care le pun case la dispoziţie, din alte afaceri murdare îşi iau venituri mari alte Mafii, cărora le dau ajutor uneori şi unii poliţişti, care îi tolerează şi nu pe gratis.

Dacă te plimbi noaptea pe stradă, ai prilejul să vezi în apropierea intersecţiilor una sau două prostituate care aşteaptă istovite de atâta colindat, să apară vreun client. Ele mai însufleţesc strada câteva ore care despart adâncul nopţii de venirea zorilor. Ele dau impresia că numai datorită lor viaţa continuă în bezna nopţii. Poartă

permanent pe umăr o geantă din care nu lipsesc: viaţă sau comprese, chiloţi de schimb, o batistă, un prosop, săpun şi ceva dresuri, iar unele ţin la mare cinste fotografiile copiilor lor, trimişi, adesea, la ţară să-i crească bunicii.

Dacă te apropii de ele, din două-trei fraze afli ce poţi face cu ele, unde să mergi şi cât te costă.

Uneori te însoţesc din umbră şi proxeneţii lor, interesaţi să le protejeze, dar, mai ales să le ia banii.

Câte una este atât de frumoasă, că te apucă mila când te gândeşti pe ce cheltuie atâta frumuseţe. Dar ce poţi face? „Din mocirlă, din nămol, cresc nuferii”. Acestea sunt păsările de noapte!

Am reluat discuţia cu Lia:

— Dacă te rog să-mi dai un caz concret?

— Nu pot. Iertaţi-mă! Cred că mă înţelegeţi.

— În general, în meseria dumitale te cam joci cu focul.

— Nu am ce face. Toate suntem nişte jucării ale destinului. Cred că ştiţi mai multe decât v-aş spune eu.

— Ştiu! am răspuns eu, fără să mai polemizez pe marginea acestui subiect.

— Domnule, unii ajung să-şi îngenuncheze semenii, după care îi părăsesc, lăsându-i în umilinţa lor de câine, aspect care îţi lasă un gust amar. Trebuie să tăinuieşti mereu ceea ce vezi şi asta te oboseşte grozav de mult.

— Aşa este, am aprobat eu. Comportarea lor dovedeşte că natura lor interioară este dezordonată, cu toată parada pe care o fac pentru a dovedi că sunt fiinţe superioare.

M-am oprit imediat de teamă să nu par insolent şi acea teamă m-a fulgerat dureros.

— Cât timp am discutat cu dumneavoastră, am tras concluzia că sunteţi un om bun, amabil, înţelegător, a spus Lia aproape în şoaptă. Vorbele ei păreau că izvorau direct din suflet, întărite de freamătul buzelor care le exprima şi uitătura pe care o fixase asupra mea.

— Nu ţi-ai făcut un prieten mai apropiat cu care să poţi discuta, pentru a-ţi lămuri problemele confute?

— Nu am un prieten mai apropiat.

— Dar pe acel Radu Codreanu l-ai mai întâlnit?

— Da. M-a căutat el, imediat după ce m-am mutat în această garsonieră. Nu ştiu de unde a aflat adresa, probabil m-a urmărit. Nu l-am întrebat niciodată.

A fost foarte bucuros că l-am primit, dar a plecat tot supărat că nu am fost de acord să mă căsătoresc cu el.

Îl vedeam cum rămâne cu ochii pironiţi pe trupul meu, dar eu păream indiferentă deoarece nu doream să-l încurajez cu vreun gest de cochetărie mai mult decât pe orice client obişnuit. Radu avea ochi frumoşi, însă puţin cam întunecaţi şi plini de îngrijorare.

Parcă îl văd cum mi-a luat chipul în mâinile lui şi, după ce m-a sărutat, m-a întrebat: „vrei să fii soţia mea?”

Întrebarea lui m-a tulburat profund şi am tresărit.

— Nu pot! i-am răspuns repede.

— De ce?

— Pentru mai multe motive. Unul ar fi că nu mă iubeşti.

— De unde ştii? Dimpotrivă, te-aş face oricând soţia mea şi stăpână peste gospodăria mea şi tot ce am, numai să vrei tu. De doi ani sunt divorţat şi se simte nevoia de o mână de femeie în toată gospodăria mea.

— Nu pot. Nu am de gând să mă mărit, dar putem rămâne prieteni, am mai spus eu.

— Eu am sperat mult că mă vei înţelege. Poate te mai gândeşti? Ştiu că propunerea mea a fost cam bruscă, dar nu mai puteam aştepta. Îmi pare rău că mă refuzi.

Am mai discutat cu el de atunci, dar vine mai rar la mine şi a început să tăinuiască legătura cu mine, de parcă aş fi o călugăriţă.

— Dar ce te-a oprit să te măriţi cu Radu?

— Ar fi fost un pas mare în viaţa mea, dar eu nu-l iubeam. Speranţa era şi mai mare, dar am preferat să amân pentru mai târziu. Un motiv a fost şi diferenţa de vârstă dintre noi (16 ani). Nu ştiu dacă am făcut bine sau rău. Ce să fac? încă îl mai iubesc pe Vasile din sat, a spus Lia, apăsând pe fiecare cuvânt.

A tăcut din nou. Mi se părea obosită de efortul făcut ca să-mi povestească. Nu avea obişnuinţa să vorbească neîntrerupt atâta timp.

— Cum ai găsit această garsonieră? O întreb eu.

— Tot domnişoara Roxana m-a ajutat s-o găsesc. Mă hotărâsem să mă mut din cloaca aceia de la olga, dar nu-mi găseam altă locuinţă. Am căutat-o din nou pe domnişoara Roxana, iar doamna Elvira mi-a dat adresa unde se mutase, într-o seară am aşteptat-o în faţa blocului în care locuia, iar în două zile m-am şi mutat aici.

Mare mi-a fost mirarea când am aflat că doamna care m-a condus în această garsonieră se numeşte Năstase, iar casa e a soacrei sale care este în vârstă şi bolnavă şi locuieşte împreună cu ei într-un apartament cu trei camere. După vreo trei săptămâni m-a vizitat şi domnul Tudor Năstase, cu care am rămas prieteni, dar nu prea mai vine pe aici.

— Ce ai mai făcut cu ideea aceea de a-ţi căuta originea? Sau poate ai renunţat? am întrebat-o eu.

— N-am renunţat de fel. Era o idee care mă obseda, încât anul trecut, pe la sfârşitul lunii mai, am fost la Tazlău. Drumul a fost lung şi obositor, dar m-am descurcat până la urmă. Acolo am găsit o rudă îndepărtată din partea mamei, o femeie destul de înaintată în vârstă, care este şi vecină cu casa în care am locuit noi cu bunica, înainte de a ne muta în Dobrogea. M-a găzduit la ea două zile şi mi-a povestit cu lux de amănunte, tot ce ştia despre mama, tata şi bunica mea. La insistenţele mele, bătrâna a început să-mi depene astfel povestea:

— Ceasul rău, fata mamei. Trebuie să te fereşti de el, că dacă te nimereşte, nu mai ai scăpare. Mama ta, Zenovia şi Tudora, au fost surori, că bunica ta, Pachiţa, nu le-a avut decât pe ele; întâi s-a măritat Zenovia şi după un an sau doi s-a măritat şi Tudora.

Mama ta era însărcinată cu tine şi, când te-a născut a murit, iar pe tine te-a luat la ea Tudora, că încă nu avea copii. După vreo doi ani a născut-o şi ea pe Milica, iar apoi pe Dan şi aţi crescut împreună. Când aveai tu vreo cinci

ani, Costică, soţul Tudorei a avut un accident urât în pădurea dinspre Bicaz şi a murit. El era ţapinar şi l-a strivit un copac pe care tot el îl doborâse; l-au adus acasă cu capul şi coastele zdrobite rău, că s-a stins în două zile.

Tudora a rămas singură cu trei copii şi cu bunica voastră bătrână şi bolnavă, că tatăl tău s-a însurat cu alta şi n-a vrut să mai ştie de tine. Aproape de Crăciun a murit şi Pachiţa, iar Tudora a vândut casa şi a plecat în Dobrogea. Ce era să facă aici fără pământ şi fără mijloace de trai? Cred că acolo e bine?! Aşa ne-a scris Tudora, că mai sunt şi alte femei de pe aici.

— Da, aşa este! a confirmat Lia. E şi Maria Zoruca.

— Că greu se plătesc păcatele tinereţii, fata mamei! A adăugat bătrâna, oftând cu mâna sub bărbie. Dora ne-a scris, dar noi i-am răspuns mai rar, că nu prea ne pricepem să scriem.

— Am găsit şi eu scrisoarea în care o anunţaţi de necazul din sat în legătură cu tata şi nevasta lui.

— Atunci înseamnă că ştii ce scrie acolo. Eu ţi-am spus tot ce ştiu în legătură cu familia voastră.

— Despre tata ce mai ştii? am întreabt-o.

— După ce s-a însurat cu aia, tot satul i-a huiduit şi au fost nevoiţi să se mute la Bicaz. Dacă vrei, te poţi interesa de el la Poliţia din Bicaz, că acolo toţi suntem în evidenţă.

— N-o să-l caut. Dacă pe el nu l-a interesat de mine, nu are rost să-l tulbur eu acum!

A doua zi am mers la cimitirul din sat pentru a vărsa o lacrimă pe mormântul mamei, ca o relicvă a dragostei mele filiale. În cimitirul aflat în preajmă, abia i-am găsit mormântul sărăcăcios, neîngrijit şi plin de buruieni; nişte ridicături simple de pământ.

Am rămas şi noaptea următoare acolo, dormind în cameră cu ruda mea bătrână. Aceasta era foarte credincioasă şi, înainte de a intra sub aşternut, a îngenuncheat în faţa icoanei sub care ardea permanent o candelă, cu mâinile împreunate sub bărbie în semn de rugă, cu ochii îndreptaţi spre Sf. Fecioară şi murmura o

rugăciune. Odată cu respiraţia ei, candela se legăna în lanţ abia perceptibil sub icoană, în raport de şoaptele de mâhnire şi tristeţe, precum şi de rugile trimise Celei Sfinte. Dimineaţă, în zori, mi-am luat rămas bun de la acea făptură credincioasă şi zbârcită de vreme şi am pornit înapoi spre Constanţa, renunţând să-l mai caut pe cel care se spune că mi-a fost tată. Mă mulţumesc cu explicaţiile primite de la acea rudă din Tazlău şi de la mătuşa mea Tudora, care m-a crescut şi pe care o port în inima mea ca pe o adevărată mamă.

Din ochii frumoşi ai Liei s-au prelins două lacrimi care şi-au croit drum spre bărbie.

— Nu-ţi mai lua în seamă originea! am încercat eu s-o liniştesc. Rana inimii dumitale nu face decât să-ţi producă tristeţe şi singurătate. La vârsta dumitale poţi face orice. Este cea mai frumoasă vârstă, când poţi să zburzi şi să iei totul de la capăt, cu condiţia să te foloseşti de prudenţă şi de experienţa căpătată până în prezent.

La auzul acestor vorbe, Lia şi-a întors spre mine chipul rotund, cu obrajii ca de copil şi cu ochii ei blânzi din care încă mai picurau lacrimi. Mi-a surâs puţin cam forţat, apoi a spus:

— Cred că aveţi dreptate. Acesta este destinul meu. Iar când n-ai noroc, trebuie să te mulţumeşti cu ce ţi-a dat Dumnezeu – a adăugat ea, ridicând din umeri.

O umbră de zâmbet a trecut peste faţa ei, care a făcut să-i freamăte nările, sprâncenele şi buzele care se pregăteau să spună ceva, iar ochii ei blânzi mă priveau printre genele înlăcrimate. Se oprise din plâns, iar faţa i se destindea treptat, odată cu liniştirea trupului.

Vorbele mele îşi atinseseră scopul. Lia era o fiinţă cinstită, care tindea spre adevăr. Aruncând o privire mai adâncă în sufletul ei, am descoperit că o greutate tainică îi apăsa orgoliul copilăresc. Am continuat:

— Împacă-te cu viaţa aşa cum este şi încearcă să gândeşti pozitiv! încercam eu s-o îmbărbătez. Când te afli în lume fii veselă pentru că o figură tristă totdeauna îi îndepărtează pe cei care te plac! Fii tare şi luptă, că nu

eşti prima femeie care suferă din dragoste. Desarcă-ţi sufletul faţă de prieteni, ca să-ţi uşurezi sufletul! Poate doar aşa vei înţelege că nu meriţi să suferi.

E drept că sufletele curate ajung foarte greu să creadă că oamenii sunt răi, iar când îşi dau seama de stricăciunea omenească, răspund cu îngăduinţă, care adesea înseamnă şi ultima treaptă de dispreţ.

— Nu ştiu ce părere v-aţi făcut despre mine, dar vă spun cu toată sinceritatea că am intrat de nevoie în această „meserie" murdară. Nu câştig mult, dar fac economie, pentru că doresc să-mi cumpăr un adăpost al meu, oricât de modest, deoarece în satul meu nu mă mai pot întoarce. Pentru banii pe care îi câştig înfrunt destule pericole pe străzile oraşului, mai ales pe timp de noapte. Mai este şi Poliţia, care urmăreşte şi altele.

În timp ce vorbea, Lia încerca să-mi zâmbească forţat, dar surâsul îi dispărea treptat de pe chip, lăsând locul grijilor şi amărăciunii. Făcea pauze tot mai dese apoi continuă:

— Am tot încercat să mă angajez la vreo firmă din oraş pentru a trăi omeneşte, dar toţi angajatorii la care m-am prezentat îmi cer studii superioare şi vechime în muncă, pe care nu le am.

…Avea dreptate. Majoritatea firmelor au fost dotate cu aparatură electronică sofisticată pentru care necesită pregătire profesională pe măsură. De curând am fost la o astfel de firmă să-mi vizitez un prieten şi acolo am văzut o tânără care lucra la calculator.

Degetele mâinilor ei alergau peste tastele aparatului, de parcă schia pe o pistă de zăpadă pe coasta unui munte, tăindu-şi drum prin desişul miilor de cifre care umpleau ecranul cu atâtea date luminoase.

Am privit-o drept în faţă şi a întrebat-o:

— De ce nu te măriţi?

— Cine să mă ia pe mine, o fată de la ţară?

— Acel Radu, din Ovidiu, n-ar putea fi soluţia?

— Cu el am relaţii de prietenie, mă vizitează rar, dar eu aş vrea un bărbat apropiat de vârstă cu mine, ca să ne

făurim acelaşi viitor. E drept că în meseria pe care o practic am întâlnit şi bărbaţi mai tineri, care mi-au propus căsătoria, dar mă tem de alte fapte rele. De la colegele mele am aflat că unii bărbaţi te duc la ei acasă chipurile ca soţie, apoi, după o vreme îşi cheamă prietenii şi te obligă să-i satisfaci pe toţi zile în şir. Mă tem de asemenea pericole.

Ştiu că ursita mea nu m-a hărăzit la naştere pentru bogăţie, adoraţie şi lux, de aceea trebuie să mă feresc de asemenea încercări şi să mă mulţumesc cu ceea ce am, cu toate că mă simt adesea mâhnită şi dezamăgită.

— În acest sens îţi dau dreptate, pericolul există la fiecare pas în ultima vreme, mai ales de când în România au apărut tot felul de reţele de traficanţi de carne vie, putând fi oricând sechestrată şi vândută în cine ştie ce punct de pe glob.

*

Prin perdeaua din fereastră, soarele care se pregătea să apună, şi-a trimis o rază roşiatică care-i lumina chipul Liei, părând aureolat. O priveam cu atenţie, dar şi cu plăcere. Avea o piele mată, mai puţin obişnuită la o astfel de vârstă, fiind curată şi netedă ca porţelanul; faţa ei avea trăsături regulate, cu nasul puţin cam în vânt, în timp ce zâmbetul ei trăda preocupare şi o oarecare nervozitate, iar conturul buzelor exprima în acele clipe hotărâre şi o pasiune periculoasă. În cameră se instala încet umbra înserării, iar ochii Liei, de culoarea castanei coapte, priveau în depărtări neştiute, semănând cu ochii migdalaţi ai zeiţelor egiptene. Trăsăturile chipului său trădau un început de severitate pe care, din păcate, simt că îmi scapă printre degete întocmai ca o comoară şi nu le pot reda cu destulă siguranţă şi exactitate. Sunt obligat să recunosc că la ea totul este atrăgător şi plăcut: trupul zvelt, dar nu prea înalt, obrazul delicat, ochii jucăuşi în orbite, buzele roz pe care afişează din când în când, un zâmbet prietenos, părul castaniu deschis căzut pe umeri, care îi acoperă şi fruntea ei albă, cam îngustă.

Deşi se străduia permanent să afişeze o seriozitate

chibzuită, Lia era un copil inconştient care, prin graţia ei nu se deosebea de o fecioară, deşi practica acea meserie oribilă. Vorbele ei zeloase şi nevinovate ieşeau clare dintre buzele purpurii, ca o adiere caldă, aşa cum îi palpita şi sufletul. Când îi vorbeam, mă asculta cu atenţie şi pe chipul ei nu se clintea niciun muşchi, numai expresia ochilor se schimba necontenit, ceea ce făcea să i se transforme întreaga figură. Deşi se îmbrăca destul de decent, se farda strident, ceea ce nu mi-a plăcut la ea. M-a impresionat, totuşi, demnitatea cu care îşi trăia suferinţele.

Dacă la începutul discuţiei noastre Liei îi lipsea acea căldură necesară dialogului, cu timpul s-a însufleţit din interior, ochii au început să-i strălucească, gura a început să i se mişte mai iute, cu o sârguinţă aproape copilărească. Acesta m-a dus cu gândul la mişcarea copacilor şi am zâmbit involuntar. În fond, şi Lia era o tânără cu preocupări deocheate, dar care hotărâse să-şi ia viaţa în piept.

Capitolul IX

Şi prostituatele nasc copii

Acum povestea de zor şi, pierdută în şiragul vorbelor, a pus palma peste braţul meu într-un gest matern, dar şi de femeie faţă de un bărbat. Gestul ei mi s-a părut fermecător şi mi-am lăsat privirile pe mâna ei albă şi mică. Când a observat şi-a retras-o repede, puţin ruşinată. Întregul ei chip exprima în acel moment o tensiune sălbatică şi o satisfacţie instantanee, dublate de o sinceritate aproape copilărească. În privirea ei am citit o infinită simpatie, un fel de dragoste, după modul enigmatic în care mă urmărea.

Atunci m-am gândit să plec pentru a evita o situaţie periculoasă sau jenantă, dar mai voiam să aflu detalii.

Am scos lista cu „fetele” şi i-am arătat-o, iar discuţia noastră a devenit şi mai interesantă.

— Da, le ştiu aproape pe toate – a şoptit ea. Pot să vă spun unele amănunte despre Caliopi Viziru şi despre Fănica Stan, care mi se par mai interesante.

— Atunci, te rog să-i dai drumul! am spus eu zâmbind.

— Caliopi este o fată din Constanţa, de familie bună, dar a iubit prea mult libertatea şi raporturile sexuale. A avut multe certuri cu părinţii ei, mai ales mama, pentru că umbla cu băieţi încă din liceu. În ultimul an de liceu a rămas însărcinată cu un şofer de taxi, care a ajutat-o să facă avort. Peste câteva zile a aflat mama ei, care a jumulit-o serios, fiind nevoită să doarmă la o colegă de şcoală câteva nopţi. N-a mai terminat clasa a XII a, dorind să zburde în libertate şi să aibă banii ei.

Fiind tânără şi frumoasă, beneficiind şi de un „vad” bun, Caliopi a devenit repede cunoscută. Locuia cu chirie într-un bloc din cartierul Aurel Vlaicu şi acţiona în zonă, până la podul din dreptul fabricii de pâine „Dobrogeana”. Totul i-a mers bine până în anul 1996, când s-a însrăgostit de un băiat cu 10 ani mai în vârstă decât ea, pe care l-a adus în garsoniera ei şi au trăit împreună aproape cinci luni de zile. După câte mi-a povestit ea, totul a început simplu: ea patrula pe bulevard, iar bărbatul, Cristian Corbu, venea din sens opus şi, cum e obiceiul, a abordat-o:

— Singurică? Sigurică? Nu vrei companie?

— Accept, dacă ştii să te porţi amabil – i-a răspuns ea.

S-au plimbat o vreme, iar când Caliopi i-a spus preţul.

Cristi a făcut ochii mari şi i-a declarat direct:

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu am niciun ban, arătându-i buzunarele pantalonilor întoarse pe dos pentru a fi şi mai convingător. Goale, cum le vezi!

— Dacă eşti atât de sărac, te compătimesc.

— Te rog să mă crezi că ţi-am spus adevărul! N-am fost mereu aşa, dar sunt şomer de aproape doi ani de zile şi trăiesc din expediente, adică mai ajut pe unul şi pe altul la treburi şi îmi dau câte ceva, acolo. Să ştii că sunt cinstit, de aceea ţi-am arătat buzunarele. Te sfătuiesc să te fereşti de cei care nu ţi le arată! Şi să nu-ţi fie milă niciodată de nimeni pentru că mila se poate întoarce împotriva ta

adesea. La fel se întâmplă şi cu iubirea. O iubire din milă este la fel ca iubirea care se lasă cumpărată.

— Nu te teme, că nu-mi este milă de dumneata! i-a răspuns Caliopi, numai că…

— Ce-ai zice să mergem la un film? i-a propus Cristi. Am înţeles că nu sunt speranţe să mă duci acasă. Eu sunt ceva mai liniştit că nu am nici casă, locuiesc la o cunoştinţă.

— Nu-mi plac filmele, răspunde Caliopi. După revoluţie, toate sunt la fel, pline de crime şi de violenţe.

— Dar circul îţi place?

— Îmi place, deşi n-am mai fost la circ de când aveam zece ani. Nici nu mai ştiu cum arată.

— A venit un circ interesant, care s-a instalat în obor. Hai să mergem!

Inima femeii este inimă de copilă de când se naşte, cu condiţia să nu-i îngheţe încrederea şi deznădejdea.

Atunci, de ce oare, înmugureşte dragostea între disimulare şi minciună?

Fără a mai sta pe gânduri, Caliopi şi Cristi au urcat în tramvai, apoi în troleibus şi au ajuns la circul din obor. Caliopi a plătit biletele de intrare fără a vorbi, apoi au intrat şi s-au aşezat pe locurile libere din faţă, urmărind spectacolul cu clovni, lei, tigri, câini, pisici, apoi acrobaţii pe funii, sârme şi lanţuri, la trapez şi în zbor, de la un punct la altul; la jumătatea spectacolului a fost un număr de aruncare a cuţitelor pe un panou de culoare închisă, desenând cu ele conturul trupului unei femei, care stătea nemişcată în faţa panoului cu pricina. Interesant era faptul că femeia era vie, iar cuţitele trimise de virtuozul aruncător, unul după altul, de la distanţa de trei metri, se înfigeau destul de aproape de trupul acesteia.

Când a văzut Caliopi lamele lungi şi strălucitoare ale cuţitelor ascuţite, luminate de becurile rampei, a ţipat şi s-a lipit de pieptul lui Cristi, care a strâns-o în braţe, încercând s-o liniştească:

— Nu este vorba decât de o îndemânare mai deosebită, draga mea. Nu te speria, că nu se întâmplă

nimic rău!

— Îmi este frică. Dacă scapă un cuţit şi o nimereşte în piept, în cap sau în altă parte? a mai spus ea, privind în ochii lui verzi şi adânci, în care a văzut o scipire de bunătate, de dragoste şi de ocrotire. Din acel moment a căpătat încredere în Cristi şi dorea s-o apere el.

— Nu se va întâmpla nimic rău! a repetat Cristi calm. Omul are îndemânare şi multă experienţă, şoptea el în timp ce o mângâia pe pleoape, pe păr şi pe frunte. Caliopi îi simţea palma caldă, prin care se părea că se scurg spre trupul ei efluviile iubirii.

La sfârşitul spectacolului, cei doi au ieşit de la circ şi au pornit pe drumul de întoarcere. Ajungând în dreptul blocului în care locuia, Caliopi i-a spus:

— E târziu şi trebuie să ne despărţim. La revedere!

— La revedere, prinţesa mea! Tu de duci acasă, iar eu… să văd unde voi dormi în noaptea asta.

— Dar tu nu ai casă? Sau îţi baţi joc de mine?

— Nu prea am, a răspuns Cristi, ridicând din umeri.

— Eu locuiesc în blocul acela, la etajul 2, dar…

— Ştiu… dar nu mă poţi invita pentru că nu am bani. Figura cu buzunarele pe dos.

— Dar chiar ai vrea să mergi cu mine?

— Aş vrea, iar dacă mă inviţi, nu te pot refuza, cel mult îţi pot spune „mulţumesc!” Pot să-ţi sărut mâna. În caz contrar nu am de ales, trebuie să plec.

— Bine. Hai cu mine şi poate ne descurcăm cumva! a mai spus ea, privindu-l intens.

În mintea ei îl analiza: are cam 35 de ani, este curat şi pare destul de cult, iar experienţă de viaţă are berechet, doar vitregiile vieţii l-au adus în starea de sărăcie, obligat să vagabondeze şi pare sincer. În minte i-a apărut imaginea cu buzunarele întoarse pe dos, care au făcut-o să pufnească în râs, dar s-a abţinut. Altul m-ar fi minţit cu neruşinare. Ce bine ar fi fost dacă Dumnezeu ar fi făcut ca fiecare om să poarte pe trup, la vedere, toate stigmatele faptelor sale, să te poţi feri de el.

— Aici locuiesc eu, a spus Caliopi râzând, când au

ajuns în dreptul uşii garsonierei sale.

A deschis şi l-a invitat înăuntru.

— Aaa! E foarte cochetă camera ta, a constatat Cristi. De ce nu am şi eu una la fel?

Au sta de vorbă până după miezul nopţii, povestindu-şi fiecare anumite momente din viaţa trăită. Cristian i-a spus, în puţine cuvinte, că a fost căsătorit, n-a avut copii, a lucrat ca funcţionar la o firmă de gospodărie comunală din Tulcea, de unde a fost trecut în şomaj, prin restructurare, împreună cu alţi colegi. Soţia lui a divorţat şi a fost nevoit să plece din casă, care era a socrilor.

Rămânând pe drumuri, a venit să-şi încerce norocul la Constanţa, dar fără niciun rezultat până la acea dată.

Recunoştea că trăieşte din expediente şi că se menţine la suprafaţă în luptă cu viaţa, datorită unor eforturi acrobatice, lucru de care nu făcea nicio taină. Era, deci, un parazit autentic, cu multe defecte, dar care i-a plăcut Caliopei, fiind fascinată atât de vorbele cât şi de mângâierile lui tandre. I se părea om bun la suflet, dar era aproape sigură că nu-i plăcea munca, risipind banii pentru orice îi aducea bucurie în fiecare zi pe care o trăia. În discuţia lui cu Caliopi, a asigurat-o că nu-i va produce niciun rău, exprimându-se astfel: „eu sunt un lup care nu face pagubă în locul în care îşi are vizuina. E vorba de prudenţă!” Auzi ce plouă afară?

Caliopi l-a ascultat, apoi s-a apropiat de el şi l-a îmbrăţişat cu un sentiment de compătimire, zicând:

— Suntem doi „proscrişi”. Vai de capul nostru.

— Asta e. Ce să mai facem acum? A răspuns el. Încurajat de gestul ei, Cristi a luat-o în braţe, a sărutat-o, a mângâiat-o şi au ajuns în pat amândoi.

Dimineaţa s-au trezit abia pe la ora nouă. Au luat micul dejun pregătit de Caliopi, iar la cafea Cristi a anunţat-o că trebuie să meargă la cunoştinţa lui pentru a-şi aduce bagajul. Sau înţeles să se întâlnească seara în faţa blocului şi de atunci au locuit împreună cinci luni de zile.

Cristian nu avea decât o valiză cu câteva rufe şi câteva cărţi, dar se simţea bine în garsoniera Caliopei şi

accepta meseria ei, aducătoare de bani.

Caliopi era tânără şi frumoasă, iar când ieşea pe stradă roiau bărbaţii în jurul ei. Cristi ar fi trebuit să se considere norocos că dintre toţi l-a ales pe el pentru a trăi împreună, în intimitate. Dar asta o făcea pentru că îl iubea, iar uneori îl suspecta că nu-i arată aceeaşi dragoste adevărată, dar continua să se agaţe de el, deşi se simţea jignită în demnitatea ei de femeie, socotind că nu este iubită pentru sufletul ei. I-a dat 15 milioane de lei lui Cristi să-şi cumpere haine şi lenjerie şi pentru a avea de cheltuială în peregrinările lui în căutarea unui loc de muncă. Ziua, fiecare umbla prin oraş, iar la ora zece seara se întâlneau în garsoniera ei. Cristi nu i-a reproşat că umblă cu alţi bărbaţi.

Într-o zi a strigat-o Calipso, apoi „Bona Dia" – ceea ce înseamnă zeiţa bună a castităţii al cărui templu din Roma antică a devenit mai târziu centrul unde se adunau toate prostituatele din oraş.

— De unde ştii tu toate astea? l-a întrebat Caliopi.

— Din cărţi. Am citit multe cărţi, reviste, almanahuri.

— Să înţeleg că eu sunt Bona Dia a ta? Ia spune, ai fi în stare să faci cu mine ceea ce făcea aruncătorul de cuţite de la circ cu acea femeie?

— Vai, ce enormităţi poţi să spui! Cum aş putea face eu aşa ceva? în primul rând nu mă pricep. Apoi cum aş putea eu să arunc o armă atât de periculoasă în direcţia unei femei?

— Dar pe mine mă iubeşti? îl întreabă Caliopi.

— Da. De când te cunosc îmi eşti dragă, poate nu mă crezi. Nu ştiu dacă şi tu ai faţă de mine asemenea sentimente.

— Ai dreptate, a răspuns ea pe gânduri, după care l-a întrebat direct, privindu-l cu coada ochiului: m-ai iubi la fel de mult dacă ai şti că sunt însărcinată?

— Ce vorbă este asta, Bona Dia? întreabă el.

— Niciuna, răspunde ea cu un aer de indiferenţă. De această dată încrederea ei se clătina. Nu mai era la fel ca la început, când credea că fericirea lor – acea rândunică a

cerului omenesc – îşi făcuse cuib în garsoniera ei, fiind încălzit de cele două inimi care se iubesc.

— Te rog să-mi explici, draga mea! insistă Cristian. Care simţea o arsură în inimă.

— Bine. Am fost la medic şi sunt însărcinată în luna a treia, iar medicul zice că nu se mai poate face nimic şi trebuie să-l nasc.

— Tu ai de gând să-l păstrezi?

— Ai tu o altă soluţie?

— Să mai încercăm, poate găsim una! a spus Cristi, care îşi făcea planul în gând: „Trebuie s-o părăsesc şi să abandonez acest proiect cât mai repede. Viaţa ordonată, să stau permanent lângă o femeie şi să mai am şi grijă de un copil, nu e pentru mine, care sunt obişnuit să fiu liber şi să răspund doar de mine. S-o las pe Caliopi să-şi îndure destinul pe care singură şi l-a asumat. De ce să-i schimb euviaţa din moment ce ea şi-a dorit bărbaţi cu care să se culce pentru bani?”

— Şi dacă nu vom putea face nimic?

— Poate voi găsi eu serviciu şi voi munci pentru amândoi şi te voi scoate din acest mediu viciat.

— Bine ar fi să fie aşa! a replicat Caliopi.

Într-o zi au plecat împreună de acasă, dar Cristian s-a întors după două ore, şi-a luat valiza cu tot ce credea că este al lui şi dus a fost, fără a-i lăsa măcar un cuvânt, având în cap zeci de idei care îi clocoteau ca un vulcan în erupţie, printre care: „M-am născut liber şi nu suport jugul, astfel că îmi voi lua zborul întocmai ca fluturele ieşit din crisalidă, urmând să călătoresc spre alte meleaguri, unde să pot trăi fără griji şi obligaţii”.

Spre seară s-a întors acasă şi Caliopi, care l-a aşteptat pe Cristi al ei până târziu în noapte. A observat că nu e valiza şi şi-a dat seama ce s-a întâmplat.

„Ticălosul! M-a trădat, a spus ea suspinând. I-am dat tot ce am avut: trup, bani, adăpost, mâncare, iar el m-a răsplătit cu fuga de răspundere. Ce canalie! Mi-a dat această lovitură care ştia că mă va ucide. Şi-a bătut joc de iubirea mea!” a adăugat ea, plângând.

S-a aşezat pe canapea istovită şi pe obraji i se rostogoleau lacrimi mari. Şi-a adus aminte că într-o zi, când s-a întors din bucătărie, l-a găsit petrişti pe gânduri; l-a sărutat, dar nu i-a răspuns la sărut, fiind rece ca o statuie. „De atunci clocea el ideea de a fugi ca un laş” s-a gândit ea.

O umbră de tristeţe i-a învăluit fruntea albă ca fildeşul. Când s-a ridicat în picioare era ameţită ca un sticlete aflat în colivie, care zboară să-şi caute ieşirea, dar se loveşte neîncetat de pereţii de sârmă ai închisorii sale. „Ce rău îmi pare că l-am adus în casă! A şoptit Caliopi. Dar aşa suntem noi, femeile, rezistăm orgoliului şi vanităţii, dar cedăm totul la auzul unui cuvânt de dragoste, care ne încălzeşte sufletul. Totul s-a terminat! A şoptit ea, oftând din tot trupul. Asta a fost înţepătura narcozei tinereşti, care în sublima toropeală a sufletelor îndrăgostite le face să viseze în acea lume de poezie, încredere, râsete, lacrimi şi umbre în care trăieşte inocenţa şi chiar castitatea unei fecioare. Ea va aduce emoţie, dar şi multă deznădejde”.

*

…Într-o zi m-am pomenit cu ea la uşă, aici. I-am deschis şi m-am speriat când am văzut-o aşa de transfigurată şi plânsă.

— Ce e cu tine, dragă? Te văd palidă şi plânsă.

— N-am nimic, mi-a răspuns ea cu vocea stinsă.

— N-ai nimic, dar eşti palidă. Cred că ar trebui să te vasă un medic. Dar ce faci acolo, vomiţi? am întrebat-o văzând-o aplecată peste wc. Spune-mi adevărul! am insistat eu cu glasul ridicat.

— Cred că sunt însărcinată, Lia.

— Cum aşa? De când? N-am înţeles.

— Ba ai înţeles foarte bine. Sunt însărcinată în luna a treia. Am înghiţit râma ca oricare găină proastă, fără să-mi dau seama, a mai spus Caliopi, în timp ce îşi căuta în geantă batista pentru a se şterge la gură.

— Şi te-ai hotărât să-l laşi? Cristi ce spune?

— Cristi a fugit ca un laş imediat ce l-am anunţat că sunt însărcinată. Ce să fac? Sunt o păcătoasă, mi-am

pierdut capul înainte de a mi-l folosi.

— Cum s-a întâmplat, draga mea?

— Cum să se întâmple? Cu Cristi făceam sex vreme îndelungată, până când în creierul meu simţeam puterea unui fluviu care se umfla. Mă simţeam ca în transă, exact ca în ceremonia aceea Woodou, în care se lucrează cu puteri ciudate, care fac să se relaxeze centri nervoşi, după care apare pacea care aduce fericirea ideală. Atunci eram plină de fericire şi dorinţă şi n-am mai luat nicio măsură de protecţie, ceea ce a făcut să rămân grea.

— Of, fato! Şi acum ce vei face?

— Nu ştiu. L-am iubit pe Cristi. Mie îmi place să iubesc şi să fiu iubită la rândul meu. Ce să fac, dacă plăcerea vine din părţile cele mai ruşinoase ale trupului. L-am iubit din inimă. Cred că este foarte trist să nu iubeşti pe nimeni. Când eram acasă, mama mă bătea şi mă certa: „Ai apucat pe un drum care te va duce direct în infern, sălbatico!” iar eu mă şi vedeam cu capul înfundat în căldarea diavolului.

Ce ştia mama ce e plăcerea? Ea n-a experimentat acea plăcere fierbinte pentru care eu aş fi putut accepta să mor arsă de vie, dar fericită.

— Mă uimeşti, Caliopi. Eu n-am trăit niciodată teama de a fi bătută de părinţi în numele castităţii, iar ceea ce am făcut eu cu Vasile i-am spus mamei, am plâns, iar ea m-a mângâiat şi mă consolat cu vorbe bune.

— De-ai şti, Lia, cât am plâns pe stradă, când mă întorceam de la ginecolog! Plângeam, strigam şi alergam printre oameni ca nebuna, iar ei credeau că mi-a murit cineva. Mă întrebam de ce fac femeile copii? Pentru că iubesc? Pentru că sunt iubite? Sau pentru că se tem de mânia lui Dumnezeu?

În gară am găsit un tânăr pe care îl cunosc pentru că îşi face veacul printre hoţii din cartierul A. Vlaicu. M-a întrebat de ce plâng. Ce era să-i răspund? „Am şi eu unele probleme”. Cristi al meu spunea că lui nu-i este ruşine de ceea ce are între picioare, iar eu ar fi trebuit să ştiu că penisul bărbatului este menţinut drept de o coloană de

sânge – acea fântână vie a plinătăţii vieţii. „Bravo! i-am spus, bătând din palme. Dar eu aş vrea un copil de la tine”, am adăugat în glumă, însă destul de emoţionată, fără să ştiu că se întâmplase deja, aducându-mi numai suferinţe. Naşterea unui copil este un sacrificiu, dar poate fi şi o reabilitare şi, în acelaşi timp, una din puţinele realizări ale unei prostituate.

— N-ai avut noroc nici de Cristi, i-am spus.

— Nu. Iar eu nu pot proceda ca alte femei, pe care le ştii şi tu, care se năpustesc pe capul câte unui bărbat şi nu-l lasă în pace, îl umilesc şi-l aduc în sapă de lemn.

— Am văzut şi eu de-astea care-i toacă de bani pe masculi, dar ele uită că vor ajunge bătrâne şi singure.

— Bine le face! a explodat Caliopi. Degeaba au bani dacă sunt proşti.

*

Când a plecat de la mine, am rugat-o să mai vină promiţându-i s-o vizitez şi eu. M-am ţinut de cuvânt, am vizitat-o peste o lună de zile.

— Bună dragă! Ce faci?

— Mă lupt cu sarcina asta. Zilele trecute, vineri, mai precis, am trecut pe lângă biserică şi am intrat ca să mă rog, cu hotărârea în suflet să mă îndrept. Am nimerit tocmai în momentul în care corul şi orga interpretau cântecul sufletului prefăcut în înger şi al celorlalţi îngeri care plutesc în cercuri pe aripile norilor, trecând pe deasupra munţilor, dealurilor, câmpiilor, peste sate şi oraşe. Era ca un imn scris în fiecare inimă de credincios. Am îngenuncheat şi eu. Nici nu ştii cât de fericit este omul îngenuncheat în biserică, în faţa altarului, lângă icoana Maicii Domnului! Iar eu eram de două ori fericită pentru că eram pregătită să-l primesc în trupul meu pe Dumnezeu. Mi-am făcut semnul crucii şi am început să mă rog, cu certitudinea că în trupul meu creşte pruncul căruia începusem să-i simt bătăile inimii. M-am ridicat şi am mers să-l caut pe preotul paroh, căruia i-am spus că vreau să mă spovedesc.

Am intrat cu el în confesional, iar preotul mi-a spus:

— Fecioarele sunt florile parfumate ale bisericii, creaturi ale frumuseţii, podoabele nepreţuite ale naturii omeneşti.

— Aşa o fi, părinte, dar eu am păcătuit, de mult nu mai sunt fecioară.

— Păcat. Văd că eşti frumoasă ca o ramură de liliac înflorit. Când ai intrat în confesional te-am asemuit cu o floare de trandafir îmbobocit, căreia Dumnezeu i-a dăruit ceea ce le-a refuzat altor femei, frumuseţea nemărginită. Câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi, părinte. Sunt prostituată, iar de trei luni sunt şi însărcinată, am şoptit eu. Am ajuns pe buza prăpastiei şi aş vrea să mor.

Preotul m-a privit în tăcere, după care a spus cu voce tare:

— Cum să mori, fetiţo? Ăsta e lucrul satanei care, neputând influenţa în mod nemijlocit voinţa omului, face în aşa fel să-i întunece mintea, judecata, aţâţându-i poftele. Nu uita că viaţa e o luptă, iar tu trebuie să te străduieşti să aduci pe lume acea fiinţă neajutorată şi nevinovată, care s-a zămislit în pântecul tău, ca un dar de la Dumnezeu… Să ştii că mama, femeie din popor, nu-şi abandonează niciodată copilul. Acum du-te şi să mai treci pe la biserică, să stăm de vorbă!

— Da, părinte. Sărut mâna! i-am spus şi am ieşit din biserică. Când am ajuns în stradă mă simţeam uşurată de povara care mă apăsase mai înainte.

Mi-am privit pantofii eleganţi, care mi-au adus aminte de câte ori am trecut pe lângă vitrina magazinului şi i-am privit până când am reuşit să-i cumpăr. Când eram acasă, la părinţi, mama zicea: „Să nu alergi după veşmintele trupului, ci după virtutea sufletului! Iar pentru asta trebuie să te rogi şi să crezi în Dumnezeu!”

Atunci am simţit că pe buze mi se aşternuse un zâmbet răutăcios şi în gând am spus: „După vorbele ei, ar trebui să umblăm pe stradă desculţă şi în păielea goală”.

Am simţit imediat că mă năpădesc umilinţa şi regretele profunde în legătură cu faptele mele, pe care le

înşirasem la spovedanie, iar inima a început să-mi bată cu putere.

În drum spre casă m-am oprit într-un mic părculeţ şi m-am aşezat pe o bancă să mă odihnesc puţin. Privirile îmi alergau peste gazonul verde şi ramurile castanilor înfloriţi, parcăerau ghirlande albe-roze care mă încântau.

De mine s-a apropiat un bărbat care mi-a cerut voie să se aşeze şi el pe bancă.

— Mă scuzaţi că vă întrerup meditaţia! îmi permiteţi să mă odihnesc şi eu câteva minute alături de dumneavoastră pe această bancă?

— Puteţi să vă odihniţi cât doriţi, nu mă deranjaţi – i-am răspuns eu, deşi în gând ziceam: „Dă-mi pace! Lasă-mă cu gândurile mele, cu cerul, cu copacii şi cu liniştea mea de aici!”

— Mulţumesc, domniţă! a spus omul, care s-a aşezat pe bancă, continuând să mă privească cercetător, cu ochii lui iscoditori ca două sonde, dornici să ajungă la adevărul ce se ascundea în sufletul meu.

Văzând că omul nu mă slăbeşte din priviri, m-am ridicat de pe bancă şi am plecat, pierzându-mă pe alei:

— Mi se pare mie sau tu te-ai îngrăşat, Caliopi?

— Cred că mă îngraş pe zi ce trece. Dorm toată noaptea cu draperiile trase la ferestre şi mă trezesc târziu. A început să-mi placă bezna şi izolarea de lume.

— Ia spune-mi, ai nevoie de ceva? am întrebat-o eu.

— Nu. Sau poate ceva bani, dacă ai, mi-a răspuns ea.

— Câţi îţi trebuie? Am aici două milioane.

— Îmi ajung. Ştii că eu nu mai pot să câştig.

*

— Pe Caliopi am mai văzut-o în ianuarie în acest an, spune Lia, că de câte ori am trecut pe la ea, pe acasă, n-a răspuns nimeni. De această dată a venit ea la mine acasă şi iată ce mi-a povestit:

— M-am chinuit mult cu sarcina mea. Am făcut atâtea drumuri la medicul de familie, apoi la maternitate.

Pe data de 18 noiembrie 1996 m-am simţit foarte rău. M-am ridicat din pat şi am trecut la fereastră. Când am dat

la o parte draperiile, razele lunii au invadat încăperea cu lumina lor rece. Era ceasul 223° şi durerile deveniseră tot mai violente şi îmi săgetau trupul, făcând să-mi clănţăne dinţii. Defilam prin cameră pentru a mă linişti, dar în zadar. După calculele mele, ar fi trebuit să nasc peste vreo două săptămâni, dar se pare că îmi venise sorocul. M-am aşezat pe pat, dar n-a durat mult şi alte dureri mai înfiorătoare au început să-mi străbată şalele, să-mi scormonească pântecele şi pulpele.

Gemeam înfundat şi-mi simţeam buzele arse, limba uscată şi aspră, genunchii începuseră să-mi tremure, iar gambele mi se zbăteau cuprinse de crampe.

De durere, mă lipeam cu spatele de pereţii reci şi îmi presam abdomenul cu palmele. Deodată am simţit un junghi puternic în partea inghinală, care mi-a sfâşiat tot lăuntrul trupului, depărtându-mi oasele bazinului cu o forţă de parcă voia să le rupă. De durere am ţipat tare, involuntar, apoi am căzut leşinată pe parchet. Nu ştiu cât a durat, dar când mi-am revenit, am deschis uşa şi am pornit pe scări, în jos, rezemându-mă de ziduri şi de balustradă, până la parter, unde am sunat la o vecină pe care o cunoşteam mai bine.

— Intră, Caliopi! Stai jos şi spune-mi ce e cu tine!?

— Este gata, tanti Marioara!

— Stai puţin să te şterg pe faţă, că eşti transpirată! Voi suna la salvare şi merg eu cu tine la spital. Ai halat, ceva de schimb?

— N-am luat nimic. Ţine dumneata cheia de la garsoniera mea şi vezi ce va fi nevoie! i-am spus eu.

A venit ambulanţa, m-a dus la maternitate şi m-au băgat direct în sala de naşteri. Peste 30 – 40 de minute am născut o fetiţă de 3, 100 kg. Dimineaţa m-a mutat într-o rezervă, iar peste patru zile mi-au dat drumul acasă.

— Şi fetiţa ta unde este?

— Acasă, doarme. Este foarte cuminte, mănâncă şi doarme. În spital, când mi l-a adus prima dată să-l alăptez, l-am privit cu duşmănie şi era să refuz să-l primesc şi să-l hrănesc, dar a început să ţipe şi l-am pus cu gura la ţâţă,

cercetându-i chipul cu privirea, în timp ce sugea.

E o fetiţă foarte frumoasă, seamănă cu haimanaua de tată-său. Trăgea cu nădejde laptele, luptându-se să trăiască, ceea ce m-a făcut s-o iubesc cu dragoste de mamă.

După ce o asistentă mi-a luat fetiţa şi a dus-o în rezerva pentru noii născuţi, am rămas pe gânduri cu faţa între palme, cufundată în marea fără fund a îndoielii şi meditaţiei.

Nu-ţi închipui cât de speriată am fost când am aflat că sunt însărcinată, apoi Cristi m-a părăsit. Voiam să mă sinucid, dar preotul acela m-a salvat de la actul meu necugetat, spunându-mi că sinuciderea este dezertare de la viaţă, iar sinucigaşul urmează să fie îngropat în afara cimitirului şi nu va mai putea cere de la apropiaţii lui pace, suspine şi rugăciuni. În plus, sinuciderea unei persoane îndoliază inimile celor rămaşi în urmă şi omoară spreranţele credincioşilor.

„Aminteşte-ţi, fetiţo – zicea preotul – că datoria vieţii este lupta, iar dacă vrei să izbândeşti în această luptă, nu te lăsa îngropată, că mormântul binelui este săpat de ignoranţă!”

Când am fost externată din spital, m-am temut să mă întorc în garsoniera mea cu copilul, neştiind ce să-i fac, cum să-l îngrijesc. Atunci m-am gândit să merg acasă la părinţii mei şi s-o rog pe mama şi pe sora mea mai mică să mă ajute. Dar când am ajuns la uşa apartamentului lor, am avut o mare surpriză:

— Sărut mâna, mamă! i-am spus acesteia, apărută în prag. Îmi dai voie să intru?

Când m-a văzut cu copilul în braţe, mama a început să ţipe la mine:

— Afară! Afară din casa mea, târâtură! Nu ai ce căuta aici cu viţelul tău! Du-te înapoi în mahalaua în care ţi-ai petrecut timpul doi ani de zile cu tot felul de derbedei! Ne-ai făcut de ocară în tot cartierul, iar acum te întorci cu plodul acasă? Afară!

Să nu te mai întorci niciodată în casa mea! striga şi

mă împingea pe scară, cu faţa roşie ca purpura.

N-am avut de ales şi am coborât scara în ocările ei. Vecinele care au auzit strigătele ei, au ieşit pe la ferestre, pe la uşi şi mă petreceau cu privirea, vorbind între ele, fără reţineri:

— Asta nu e fata mai mare a lui Viziru?

— Ea e, Caliopi. După ce că e curvă, acum îi aduce mă-sii şi un plod, zice alta.

— Îi face de râs, dragă, nu-i ajungea că e târfa, se mai înfăţişează şi cu un bastard ca să i-l crească mă-sa.

Am plâns tot drumul până la mine acasă. Când am ajuns în garsonieră, am pus fetiţa pe pat, m-am dezbrăcat şi am continuat să plâng, cu suspine şi gemete care îmi trepidau în piept, semne ale neputinţei, împreună cu o tristeţe apăsătoare care îmi încununa fruntea la fel ca o coroană de spini. Fetiţa se udase şi scâncea. Am desfăcut pledul şi scutecul care era ud, dar n-am avut altul de schimb; am rupt un cearşaf şi l-am făcut cârpe, am înfăşat-o din nou, am alăptat-o şi a adormit cu ţâţa în gură. În casă aveam puţine alimente şi a doua zi am făcut unele cumpărături de la magazin.

De când am revenit acasă, mă tot gândesc la situaţia mea. Noaptea stau la fereastră şi privesc oraşul adormit, care seamănă cu sufletul meu, plin de teamă şi îndoială. Noroc că dorm uşor şi aud fiecare mişcare şi scâncet al fetiţei. De ce crezi că am venit la tine?

— Dacă îmi spui, voi şti, i-am răspuns eu.

— Dacă poţi să-mi mai dai nişte bani, tot aşa ca data trecută.

— De acord. I-a spune, te-ai gândit ce vei face cu copilul? în meseria ta şi fără niciun ajutor, nu-l vei putea creşte. Ţi-l botez eu, apoi, după ce va mai creşte, va trebui să-l dai la „Casa copilului”.

— Nu ştiu ce să fac. Observ că s-a trezit mama din mine şi îmi vine greu să mă despart de ea.

— Ce mai ştii de Cristian?

— Nimic. A dispărut atunci, de parcă a intrat în pământ. S-ar putea să se fi întors la Tulcea sau o fi ajuns la

puşcărie pentru vreo faptă. Acest gând mă exasperează uneori.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic atâta vreme?

— Ce să-ţi spun? N-am vrut să te mai necăjesc şi pe tine cu problemele mele.

— Ai făcut rău, mai ales că aveai nevoie de ajutor.

— Trebuia să mă ajute mama, dar ea m-a dat afară.

Recunosc că sunt vinovată, n-am ascultat de părinţi şi am apucat pe căi greşite. Acum merit să plătesc, trăind în mizerie socială.

— Nu-ţi mai face griji, că vor veni şi zile mai bune! am încercat eu s-o încurajez, văzând-o atât de deznădăjduită.

— Mergi la mine să-mi vezi fetiţa? m-a întrebat ea, zâmbindu-mi forţat.

— Desigur. Ia banii ăştia, mai întâi!

— Mulţumesc! Voi încerca să-i cheltui cu cumpătare, iar când voi putea ţi-i restitui, negreşit.

Am ajuns cu ea acasă, în garsonieră. Fetiţa se trezise dar nu plângea, ne privea cu ochii ei mari, de culoare albicioasă, nedefinită încă.

— Cum ai declarat-o la oficiul stării civile?

— Corbu Iuliana, fără tată. La fel şi la spital.

— Deci, vrei să ţi-o botez eu? Va rămâne cu numele de Iuliana pentru că îmi place.

— Da, dacă vrei tu, a şoptit Caliopi, privindu-şi fiica cu acea dragoste de mamă care nu se veştejeşte în faţa veghii şi nici în faţa sacrificiului pentru copilul ei.

I-am botezat-o şi am ajutat-o cât am putut până când fetiţa a împlinit şase luni şi a dat-o la Casa Copilului.

Iama a fost mai greu pentru ele. O vedeam pe Caliopi obosită, necăjită; între sprâncenele ei îşi făcuse loc o adâncitură, parcă era speriată, sălbatică, în faţa fulgerelor care brăzdau cerul în lunile de primăvară. Mi se părea că se înrăise, întocmai ca un câine care a fost ţinut în lanţ prea multă vreme.

După ce a dat copilul, Caliopi a început să patruleze din nou pe străzi şi avea succes la bărbaţi. A mai găsit unul

care a cerut-o în căsătorie, dar când a auzit că are un copil a fost de altă părere.

— Ce ai făcut cu Costea? am întrebat-o odată.

— Păi, ce era să fac? îmi tot zicea că are pentru mine nu ştiu ce sentimente, dar când i-am spus că am un copil la Casa Copilului, el a fost de părere că ar fi mai bine să rămână unde este. Am vrut să-l pălmuiesc, în mine izbucnise durerea de mamă. El a insistat că ar fi bine să trăiesc şi eu istoria oamenilor, dar i-am răspuns că „abia sunt în stare să-mi trăiesc propria istorie".

— Vezi tu, Caliopi, viaţa este atât de complicată.

Te poţi bălăci în cea mai respingătoare mocirlă, iar în final, să rămâi tot curată ca blana de hermină, dar niciodată nu poţi scăpa de judecata oamenilor. Tocmai din acest motiv am plecat şi eu din satul meu.

— La tine situaţia este alta, Lia.

— Alta, dar sfârşită tot cu bârfă şi suferinţă. Ia zi, te mai duci la biserică?

— Nu, Lia, n-am mai fost de când am născut, dar mi-am cumpărat icoana Maicii Domnului şi mă rog acasă, în fiecare seară, înainte de culcare. Dumnezeu este peste tot. L-am rugat să-l ierte pe Cristi pentru laşitatea lui de a mă părăsi la necaz, a spus Caliopi cu umilinţa aceea încântătoare proprie femeilor şi am observat-o cum s-a crispat, ca în faţa unui pericol necunoscut, semn că spiritul ei se agita. L-am iubit, dar nu m-a meritat – a adăugat ea.

Capitolul X Victime ale sexului

Lia s-a oprit din povestit. Atunci eu (autorul) i-am arătat cu degetul pe listă, numele Fănicăi.

— Da, Fănica Stan. Eram un grup care o tot vizitam de când se îmbolnăvise şi nu mai ieşea din casă. Înainte de a muri era destul de lucidă şi a ţinut să ne spună povestea vieţii ei. Pe mine m-a impresionat mult şi am reţinut-o aproape în totalitate. Iată ce am reţinut eu:

Fănica Stan s-a născut într-o comună din judeţul Călăraşi, iar pe la vârsta de 19 ani s-a căsătorit cu Toader Udroiu, un bărbat de vreo 26 de ani din oraşul Călăraşi, care locuia într-un apartament de trei camere împreună cu

mama lui. Aceasta s-a întâmplat în anul 1988, soţul ei având o firmă de confecţii care mergea bine.

În anul următor, Fănica a născut un băiat, căruia i-a pus numele Viorel, un băiat frumos, dolofan, care s-a dovedit ascultător şi cuminte.

Toader ţinea foarte mult la ea şi la copil, încât n-a fost de acord ca ea să muncească. Astfel, prin anul 1994, Fănica a început să se plictisească, iar după ce a văzut la televizor, câte posibilităţi de distracţie apăruseră după revoluţie şi ce fel se îmbrăcau şi se lăfăiau doamnele celor bogaţi, în ea s-a trezit dorinţa de a trăi altfel, chiar să aibă şi amanţi, dar nu ştia cum să facă.

Pe Toader nu l-a iubit niciodată. Căsătoria lor a fost aranjată de mama ei şi o mătuşă pe nume Liţa – soră cu mama ei, care locuia în bloc cu Toader şi i l-a recomandat ca fiind un bărbat foarte bun. Aşa a ajuns Fănica în oraş. Spunea că nici în pat nu se simţea bine cu soţul ei, iar această stare de lucruri o făcea să se închidă în camera ei şi să se frământe cum să facă să evadeze din acea familie, unde se simţea ca într-o închisoare.

Era mereu în aşteptare să i se întâmple ceva, exact ca şi marinarii naufragiaţi, care stau cu privirile aţintite permanent peste întinderile de ape, în speranţa că din depărtare îşi va face apariţia o altă navă, care să-i salveze. Fiind disperată, căuta mereu ceva care să-i aline singurătatea şi viaţa neplăcută de care voia să scape.

Îşi făcuse un obicei, ca în fiecare dimineaţă când se trezea din somn, să stea pe pernă, cu faţa în sus şi să spere că va veni acea zi când visul i se va împlini; la fel făcea şi când apunea soarele, dorind să vină un alt mâine, care să-i întregească speranţa.

Dimineaţa obişnuia să se deplaseze în piaţă pentru cumpărături. Odată s-a oprit în parcul de pe malul Borcei pentru a se odihni pe o bancă. După câteva minute, pe o altă bancă din apropiere s-au aşezat doi bărbaţi cam ameţiţi de băutură, care sporovăiau vrute şi nevrute, iar ea îi auzea foarte bine:

— În blocul în care locuiesc eu, este o vecină foarte

frumoasă, care nu lucrează nicăieri, dar se ocupă de casă, de gospodărie şi de un copil care încă nu merge la şcoală. Soţul ei o cam neglijează, fiind foarte ocupat cu serviciul, iar ea se vede că e tânără şi dornică să zburde, să danseze, să meargă la film, teatru, să fie în mijlocul oamenilor. Eu am observat că duce lipsă şi de… – ştii tu, iar ea ar face dragoste ca peştele dornic după apă, când a ajuns pe uscat sau pe masa bucătarului, unde îl aşteaptă sfârşitul.

— Se vede treaba că femeia are nevoie de ajutor, îşi dă cu părerea celălalt. Tu ce aştepţi? încearcă-ţi norocul, poate ţine! îl îndrumă acesta.

— Mie îmi place ca damă şi aş încerca, dar mă tem să nu ajung prea departe cu ea, apoi să nu mă mai pot descotorosi. Cine ştie în ce balamuc mă bag?

Fănica s-a ridicat de pe bancă şi a pornit pe alee, gândindu-se: „Parcă ar vorbi despre mine. Înseamnă că sunt multe femei în asemenea situaţii, nu sunt eu singura”.

În vara anului 1995, în timp ce se întorcea de la magazin, Fănica s-a întâlnit cu Florin Calomfir, un fost consătean de-al ei şi coleg în clasele generale.

— Bună ziua, Florine! Ce faci, măi, pe aici?

— Bună, Fănica. Locuiesc şi lucrez aici, în oraş. Tu ce mai faci? Pe unde mai trăieşti? Nu te-am mai văzut de vreo 7 – 8 ani.

— Locuiesc şi eu tot aici, în Călăraşi, din anul 1988, când m-am căsătorit; am un flăcău care are cinci ani, iar eu sunt casnică şi nu ies în oraş decât rar, pentru cumpărături; în rest stau în casă ca o pustnică. Tu lucrezi undeva, te-ai căsătorit?

— Dragă, am terminat liceul şi lucrez la o firmă de apă şi canal. De căsătorit nu m-am căsătorit şi nici nu am de gând s-o fac curând, abia am timp şi libertate să mă mai distrez; banii îmi ajung şi locuiesc într-un apartament pe care l-am cumpărat anul trecut. Văd că ai sacoşele grele, dă-mi voie să te ajut!

— Dacă vrei, ia-o pe asta că este mai grea şi hai să mergem, că sunt plecată de acasă cam de mult. Pe drum mai discutăm.

Florin a luat sacoşa indicată şi a condus-o până în apropierea blocului în care aceasta locuia. La despărţire, el a întrebat-o:

— Când te mai văd?

— Nu ştiu, că nu pot pleca de acasă când vreau. În apartament locuiesc cu soacră-mea, iar dacă nu am serviciu, n-am motiv să plec fără rost, doar la piaţă.

— Telefon ai? o întreabă el.

— Da. îi dictează numărul de acasă, iar Florin îl scrie, după care, pe o altă bucată de hârtie îi scrie numărul lui de telefon şi-i spune:

— Te voi suna eu când voi socoti că e bine să ne întâlnim, ce zici?

— Nu, Florine, nu suna! Să nu dai peste soacră-mea. Lasă că te sun eu şi te anunţ când plec la piaţă.

S-au despărţit. Fănica a intrat în apartament, a lăsat târguielile în bucătărie, apoi a mers în baie şi şi-a studiat chipul în oglindă. „Nu arăt deloc rău – a fost concluzia ei. Iar Florin este un bărbat chipeş, voinic, manierat, îmbrăcat modern şi necăsătorit. Asta e foarte bine. Ce-ar fi să mă apropii mai mult de el? Doar mi-a fost consătean şi coleg de şcoală, în plus e şi un mascul trăsnet”.

În zilele care au urmat, Fănica s-a gândit mult la Florin, fără să se întrebe dacă îl iubeşte, pentru ea era suficient că îl dorea ca mascul. Despre dragoste ea avea o părere personală: credea că ea trebuie să vină de la sine, să irumpă brusc ca un uragan ceresc, cu fulgere, menit să zdruncine viaţa din temelii, iar inima s-o ducă în prăpastie.

Şi-a adus aminte că Florin i-a spus că joia poate fi găsit acasă. A făcut socoteala zilelor şi a spus în gând: „Mâine e joi”, apoi a adormit.

Dimineaţa, când s-a trezit, a făcut ordine prin casă, iar după ce au servit micul dejun şi-a luat sacoşele şi a plecat la piaţă. S-a oprit la un telefon public şi l-a sunat pe Florin, care a venit la locul indicat de ea, apoi a invitat-o la restaurant. Fănica a refuzat, preferând cofetăria, unde au mâncat câte o prăjitură şi au stat de vorbă.

— Până la mine acasă nu sunt decât doi paşi, i-a spus

Florin. Hai să vezi şi tu cum locuiesc, cum arată o casă de burlac! Hai, eu nu locuiesc cu soacra!

— Dar dacă ne vede cineva împreună?

— Eu merg înainte şi tu vii după mine la etajul al doilea, nr. 12. E bine? Intri fără să mai suni!

— Cred că aşa este mai bine, a încuviinţat ea.

Florin o aştepta în hol, în spatele uşii, apoi a plimbat-o prin tot apartamentul să-i arate casa.

— Aici locuiesc eu. Îţi place? Mobila este nouă, abia în primăvara trecută am reuşit să-l mobilez complet.

— Este foarte frumos! a fost ea de acord, neluându-şi ochii de la patul lat din dormitor. Locuieşti singur?

— Da, singur. Mama nu vrea să se mute la mine. Zice că vrea să moară în casa ei din sat. Stă acolo singură, deşi nu mai are decât o capră, câteva găini şi un câine care a orbit de bătrân ce este.

— În sat, acolo, nici eu nu mai am pe nimeni, că mama a murit în aprilie anul trecut, spune Fănica.

— N-am ştiut că a murit. Te rog să te aşezi pe fotoliu, nu mai sta în picioare! A fost bolnavă?

— Da, a avut ciroză hepatică. Mama n-a pus alcool în gură toată viaţa cât a trăit, nu ştiu de ce a făcut ciroză.

— Ciroza nu este cauzată numai de alcool – a explicat Florin. Sunt şi alte boli care pot îmbolnăvi ficatul.

El o privea cu emoţie, fiind stăpânit de un sentiment ciudat, acel sentiment rar care nu stânjeneşte mersul vieţii, dar pierderea lui te-ar întrista mai tare decât dacă te-ar bucura posesiunea.

Au tăcut amândoi şi tăcerea lor se prelungea, devenind apăsătoare. Fănica îl urmărea discret, cu coada ochiului.

— Cum te împaci cu soţul tău? a rupt Florin tăcerea.

— Toader e un om bun, muncitor, om de casă.

— Îl iubeşti?

— Nu l-am iubit niciodată, deşi are multe calităţi. M-am căsătorit cu el la îndemnul mamei şi al mătuşii Liţa, pe care o ştii şi tu. Este contabil la o firmă de confecţii, la care avem şi noi 40% acţiuni. Munceşte mult şi vine acasă

târziu, obosit. Asta face ca eu să trăiesc în casă ca o condamnată, ocupându-mă de gospodărie şi de copil, fără vizite sau alte distracţii.

— Ce este cu tine? Pari destul de necăjită, suferi de vreo boală?

— Nu sunt bolnavă fizic, însă sufletul îmi este nemângâiat şi suferă, a răspuns Fănica, ţinând faţa întoarsă spre fereastră.

— Nu se poate să fii atât de nefericită, a spus el, ridicându-se şi apropiindu-se de ea. Ce faci, plângi? Asta nu e bine, a adăugat el, în timp ce îi ţinea mâinile într-ale lui.

— Iartă-mă, dar nu m-am putut abţine! Să ştii că sunt nefericită, Florine, a mai spus ea printre suspine.

— Vino la mine! a spus el, deschizându-şi larg braţele, iar ea s-a lipit de pieptul lui primitor ca o ventuză…

Când Fănica şi-a ridicat privirile spre el, Florin s-a aplecat şi a sărutat-o de mai multe ori, au început să tremure amândoi şi, până la urmă, au ajuns în patul lat pe care-l privise ea cu jind, unde au făcut dragoste. Când s-a întors de la baie, Fănica a întrebat:

— Cât este ceasul?

— Zece fără trei minute.

— Vai! E târziu, trebuie să merg în piaţă, să ajung repede acasă ca să fac mâncare pentru prânz.

— Ce te grăbeşti atâta?

— Nu vreau să-i dau de bănuit soacrei mele. Abia aşteaptă să aibă un motiv.

La plecare, Florin i-a dat cheia de la apartamentul său, şi i-a spus:

— Reţine că sunt acasă în fiecare marţi şi joi, între orele 8°°12°°. Nu va mai fi nevoie să mă suni, poţi să vii direct aici. Intri chiar dacă dorm sau sunt plecat pentru puţin timp. Deci între aceste ore eu te aştept.

— Bine, aşa voi face. La revedere!

— Vino să te sărut, nu pleca aşa! La revedere!

Fănica a făcut piaţa repede, a ajuns acasă şi până la

prânz a fost gata şi mâncarea. Toader a venit acasă tocmai seara, pe la ora 7°°. S-a spălat în baie şi a mers la bucătărie, întrebând-o:

— Ce avem de mâncare, draga mea?

— Borş de vită şi ostropel, i-a răspuns Fănica, în timp ce întindea faţa de masă.

Între timp a venit şi soacra, iar amândouă au pus pe masă bucatele şi tacâmurile.

— Tu nu mănânci borş? o întreabă soacra, care se aşezase în faţa ei, de cealaltă parte a mesei.

— Azi nu prea îmi este foame. Am stat prea mult în mirosul de mâncare din bucătărie, apoi am mai ciugulit puţin când i-am dat lui Viorel să mănânce.

— Dar Viorel unde este? întreabă Toader.

— După ce a mâncat s-a culcat.

În timp ce mânca, Fănica privea discrte spre Toader şi se întreba: „de ce îl urăsc? El se comportă atent cu mine, e bun, atunci de ce îmi este silă de el? Poate pentru că sufletul îmi este atras de Florin, iar dogoarea urii pentru unul este văpaia dragostei pentru celălalt”.

Mai trecuse o săptămână. Fănica şedea pe un scaun şi se gândea: „Mâine e joi. Ce-ar fi să-i fac o vizită lui Florin?” S-a îmbrăcat şi a plecat la piaţă, iar totul a decurs conform planului ei.

Dragostea lor a căpătat noi valenţe şi amândoi erau fericiţi. Uitându-se în oglindă, Fănica a observat că ochii ei sunt mai negri şi mai adânci, iar înjur simţea un fel de curent care o transfigura. Deodată i-a venit să strige: „Sunt fericită! Am un amant şi de azi înainte sper să cunosc mereu bucuria dragostei”.

Şi-a dat seama că poate fi auzită şi s-a abţinut.

Aproape doi ani de zile a ţinut dragostea lor, dar în momentul când Fănica a devenit prea acaparatoare, Florin s-a îndepărtat încet de ea şi în final, a abandonat-o.

Timpul lucrase împotriva familiei sale, iar Fănica se schimbase; îl ura tot mai mult pe Toader, pe care îl considera tot mai străin de viaţa ei. Începuse s-o înfurie orice obiect care era a lui: hainele, pantofii, servieta,

precum şi modul în care mânca la masă; o deranjau tăcerea lui şi faptul că exista în viaţa ei. Avea unele momente când se căia amarnic că s-a căsătorit cu el, dar compensa cu faptul că acum avea un amant şi privea cu trufie adulterul ei triumfător.

Într-o zi, stând în pat cu Florin, Fănica i-a propus să plece cu el în alt oraş şi să ia viaţa împreună, de la capăt.

— Şi cu familia ta ce faci? a întrebat-o el.

— Se descurcă ei, a venit răspunsul.

— Nu se poate! Ai un copil şi trebuie să te ocupi de educaţia lui, de creşterea lui, nu poate rămâne fără mamă.

Florin era speriat de varianta propusă. Încă nu înţelegea în totalitate zbuciumul sufletesc al Fănicăi, care o determina să evadeze din familia sa.

Văzând că nu are succes, a amânat discuţia pentru o ocazie mai prielnică şi a schimbat subiectul, apoi a coborât din pat, trecând la fereastră unde a început să aranjeze ghivecele cu flori, după care a pus pe masă vaza cu trandafiri, întocmai ca o curtezană care-şi aşteaptă prinţul să-i vină în vizită.

Totuşi ea se simţea bine. Dragostea ei pentru Florin sporea în fiecare zi în proporţie directă cu dezgustul pe care îl simţea pentru Toader; pe Florin îl socotea bărbatul frumos, cumpănit în toate, dar şi pătimaş în dorinţă şi la fiecare întâlnire cu el se pregătea cu grijă: îşi pilea unghiile cu minuţiozitatea unui bijutier, se spăla şi se parfuma cu cel mai fin parfum.

Cu experienţa pe care o avea în relaţiile cu femeile, Florin a reuşit, în scurt timp, s-o supună pe Fănica, s-o facă ascultătoare, dar şi să devină o adulteră stricată. Aşa se explică admiraţia ei pentru el şi starea de voluptate şi de fericire care o copleşeau şi o aduceau într-o stare de toropeală, când simţea că sufletul ei se afundă într-un fel de beţie care o îneca.

Soacra a început s-o bănuiască de comportare necorespunzătoare. Prea întârzia des în oraş şi părea schimbată, astfel că a întrebat-o:

— Unde îţi petreci tu, atât de des timpul în afara

casei? Uneori întârzii şi 4 – 5 ore. De ce îţi baţi joc de familia noastră cu astfel de purtări?

Iritată de întrebările soacrei, Fănica i-a răspuns cu oarecare impertinenţă:

— De ce mă întrebi? Nu ştii că mă duc la piaţă ca să vă aduc să mâncaţi? La piaţă e aglomeraţie şi trebuie să umbli peste tot ca să găseşti ce îţi trebuie. Dumneata pe ce lume trăieşti? Poate uneori mă mai întâlnesc şi eu cu vreo cunoştinţă şi mai stăm de vorbă, iar timpul trece.

— Deşi eşti vinovată, văd că ştii să minţi ca să-ţi aperi cauza, dar pe mine nu mă duci. Ai apucat pe căi greşite, fetiţo, şi nu e bine. În plus mai eşti şi obraznică.

— Ieşi afară dun camera mea! i-a strigat Fănica.

Pe obrajii soacrei a apărut o roşeaţă uşoară, urmată de o paloare ce semăna cu rotocoalele de fum care se degajă din craterul unui vulcan, vestind începutul marilor zguduiri înainte de a erupe. S-a stăpânit cu greu să nu spună vorbe grele, dar în timp ce părăsea încăperea şi-a spus părerea:

— Vai, ce educaţie! Astea sunt apucături de ţărancă.

— Să te ia dracu’! a răbufnit Fănica în urma ei.

Seara, când Toader s-a întors acasă, mama lui i-a povestit toată întâmplarea, încheind cu expresia: „Este o obraznică, o fluşturatică şi mai mult de atât, iar de toate astea te vei convinge şi tu cât de curând. Eu mă întorc la mine acasă, nu pot să mai locuiesc aici”.

Fănica şedea pe pat în dormitorul lor când a intrat Toader, care a întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat? De ce ai supărat-o pe mama? Cred că ar trebuie să-i ceri iertare pentru purtarea ta.

După ce s-a gândit puţin, Fănica a mers în camera soacrei şi, afişând o mină de om spăsit, a spus:

— Iartă-mă! Am fost nervoasă. Nu se va mai repta în viitor.

S-a ţinut de cuvânt, schimbându-şi total comportamentul faţă de soacra ei, pe care a uimit-o, deşi totul fusese fals, totul era teatru, făcut cu scopul de a-şi asigura liniştea în familie şi posibilitatea de a-şi sorbi

fericirea împreună cu amantul ei.

De când se iubea cu Florin devenise mai frumoasă ca niciodată. Avea acel gen de frumuseţe pe care îl dau bucuria, entuziasmul şi împlinirea dorunţelor, completate de poftele ei şi deprinderea cu plăcerea trupească. Era mai veselă, privirile îi deveniseră mai atrăgătoare, respiraţia îi era mai adâncă şi-i umplea nările, ridicându-i colţurile buzelor ei cărnoase; vocea, ca şi talia ei, căpătaseră nişte mlădieri moi, încât Toader o găsea la fel de frumoasă ca în ziua căsătoriei lor.

Toader era un bărbat bun, jovial şi binevoitor, dar nu-şi exterioriza prea mult afecţiunea faţă de soţia lui, deşi o iubea şi făcea tot ce depindea de el ca să nu-i lipsească nimic.

În ceea ce priveşte copilul, tatăl abia aştepta ca Viorel să crească şi să-i fie un demn urmaş.

Numai Fănica avea alte gânduri şi comportări bizare. De la o vreme începuse să doarmă în pat cu Viorel, refuzând să rămână peste noapte în dormitor cu Toader, pe motiv că acest sforăie şi nu poate adormi decât spre dimineaţă, când bat zorile în fereastră.

Cauza, însă, era Florin, care exercita asupra ei o deosebită atracţie menită s-o înlănţuiască şi s-o facă să-şi dispreţuiască soţul, înşelându-l şi fugind de el.

Fănica începuse să-şi facă nişte planuri de evadare din familia ei. Astfel că la următoarea întâlnire cu Florin, i-a propus acestuia să plece împreună în străinătate, în Elveţia sau în Belgia.

— M-am gândit bine, a spus ea: tu te ocupi de paşapoarte, iar când sunt gata, plecăm la Bucureşti de unde luăm avionul spre noua destinaţie. Ce zici?

— Dar cu copilul ce vei face? a întrebat-o Florin, ocolind răspunsul despre paşapoarte, care îl speriase.

— Copilul va rămâne cu tatăl lui. Să ne gândim la noi cum să ne începem o viaţă nouă.

— Deci, tu vrei să ne părăsin ţara şi să trăim printre străini?

— Străini. Peste tot în lume sunt oameni la fel ca noi.

Şi eu am o strângere de inimă, dar mă gândesc că ne va fi mai bine dacă suntem împreună şi departe de cei care ne fac necazuri.

— Da. Să ne mai gândim. Avem destul timp până când vor ieşi paşapoartele, a spus el încercând s-o liniştească, deşi nici nu se gândea să se preocupe de paşapoarte.

— Ar fi bine să dai şi tu ceva acolo, ca să grăbeşti scoaterea lor.

— Aşa voi face. În ceea ce te priveşte pe tine, chibzuieşte bine în legătură cu plecarea, pentru ca să nu te căieşti mai târziu!

— Dacă plec împreună cu tine, nu voi regreta niciodată.

— Atunci rămâne să te pregăteşti şi să aştepţi telefonul meu.

În zilele care au urmat, Florin şi-a luat concediul de odihnă şi a plecat la Predeal, fără să-i spună Fănicăi. Aceasta, însă, nerăbdătoare să mai aştepte, şi-a pregătit valiza pentru plecarea în străinătate şi a pornit spre casa lui Florin. Greu a fost până a reuşit să iasă cu ea din apartament, fără a fi văzută, încât a mers desculţă până la ieşirea din bloc, pentru a nu face zgomot.

Ajunsă la uşa apartamentului lui Florin, surpriză: Uşa era încuiată cu o nouă yală, iar cheia ei era inutilă; a sunat, totuşi, dar n-a primit niciun răspuns. Florin schimbase yala şi plecase de acasă. Se întreba: „unde să merg cu valiza în mână?”

A sunat la apartamentul vecin, de unde a ieşit un bărbat:

— Bună dimineaţa, domnule!

— Bună dimineaţa, doamnă! Pe cine căutaţi?

— Pe domnul Calomfir, dar am sunat şi nu răspunde.

— Este plecat în concediu de două zile. Cred că e la mare.

— Mulţumesc! a spus ea cu voce stinsă, pornind pe scări repede cu valiza în mână, pentru a nu fi văzută că plânge.

S-a îndreptat spre parcul de la malul Borcei, gândindu-se tot drumul să se arunce în apa Borcei cu valiză cu tot. Când a ajuns pe mal, a lăsat valiza jos şi s-a aşezat pe un pietroi, continuând să-şi plângă nefericirea.

La un moment dat s-a oprit din plâns şi a şoptit: „De ce să mor? Poate nu este totul pierdut. A plecat singur la mare. Ce-ar fi să merg şi eu după el şi să-l caut? S-ar putea să dau de el. M-a minţit, ticălosul. Ce porc, ce mojic! E capabil de orice josnicie” – îl tot acoperea ea cu epitete şi blesteme, că a înşelăto.

Dezamăgirea o copleşise, sporindu-i indignarea pentru pudoarea ei jignită, încât ar fi fost în stare să-i bată, să-i scuipe şi să-i umilească, chiar să-i omoare pe toţi bărbaţii, pentru jurămintele false de care sunt în stare.

A ridicat valiza de jos şi a pornit spre gară. Avea tren la ora 1250. A cumpărat bilet de tren până la Constanţa, apoi s-a aşezat pe o bancă de pe peronul staţiei şi a continuat să-şi facă planuri: „dacă îl găsesc, îl scuip în obraz, apoi plec şi stau singură câteva zile pe litoral”.

În gara Constanţa a ajuns la ora 15°°. A luat autobuzul şi a mers în centrul oraşului, cazându-se la hotelul „Tineretului”. Cunoştea pe cineva la care mai stătuse într-o vară împreună cu Toader, dar nu-şi mai aducea aminte adresa. Era un nume de amiral sau aşa ceva.

A doua zi şi-a lăsat valiza în camera de hotel şi a pornit să-l caute pe Florin, mai întâi pe plaja „Modern”, apoi la Mamaia. Văzând atâta lume, şi-a dat seama că nu îl poate găsi – cauţi acul în carul cu fân, şi-a zis ea în gând – iar seara s-a întors la hotel, istovită de oboseală.

Interesându-se la recepţia hotelurilor din staţiuni, tot n-a dat de Florin. Rămăsese doar să se plimbe pe străzile principale din oraş, poate îl întâlneşte, dar totul a fost în zadar. În aceste plimbări, Fănica întâlnea la fiecare colţ de stradă cerşetori slinoşi, cu haine ponosite şi cam tuciurii, care ţineau la vedere expuse mâini sau picioare amputate sau pline de bube, cu pielea cangrenată.

Într-una din seri s-a nimerit să mănânce la aceeaşi

masă cu o prostituată, în restaurantul de la parterul hotelului. Au făcut cunoştinţă şi a aflat că se numea Maria Ghibu, de loc din Rm. Vâlcea. O mai văzuse de câteva ori patrulând pe trotuarul din faţa restaurantului şi şi-a dat seama că este prostituată. A intrat în vorbă cu ea, cum este obiceiul femeilor, iar aceasta i-a spus: „se câştigă bine, mai ales în sezonul de vară, dar trebuie să alergi pe străzi, pe la cârciumi, ca să găseşti clienţi”.

— Aşa am început eu meseria de prostituată şi iată că au trecut de atunci cinci ani de zile – a spus Fănica, oftând din tot trupul. Nu ştiam atunci că practicarea ei mă va răpune. V-am spus povestea vieţii mele, care este adevărată în totalitate, pentru că vreau să nu mai greşiţi şi voi ca mine.

Fănica a tras aer în piept şi a continuat cu vocea scăzută:

— Dacă aş fi găsit şi eu un bărbat pe care să-l iubesc, n-aş fi coborât niciodată dintr-o fericire atât de înaltă. N-am avut noroc, iar acum toate s-au dus.

— Despre familia ta ai mai aflat ceva? a întrebat-o Olga, care stătea în apropierea ei.

— Da. Din întâmplare m-am întâlnit într-o vară cu o fostă vecină din blocul în care am locuit în Călăraşi, care mi-a spus că Toader a divorţat de mine şi hotărâse să nu-mi permită niciodată să-mi văd fiul. Viorel are acum zece ani, a adăugat ea încet, în timp ce pe obrajii ei alunecau lacrimile.

— Linişteşte-te, Fănica! Nu te mai frământa atât! s-au auzit mai multe voci.

— Ce ştiţi voi! Eu am dus târâş atâţia ani o viaţă fără rost, suferind prosteşte. Dacă suferinţele mele ar fi folosit cuiva, m-aş fi mângâiat cu gândul că am făcut un serviciu util, dar aşa…

Ştiţi şi voi că femeia cade pradă diavolului mai uşor decât bărbatul, pentru că ea este mai carnală, deşi este făcută din coasta lui Adam. Vocea dulce a femeii goleşte punga bărbatului şi-i slăbesc puterile, ea fiind mereu nesătulă. Ei, câţi bărbaţi mi-au trecut prin mână în aceşti

ani, niciunul n-a fost aşa cum am dorit eu, toţi erau nişte făţarnici, nişte vicleni; la unii dintre ei, fiecare zâmbet ascundea un căscat de plictiseală sau de dezgust şi poftă neîmplinită a unei voluptăţi pe care şi-o doreau şi mai mare, ceea ce mă făcea să fiu dezamăgită şi scârbită de ei.

…Altă dată când am vizitat-o pe Fănica am găsit camera plină de fete care auziseră că este tare bolnavă. Deşi zăcea de mai multe săptămâni, mai avea resurse să susţină un dialog scurt.

— N-am fost decât o prostituată de duzină, recunoştea ea, cu un aer obosit. Acum m-am căptuşit cu acest cancer uterin care-mi aduce sfârşitul. Dar cine sunt eu? O desfrânată, o femeie de vânzare, care am produs plăceri ani de zile pentru diferiţi bărbaţi.

…O priveam cum şedea întinsă pe pat, acoperită cu un pled. Faţa îi devenise galbenă ca ceara, peste care lacrimile din ochii ei se prelingeau şi ajungeau pe pernă. În gând o compătimeam, ştiind că nimic nu moare fără durere, iar ea se va păli întocmai ca o plantă fără sevă.

— Fănica mergea la biserică? întreabă una.

— Nu! îi răspunde alta. Lasă, că multe merg la biserică, deşi de crezut, nu cred cu adevărat.

— Asta nu e bine. Totuşi trebuie chemat un preot, că nu mai are mult şi ne părăseşte.

…Spre seară a fost adus un preot de la biserica Sfânta Fecioară Maria ca s-o împărtăşească. Când l-a văzut, Fănica a tresărit, dar s-a bucurat, sperând că sufletul ei istovit va putea sa de odihnească în umilinţa creştină.

Treptat devenea conştientă de nimicnicia propriei sale voinţe, care trebuia să deschidă larg porţile prin care să intre harul ceresc.

Preotul a citit din cartea sfântă, după care şi-a uns degetul mare de la mâna dreaptă într-un pahar cu mir şi a uns-o peste tot: la ochi, nări, gură şi până la tălpile picioarelor ei, care alergaseră să-şi potolească dorinţele şi care, de acum nu vor mai umbla. La sfârşit i-a pus între degete o lumânare şi a psalmodiat ceva neînţeles.

Terminându-şi ce avusese de făcut, preotul a plecat, iar în încăpere am mai rămas doar trei colege.

Fănica nu mai era palidă ca mai înainte, avea chipul senin, ca şi cum sfânta taină ar fi vindecat-o.

— Aşa se întâmplă după împărtăşanie, intervin eu (autorul). De obicei, prostituatele sunt hulite şi dispreţuite de slujitorii bisericii, tocmai datorită îndeletnicirilor lor. Se spune că acolo unde femeile sunt onorate, divinităţile sunt vesele, iar unde sunt dispreţuite, zadarnic te mai rogi lui Dumnezeu. Doar pocăinţa mai poate schimba ceva, aşa cum s-a întâmplat cu Maria Magdalena.

— Fănica a adormit repede – continuă Lia povestirea – dar după vreo jumătate de oră a deschis larg ochii, a privit în jur şi a ţipat: „Nu vreau să mor! îmi este frică de moarte!”

Ţipetele ei tot mai slabe se auzeau, parcă veneau din abisul fără fund al suferinţei care o copleşise.

Când stătea cu privirea rătăcită, semăna cu un copil care a fost aspru pedepsit, dar pe nedrept; pleoapele i se strânseseră, iar pe obraji i se scurgeau lacrimile. Chipul ei dezvăluia groaznicele suferinţe. Colegele o alintau încercând s-o liniştească.

A rămas cu ochii fixaţi în tavan şi n-a mai vorbit, dar respiraţia i-a devenit agitată, semn că sufletul ei se zbuciuma pentru a se desprinde de trup; au mai urmat câteva spasme, apoi Fănica s-a stins într-un suspin, luându-şi adio de la Valea durerii. Sufletul ei a zburat în seninele plaiuri ale păcii eterne, lăsându-şi leşul să-i fie redat pământului din care s-a zămislit.

— Da, ai dreptate, intervineu din nou. Întotdeauna când moare cineva, cei aflaţi în preajmă rămân încremeniţi, adesea fără a putea înţelege prezenţa morţii, dar se resemnează cu credinţa că aceasta s-a produs. De asemenea, în acea cameră mortuară se vorbeşte cât mai puţin şi în şoaptă, se umblă cu paşi uşori, la fel ca atunci când se priveghează un bolnav. De fapt, acesta este cadrul unde se imită liniştea mormântului.

Moartea subită poate fi comodă pentru cel care nu

crede în viaţa de dincolo, dar pentru cei care sunt nepregătiţi să plece şi bolesc, nici nu se îndoiesc că în om există un suflet nemuritor şi atunci moartea este ca un cutremur.

*

Mă pregăteam de plecare, dar nu mă înduram să plec, tot sperând să mai aflu câte ceva din taina Liei.

S-a ridicat şi a aprins lumina, apoi a tras draperia.

— Ce planuri ai pentru viitor? am întrebat-o.

— Planuri? Multe, dar sunt greu de realizat. Mai întâi aş vrea să-mi cumpăr îmbrăcăminte şi alte obiecte pe care şi le doreşte o fată, apoi un adăpost, cel puţin o garsonieră ca asta, dar să fie a mea.

— Deci, acesta este visul dumitale, nu să te căsătoreşti.

— Nu, încă. Mai aştept, poate găsesc un bărbat în care să am încredere totală. M-am fript o dată şi nu vreau să repet greşeala pentru care am suferit, a spus Lia, oftând.

Cu toate că am suferit, despre dragoste am o părere bună, este un sentiment nobil pe care nu-l vreau risipit.

— Foarte bine! am spus eu.

— Îmi daţi voie să vă spun ceva?

— Desigur, aprob eu dezinvolt.

— Mie mi se pare că şi dumneavoastră aveţi o suferinţă care seamănă cu cea a oamenilor singuri, un fel de melancolie, de visare. Vă apasă ceva, iar venirea aici, la mine, vă ajută să uitaţi de ceva. Greşesc?

N-am vrut să-i răspund, ca să n-o contrazic. Scopul vizitei mele era exclusiv pentru a mă documenta, dar relatările ei avuseseră darul de a mă impresiona puţin.

— Când v-am văzut în prag, am crezut că aţi venit pentru altceva, dar când mi-aţi spus despre ce este vorba, m-am ruşinat, a adăugat în şoaptă. Mai ales când aţi refuzat să beţi o cafea cu mine.

— Nu a fost vorba de un refuz, tocmai băusem acasă o cafea mare.

— Nici acum nu vreţi să serviţi un suc rece?

— Mulţumesc, dar mă grăbesc. Trebuie să ajung undeva, am spus, ridicându-mă de pe fotoliu şi aranjându-mi ţinuta.

I-am întins mâna, deşi „Codul manierelor” cere ca femeia să facă acest gest prima. Lia mi-a dat-o pe a ei, i-am strâns-o, apoi am eliberat-o repede, gândind: „De la femei poţi lua mâna, gura, sânii, sexul, pe care eşti nevoit să i le restitui la urmă, deoarece au nevoie de ele ca să-şi trăiască viaţa mai departe”.

— Ce faceţi, plecaţi? Mai staţi, vă rog! Discuţia cu dumneavoastră mi-a făcut o deosebită plăcere.

— Trebuie să plec pentru a ajunge undeva, unde am promis.

Cum stătea în picioare, îi admiram silueta care prezenta atâta tinereţe, sănătate şi în părul bălai atâta aur, în contrast cu ochii ei vioi de culoarea castanei. Lia se mişca uşor, emanând căldură şi ispită feminină, iar tensiunea care plutea în aer nu mă mai avantaja ca la început, când eram preocupat doar să-i descifrez taina vieţii. Aşa că m-am grăbit să mă smulg din „colivia” Liei.

Am văzut că plecarea mea a întristat-o şi privirea ei blândă, semănând cu cea a unui câine devotat faţă de stăpânul lui, în timp ce eu îi zâmbeam cu reţinere.

Lia şi-a rotit privirea prin cameră, a zâmbit şi a spus:

— Când am intrat prima dată în această garsonieră cu aprobarea că voi locui aici, am adulmecat aerul la fel ca o pisică mutată într-o casă nouă şi am zâmbit mulţumită. Am tot ce trebuie, dar aproape nimic nu este al meu. Vedeţi? Un pat larg şi o singură pernă.

— Mulţi oameni dorm sub cerul liber sau prin canale de termoficare. Desigur, o parte din vina lor.

— Credeţi că bărbaţilor le-a fost dată puterea mai mare, o voce puternică şi o minte mai ascuţită pentru a face viaţa grea femeilor? o aud din nou.

— Nu cred aşa ceva. Mai degrabă, cred că bărbaţii au datoria să ocrotească femeile sau, în cel mai rău caz, să nu le facă rău.

— Aşa credeam şi eu cândva, dar după câte am văzut

că se întâmplă, nu mai cred.

Spunând acestea, am observat cum îi tremura buza superioară şi sprâncenele i se arcuiseră, semn că se gândea intens la ceva. În următoarea secundă a schiţat un surâs languros, parcă aştepta un sărut din partea mea, aşa cum rămăsese ea, cu buzele ei umede întredeschise, pierdută într-o fericire confuză, de parcă în acel moment asculta o melodie venită din harpa lui EOL.

— Vă rog să mă aşteptaţi câteva secunde! a spus ea cu glasul sugrumat şi a început să se îmbrace, fără jenă, în faţa mea. N-a avut prea multe de pus pe ea şi a început să se fardeze.

La început n-am prea înţeles ce vrea să facă, dar m-a lămurit ea destul de repede, parcă ghicindu-mi gândul:

— Merg şi eu cu dumneavoastră!

— Nu merg în oraş, am spus repede. Am de rezolvat o problemă tot aici, în cartier, într-un bloc de lângă piaţă.

I-am mulţumit pentru ajutorul dat şi am deschis uşa, lăsând-o în fericirea ei confuză. Din uşă Lia mi-a spus cu o voce abia auzită:

— Vă rog să nu scrieţi cine ştie ce! Dacă află cei din sat, nu mă mai pot întoarce acolo să-mi văd mama şi fraţii.

— Fii fără grijă! am asigurat-o, salutând-o iar.

— La revedere! mi-a răspuns ea din prag, făcându-mi şi un semn cu mâna şi pe buze i-a apărut un zâmbet culpabil.

Când am ieşit din bloc am constatat că afară se înnoptase de-a binelea. Am traversat parcul în răcoarea nopţii, spre staţia de tramvai, păşind peste iarba deasă, din care un greiere locatar şi sedentar îşi interpreta cu foc cântecul lui scârţâit în aerul amestecat al serii care se lăsase ca un oftat obosit şi tărăgănat al pământului trudit. Mai încolo dau de un cor de greieri. M-am oprit să-i ascult un timp. Sunt iritanţi şi încăpăţânaţi, nebuni şi dătători de speranţe aceşti violonişti neîntrecuţi ai anotimpului cald, care cântă la unison numai vioara întâi, fără a le păsa de bagheta vreunui dirijor sau de grija zilelor reci de iarnă care se apropie. M-au întâmpinat cu cântecul lor vesel,

întrecându-se încântări, bucuroşi că au un ascultător în preajmă. Sunetele lor stridente şi indescifrabile păreau o conversaţie stranie cu elemente din spaţii siderale.

Înainte de a-mi continua drumul, am privit cerul. Era senin şi pictat cu stele, iar mie îmi dădea iluzia unei nopţi de basm, plină de cântece şi de tăcere în acelaşi timp.

Dar sufletul meu era obosit şi nu mai vibra cu aceeaşi forţă la toate aceste frumuseţi, fiind apăsat de gândul: „Ce aş putea face eu pentru această copilă fără noroc, care a apucat pe drumul periculos al pierzaniei?”

...Într-o carte pe care am citit-o mai demult, am găsit expresia: „Diamantul nu-şi cunoaşte valoarea, de aceea este necesară intervenţia giuvaiergiului care să-l şlefuiască şi să-l modeleze pentru a-i scoate în evidenţă calităţile”.

*

Am urcat în tramvaiul 104 şi am plecat spre gară...

Sub imperiul celor povestite de Lia, în minte mi-a venit o întâmplare de la un restaurant din Piaţa Ovidiu, unde mă aflam cu un prieten, într-o seară. Pe trotuar se adunaseră un grup de prostituate care ieşiseră dintr-un separeu al localului. Pentru mine a fost ceva deosebit. Parcă era o bandă de maimuţe indecente, în călduri, gurmade, gălăgioase şi vicioase, pedeasupra. Ieşiseră la agăţat bărbaţi, trăgând de mâneci bărbaţii aflaţi pe trotuar. Nu ştiu dacă toate erau în călduri ca nişte veritabile căpriţe, poate era de vină alcoolul băut în separeu, poate interesul material, cert este că sunt prezente la ore din zi şi din noapte, fără sentimente sau alte beneficii ale simţurilor.

Trecând într-o zi prin faţa hotelului „Sport”, am văzut două prostituate nervoase, care se manifestau zgomotos. Le-am privit de la o oarecare distanţă.

Parcă erau nişte biete lampadare, cu chipul vopsit şi ochii rimelaţi, fuste scurte, ciorapi negri-plasă, proptiţi pe nişte pantofi cu tocuri foarte înalte; ambele aveau peruci blonde peste ţestele lor, care le dădeau iluzia frumuseţii.

Una avea sânii plini care i se revărsau din bluza prea decoltată şi prea scurtă pentru a-i acoperi ombilicul de

care atârna un belciug de culoare argintie.

Avea o figură asemănătoare fetelor ce pozează prin reviste Playboi şi din ochi îi ieşeau flăcări, iar buzele îi fremătau de dorinţă, semn că are nevoie de bărbat şi, mai ales, de bani. Viaţa lor seamănă cu mersul pe bicicletă, dacă te opreşti din pedalat, îţi pierzi echilibrul şi cazi. Cealaltă face semn la maşinile ce trec pe stradă şi îşi ridică fusta, arătându-şi coapsele pline, dar pentru că niciun şofer nu opreşte, începe să strige tare la ei, proferând tot felul de măscări.

Dinspre restaurantul „Zorile" se apropie o altă prostituată coafată şi machiată grosolan, care mă studiază profesional şi-mi zâmbeşte. Cred că nu era în vârstă, dar faţa îi era puţin încreţită, probabil datorită vieţii pe care o duce. Deşi părea încălzită pentru rut, n-a îndrăznit să mă abordeze. A trecut mai departe şi s-a alăturat celorlalte două. Mi-am continuat drumul, zicând în gândul meu: „Ce să le faci? Sunt şi ele fete pentru distracţia bărbaţilor, nişte obiecte sexuale".

Într-o parte, două dintre ele se certau pentru că puseseră ochii pe un bărbat în acelaşi timp.

— E al meu, zicea una dintre ele.

— Ba e al meu, că e genul care-mi place mie! zice cealaltă, pornind spre cel ales.

Prima a tras-o de mânecă, a întors-o spre ea şi i-a zis:

— Tu vorbeşti, fă? Păi, pe tine nu te satisface niciun regiment de militari. Eşti meschină de felul tău, chiar şi atunci când faci dragoste, tot interese meschine şi intrigi ai în cap.

— Bine că tu eşti mai brează, de-aia nu te mai vor bărbaţii pe tine că eşti frigidă, eşti mai rece ca gheaţa, în partea aia ruşinoasă. Numai gura e de tine!

— Adică, vrei să spui că tu eşti caldă acolo? Să-ţi fie ruşine obrazului!

Asemenea discuţii de mahala se produc când se ceartă. Nici cu bărbaţii nu evită unele dintre ele, discuţiile colorate. Am văzut o prostituată cam în vârstă de 30 de ani, cu părul vopsit blond şi o rochie scurtă, mai sus de

genunchi cu două palme, dar cu un decolteu destul de generos, fără desuuri, dar cu toc înalt la sandale, care insista să obţină acordul unui bărbat pentru o partidă de sex:

— Ce zici, îţi place parfumul meu?

— Da, miroase frumos – răspunde bărbatul.

— În schimb tu miroşi a transpiraţie ca un cal.

— N-am ce să-ţi fac, e parfumul meu specific, că eu muncesc pe şantier. Dacă vrei să te… numai cu un bărbat parfumat, caută-l în altă parte, poate îl găseşti şi cu cap de inginer.

— Hai, nu te supăra! Să ştii că mie îmi plac bărbaţii tari, virili şi cu bani. Pe cei feminizaţi îi detest.

— Dacă te mulţumeşti numai cu primele două, sunt al tău.

— Vom vedea. Hai să mergem! a spus ea, luându-l de mână şi dispărând după colţ.

Nu ştiu unde au fost, poate la un hotel, în boscheţi sau în vreun gang, dar s-au întors repede. La despărţire ea a strigat în urma lui:

— Hei, când te mai văd?

— Poate sâmbăta viitoare, tot aici, dar nu sunt sigur.

Prostituata a plecat după altul. De celălalt, care mai rămăsese în faţa localului, s-a apropiat un altul, care se vedea că îl cunoştea şi i-a reproşat:

— Ce vrea aia de la tine?

— Parcă tu nu ştii ce vrea.

— De ce te duci tu la curve, mă?

— Pentru că sunt femeile cu care poţi face sex cât vrei, fără să fie nevoie să te căsătoreşti cu ele.

— Dar te ştiam însurat. Nu e mai bună soţia?

— Am fost, dar am divorţat. De când sunt singur, am mai adus câte una acasă la mine, dar m-am lecuit pentru toată viaţa.

— Ai luat vreo ţeapă? De ce a trebuit să te lecuieşti?

— Da, m-a păcălit una, mi-a furat din casă banii şi unele obiecte mai de valoare. Ştii că eu lucrez în port şi ies pe la poarta 3. Când am ieşit de acolo, m-am pomenit cu ea

în faţa mea şi mi-a zis:

— De ce mă ocoleşti mereu şi te duci la Maria-grasa? Cu mine nu poţi să faci ce faci cu ea? Ea are 30 de ani, iar eu am doar 22. Ce zici de asta? Fac mai bine ca ea.

— Nu te cred! i-am spus eu.

— Pune-mă la încercare!

M-am îndârjit şi am luat-o acasă la mine. Cum am ajuns cu ea în cameră, am vrut s-o duc în pat, dar ea a cerut să meargă, mai întâi, la baie, de unde s-a întors goală şi s-a aruncat peste mine în pat. După ce am desăvârşit „opera”, ea m-a întrebat:

— Ce zici, a fost bine?

— Da, a fost, i-am răspuns eu.

— De astăzi să nu te mai duci la Maria! Caută-mă!

— Nu te-am luat în seamă de teamă că vrei să mă însor cu tine, iar mie îmi ajunge o experienţă.

— Căsătorie? Nu e cazul, putem „lupta” împreună şi fără acte, dacă ţi-a plăcut.

…După ce a plecat ea am descoperit furtul. De atunci o tot caut şi sper s-o găsesc şi s-o învăţ minte.

— Măi, dar tu te-ai uitat bine la aia cu care ai fost mai adineauri? îl chestionează prietenul său.

— E prostituată, ce era să văd la ea?

— Are un corp de androgină, cu trup uscat şi tare, sânii mici şi fesele bogate şi puternice şi cu o musculatură asemenea gimnastelor care câştigă concursurile internaţionale.

— Păi, tocmai astea îmi plac mie, nu grasele.

— Da, măi, dar o astfel de femeie ajunge să nu-şi mai perceapă orificiile, fiind preocupată doar de contabilizarea penisurilor care i se oferă şi de tăria lor.

— Asta cred că a fost satisfăcută, pentru că s-a mulţumit doar cu 100.000 lei. Ai auzit ce spunea: „Când te mai văd?”

Capitolul XI

Lia revine la iubirea ei dintâi

Timp de aproape doi ani de zile n-am mai văzut-o pe Lia, dar în septembrie 1999, trecând prin parcul de lângă

prefectură pentru a merge la Casa Armatei, am văzut-o ieşind de la Primăria Municipală cu nişte hârtii în mână, pe care se căznea să le împăturească pentru a le pune în geantă.

— Bună ziua, domnişoara Lia! am salutat-o eu.

— Bună ziua, domnule! M-am măritat, nu mai sunt domnişoară, a spus ea râzând. Am şi un băieţel de şase luni.

— Felicitări! Te grăbeşti? Putem discuta puţin? am insistat eu.

— Putem, deoarece am timp berechet, sunt în concediu de maternitate şi mă ocup de copil şi de gospodărie.

Ne-am aşezat pe o bancă în parc şi Lia a început să povestească cu vervă. Fără îndoială, Lia evoluase mult de când n-o mai văzusem. Fetiţa de ieri, venită de la ţară, trăind în mediul urban, se transformase atât comportamental, dar şi fizic devenind o femeie tulburătoare şi înţeleaptă, cu un trup plinuţ şi mlădios şi părul ei auriu şi buclat, ca o chemare la dragoste.

— În ce an aţi fost dumneavoastră acasă la mine?

— În toamna anului 1997 – i-am răspuns.

— Prin luna decembrie în acel an, m-am înscris la un curs de dactilografie la un birou de pe strada Ştefan cel Mare, apoi, în primăvara următoare, am urmat un curs de calculatoare la Casa de cultură a Sindicatelor.

Cu cele două certificate obţinute, pe baza unui anunţ din ziar, m-am prezentat la o firmă din port, situată în zona de depozitare a fierului vechi pentru export, iar de atunci sunt angajata firmei, unde sper să mă întorc după ce termin concediul de maternitate, că este un colectiv foarte bun, în care mă simt bine.

— Cine este fericitul soţ?

— Cine altul decât Vasile Cânciu, fostul meu prieten din sat, care mi-a amărât sufletul doi ani şi jumătate. E o poveste mai lungă. Aveţi vreme s-o ascultaţi?

— Dă-i drumul! am spus râzând.

— Anul trecut, prin luna martie, m-a vizitat sora mea,

Emilia, care a stat la mine vreo săptămână. Din vorbă în vorbă, ea mi-a spus că Vasile se află în spitalul municipal Constanţa, unde a făcut o operaţie grea. Nu m-am putut abţine şi într-o zi am luat-o pe Emilia şi i-am făcut o vizită în spital. Vasile a fost surprins de vizita noastră, nu se aştepta la acest gest din partea mea, după cele întâmplate în sat cu ani în urmă. Fusese operat de ulcer duodenal şi mai avea de stat în spital.

După ce a plecat Emilia acasă, eu l-am mai vizitat singură încă o dată, când urma să fie externat şi să plece acasă, de unde să vină periodic la control în spital, deoarece avusese o infecţie şi nu i se închidea rana.

I-am propus să locuiască la mine pe perioada în care trebuia să se prezinte la control şi tratament:

— Din sat nu te poţi deplasa uşor de fiecare dată la spitalul din Constanţa pentru control, tratament şi schimbarea pansamentelor, aşa că poţi locui la mine acasă până te declară vindecat complet.

— Faci tu asta pentru mine? l-am auzit spunând.

— Ei, câte am făcut eu pentru tine, dar ai uitat. Hai să mergem şi vom vedea ce va fi!

Am urcat într-un taxi şi l-am dus acasă. Locuiam tot în acea garsonieră pe care o ştiţi. I-am aşternut patul, apoi i-am arătat unde este baia şi bucătăria, ca să se poată descurca în lipsa mea, cât timp sunt la serviciu, unde plecam dis de dimineaţă şi îl lăsam dormind.

Înainte de a ieşi din casă, îl priveam câteva clipe cum dormea ca un copil, cu respiraţia ritmică, căruia nimic nu-i tulbura somnul. îi lăsam mâncarea pe masa din bucătărie, iar seara mâneam împreună, după care discutam amândoi în linişte şi totală înţelegere. Aceste discuţii au avut darul de a risipi nesiguranţa din sufletele noastre, apropiindu-ne tot mai mult, parcă eram doi oameni care trăiesc sub acelaşi acoperiş de când este lumea. Ne mai lipseau doar scenele de duioşie, de tandreţe şi acel romantism specific îndrăgostiţilor.

Într-o zi m-am întors acasă la prânz. Vasile mă aştepta îmbrăcat pentru drum, iar în hol, aproape de uşa

de la intrare, era sacoşa lui rezemată de perete. îl văzusesem de departe cum şedea la fereastră şi privea de-a lungul aleii.

— Ce faci? De ce eşti îmbrăcat? L-a întrebat.

— Te aşteptam să-ţi spun că plec acasă. Azi am fost la spital şi mi-au scos copcile de la operaţie. Doctorul mi-a spus că sunt vindecat, dar şase luni de zile să nu fac eforturi mari. Ne mai fiind nevoie să merg la spital, m-am gândit să mă întorc în sat. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine!

— Văd că ţi-ai pregătit şi sacoşa.

— Da. Mă obişnuisem cu tine şi n-aş mai pleca, dar nu ştiu dacă tu eşti de acord, dacă mă vrei?!

— Are vreo importanţă ce vreau eu?

— Are foarte mare importanţă. Dacă tu vrei să fii soţia mea, sunt dispus să rămân cu tine pentru totdeauna şi să repar răul pe care ţi l-am pricinuit acum doi ani.

— Păi, cum rămâne cu originea mea? Nu te mai deranjează că sunt orfană de părinţi şi că singurele mele rude sunt mătuşa Dora şi copiii ei?

— Lasă asta acum. Am greşit atunci şi te rog să mă ierţi! Vrei să-mi fii soţie? a repetat el.

— Până când? am continuat eu să-l sâcâi, văzând că se tot foia pe scaun.

— Pentru toată viaţa! a venit prompt răspunsul lui.

Mă privea pe sub sprâncene, aşteptând să audă răspunsul meu şi pe chip i se citea nesiguranţa.

— Am văzut că porţi fotografia mea în medalionul cu lănţişor. E aceea pe care ţi-am trimis-o din cătănie.

— A fost talismanul meu de când am plecat din sat. Dar de unde ştii că o port la mine?

— Într-o zi ai uitat lănţişorul pe policioara de la baie, iar când m-am spălat, am dat peste el, am desfăcut capacul medalionului şi am văzut-o. Gestul tău m-a impresionat foarte mult, gândindu-mă că nu m-ai uitat. Să ştii că m-am ruşinat pentru purtarea mea faţă de tine atunci, în sat, deşi tu nu meritai aşa ceva.

Nu i-am răspuns, iar el a rămas cu capul plecat şi n-a

mai scos un cuvânt. Deodată a ridicat privirile spre mine şi m-a întrebat cu glas duios:

— Spune, vrei să fii soţia mea?

— Dacă spun „Da”, mă duci înapoi în sat?

— Acolo nu te mai duc, mă mut şi eu aici, cu tine, dacă eşti de acord. Vreau să-mi caut serviciu şi să lucrez aici, în oraş. Mă bate gândul să mă îngălez la o firmă de taximetrie.

— Îţi trebuie permis de conducere pentru asta.

— Am permis. L-am obţinut în perioada stagiului militar unde am şi condus maşini.

— Ce vor spune părinţii tăi despre căsătorie, serviciu?

— Ce să spună? De această dată eu voi hotărî ce vreau să fac cu viaţa mea. Din această cauză vreau să merg în sat, să discut cu ei toate amănuntele. În sat şi aşa nu mai am ce face, toate merg pe dos.

Cu o teamă ascunsă în suflet, i-am răspuns că accept să fiu soţia lui, dacă îmi promite că se va purta blând cu mine şi nu va da ascultare bârfelor răutăcioase.

Teama cea mare era să nu afle despre preocupările mele deocheate dinainte de serviciu, că atunci totul s-ar fi dus de râpă, acesta ar fi fost sfârşitul.

Şedeam pe fotoliu cu mâinile în poală, fără să spun nimic, iar Vasile m-a întrebat ceva. Când am întors faţa spre el şi a văzut că îl priveam printr-o perdea de lacrimi, s-a ridicat, a venit lângă mine şi m-a sărutat, luându-mă în braţe.

— Nu mai plânge! mi-a şoptit el, scoţând batista din buzunar, cu care mi-a şters lacrimile.

Treptat m-am liniştit şi mă simţeam bine în braţele lui, parcă toate temerile adunate în cei doi ani de zile îmi dispăruseră ca prin farmec. Simţeam mâinile lui Vasile, care mă mângâiau, în vreme ce în ochii lui se reflectau speranţele sufletului, care împrăştiau raze de tandreţe şi duioşie. Mi-a spus plin de emoţie:

— Lia, te iubesc! Pentru mine tu eşti soarele care îmi dă căldură şi viaţă şi, de când sunt aici, cu fiecare zi sunt

tot mai îndrăgostit de tine.

Mă bucurau vorbele lui. Femeia iubită şi preţuită câştigă mult în frumuseţe şi în calităţile morale. Cel puţin eu recunosc că am un caracter hotărât şi impetuos, iar de când ieşisem din copilărie, fiind obligată să duc viaţa pe care am dus-o, pasiunile mele se manifestau cu înflăcărare, astfel că, după ce făceam sex, faţa mea rămânea îmbujorată la fel ca floarea de mac, acea care păstrează narcoticul.

Vasile mă săruta şi mă strângea în braţe, iar eu îmi lăsasem pe spate capul împovărat de dorinţă şi închideam ochii, simţindu-mi respiraţia grăbită şi am început să tremur şi să gem de plăcere. Din ochi mi-au scăpat două lacrimi, de bucurie de această dată. îl iubeam de copilă, iar el se întorcea acum la mine şi îi eram recunoscătoare pentru hotărârea lui, dorind să-l dezvinovăţesc, să-l iubesc şi să rămân alături de el.

Vasile şi-a amânat plecarea, iar noaptea am dormit împreună şi am făcut dragoste, retrăind, la alt nivel, clipele petrecute împreună atunci, în sat. Nu-mi venea să cred că se află în pat, lângă mine şi mă întrebam în gând: „Oare el este soţul meu?” Aveam atâta grijă de el să nu se forţeze pentru a nu-i plesni locul operaţiei.

A plecat în sat la ai lui, abia după trei zile şi a revenit în Constanţa peste o săptămână. În lipsa lui am găsit în cutia poştală o scrisoare de la Radu Condrea; iniţial am vrut s-o arunc la gunoi fără s-o citesc, dar a învins curiozitatea. Radu scria puţin: „Te-am căutat de două ori, de aceea ţi-am scris. Te rog să fii soţia mea, să vii şi să pui ordine în casă şi în viaţa mea. Răspunde-mi pe adresa: Ovidiu… etc”. Nu i-am ră – apuns niciodată, dar nici el n-a mai venit până când ne-am mutat de acolo.

Când s-a întors Vasile de la părinţii lui l-am întrebat cum a fost.

— Sunt de acord să ne căsătorim, dar nunta s-o facem abia în primăvară, acolo, în sat. Nu le-a căzut bine vestea că vreau să-mi iau serviciu în oraş, voiau să rămân cu ei în sat, ca să-i ajut. Până la urmă n-au avut ce face, au

fost şi ei de părere că la oraş pot s-o duc mai bine.

— Părerea mea este că nu ne putem permite să facem nuntă, putem face o masă la un restaurant, într-un cadru mai restrâns, la care să vină rudele noastre şi câţiva colegi de serviciu. Să evităm să facem cheltuieli mari care nu ar folosi la nimic.

În legătură cu discuţia pe care a avut-o Vasile cu părinţii lui, m-a minţit ca să nu mă supere. Abia peste un an de zile mi-a spus adevărul, care suna cam aşa:

— Sărut mâna, mamă! a spus Vasile.

— Bine ai venit, fiule! Te-ai vindecat?

— Da, însă nu am voie să fac eforturi timp de şase luni de zile.

După câteva zile Vasile le-a spus ce are de gând:

— Mamă, vreau să mă însor cu Lia Istrate, nepoata lui tanti Dora. Am trăit împreună şi ne iubim. Trebuia s-o fac de atunci şi să n-o las să plece la oraş.

— Cu venetica aia? Niciodată! i-a strigat mama lui, împurpurându-se la faţă. Am spus, niciodată! s-a răţoit ea la Vasile.

— Ba ne vom căsători, mamă, că o iubesc şi vreau să fie soţia mea.

— De ce nu te însori cu Săndica lui Voicu? O cunoaştem de copilă, îi ştim părinţii…

— Săndica nu e pentru mine şi n-o iubesc. O vreau pe Lia.

— Ei, să ştii că cu Lia nu te primesc în casa mea! a decretat mamă-sa furioasă.

— Nu-ţi face griji, că nu te vom deranja! Vom locui într-o cameră cu chirie în Constanţa, vom munci amândoi ca să strângem bani şi poate reuşim să ne cumpărăm o casă care să fie a noastră. Mâine plec la oraş şi am să vă anunţ ce am făcut.

A doua zi Vasile şi-a luat valiza cu obiectele lui de îmbrăcăminte şi cele de strictă necesitate şi s-a întors la Constanţa.

*

Vasile Cânciu s-a angajat la o firmă de taxi, iar eu am

continuat să lucrez în port. Cu banii pe care îi aveam eu strânşi, precum şi din salariile noastre, am reuşit ca în luna mai a anului următor să ne cumpărăm o casă modestă în cartierul Medeea, în zuna restaurantului „Doi cocoşi”, cu un teren de 250 m.

Eu am vrut să mai aşteptăm până când strângem banii pentru a cumpăra un apartament cu trei camere, la bloc, dar Vasile a ţinut neapărat să cumpărăm casă cu curte şi grădină. „Vreau să mă simt liber şi să am aer, nu vreau să trăiesc în cutiile alea de la bloc”, zicea el.

După ce am aranjat puţin casă, am depus la Oficiul de stare civilă actele în vederea căsătoriei, iar în ziua când s-a oficiat căsătoria, am mers cu toate rudele noastre şi ceilalţi invitaţi la biserica din cartier şi de acolo la restaurantul „Doi Cocoşi”, unde reţinusem mese pentru 40 de persoane, aşa-zisa nuntă s-a desfăşurat fără prea mult zgomot, după care ne-am întors la noi acasă cu părinţii lui Vasile, mama Dora şi Emilia.

— Vai, ce casă mică aveţi! s-a mirat soacra mea.

— Are trei camere, iar nouă ne ajunge, deocamdată, a replicat Vasile. Aici casele sunt foarte scumpe, iar noi atât am putut face. Mai târziu poate vom avea banii necesari şi vom cumpăra alta mai mare sau ne vom construi una nouă. E bine că avem cuibul nostru.

— Aşa este, fiule! intervine tatăl lui. Este suficientă pentru voi amândoi!

Apoi, cu vocea lui blândă a continuat:

— Nu vedeţi ce este în ţară? Totul merge anapoda şi cine ştie ce ne mai poate aduce viitorul. Este foarte bine că o aveţi şi pe asta.

În iunie am constatat că sunt însărcinată. I-am spus şi lui Vasile, iar acesta a explodat de bucurie, făcând să-mi dispară temerea pe care o aveam când îl vedeam tăcut şi reţinut, iar mie mi se părea că e ca o floare fără parfum şi mă îngrijoram, iar inima mea suferea.

Aşa mi se părea mie, dar Vasile era o fire sensibilă, doar eu credeam că sentimentele lui sunt ascunse şi va trebui să am răbdare până când vor reuşi să iasă singure

la lumină. Mi-a dovedit-o şi când i-am povestit că am fost la Tazlău şi ce am descoperit acolo. Cele spuse de mine l-au impresionat şi şi-a cerut din nou scuze pentru comportarea lui.

În zilele libere plecam amândoi în oraş şi hoinăream prin parcuri, pe la cinematograf sau pe malul mării, unde lui îi plăcea să stea minute întregi şi să privească apa fără margini.

Într-o zi, prin luna septembrie, când se închisese sezonul de plajă, am poposit amândoi sus, deasupra plajei Modern. Pe cer nu era niciun nor, iar întinderea de apă se vedea până la orizont, unde cerul se pierde în mare.

La început, suprafaţa mării era aproape ca oglinda pentru că nu adia niciun pic de vânt. În apropierea malului dinspre portul Tomis nişte pescăruşi treceau în zbor planat, apoi plonjau în apă după hrană, cu ţipete stridente.

Şedeam pe o bancă de lemn, iar eu îmi culcasem capul pe pieptul lui Vasile, privind spre mare numai cu un ochi, spre grandiosul spectacol pe care îl oferea peisajul marin.

— Vrei să coborâm lângă apă? mă întreabă Vasile.

— Dar apa este rece, ce să facem acolo?

— Doar nu intrăm să ne scăldăm în apă. Vreau să o privim mai de aproape, insistă el.

Am coborât pe nisipul auriu de pe plajă şi ne-am plimbat mai multe minute aproape de apă. La un moment dat, Vasile şi-a scos pantofii şi a intrat în apa subţire de la mal, iar valurile abia perceptibile îi spălau picioarele, se întindeau pe nisip, apoi se retrăgeau spre larg.

— Vino şi tu! mă cheamă Vasile.

— Nu vin, că este prea rece pentru mine. Hai să ne întoarcem acasă!

Am pornit amândoi pe scările care duceau la mal, pe strada Mircea. Eram fericită alături de bărbatul meu şi aveam o fantastică poftă de viaţă, iar sângele îl simţeam cum îmi alerga în vene. Ajunşi sus pe mal, am scos un oftat, apoi am spus:

— Astăzi sunt atât de fericită! Aş vrea ca toţi cei pe

care îi iubesc să se simtă la fel ca mine.

— La fel mă simt şi eu, a spus Vasile strângându-mă în braţe, cu tandreţe. Hai să mai stăm puţin pe bancă! Nu-mi vine să plec, a adăugat el, privind pe cer. Văd că soarele pripeşte (dogoreşte) destul de tare, semn că va ploua curând. Ia priveşte la orizont! Vezi ce nori se ridică dinspre răsărit?

— Da, am răspuns eu. Se târăsc ca o ceaţă amorfă, mânaţi, parcă, de o briză uşoară.

— Dacă începe şi vântul, sigur va ploua. Vântul aduce întotdeauna ploaie. Priveşte cum cresc valurile în larg, iar când ajung aproape de mal se târăsc viclene şi albe de spumă, întocmai ca rădăcina părului de pe capul unei femei în vârstă, care a uitat să se mai revopsească pentru a evita diferenţa culorilor. De ce râzi? m-a întrebat, privindu-mă dintr-o parte.

— Păi, nu ştiam că tu te ocupi de vopsitul podoabei capilare.

— Ei, aşa se spune, iar eu aşa văd spuma din crestele valurilor. Dar chestia cu vopsitul părului nu e adevărată?

— Aşa o fi, dacă spui tu.

— Ce zici dacă ne oprim puţin la restaurantul „Zorile”?

— Da, dacă îţi face plăcere, am răspuns eu.

Ne-am aşezat la o masă de lângă uşă, Vasile a băut bere, iar eu un suc de ananas, apoi ne-am întors acasă. Eu am intrat în bucătărie, am pregătit repede ceva de mâncare şi am venit cu tava în cameră.

— Hai să mâncăm! i-am spus, punând tava pe masă.

— Mai întâi îţi propun să face, o „haltă”, apoi mai vedem.

N-am avut ce face. Vasile nu s-a atins de mâncare până când n-am făcut dragoste cu el, înlăţuindu-ne violent pe patul moale.

— Ei, cum a fost? a întrebat Vasile.

— Excelent, dar m-ai cam obosit, mi-am pierdut tot suflul.

— Lasă, că îţi face bine.

Devenise atât de bun şi de delicat cu mine şi de câte ori avea ocazia îmi mângâia pântecele şi făcea glume ge seama rotunjimii lui, făcând risipă de gingăşie şi de atenţie. În ultima vreme devenise exagerat de comunicativ, îmi spunea tot ce gândea şi ce făcea, iar mie îmi plăcea, eram copleşită şi mă simţeam ca un copac înmugurit sub razele soarelui, mângâiat de suflarea magică a primăverii. Nu-mi mai doream decât armonie şi să aşteptăm venirea pe lume a copilului nostru, alungând amintirile trecutului care mă umpluse de amărăciune.

Când mai aveam câteva săptămâni până la naştere, mi-am luat concediul prenatal. Atunci m-am pomenit cu mama

Dora, care venise în Constanţa pentru nişte târguieli, dar dorise şi să mă vadă. M-am bucurat mult de vizita ei. M-a privit râzând, m-a sărutat şi mi-a zis:

— Eu credeam că deja ai născut, fata mea. Nu ştiam că eşti însărcinată, am aflat săptămâna trecută de la mama lui Vasile. De ce nu ne-ai scris, ca să ştim şi noi?

— N-am crezut că sarcina mea e motiv de laudă.

— Cât mai ai până la „soroc”? m-a întrebat ea.

— Câteva săptămâni. Îmi e puţin teamă de clipa aceea.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, mamă! Toate femeile nasc copii şi nu mor. Se chinuie puţin, că aşa e lăsat de la Dumnezeu. Copiii sunt buni într-o familie. Ei au darul de a-i uni şi mai mult pe părinţii lor. Văd că ţi s-au rotunjit bine sânii. Asta făgăduieşte un izvor bogat de lapte pentru guriţa micuţului care se va naşte. Să-l hrăneşti numai cu lapte de la sân ca să iasă un copil sănătos şi deştept!

După plecarea mamei Dora, şedeam tot singură în casă, pentru că Vasile era aproape toată ziua la slujbă. Nu prea mai puteam face treabă prin casă, oboseam repede şi mă aşezam pe un fotoliu sau mă întindeam pe pat, unde îmi depănam în gând firul vieţii trăite.

Toate amintirile vechi mă întristau şi nu reuşeam să scap de acel trecut pe care l-aş fi vrut uitat definitiv.

Pe la sfârşitul lunii februarie, într-o noapte, m-am

simţit rău şi l-am rugat pe Vasile să mă ducă la spital. El a dat telefon la un coleg de serviciu, care ne-a transportat cu maşina la maternitate, iar Vasile a rămas cu mine până când am născut, chinuindu-se pe holul din faţa sălii de naşteri. Noaptea a fost foarte grea şi pentru mine, m-am zvârcolit în dureri cumplite, travaluil a fost dificil şi l-am tot strigat pe medic şi pe asistente, care m-au ajutat să trec peste durerile chinuitoare.

— Hai, încă o dată! Respiră adânc! Aşa, foarte bine! Rezistă! împinge tare acum că i se vede capul! Aşa!

Când ţipam de durere, medicul-mamoş care m-a asistat mă certă:

— Taci din gură! Abia acum vei pricepe că o viaţă şi un destin nou nu ştiu să vină pe lume decât cu alai, cu dureri, cu vaiete şi tânguiri. Inspiră adânc şi împinge tare, acum! Aşa!

Asistenta moaşă şedea la capul meu şi mă ştergea de sudoare cu un prosop pe faţă, pe gât şi pe frunte.

Deodată am simţit o uşurare. Copilul ieşise, iar moaşa îi tăia cordonul ombilical, pe care l-a legat, după care l-a şters şi l-a înfăşat, ducându-l în rezerva noilor născuţi.

Înainte de a ieşi cu el a spus: „Ai un băiat de 3, 150 kg!” Acelaşi lucru i i-a spus şi lui Vasile, când a trecut pe lângă el. Am fost dusă într-o rezervă, iar peste vreo două ore, mi-au adus copilul să-l alăptez. Parcă o văd pe moaşă, o femeie în vârstă, încercată de viaţă, care-mi zâmbea de sub boneta ei albă scrobită, în timp ce îmi aducea un ghemotoc de came drăgălaş, cu faţa roşie, care plângea şi bătea aerul cu mânuţele lui. Era gata să leşin de bucurie. În timp ce copilul sugea şi gemea uşor în braţele mele vlăguite de efort, încercam să mă obişnuiesc cu noutatea de necrezut, adică cu faptul că din carnea mea se desprinsese o altă carne, se născuse o altă viaţă, ceea ce mă ducea la concluzia că „eu creasem lumea”.

Îl priveam cu duioşie şi mă gândeam: „De m-ar vedea mama!”, dar ea era moartă şi nu o putea face.

A intrat în încăpere şi Vasile. Amândoi eram plini de

fericire că aveam un băiat frumos, sănătos, ceva ce nu mai trăisem niciodată. Lumea se scălda într-o nouă lumină pentru noi, o lumină care ieşise din interiorul tuturor lucrurilor, făcându-ne să explodăm de bucurie.

Eram atât de obosită, că abia am putut murmura către

Vasile:

— Să ai grijă la Oficiul de stare civilă, să-l declari cu numele Daniel! Azi e o zi importantă din viaţa mea.

— Aşa voi face! m-a încredinţat Vasile, aplecându-se să mă sărute. Pe faţa lui poposise un zâmbet larg de fericire, ca soarele de vară.

Acum Daniel este mare, are aproape şapte luni de viaţă, e sănătos şi cuminte, mănâncă şi doarme toată ziua, încât îmi pot face toate treburile din casă cu el. L-am lăsat cu sora mea, Emilia, care este la noi de vreo două zile.

— Cu soţul cum te înţelegi? am întrebat-o.

— Foarte bine. Mă ajută la toate treburile din gospodărie, în care am adunat şi noi tot ce am putut. Lucrăm amândoi şi în grădina de zarzavat. Nu-mi vine să cred că totul este adevărat. Într-o zi ne aflam amândoi în bucătărie şi am auzit cântecul răguşit al unui cocoşel, care îşi anunţa prezenţa în curte, printre găini, într-un mod atât de caraghios. A urmat apoi o zarvă mare şi lătratul precipitat al câinelui. Am privit pe fereastră şi am observat cum Azorică neastâmpărat fugărea găinile pe bătătură.

— Cred că ar trebui să-l ţinem legat şi să-l slobozim numai noaptea – a intervenit Vasile, care ştia ce spune. Numai aşa poate deveni un câine rău.

— De ce să stea legat? l-am întrebat eu. Azorică este un câine blând şi jucăuş şi nu face rău nimănui.

— Tocmai asta nu e bine, insistă Vasile. Azorică este câine de curte şi trebuie să fie rău, nu e potaie de apartament, care se ataşează uşor şi doarme în pat cu stăpâna. El trebuie să păzească ograda şi casă, nu să se gudure la cei care intră în curte.

— Mergi cu mine în grădină să săpăm roşiile şi ardeii?

— Merg – a răspuns el, plecând spre magazie să ia uneltele.

Tot glumind amândoi, nici nu ştim când am terminat treaba. Afară era linişte, soarele ne încălzea cu razele lui, trezindu-ne în trupuri o fericire plină, liniştitoare.

— Hai să ne spălăm mâinile şi să mergem în casă! i-am propus eu. Mi s-a făcut foame, să mâncăm ceva.

Vasile a râs cu subînţeles, mai ales când a auzit de masă.

— Dar înainte de masă mai mergem „o haltă”?

— Vom vedea, după ce pleca A Emilia, i-am răspuns eu.

*

Îmi părea bine că are o familie, că a reuşir ceea ce îşi dorea atât de mult. M-am ridicat de pe bancă să-mi iau rămas bun de la ea. Am spus încet:

— Mă bucur mult pentru fericirea dumitale.

— Dacă aveţi timp şi bunăvoinţă, vă rog să treceţi odată pe la noi, pe acasă. Dar să ne anunţaţi din vreme, ca să fim acasă amândoi.

— Poate voi trece într-o zi. Până atunci vă doresc sănătate, fericire şi o viaţă liniştită, dumitale, soţului şi copilului!

— Vă mulţumesc!

PARTEA A III-A

Practici deviante

Capitolul XII Lesbienele

Lesbianismul este o deviere patologică, la fel ca şi homosexualitatea – susţin specialiştii în domeniu. Femeia lesbiană este aceea care practică erotismul împreună cu o altă femeie, prin mângâieri, sărutări, precum şi prin alte modalităţi care le satisfac plăcerile sexuale. Este un fel de femeie-bărbat, care iubeşte cu patimă, altfel decât în cuplurile obişnuite. Ea preferă o altă femeie cu care se potriveşte la mângâieri, atingeri şi la sentimente şi adesea nu mai doreşte să aibă raporturi sexuale cu bărbaţii. Asemenea femei se căsătoresc destul de rar, unele dintre ele ducând o viaţă erotică dublă, cu sau fără ştirea soţilor

lor.

O lesbiană mi-a povestit odată: „Mărturisesc că o lesbiană îmi oferă tandreţea de care am nevoie, pe care n-am aflat-o niciodată la un bărbat. În relaţiile noastre se întâmplă să avem şi femei rivale, dar reuşim să ne înţelegem până la urmă”.

Dacă două asemenea femei trăiesc şi gospodăresc împreună, ele sunt capabile să se înţeleagă şi îşi pot creşte împreună proprii lor copii sau adoptaţi.

Cunosc o familie de mai mulţi ani, al cărei fiu, Grigore, om de 35 de ani, profesor cu experienţă, s-a căsătorit târziu, orbit de dragostea pentru o tânără de numai 18 ani.

Într-o zi acesta m-a vizitat şi am discutat diferite probleme, după care l-am întrebat:

— Ce ţi s-a întâmplat, Grigore? Te văd abătut.

— Sunt necăjit. Am aflat că soţia mea este lesbiană şi de vreo două luni m-a părăsit.

— Cum s-a întâmplat?

— Of! îmi vine foarte greu să vă povestesc.

Face o pauză, suflă din greu, apoi începe:

— Dumneata n-o cunoşti. Este o fată foarte frumoasă, brunetă, focoasă, ochi verzi. Am cunoscut-o prin anul 1993, când încă nu împlinise 18 ani. Am „agăţat-o” pe b-dul Tomis, mai jos de galeriile de Artă Populară. Bănuiam încă de atunci că este prostituată, dar fascinat de frumuseţea ei, am hotărât să ne căsătorim, gândindu-mă că, dacă vom avea şi copii, se va linişti şi va ţine de familie.

Ne potriveam amândoi de minune în pat. Eu pufneam ca un taur înţepat de lance, iar Mariana (acesta îi e numele) îşi ondula trupul ca o şerpoaică şi mă privea plină de plăcere, râzând din toată fiinţa. Are un trup generos, în măsură să satisfacă orice bărbat tânăr, neîmblânzit ca un armăsar, dar şi pe bătrânul libidinos, care plăteşte preţul stabilit, iar când coboară din pat suflă întocmai ca un cazan sub presiune.

Când facem dragoste, scârţâie patul sub rostogolirile ei excitate, iar strigătele ei de plăcere se auzeau departe,

odată cu explozia dorinţei de fiecare clipă din trupul acesteia.

— Văd că te pricepi să povesteşti. Dă-i drumul, fără reţineri!

— Îmi este ruşine, spune el, privindu-şi pantofii.

— Mă cunoşti de atâţia ani, nu trebuie să te jenezi. Hai!

— Mariana e o mare desfanată, dar în relaţiile sexuale este nemaipomenită, are o îndemânare de parcă ar deţine o preştiinţă emoţională şi ştie că o iubesc şi îmi place mult trupul ei. E în stare să înghită de viu un bărbat, apoi să-i scuipe rămăşiţele.

— Dacă tot v-aţi căsătorit, tandreţea şi iubirea sunt manifestări necesare cuplului.

— Da, dar ei îi plac mai mult femeile, cu care cred că se descurcă şi mai bine, datorită faptului că ele îşi cunosc toate fibrele trupului şi se comportă între ele ca nişte copii naivi.

Mariana a ajuns prostituată – am aflat mai târziu – pentru că la început nu se simţea satisfăcută de un singur bărbat. Pe parcurs, în această „meserie” ea a reuşit să cunoască cele mai rafinate şi cele mai teribile plăceri, iar pentru a le avea, îşi oferea braţul oricărui bărbat care îşi depunea candidatura, fără a alege, obişnuind să rămână cu el toată noaptea, dărundui-se cu o frenezie nebună, care-l făcea pe partener să creadă că e vorba de iubire. Dar Mariana nu-l mai cunoştea a doua zi, ca şi când acel bărbat n-ar fi existat niciodată.

Multe din faptele ei le-am aflat eu mai târziu, după ce am discutat cu prietenele ei, care mi-au caracterizat-o ca fiind lipsită de maniere, slobodă la gură şi nesătulă, iar bărbaţii o curtau pentru că era foarte frumoasă.

S-a apucat de prostituţie la vârsta de 17 ani, dar peste tot spunea că are 18 ani, de teamă să nu fie considerată minoră. Când simţea că un bărbat o place mult, se străduia şi reuşea de multe ori, să-l facă „să-i simtă frâul”, după care îi frângea inima cu comportarea ei, făcându-l gelos.

Nu-l lăsa să-şi ia nasul la purtare faţă de ea; era de ajuns ca să ridice glasul, pentru ca el să tacă subjugat, ca un câine care, când este ameninţat, o ia la fugă chelălăind jalnic şi cu coada între picioare.

Marianei îi place să domine bărbaţii şi căpătase experienţa să-i comande pe cei biruiţi de farmecele ei, dar după ce îi storcea de vlagă, îi abandona ca pe nişte zdrenţe nefolositoare. Era cunoscută ca fiind femeia fatală, născută să calce în picioare pe acei bărbaţi care nu puteau scăpa de fascinaţia ei, după care îi transforma în docile instrumente ale voinţei sale, târându-i în prăpastie unde-i abandona.

Bărbaţii care au avut experienţe sexuale cu ea povesteau că în pat era ca o furtună violentă, ca o căţea în călduri sau ca o iapă nărăvaşă de curse, aşteptând semnalul de alergare la start.

După terminarea actului sexual se liniştea ca o apă molcomă în curgerea ei lină, devenea tandră, surprinzând cu comportarea ei.

— Atunci, de ce te-ai căsătorit cu ea ştiind toate acestea?

— La început n-am ştiut nimic, mai târziu am aflat totul.

— Înseamnă că te-ai îndrăgostit de ea şi ai procedat orbeşte, fără să te informezi în legătură cu ea. Dar cine poate rezista iubirii când două inimi cântă la unison cântecul sacrei căsătorii? am spus eu în glumă. În astfel de situaţii, lucrurile pot fi percepute fără cuvinte, doar cu cel de-al şaselea simţ – cine îl are. Situaţia diferă de la cazul când un om se ataşează de alt om şi nu-l mai părăseşte de teamă să nu moară singur şi acceptă să ducă alături de acela o viaţă anostă, târâş-grăpiş, suferind chinurile iadului, mai rău ca un câine lepros care îşi alteaptă sfârşitul. Dar tu eşti tânăr şi n-ar trebui să te complaci în acea situaţie!

— Nu ştiu ce să mai fac, spune Grigore, oftând profund.

— Cum ai aflat că Mariana e lesbiană?

— Abia anul trecut am aflat adevărul. Am fost cu ea la restaurantul „Ferdinand”, împreună cu o familie. Doamna era prietenă cu Mariana. Din vorbă în vorbă, acolo am aflat că bărbatul nu era soţul doamnei Sica, ci amantul ei.

În timp cât am mâncat câte o friptură şi am băut un pahar de vin, am văzut că cele două îşi tot făceau semne discrete pe sub masă şi din ochi, după care s-au scuzat şi au plecat la toaletă din local, unde au întârziat destul de mult. Atunci mi s-a părut ceva suspect, dar n-am dat importanţă, întâmplarea a făcut să mă întâlnesc într-o zi cu doamna Sica, iar la insistenţele mele, aceasta a recunoscut:

— Eu cu Mariana suntem partenere de mai mult timp şi ne simţim bine împreună. De obicei ne întâlnim la baia populară sau la mine acasă, când sunt singură şi putem face amor în deplină siguranţă. În ultima vreme Mariana se mai întâlneşte şi cu alte femei, iar asta mă face geloasă.

— De ce se întâmplă această anomalie? am întrebat-o eu. Ce simţiţi două femei? De ce nu vă folosiţi de bărbaţi?

— E greu să-ţi explic. De exemplu, eu nu mai pot trăi cu soţul meu. Când ne-am căsătorit, în noaptea nunţii, eu n-am simţit nimic deosebit după actul sexual cu el, despre care lumea îşi face atâtea idei, dure sau neplăcute, mie mi-a lăsat un gust amar şi cu timpul am devenit indiferentă, aflând că dragostea atât de trâmbiţată de unii nu este decât, cel mult, un pretext. Cu Dorin, cel cu care m-ai văzut la restaurant, ies pentru bani şi aşa mai văd şi eu lumea, iar de bani are nevoie orice femeie.

— Dar cum vă distraţi voi amândouă? Am întrebat-o.

— Păi, cam aşa: ne dezbrăcăm complet şi începem să ne mângâiem cu buzele şi cu limbile peste tot, pe gură, pe gât, pe sâni, abdomen, coborâm la organele genitale, apoi mai jos pe picioare, până la tălpi, până când avem senzaţia că plutim; intrăm apoi sub duş împreună, unde continuăm altfel. De-ai vedea-o pe Mariana cum ţipă şi tremură din tot trupul, repetând: „Of! Nu mai pot! Mă înnebuneşti de tot! Aşa, aşa! Ce bine e! Cât de pricepută eşti, Sica!” şi

cum mă pupă peste tot.

— Poţi să faci şi cu mine ce faci cu Mariana? am întrebat-o.

— Nu pot, pentru că tu eşti bărbat şi e altceva. Mariana este pătimaşă şi ştie să guste plăcerea. Când suntem cu altele în grup, ni se alătură şi un tânăr.

— El ce face cu voi?

— Cu noi nu face nimic, dar el agaţă fetele care îi plac, face sex cu ele, apoi ni le lasă în grijă să le învăţăm „meseria de lesbiene".

...Fiind vorba de soţia mea şi nu de o altă femeie, m-am despărţit de Sica cu sufletul plin de durere. Deci, Mariana este lesbiană, îi plac femeile mai mult decât îi place de mine. Durerea era mare şi mă doborâse, deoarece eu o iubesc, iar ea îşi face nestânjenită plăcerile cu alte femei. Faptele ei mi se păreau o oroare condamnabilă, deşi pentru lesbiene este o senzaţie aţâţătoare, „Poate este singura modalitate pentru ea să-şi astâmpere sexualitatea plină de patos" mi-am zis eu.

Cum s-o mai sărut, când ştiu că se sărută senzual în cadrul erotismului lor? Am senzaţia că sărut gura însângerată a unui leu care tocmai şi-a terminat ospăţul. Mi-am adus aminte de ce uneori Mariana se lega la cap cu un prosop care-i ţinea strânsă fruntea. Era protestul trupului ei când eu îi spuneam să ne împreunăm.

Da, Mariana mi-a scăpat din mână, ca un peşte alunecos şi îşi face plăcerile în altă parte, făcându-mă să sufăr pentru că ea ducea o viaţă dublă, în timp ce eu mă luptam cu suferinţele mele. Viaţa ei se baza pe minciună, constituind un fragment dintr-o altă lume, blestemată ca o viziune de infern, străină mie până atunci.

Când am ajuns acasă am avut o discuţie cu ea. A recunoscut totul cu detaşare, râzând ca de un fapt banal.

Am tras concluzia că situaţia e gravă şi iremediabilă.

— Ce părere ai, să mai rămânem împreună? i-am zis.

— Cum vrei tu. Eu cred că putem rămâne, dacă fiecare dintre noi înţelege să fie liber în comportarea lui, iar în familie să respectăm convenienţele.

— Bine, dar ştiind toate acestea, de ce nu divorţezi? l-am întrebat eu (autorul).

— Am considerat că ar fi bine să mai aştept, poate reuşesc s-o recuperez. Este soţia mea şi o iubesc.

— Află de la mine că Mariana nu va renunţa la o astfel de plăcere, iar tu vei suferi în continuare. Asemenea femei fac parte dintr-o rasă stranie, lovite de această boală patologică, de care nu prea au şanse să se salveze.

— Totuşi, eu mai sper în îndreptarea ei. Înainte de a apuca pe această cale greşită, am dus cu ea o viaţă fericită. Au fost nişte clipe atât de preţioase pentru mine, încât mă străduiam să nu las niciuna să-mi scape. Acum, deşi ştiu ce face, tot nu pot renunţa la ea. Ştiu că gustă plăceri diferite de cele pe care le-am trăit împreună, dovadă că eu nu mai sunt capabil să i le dăruiesc, de aceea ea caută o femeie, care o satisface altfel decât soţul ei legitim. Odată mi-a spus direct:

— Dă-mi orgasmul!

— Cum să fac asta? am întrebat-o buimăcit.

— Cum fac bărbaţii pricepuţi, care ştiu ofurile şi ahurile femeilor, precum şi faptul că ele îşi au leacul dintotdeauna în acelaşi loc al corpului femeii.

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Să-l cauţi, să-l găseşti şi să-l activezi! Mi-a răspuns ea, privindu-mă cu ochii ei deveniţi enormi în acele clipe şi având scânteieri, pe care nu suportam să-i privesc.

Ştia că o iubesc şi se obişnuise să mă ia de sus şi să mă tiranizeze, sigură de faptul că eu nu mă voi răzvrăti.

Când nu erau fardaţi, ochii ei semănau cu ai bărbaţilor, şi se transforma într-o fiinţă rece, la fel ca zăpada adusă din vârful munţilor. Căsătoria ei cu mine n-a fost decât un paravan pentru a putea zburda în libertate, statut ce se refuză fetelor. Mariana se dedase rafinamentului lesbienelor care îi calmau vremelnic temperamentul ei focos. Pe stradă n-o prea interesau bărbaţii, dar nu scăpa din vedere fetele tinere. Nu-i ziceam nimic, eram supus şi chiar mă intimida, fără să ştiu de ce.

Totul mi se părea o tortură cumplită, pe care, însă,

mi-o impusesem singur, fără să-mi dau seama. Ea mă atrăgea cu vraja ameţitoare a adâncului care-i hrănea paroxismul şi îmi devora forţele şi viaţa, lăsându-mă cu tristeţile şi visele mele înfrigurate. În piept era o furtună teribilă şi nu-mi puteam stăpâni lacrimile, hohotele de plâns şi chemările deznădăjduite: „Vino acasă, Mariana!”

Uneori se întorcea după nopţile de destrăbălare, aproape în zori, când eu eram obosit de aşteptare şi de nedormit.

Luni de zile mi-am înghiţit lacrimile, am suferit şi mi-am înăbuşit strigătele deznădăjduite ale inimii, văzând cum Mariana se îndepărta de mine. Agonia m-a slăbit, m-a transformat într-o zdreanţă, văzându-mi nefericirea care mă cuprindea şi pierzând iluziile iubirii de altă dată. Odată m-a văzut şi ea plângând, că nu mă mai puteam stăpâni şi m-a întrebat:

— Ce ai? De ce plângi?

— Plâng dragostea noastră. Văd că m-ai părăsit şi nu mai găsesc la tine nicio mângâiere, iar setea mea mă arde şi îmi aleargă în minte ca o nălucă. Opreşte-te şi întoarc-te acasă! Hai să fim iar ca la început!

Dar Mariana era stăpânită de vicii şi nu se mai putea întoarce.

— Nu mai pot fi ca la început, încearcă să înţelegi!

Grigore tace. E foarte amărât. Mă gândesc ce sfat să-i dau, dar el îşi reia firul povestirii:

— Odată mă plimbam cu ea prin parcul central, cel de la prefectură şi am observat că, de câte ori ne întâlneam cu grupuri de fete tinere, întorcea capul după ele, apoi se ferea să n-o văd eu. Pe una a chemat-o la ea şi i-a şoptit ceva, dar eu am auzit decât ultimele vorbe: Joi seara”.

Din fiecare faptă a ei desluşeam tot mai mult acea „Gomoră modernă”, care are ramificaţii ce vin de unde nici nu te aştepţi.

— Da. Se spune că lesbienele au un simţ special, se recunosc între ele înainte de a discuta şi a se cunoaşte oficial – am intervenit eu (autorul), iar după ce se

împerechează între ele, dragostea pe care au avut-o pentru bărbatul lor o transferă asupra partenerei erotice. Unele, însă, reuşesc să ducă o existenţă dublă, păstrându-şi cuplul.

— Îmi e ruşine s-o spun, dar sunt gelos pe Mariana, deşi m-a minţit, iar minciunile degradează iubirea.

— Gelozia e ceva normal pentru cel care iubeşte, dar află că gelozia este ca un demon care nu poate fi exorcizat, ea apare mereu, într-o formă nouă. După câte mi-ai spus, nu mai ai altă alternativă şi ar fi bine să te resemnezi şi să divorţezi, pentru a nu prelungi agonia.

— Da, cred şi eu că asta e soluţia, a răspuns Grigore cu o voce slabă şi cu sufletul obosit de atâta zbucium interior, mânie şi speranţe înşelate. S-a ridicat să plece. L-am condus până la uşă, iar la despărţire i-am mai amintit:

— Un bărbat ca tine nu merită să sufere şi să moară pentru o astfel de femeie, când sunt femei pe toate drumurile.

…Peste vreo două săptămâni am avut treabă în centrul oraşului şi am dat o tură la malul mării pentru a o privi de sus, cum fac de fiecare dată. Când m-am întors spre intersecţia dintre str. Mircea şi b-dul Ferdinand, m-am întâlnit cu Grigore, care era însoţit de o doamnă brunetă, semănând puţin la ten cu mulatrele, dar în rest foarte frumoasă din toate punctele de vedere. Am recunoscut-o pe Mariana, după cum mi-o descrisese Grigore.

— Bună ziua! m-a salutat Grigore, grăbindu-se să mi-o prezinte pe Mariana, fără a-mi mai lăsa răgaz să-i răspund la salut. V-o prezint pe Mariana, soţia mea.

Am crezut că s-au împăcat şi totul este în regulă, aşa încât mi-am declinat numele şi, aplecându-mă, i-am sărutat mâna doamnei, continuând s-o cercetez cu atenţie. Am rămas pe trotuar de vorbă cu ei câteva minute.

„Deci ea este prostituata focoasă, devoratoarea de bărbaţi, pregătită atât pentru prostituţie, lesbianism, cât şi pentru alte gingăşii subtile ale vieţii”, mi-am zis în gând.

În timp ce discutam liniştiţi, pe lângă noi a trecut o femeie destul de tânără, care i s-a adresat Marianei:

— Ciao, Mariana! Când ne vedem?

— Mâine seară la ora şase, a sosit prompt răspunsul ei.

Am privit-o şi pe chip i-a apărut o roşeaţă, poate din cauza prezenţei mele acolo, poate de emoţia pe care o aştepta ea de la prietena ei care o întrebase. Cu toate acestea se vedea că trupul şi cugetul ei fuseseră dresate – prin educaţie şi repetări – la un număr de prefăcătorii de bună cuviinţă, dar faţă de Grigore se purta fără milă, torturându-l la fiecare pas prin comportarea ei.

Mariana era frumoasă, poate de aceea o iubea Grigore şi ţinea atât de mult la legătura lor. Dacă eu aş fi fost în locul lui, o trimiteam pe Mariana la lesbienele ei, fără nicio remuşcare, atât de mult mă dezgustau faptele ei.

Dar Grigore, om cult, om stilat, nu reuşea să observe că în vreme ce el alerga după ea, încercând s-o reţină, ea se depărta tot mai mult de el. Nu-l puteam convinge s-o ignore, să nu dea pe ea nici doi bani, dar el o iubeşte şi îi plăteşte însutit favorurile, ruinându-şi viaţa pentru ea, făcând dintr-o târfă ordinară, un idol inaccesibil, în timp ce în oraş poate găsi destule fete blânde, cinstite şi iubitoare pentru a-şi întemeia oricând o familie onorabilă.

Peste vreo doi ani de zile am avut prilejul să mă conving de faptul că Mariana nu este singura femeie care nu poate suporta jugul căsniciei.

Capitolul XIII Petrecerea

Maria Docu, care-şi zice Mary, este o femeie încă frumoasă. În vârstă de aproape patruzeci de ani, Mary este o tipă frivolă, dar deloc proastă. Nu s-a prea omorât cu şcoala şi nici n-a muncit vreodată.

După terminarea liceului, la insistenţa părinţilor săi, a dat examen la medicină, dar în primăvara anului următor i s-a părut că ştie destule despre anatomia şi fiziologia trupului omenesc şi s-a retras din facultate.

A fost căsătorită de două ori, dar a divorţat tot de atâtea ori, neputând suporta „Chingile” aspre ale căsniciei, ei plăcându-i viaţa trepidantă, cu variaţii şi nu un cămin liniştit şi monoton.

După ce şi-a mai revenit de la ultimul proces de divorţ, care i-a dat destulă bătaie de cap, Mary a început să se gândească cum să obţină sentimente şi trăiri mai adevărate, mai excitante, regretând că acest gând i-a venit atât de târziu, când a început să simtă numărul anilor, o vârstă care se prăbuşea peste ea ca o avalanşă.

Bogăţia de care avusese parte în ultima căsnicie, precum şi luxul risipitor, o obosiseră la început, apoi o plictiseau, devenind dezgustată de ele, dar acuma, când lenevea pe un fotoliu întocmai ca o pisică, încălzită de o blană veritabilă, gândul i-a fugit la T. Jianu, soţul de care abia divorţase şi îl regreta puţin: „era cu 16 ani mai în vârstă decât mine, dar avea destui bani pe care îi câştiga uşor, beneficiind de o pricepere ieşită din comun; nu era zgârcit niciodată, nu se interesa cum cheltuiam banii pe care mi-i dădea. Numai aşa am reuşit să economisesc şi să-mi cumpăr acest apartament, fără ştirea lui.

Îmi dau seama abia acum cât de bine am făcut, că altfel n-aş mai avut unde să locuiesc”.

…Divorţul fusese intentat de fostul ei soţ, motivat de comportamentul libertin al acesteia, dar ea s-a bucurat deoarece socotea viaţa lor în doi prea monotonă, plictisitoare chiar. Poate ar fi fost mai nimerit un bărbat tânăr, potent, dornic de aventuri şi escapade, dar şi cu bani pe măsură.

Mary încă mai avea încredere în potenţa şi frumuseţea ei, bazându-se pe farmecele trupului ei de felină, cu chip de madonă, dar ochii verzi şi zâmbet strălucitor. Ştia să râdă frumos, iar râsul ei viguros şi tonic intervenea întotdeauna ca un armistiţiu cu persoana din faţa ei.

Pentru a-şi menţine supleţea trupului, săptămânal şi-l supunea la o gimnastică istovitoare şi la ore în şir de masaj.

Mary era obosită şi îşi acordase o bine meritată odihnă pe fotoliu, visând. Noaptea care tocmai trecuse, o petrecuse împreună cu Beny Stamate, un tânăr de vreo 35 de ani, holtei fără obligaţii, patron al unui magazin din

cartier. Băuseră amândoi şampanie, apoi au făcut dragoste până când au adormit. În zori, apăsat de grija firmei, Stamate s-a trezit din somn, s-a ridicat tiptil din pat, a mers la baie, apoi s-a îmbrăcat şi s-a pregătit de plecare. Căzută pe parchet, bricheta lui a făcut zgomot, care a trezit-o pe Mary.

— Ce faci, pleci? Te rog să mai rămâi! Nu mă lăsa singură! a miorlăit ea somnoroasă.

— Trebuie să ajung la firmă până la ora 730, că am o întâlnire de afaceri cu un furnizor serios.

— Când mai vii? a scâncit ea din nou.

— Nu ştiu. Te sun eu la momentul potrivit, i-a răspuns el, aplecându-se s-o sărute. Pa! a mai spus, după ce i-a acoperit trupul cu un pled.

După plecarea lui Stamate, Mary s-a ridicat din pat şi s-a dus direct la bar, de unde a scos o sticlă de whisky, turnându-şi într-un pahar. A privit licoarea de culoarea chihlimbarului în lumina soarelui ce se strecura prin perdeaua de la fereastră şi, din câteva înghiţituri l-a băut pe tot. S-a întins înapoi în pat pentru a-şi continua odihna, dar în drum şi-a privit în oglindă chipul, răvăşit din timpul nopţii. Nu i-a plăcut ce a văzut, prea o arăta obosită neiertătoarea oglindă. Nu-i mai rămăsese nicio urmă de strălucire de la cina în doi, cu Stamate, nimic din farmecul ei scânteietor. Vedea doar o femeie singură, care începuse să se uzeze, preocupată de viitorul care i se arăta incert.

S-a băgat în pat şi a adormit din nou, trezindu-se aproape de prânz. A mai făcut un drum până la bar şi şi-a turnat o nouă porţie de whisky, ceva mai zdravănă, după care s-a aşezat în fotoliu şi a luat telefonul în poală, pregătită să facă conversaţie. Mai întâi a sunat-o pe Lili Anatol, prietena şi fosta ei colegă de liceu, precum şi partenera ei de sex, ambele fiind lesbiene şi de aceeaşi vârstă. Lili lucra ca secretară la o firmă de avocaţi, n-a fost niciodată căsătorită pentru că nu o atrăgeau bărbaţii.

— Alo! Lili? Te pup. Ce faci, draga mea?

— Lucrez, ce să fac. Am de făcut o lucrare urgentă.

— Nu prea eşti vorbăreaţă astăzi, remarcă Mary. Hai

pe la mine, că mi-e dor de tine! Te aştept.

— Nu pot veni decât după ora 19°°, că am ceva de terminat.

— Vai! Mă laşi singură atâtea ore! scânceşte Mary cu vocea ei prefăcută.

— Înţelege şi tu că nu-mi văd capul de treabă.

— Bine, dragă, dar te aştept la ora 19°°. Să nu întârzii!

Într-un fel, Mary era puţin geloasă pe Lili pentru că aceasta lucra şi se mişca printre bărbaţi tineri, care ar putea s-o seducă şi să perturbe relaţia dintre ele. Aşa că o credea mai fericită decât era ea, având salariu, deşi ea trăia din rezervele acumulate din cele două căsnicii eşuate, la care adăuga unele ajutoare oferite de bărbaţii cu care se mai întâlnea.

La ora 1857 s-a auzit soneria de la apartament.

— Intră Lilica! Vezi că e descuiată uşa! a răsunat glasul metalic al lui Mary, aflată în bucătărie, unde pregătea un coctail şi o farfurie cu hor d'oeuvres, gustarea preferată pentru întâlnirea lor amoroasă.

— Ce faci tu aici? a întrebat-o Lili, intrând în bucătărie.

— Pregtesc ceva bun pentru noi. Dar ia spune-mi, de ce trebuie să rămâi tu la lucru peste orele de program?

— Mi-a dat patronul o lucrare urgentă şi n-am putut s-o las neterminată.

— Fă-te lejeră că în casă este destul de cald şi gustă din preparatele mele! Coctail-ul l-am pregătit special, aşa cum îţi place ţie. Hai odată şi nu mai sta deoparte de masă ca o mironosiţă! Soarbe o gură din pahar! o tot îndemna Mary.

Pe numele ei adevărat, Lili se numea Veronica-Ligia Anatol. Cele două se cunoşteau din copilărie, întrucât locuiseră în acelaşi cartier al oraşului şi urmaseră împreună şcoala, inclusiv liceul, după care s-au despărţit, când Mary a plecat în Bucureşti să urmeze facultatea de medicină.

Lili s-a apropiat de masă, a sorbit de două ori din

paharul cu coctail, apoi a gusta din preparatele puse pe masă, în timp ce se informau despre ce a mai făcut fiecare. Au trecut, apoi, în pat şi au făcut o partidă de sex, ca de fiecare dată când se întâlneau în intimitate.

Cele două femei se iubesc şi se simt bine împreună. Lilica este părtaşă la această stare de bine – fireşte şi ea tot din motive patologice – şi fiecare imbold primit de la Mary îl priveşte ca pe ceva personal, unic, elevat şi benefic, ca pe o stare de taină. La fel îl consideră şi Mary, ca fiind singurul fapt vrednic de trăit. Voluptatea pe care o resimt atunci când se „scufundă" una în cealaltă – aşa cum au mărturisit-o chiar ele – precum şi numai evocarea acelei stări, pentru ele înseamnă dulceaţa şi trăirea într-o nouă viaţă. Amândouă acceptă îndemnul deja generalizat „Ceea ce doreşti se află în tine, deci nu mai căuta în afară!", adică la bărbaţi. Cu toate acestea, Mary mai calcă alături, de aceea veselia ei ţine de adevăr, în sensul că ea este veselă atât cu Lilica – cu care se potriveşte de minune în jocurile lor erotice – dar şi cu bărbaţii, pe care ştia să-i bucure în multe feluri, dăruind şi primind în acelaşi timp.

Totuşi, voioşia şi bucuria pe care i-o dăruia Lilicăi nu era puţină, ci suficientă pentru ca inima acesteia din urmă să se deschidă şi s-o primească.

Lesbienele pot convieţui foarte bine împreună sub acelaşi acoperiş ca o adevărată familie, în sensul că gospodăresc împreună, ajutându-se în toate problemele casnice, preocupându-se chiar şi de creşterea şi educarea copiilor naturali sau adoptaţi şi, adesea, s-au dovedit gospodine şi mame bune. Au însă o deformaţie, nu suferă trădarea; la ele gelozia capătă forme groaznice, care se pot încheia adesea cu certuri, bătăi şi chiar crime.

…Terminând partida de sex, Lili şi Mary au rămas faţă în faţă, privindu-se. Mary afişa o mină care solicita un răspuns.

— Hai, dă-i drumul! a îndemnat-o Lili, citind nerăbdarea de pe chipul partenerei sale. Ce vrei să mă întrebi?

— Aş vrea să dau o petrecere, dar aici, la mine

spaţiul este prea mic şi nu aş obţine efectul dorit. N-ai vrea tu să ţinem petrecerea la tine acasă? Am făcut o listă cu invitaţii, pe care vreau s-o examinezi şi tu.

— Nu vreau! Sunt sătulă de zgomote şi de stat ţeapănă toată seara.

— Hai, te rog! Te rog mult să accepţi! Fă-o pentru mine! insistă Mary. Ştii şi tu că petrecerea înseamnă publicitate, ai ocazia să te arăţi invitaţilor şi ar putea pica ceva din asta, vreun bărbat mai arătos şi cu bani sau o căsătorie, mai ştii?

Să ştii că m-am săturat de singurătatea mea din acest apartament. Ştiu că pe tine nu te interesează bărbaţii, dar…

— Şi cu noi cum rămâne?

— Partea noastră de distracţie nu va suferi! o asigură Mary, zâmbindu-i tandru.

Bine! zice Lilica apăsat, în timp ce studia lista. Dar să fie ultima sindrofie. În ce priveşte numărul invitaţilor, greşeşti: nu e nevoie de atâţia oameni, mai ales de cei pe care îi cunoaştem amândouă şi ştii cât sunt de scârboşi. Puteai să-i ignori, pentru că nu te leagă nimic de ei.

— Hai, nu mai face şi tu pe prinţesa! Petrecerile sunt toate cam la fel şi la ele participă atât oameni de calitate cât şi „ceilalţi”, dar toţi au rolul lor, oferind gazdelor prilejul de a se expune, iar unora dintre invitaţi posibilitatea să-şi etaleze bogăţiile, caracterele, interesul şi chiar prostia. Din toate acestea unii au de câştigat, alţii de pierdut.

— Nu te dezminţi deloc, Mary. Rezerva ta de otravă este inepuizabilă – a observat-o Lili, clătinând des din cap, semn că nu-i împărtăşea poziţia. Bine. Când vrei s-o facem? Sper că nu vrei mâine?

— Nu mâine, sâmbătă, după ora 18°°. Azi e miercuri şi avem timp berechet. Voi comanda la „Casa cu Lei” toate cele de trebuimţă; acolo îl cunosc pe şeful de sală, chiar şi pe bucătar, stabilim să fie aduse toate până la ora 173°, ca să avem răgazul să aranjăm totul până sosesc invitaţii. E bine?

— Cred că e bine. Trece pe listă, din partea mea, pe coana Aristiţa – mătuşa mea şi vecina ei Ioana, precum şi pe Eugen Vaniciu, un holtei din cartier, faţă de care am nişte obligaţii mai vechi!

— S-a făcut! a exclamat Mary, după ce i-a adăugat pe lista invitaţilor. Dar pe ei îi anunţi tu.

— Da, îi anunţ! încuviinţează Lili, care se ridică din pat repede. Vai! exclamă ea privind ceasul deşteptător. Cât de mult am stat!

— Unde pleci? Eu credeam că în seara asta rămâi la mine, iar mâine dimineaţă pleci direct la serviciu. Hai, te rog! Rămâi cu mine, nu mă lăsa iar singură!

— Nu pot. Ieri am pus nişte rufe la înmuiat, iar dacă le las în detergent se acresc de tot. Trebuie să le trec repede prin maşina de spălat. Dacă vrei, te aştept la mine vineri, după ora 16°°, când mai putem discuta şi amănuntele petrecerii.

— Bine, vin! a răspuns Mary, bosumflată că nu rămâne cu ea în acea sera A.

În prag s-au sărutat şi şi-au luat rămas bun.

A doua zi Lili se pregătise şi o aştepta, privindu-şi chipul în oglindă. Îşi scruta tenul şi fiecare semn lăsat de trecerea timpului peste ea şi a descoperit riduri la coada ochilor şi în jurul bărbiei, semne ale dezastrului pe care-l aduce înaintarea în vârstă. Se obişnuise, mai demult, să convieţuiască cu Mary, deşi o ştia leneşă, mediocră şi cam trişoare, iar în unele situaţii, se dovedea chiar obraznică, dar nu-şi permitea să se despartă pentru că avea nevoie de ea.

Când a venit Mary, au discutat, au băut ceva, apoi au făcut o partidă de sex, după care Mary a întrebat-o:

— În seara asta pot să rămân la tine sau ai vreo şustă?

— Poţi rămâne liniştită, dar între orele 18°° şi 19°° am o mică întâlnire de afaceri şi te las puţin singură.

— Sper că nu e ceva…

— Nu e nimic din ce-ţi trece ţie prin cap, stai liniştită!

Lili a plecat la o întâlnire de afaceri, de unde s-a întors destul de repede şi au petrecut împreună o noapte plăcută. A doua zi de dimineaţă, Mary s-a întors acasă la ea, a băut un pahar de whisky, după care s-a instalat în fotoliu, cu telefonul în mână. Mai întâi l-a sunat pe Beni Stamate, dorind să-l invite, din nou la ea, dar acesta n-a răspuns la telefon şi, după câteva încercări zadarnice, a renunţat. Cu receptorul telefonului în mână, şi-a amintit de Sabin Ignat, un prieten pe care îl cunoscuse în staţiunea Durău cu câteva luni în urmă, şi cu care petrecuse câteva nopţi de vis, după cum apreciase ea atunci. A zâmbit şi şi-a spus în gând: „Trebuie să-i fac o vizită, neapărat”. A format numărul lui şi la celălalt capăt i-a auzit vocea.

— Alo! Domnul avocat Sabin Ignat?

— Da, eu sunt, a răspuns Sabin.

— Sunt Mary şi aş vrea să discutăm o problemă amândoi. Când mă poţi primi?

— A, Mary! Tu erai, dragă? Mâine pe la ora 1130, aici în biroul meu. E bine?

— Da, e foarte bine, a spus ea veselă. Te sărut! Pa!

— La revedere! Sărut mâna!

După această convorbire telefonică plină de speranţe, Mary a intrat în baie şi a făcut un duş, apoi s-a întins pe pat, cu faţa în sus şi s-a tot gândit cu ce ar trebui să se îmbrace a doua zi pentru a arăta cât mai bine în faţa lui Sabin.

Tot gândindu-se a adormit şi s-a trezit după prânz.

A doua zi, dimineaţa a petrecut-o puţin prin bucătărie, cu o vizită la bar, apoi s-a îmbrăcat, s-a fardat, s-a machiat, pierzând mult timp în faţa oglinzii.

*

Îmi povestea odată o cosmeticiană pe care o cunoşteam destul de bine, că machiajul este foarte important, el reprezentând acea restaurare zilnică atentului femeii. El constă în acel fond de ten care acoperă umbrele de sub ochi, apoi o cremă de zi cu tentă aurie, menită să acopere neregularităţile pielii, peste care se aplică un ruj şi rimei.

Aşa se explică de ce toate femeile pe care le vedem pe ecranele televizoarelor sau care apar în public, iar bărbaţii mor după ele, văzându-le că au o faţă ca piersica coaptă, sunt, în realitate, unele chiar urâte că dai să fugi, dacă le vezi nefardate.

Cunoscând tehnica, Mary a procedat la fel, acoperindu-şi toate ridurile de pe faţă. A mai aruncat în oglindă o ultimă privire pentru a verifica dacă părul este bine pieptănat şi dacă i se vădcele câteva fire argintiicare-i apăruseră printre şuviţele ei negre ca antracitul, apoi a verificat ţinuta vestimentară, constatând că e în regulă: costumul ei din caşmir verde-cenuşiu, bluză albă de mătase închisă la gât, dar prevăzută cu o cravată în dungi, de aceeaşi culoare cu costumul, pantofi de culoarea măslinei murate. Era mulţumită. S-a stopit cu un jet de parfum şi a ieşit în stradă, cu gândul să meargă pe jos pentru a face mişcare; dar, în gând şi-a zis: „Dacă mă jenează pantofii?”, iar când a ajuns în staţia de taxi a urcat într-unul şi a pornit spre firma de avocatură a lui Sabin. Coborând din taxi, a fost plăcut impresionată de faptul că acesta o aştepta în faţa firmei.

*

— Bine ai venit! a întâmpinat-o el, sărutându-i mâna.

— Bine te-am găsit! Mi se făcuse dor de tine şi aşa m-am decis să-ţi fac o vizită, să te mai văd, să-ţi mai aud glasul.

— Bine ai făcut, i-a răspuns Sabin, conducând-o în birou, cu mâna pusă prietenește pe spatele ei. Ia loc, te rog, pe fotoliul acela de lângă fereastră, ca să te pot vedea mai bine!

— Mulţumesc! Mereu eşti pus pe glume, spune Mary, în timp ce se aşeza comod, dar având grijă să-şi pună un picior peste celălalt în direcţia lui Sabin, continuând să-l privească în ochi, ca să vadă efectul produs. Pe buze avea obişnuitul ei zâmbet radios şi era convinsă că Sabin îi va cădea la picioare, mai ales că îl ştia divorţat, încă de când petrecuseră amândoi la Durău şi îi plăcea să se afle în anturajul femeilor. În ceea ce o privea direct, Mary era

obişnuită să facă sex aproape zilnic şi nu oricum. Era o femeie modernă, fără înclinaţii spre judecăţi abstracte şi, lăsându-se dusă de frenezie, s-a aruncat, cu lăcomie, în vârtejul vieţii, trăind atât de intens, încât niciodată nu are timp, este mereu grăbită pentru că este aşteptată în altă parte. Numai cu Lili poate zăbovi o noapte sau două. Te întrebi: „de unde are atâta forţă interioară şi atâta rezistenţă fizică?”. Poate pentru că ea nu crede în nimic, pentru ea totul e ficţiune, binele şi răul le defineşte ca pe nişte categorii abstracte la care nu merită să reflecteze.

Mary îl privea pofticioasă, cu ochii ei mari de culoarea iederii, ca o zi însorită, care se adânceau uneori, întunecându-se ca noaptea la umbra genelor ei lungi şi dese. S-a întâmplat că tocmai acei ochi au reuşit să-i ţină sub vraja lor pe avocatul Sabin Ignat, un bărbat înalt, bine legat, trecut de 35 de ani, frumos şi zdravăn, cu mâini şi picioare osoase, faţă ovală, încadrată de un păr castaniu, cu reflexe aurii, aproape de culoarea paiului de grâu copt, pieptănat cu cărare pe partea stângă, faţa proaspăt rasă, de culoare trandafirie, bărbie puternică, cu gropiţă în mijloc.

Sabin avea ochii verzi-albaştri, de obicei foarte vioi, dar de o candoare sinceră, care te cucerea. Şedea în picioare ca un adolescent şi o privea pe Mary, iar ea îi zâmbea cu multă tandreţe:

— De ce n-ai mai dat niciun semn de la despărţirea noastră, după ce ne-am întors de la Durău? îl întreabă ea pe un ton care avea o doză de reproş. Eu am tot aşteptat, dar…

— Ceea ce s-a întâmplat acolo, am considerat ca fiind o aventură frumoasă şi atât. În plus, munca îmi ocupă aproape tot timpul, rar profit şi eu de vacanţele pe care mi le pot permite.

— Eu n-am crezut că totul ar fi fost doar o aventură, dar să lăsăm asta acum. Am venit pentru altceva. O ştii pe Lili Anatol, prietena mea. Sâmbătă seara dăm o petrecere acasă la ea, iar eu ţi-am adus o invitaţie pentru două persoane, poate vrei să ne onorezi cu prezenţa ta. Poţi veni

cu cine vrei, numai să fii acolo la ora 18°°. Vine lume bună, încât n-ai să regreţi, a adăugat ea, punând invitaţia pe birou. Ar fi capitulat bucuroasă pe canapeaua din birou, dar Sabin n-a invitat-o la aşa ceva.

— Mulţumesc, Mary! Cred că voi veni, fiind sâmbătă şi ora e potrivită. Lili ce mai face?

— Munceşte, păcătoasa.

— Ştiu. Ne-am întâlnit de vreo două ori la firma lor.

— Deci vii la petrecere, mă bucur. Până atunci este destul timp să-mi faci o vizită acasă la mine, dar numai dacă îţi face plăcere şi nu ţi se pare prea greu, glumeşte ea. Poţi să mă suni la telefon înainte!

— Sper să-ţi îndeplinesc şi această dorinţă, dar numai după ora 19°°, că sunt foarte ocupat.

— Eu te aştept, totuşi. La revedere!

Mary era o femeie robustă, dar se deplasa uşor, cu graţie în mişcări, care-i dădeau forţa şi mlădierea trupului.

A doua zi Sabin a sunat-o şi a anunţat-o că vine pe la ora 19°°. Mary l-a aşteptat cu o gustare şi un pahar de whisky. Când a auzit soneria a tresărit.

— Imediat! Imediat! a strigat ea din hol, înainte de a-i deschide uşa de la intrarea în apartament. Bine ai venit în casa mea! l-a întâmpinat ea cu bucurie, întocmai ca o iubită emoţionată şi dornică de clipe de fericire, în timp ce Sabin îi punea în braţe un buchet frumos de trandafiri şi-i săruta mâna.

Mary l-a tratat cu bucatele alese, iar după ce au băut câte un pahar de şampanie, au hotărât să treacă amândoi în dormitor.

Ea era îmbrăcată într-o rochie de casă cu bretele, care-i scotea în evidenţă umerii albi şi rotunzi. Tot mişcându-se în fotoliu, o bretea îi cădea de pe umăr, iar ea o ridica cu degetul mare al mâinii, mişcare care l-a tulburat pe Sabin, făcând ca el să se simtă în faţa unui gest de intimitate, aceasta fiind şi cauza care a grăbit trecerea în dormitor.

Pe la ora 22°° Sabin a plecat acasă la el, iar Mary s-a culcat, trezindu-se din somn pe la ora 9 dimineaţa, când a

deschis larg ochii. S-a ridicat din pat, procedând întocmai ca animalele pădurii care se scutură de somn într-o clipită, după ce au căscat şi s-au întins alene. Şi-a privit, apoi umbra pe care trupul ei o lăsa pe perete şi aşternutul în care „oficiase” partida de sex cu Sabin.

*

Fără să ştiu ceva despre întâlnirea celor doi, sâmbătă dimineaţă am avut treabă în oraş şi, trecând pe lângă firma lui Sabin, am intrat să-l salut. îl cunosc de când umbla în pantaloni scurţi şi mi se adresa cu „nene”, încă de când mă vizitam cu tatăl lui, care a murit cu doi ani şi jumătate în urmă.

— Hai noroc, domnule aprător zelos al legii! l-am salutat eu, râzând.

— Să trăieşti, nene şi să ai parte de sănătate şi fericire! ma întâmpinat Sabin. Te-am văzut pe fereastră şi m-aş fi supărat dacă mă ocoleai.

— De astea două mai am nevoie, Sabine. Mulţumesc! La fel şi ţie! Ce mai faci?

— Toată ziua am lucrat, iar acum sunt puţin în repaus.

Am stat de vorbă amândoi aproape o jumătate de oră, iar când să plec, mi-a arătat invitaţia de la Mary. Am privit-o fără să înţeleg mare lucru.

— Ce legătură are cu mine? l-am întrebat.

— Are, numai dacă vrei. Este o invitaţie pentru două persoane la o petrecere privată care are loc diseară la ora 18°°. Te-aş ruga să mă însoţeşti acolo. Nu se cere o etichetă specială. Hai, vino, te rog! Abia mai vezi lume, că de când te-ai pensionat, ştiu că ieşi rar din casă la vreo distracţie. De acolo poţi pleca la ce oră doreşti. Ce zici?

...M-am gândit puţin. Întâlnirile de acest fel sunt bune prilejuri să cunoşti oameni, dar şi pentru subiecte ce pot fi tratate în cărţile mele. Există posibilitatea decupării de scene, personaje şi fapte inedite.

— Bine, tinere, merg. Unde ne întâlnim?

— Stai acasă, că trec eu să te iau pe la ora 19°° cu maşina. E bine aşa?

— Foarte bine! am răspuns.

— Vezi şi dumneata, acum să nu te îmbraci cu smoking! a glumit el.

La ora stabilită îl aşteptam pe trotuar. Am trecut pe la o florărie şi am cumpărat două buchete de trandafiri, eu roşii şi el galbeni, spunând că trebuie’s onorăm două doamne.

Petrecerea din casa lui Lili – august 1997

Maşina a oprit în faţa unei clădiri, un fel de vilă de tip vechi, dar destul de bine întreţinută, compusă dintr-un salon şi şase camere folosite ca dormitoare şi alte destinaţii. Partea din faţă a clădirii, orientată spre stradă şi jumătatea dinspre soarele amiezii, erau îmbrăcate cu un covor de iederă, lăsând libere doar spaţiile ferestrelor, restul pereţilor nu se vedeau din cauza frunzişului verde şi des. De la gardul din fier forjat până la clădire erau vreo opt metri, iar accesul se făcea pe o alee pavată cu dale late, lucioase, mărginite de stânjenei şi petunii.

Uşa de la intrare era deschisă şi am pătruns în antreu, după Sabin. Ne-au ieşit în întâmpinare două doamne, mai întâi Mary, căreia Sabin i-a sărutat mâna şi i-a dat florile, apoi Lili. M-a prezentat pe mine, le-am sărutat mâinile şi i-am dat florile doamnei Lili, aşa cum fusesem atenţionat.

În holul destul de încăpător, pavat cu gresie de culoarea cafelei cu lapte, dispusă în romburi mari, se afla şi o masă joasă, pe care erau rânduite mai multe vaze cu flori. Lili s-a ocupat de cele două buchete de trandafiri, iar Mary ne-a condus în salon; în trecere, ne-a prezentat doamnei Aristiţa, mătuşa Lilicăi (aşa cum s-a exprimat Mary) şi doamnei Ioana, o vecină a acesteia, ambele instalate în două fotolii, imediat lângă uşă.

Pe noi doi ne-a instalat la o masă de lângă fereastră, aproape de cele două septuogenare.

Înăuntru, în salon, mai erau câteva persoane care şedeau pe scaunele de la perete.

Priveam pe fereastră la soarele care tocmai se pregătea să apună şi care îşi trimitea razele lui roşietice în

încăpere prin perdelele de culoarea fildeşului, desenând un mozaic pe covorul de culoare bej, cu medalion elipsoidal în mijloc, în desenul căruia se lăfăiau trandafiri roşii şi galbeni, râzân parcă din textura groasă a covorului.

...Eu eram cu faţa spre fereastră, iar Sabin cu spatele, dar în faţa mea, pe cealaltă parte a mesei; Mary s-a aşezat între noi, în capul mesei şi a început să ne dea unele explicaţii:

— Această casă este proprietatea Lilicăi – a început ea. Ia rămas moştenire de la părinţi, fiind unica lor fiică. S-au stins amândoi în decurs de un an de zile. Este o casă mare, luxoasă, dar interiorul e cam aglomerat cu prea multe mobile. Fiind necăsătorită, Lilica locuieşte singură în toată casa. A fost curtată de mulţi bărbaţi şi a avut chiar oferte de căsătorie, dar ea i-a refuzat pe toţi.

Este de vârsta mea aşi am fost chiar colege de şcoală – şi-a încheiat Mary prezentarea, tocmai când Lili se apropia de masa noastră.

Mi s-a părut că Lili este, încă, destul de frumoasă la vârsta de 39 de ani ai săi, deşi arăta mult mai tânără. Are un păr des de culoare închisă, între negru şi arămiu, pe care încă nu începuse să-l vopsească. Ochii ei arzători, de culoarea castanei coapte, erau în contrast cu liniştea pe care o afişase pe chipul ei cu puţine riduri.

Din trupul ei zvelt, aproape subţire, Lili radia calm şi încredere în viaţă pentru care Sabin, care o cunoştea bine de mai multă vreme, i-a făcut complimente, făcând-o să roşească precum adolescentele. îl admira pe Sabin, ale cărui vorbe le considera gândite cu tâlc, aşa, cu valoare de capodoperă şi nu să putut abţine să nu-i mulţumească.

— Vorbele dumitale au trepte de gradaţie şi ţinută în care demnitatea se amestecă cu omenia, iar experienţa şi seriozitatea sunt amplificate de încredere – a spus ea, după care s-a scuzat şi a plecat să supravegheze distribuirea bucatelor la mese.

Dintr-o încăpere alăturată au răsunat nişte acorduri muzicale, apoi a urmat cântecul „Violete”, în interpretarea lui Theodor Muntean:

„Violete pentru fete, pentru inimioara lor.
Le-a cules o ţigăncuşă din pădurea fermecată.
A iubirilor de amor… etc.”
— Da, şoptesc eu, violete, mândrie, modestie
— Desigur, mă susţine Sabin, tot în şoaptă.

…Salonul în care ne găseam era spaţios, cu pereţii înalţi şi ferestre largi şi la fel de înalte. Din tavanul ornat cu o stucatură veche, cobora pe lanţ un candelabru greu, cu toate becurile aprinse, a căror lumină se reflecta pe un tablou „Floarea soarelui” de Van Gogh, făcându-l să strălucească, împreună cu tot peretele de culoare crem.

L-am privit un moment cu uimire. îl mai văzusem o singură dată, prin 1981 la muzeul „Brukental” din Sibiu. Reprezenta o floare mare, cu bobocii nedeschişi, încă, iar petalele galbene începuseră să se veştejească. Cel puţin aşa mi s-au părut mie.

Am trecut lângă fereastră. Aceasta se deschidea spre o grădină încântătoare, unde tufele de trandafiri, de crini şi alte flori, creşteau în armonie cu crizantemele, încă neînflorite, sezonul lor fiind abia toamna târziu.

Când m-am întors la locul meu, Sabin şi Mary discutau de zor. Ea îl privea cu interes, în timp ce el o învăluia cu un sentiment amestecat de plăcere şi recunoştinţă.

Pe chipul ei persista un zâmbet aproape permanent, iar aceasta exprima mulţumire, calm şi căldură a sufletului, ce se aşterneau pe faţa destinsă şi liniştită.

Privirile lui Sabin se opreau adesea pe gâtul ei pentru a-i admira linia armonioasă a acestuia şi părul bine aranjat, din care se degaja un parfum fin. Observându-se admirată, Mary radia o bucurie ascunsă, aproape ironică, care-i făcea să-i strălucească ochii verzi ca iedera, tresărind un zâmbet în jurul buzelor şi nărilor ei fremătânde.

În urechi purta cercei mari cu diamante, iar la gâtul său se odihnea un colier bogat, al cărui medalion căzuse între sâni; toate se asortau cu brăţara de aur de pe braţul ei stâng, care se odihnea pe blatul mesei. îi stătea bine în

rochia ei de culoare verde-muşchi şi cu faţa îmbujorată, iar contrastele dintre rochie şi bijuterii, marcau tocmai efectul acestora pe pielea ei mată. Discuta şi schimba mereu priviri cu Sabin, dar şi el parcă era nerăbdător ca ea să-şi întoarcă privirile şi să-i zâmbească. Dar privirile Mary-ei se adânceau tot mai mult de acea patimă nepotolită şi perfidă. Ea era capabilă să râdă şi în pat, când se afla în focurile dragostei, în timp ce ochii îi scânteiau prin pădurea de gene.

La un moment dat, Mary i-a făcut un semn şi amândoi au pornit spre centrul salonului, de unde mesele fuseseră date spre perete pentru a face loc dansatorilor. Masa noastră, fiind după uşă, a rămas nemişcată. În timpul mesei, avuseserăm parte de un adevărat ospăţ, pe care îl asemuiam, în gând, cu „Ospăţul lui Balthazar" şi toţi erau sătui. După ce au fost băgate în seamă ţuica (votca) sau coniacul şi ord's deovre-urile, ne-au fost aduse farfuriile cu cabanoşi calzi, care încă mai sfârâiau, înspumaţi de băşici grase, ce se lăfăiau în varza pufoasă ca nişte cadâne turceşti tolănite pe paturile moi. Coana Aristiţa a plescăit din limbă şi şi-a lins buzele, în timp ce tăia vârtos din apetisantul cârnăcior. A introdus în gură o bucată, exclamând:

— E delicios! încercaţi şi convingeţi-vă!

— Da, sunt foarte buni, am confirmat şi eu, gustând.

— I-a adus calzi, parcă au ştiut că mie îmi plac calzi, cu aroma lor proaspătă, adaugă ea.

În salon s-a aşternut liniştea, punctată, parcă, de o cucernică şi concentrată reculegere. Doar scârţâitul tacâmurilor în farfurii se mai auzea.

După ce s-a adus vinul, sala s-a animat de veselie şi vorbe multe, urări şi discuţii cu voce tare. Eu am mâncat cumpătat, iar dintre băuturi, doar un pahar de vin, până când am plecat acasă. Pe mine m-au interesat mai mult oamenii şi discuţiile lor.

De fapt, când s-au servit bucatele pe masă, coana Aristiţa şi coana Ioana s-au aşezat lângă mine, unde au mâncat şi au băut câte un pahar de vin, după care am

discutat despre toţi şi toate. Amândouă erau din cartier şi cunoşteau multă lume, încât ne-au explicat totul după priceperea lor.

Coana Aristiţa era o femeie de 71 de ani, înaltă şi destul de dolofană, îmbrăcată într-o rochie nouă de culoare închisă, cu mâneci scurte şi îşi ţinea bustul generos într-o ţinută dreaptă şi mândră, aproape impunătoare.

Părul ei alb era coafat cu o aparenţă tinerească, care-i încadra faţa cam obosită, dar cu un obraz frumos, o bărbie fină şi o frunte albă, tâmple terminate cu câteva riduri la coada ochilor ei albaştri. Avea mâini frumoase şi corect manichiurate, semn că nu se prea omora cu munca fizică, dar la vârsta ei, nu mai mângâiau şi nu erau mângâiate. La rândul ei, coana Ioana era o brunetă de statură mijlocie, cu ochi negri şi vioi ca de viezure, dar cam încreţită la faţă, ca şi pe mâini, care arătau destul de muncite. Purta o fustă neagră, peste care cădea o jachetă maronie, care îi acoperea complet bustul, având o deschizătură la gât pe unde se vedea o bluză verde.

— Ţi-l mai aduci aminte pe Vasile? o întreabă Ioana.

— Care Vasile?

— Vasile Docu, ăla din capătul străzii noastre.

— Aaa, da. Dar Vasile e mort de aproape zece ani de zile. Ce-ţi veni să-l pomeneşti?

— Tocmai am văzut-o pe fiică-sa, Maria. Uite-o colo, la fereastră cu un domn. Ce-o căuta aici, Ia Lilica?

— Păi, sunt prietene din copilărie, au făcut şcoala împreună, iar Vasile a fost prieten cu Gheorghe, tatăl Lilicăi, sau înţeles bine întotdeauna. Amândoi erau destul de energici, dar n-aveau scrupule: erau nişte oameni vulgari, nişte încăpăţânaţi, dispreţuitori fără măsură şi amândoi umblau cu limba scoasă după muieri, că una singură nu le ajungea. Dar erau amândoi nişte zdrahoni sănătoşi, care şi-au dăruit cea mai mare parte din viaţă veseliei şi chiohanurilor.

— Mie niciodată nu mi-a plăcut Vasile, zice Ioana. Era prea vulgar şi avea nişte apucături de ţăran neciopit, dar îşi dădea aere de nobleţe, deşi toată lumea vedea că nu

este ceea ce voia el să pară.

— Aşa era el, rosteşte coana Aristiţa cu îngăduinţă. Dar pe Maria a avut ambiţia s-o facă, neapărat, doctoriţă, iar ea voia să se facă profesoară. El o ţinea una şi bună: „Te faci doctoriţă!”, deşi Maria nu avea calităţi pentru o profesie atât de pretenţioasă şi la fel de nobilă. Vasile dorea asta, mai mult pentru a obţine o partidă bună pentru căsătoria ei.

S-a dus fata la facultatea de medicină din Bucureşti, dar n-a apucat să termine primul an de şcoală, că a abandonat-o, socotind că dacă a învăţat despre corpul omului, ştie destul.

După aia s-a măritat cu unul, a divorţat, apoi s-a măritat cu altul şi a divorţat şi de ăla. Ce-o fi fost în capul ei?

Acum e singură şi umblă cu tot felul de bărbaţi, nu este nici profesoară, nici doctoriţă, nici femeie cu bărbatul ei şi se apropie de vârsta de 40 de ani.

— Are 40 de ani?

— Aproape 40, că e de-o seamă cu Lilica noastră.

— După ce i-au murit părinţii, Maria a vândut casa bătrânească şi a păpat banii, distrându-se cu diferiţi bărbaţi, acum am auzit că locuieşte într-o garsonieră pe lângă abator, dar nu ştiu dacă şi aia e a ei. Mi-a spus cineva că aduce acolo bărbaţi şi se îmbată destul de des, iar odată a vrut să se omoare – povesteşte coana Ioana.

— Nu cred că a ajuns chiar aşa de rău, iar lumea e rea şi o bârfeşte, mai ales când o vede umblând îmbrăcată cu rochia aia verde ca otrava. Mi-a spus şi nepoata mea, Lilica, că Maria mai bea, dar nu cred că a ajuns să-şi ia viaţa. Noi vorbim degeaba, dar ele ştiu singure adevărul şi ce fac, că se întâlnesc cam des amândouă.

Îl cunoşteam pe primul bărbat al Mariei, era frumos, dar cam nepotolit ca un armăsar scăpat pe păşune în herghelia iepelor şi atunci a început să bea. Ce să le faci? Nu s-au potrivit amândoi şi au divorţat. Cu al doilea nu prea ştiu ce s-a întâmplat, dar am auzit că lui nu-i convenea că ea făcea totul după capul ei, omul avea

ambiţia de bărbat, n-a acceptat asta şi a lăsat-o. Oamenii au caractere diferite. Ce cer ei de la viaţă? Pe vremea noastră nu se întâmplau astfel de fapte. Te măritai şi trăiai cu omul tău cu care te străduiai să te înţelegi şi să duci viaţă de familie.

— De ce te mai miri? O fi ceva ereditar că şi părinţii lor le-au dat exemplu de viaţă desfrânată, că erau răi de caracter şi nişte îngâmfaţi – spune Ioana, roşie în obraji.

— Păcat că părinţii n-au învăţat-o pe Maria valoarea banilor, mai ales cum să-i câştig şi să-i cheltuiesc cu cumpătare.

— Numai proştii sunt îngâmfaţi! replică Ioana cu năduf. Oricâtă avere ar avea şi oricare ar fi poziţia lor în societate, tot proşti rămân. În viaţă există multe lucruri care nu pot fi cumpărate cu bani, aricât ar fi ei de mulţi, iar asta ar trebui s-o ştie toţi. Cu banii poţi construi şi wc-uri publice, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Şi aşa în oraş lipsesc wc-urile publice. Dă-te mai aproape să-ţi povestesc ceva!

— Ce-i? e curioasă Ioana, aplecându-şi urechea.

— Luna trecută am fost invitată la familia Bucuroaia, care locuieşte pe strada Amiral Murgescu.

— O ştiu, spune Ioana.

— Aşa e, că o ştii şi tu. Catiţa, nevastă-sa, împlinea nişte ani, 70 mi se pare şi a dat o petrecere modestă, n-au participat decât vreo douăsprezece persoane. Ea este o bună gospodină şi ne-a pus pe masă nişte bucate foarte bune. Este o femeie curată şi face, dragă, o plăcintă gustoasă de-ţi lingidegetele nu alta; ce mai, femeia găteşte bine. Întotdeauna mi-a plăcut această familie, pentru că amândoi se respectă între ei şi se împacă bine.

— Câţi ani zici că a împlinit ea?

— 70, iar bărbatul ei, Niculae, are 72 de ani.

— Păi sunt apropiaţi de vârstă cu noi. Pe Niculae l-am văzut aici, în salon, dar pe Catiţa n-am văzut-o.

— Eu am împlinit 71 în iulie. Sunt rac, ca zodie.

— Ei, eu abia în noiembrie fac 71 de ani. Sunt săgetător.

…De masă s-a apropiat Sabin şi mi-a făcut semn să-l urmez.

— Vino puţin, că ne cheamă Mary!

— Hai să vă arăt casa! a spus aceasta.

Ne-a plimbat prin toate încăperile vilei, unde am văzut mobile grele, multe tablouri scumpe pe toţi pereţii, covoare şi alte obiecte, care-ţi lăsau impresia că este o casă nelocuită, lipsită de viaţă.

Ne-am întors în salon. Înainte de a mă aşeza pe locul meu. Mary s-a apropiat de mine şi, profitând de independenţa bustului său generos pe care l-a aruncat între noi, m-a întrebat:

— Vă simţiţi bine aici? Mi-a povestit Sabin câte ceva despre dumneavoastră, a spus imediat, lăsând să cadă asupra mea privirea albastră, strecurată printre genele ei lungi şi dese, întărite de rimel şi capul ce se apropia de al meu.

După o clipă şi l-a retras, întocmai ca un copac tânăr care a fost îndoit de vânt şi îşi revine. A oftat uşor.

Mary avea un fel de mândrie rectilinie, imitând statura ei maiestuoasă. Şi-a luat locul în capul mesei, iar Sabin pe partea dinspre fereastră şi am continuat discuţiile:

— Lili vă consideră destul de spirituali şi condescendenţi – spune Mary. îi pare rău că nu poate sta împreună cu noi, dar calitatea de gazdă o obligă.

La un moment dat, Mary îi face semn lui Sabin, se ridică amândoi şi trec la fereastră, unde discută în şoaptă.

Lili şedea într-un colţ şi discuta cu vecinul şi prietenul său din copilărie, Eugen Vanici, neslăbind-o din priviri pe Mary, care îi producea frisoane de gelozie.

Machiată discret pentru a-i acoperi neregularităţile pielii de pe faţă, completată cu puiţin ruj şi rimei, Lili arăta destul de bine, chiar mai tânără. Zăbovise şi ea destul timp în faţa oglinzii, privindu-se cu ochi critic, dar spunând imaginii: „Îmbătrâneşti, Lili. Ce vrei? Timpul trece peste noi, mă apropii de 40 de ani şi ceea ce văd în oglindă sunt primele semne ale decăderii”.

Era frumos gătită. Purta la gât un lănţişor masiv de aur, de care îi atârna pe piept un briliant mare ce reflecta flăcări neastâmpărate pe fondul de culoare neagră al rochiei sale sobre, dar cu un decolteu adânc în formă de inimă; braţele ei cu piele mată, dezvelite până la umeri, arătau că se cam ferea de mâncare, în timp ce rochia strânsă pe trup, îi scotea în evidenţă silueta suplă şi şoldurile, apoi cădea într-un cloş amplu până la glezne.

Când se deplasa de la un loc la altul, mătasea suplă a rochiei sale, de un negru ameţitor se zbătea, agitând moliciunea faldurilor, în mersul ei ritmic.

— O vezi pe Mary? îi atrage atenţia Vanici. îi face ochi dulci lui Ignat.

— Dragostea este misterioasă, intră în joc Lili.

— M-am întrebat şi eu, adesea, de ce o persoană iubeşte altă persoană?

— S-ar putea să nu fie nimic din cele ce credem noi, a adăugat repede Lili, surâzând fals.

— Da, poate că n-ar trebui să discutăm alegerea pe care o fac amanţii, a încuviinţat el părând nepăsător.

La aceste vorbe, pe faţa lui Lili se zugrăvi semnul unei manifestări de furie şi în ochi îi scânteia o îndoială plină de nelinişte. În ea se răzvrătea gelozia pentru Mary. Continua să-l asculte, străduindu-se să rămână calmă, dar îşi simţea obrajii învăpăiaţi, în timp ce prin trup îi traversau fieori reci.

— De ce eşti atât de tăcută? Te-a impresionat acel domn cu mustaţă? o zgândăre Vanici.

— Nu-mi plac bărbaţii care poartă mustaţă, mai cu seamă cei care o tund scurt, replică Lili. Aceia sunt oameni răi, perfizi.

— Ai dreptate, aşa este! o aprobă el, încercând să împrumute un ton glumeţ conversaţiei lor, care pornise destul de sobră, exprimându-se inteligent şi politicos.

— Am întâlnit mulţi oameni lipsiţi de cultură, care folosesc tot felul de expresii împrumutate din cărţi, reviste sau ziare, după care dau fuga să le împărtăşească şi altora, cu scopul de a se scoate ei în evidenţă că sunt culţi şi

deştepţi. Nu-şi dau seama că azi nu mai pot păcăli pe nimeni.

— Cum aşa? se preface el curios. Chiar nici pe femei nu le mai pot ei păcăli?

— Păi, ar trebui să ştii că Dumnezeu a dat bărbaţilor – unora dintre ei – minte, iar femeilor intuiţie şi şiretenie, care le ajută în multe situaţii dificile.

— Ei, da, sunt unii oameni care vorbesc dintr-o nevoie pedantă sau numai pentru a nu lăsa impresia că sunt prea proşti – reia Vanici ideea – prea puţini sunt cei care ştiu să lupte cu temeritate şi supleţe pe planul ideilor. Vreau să te întreb ceva: Ce ai găsit tu la Mary? în ce constă misterul apropierii dintre voi? Sunteţi două suflete total diferite, i-a şoptit el.

— Poate tocmai pentru că contrariile se atrag, a glumit Lili, roşind de parcă fusese prinsă furând. Nu ştiu ce te miră pe tine aşa de tare. Doar ştii că am crescut împreună aici, în cartier şi am urmat amândouă la aceeaşi şcoală, încât suntem prietene de-o viaţă.

Cei doi vorbeau încet, ţinându-şi în frâu vorbele, dar pe el se părea că îl irita gălăgia din sală şi atmosfera care i se părea apăsătoare.

— Ştii, Lili, m-am întrebat mereu de ce mă tot respingi când îţi propun să fim prieteni mai apropiaţi?

Chiar îmi ziceam: „De ce m-o respinge această femeie cu nume apocrif, încât nu mă pot apropia deloc de ea, deşi o doresc atât de mult? Că nu sunt nici vampir, nici luna neagră, de ce s-o teme ea de mine?”

— Te înşeli, Eugene! Niciodată nu te-am considerat astfel, dar nu eşti genul meu şi atât.

— Deci, asta era? E chestie de gen? Dar dacă te-aş fi cerut direct în căsătorie?

— Nici atât. Află că n-am chef să mă mărit vreodată.

Vanici a tăcut brusc, rămas pe gânduri. Era înalt, cam deşirat la trup şi cu o faţă alungită şi negricioasă.

Propunerea lui o lovise pe Lili ca un pumn în moalele capului şi în tot trupul a inundat-o un sentiment brutal şi respingător; fruntea i s-a încreţit şi ochii i s-au colorat,

căpătând nuanţa fierului brut.

— De ce îţi spun prietenele Lili – o întreabă Vanici.

— De la Lidia. Numele meu complet este Lidia Veronica Anatol, iar colegele de şcoală mi-au zis Lilith.

— Lilith este un personaj din mitologia sumeriană, zeiţa nopţii. Dar tu nu-ţi omori copiii, aşa cum a făcut ea, a turuit el întruna, cu o voce tărăgănată, care-i ieşea din gura mare, cu dinţii laţi ca fasolea.

— Nici nu am copii pe care să-i ucid. Chiar dacă aş avea, n-aş face-o. Asta e crimă grea.

...Mary şi Sabin continuau să vorbească şi să râdă la fereastră. Părea că se afla la graniţa ce desparte iubirea femeii pentru bărbat şi iubirea femeii pentru o altă femeie. La fel se întâmplă şi cu bărbaţii homosexuali, care, după cum am aflat şi eu, sunt soţi şi taţi de familie, dacă n-ar juca într-una comedia iubirii pentru femei, când, de fapt, ei iubesc alţi bărbaţi. Această atitudine a lor este foarte greu de explicat, în special a acelora care au iubit nespus de mult femeile, înainte de a deveni homosexuali.

Aşa cum şedea lipită de pervazul ferestrei, Mary privea pe deasupra meselor şi a observat o tânără care tocmai traversa ţanţoşă salonul, plină de bijuterii, ca o adevărată „Cale Lactee”. A urmărit-o insistent, cu privirea ei îngustă, catifelată, de parcă ar fi vrut s-o dezbrace. Pe chipul ei se citea dorinţa, pentru care suferea.

Lili a observat totul şi s-a foit geloasă, străduindu-se din răsputeri să-şi ascundă acest sentiment, care forţa iubirea ei pentru Mary, partenera ei de jocuri erotice. O privea de departe, învăluind-o cu o dorinţă voluptuoasă, în timp ce faţa i se îmbujora de emoţie.

S-a scuzat în faţa lui Vanici şi a dispărut pentru o vreme din peisaj, apoi s-a întors îmbrăcată într-o altă rochie care o făcea să pară refugiată în lumina mistică a stofei din care reflectau lumini potolite. Mie mi s-a părut atunci că arăta ca o sfântă din cele dintâi timpuri ale creştinismului, aşa aspect şi comportare afişa.

În realitate, Lili încerca să menţină contactul cu lumea, unind viaţa publică cu viaţa ei tainică. Îşi mişca

uşor evantaiul colorat, prefăcându-se robită de amabilitatea faţă de oaspeţii prezenţi, pe care încerca să-i împace pe cât posibil. Atenţia ei distributivă o ajuta să o supravegheze şi pe Mary, care se purta ca un soi de „Dama cu camelii”, continuând să râdă cu Sabin, cu buzele ei frumos arcuite. Aţintea spre ea, din când în când, o privire inchizitorială, faţă de abaterile acelei femei libertine care-i era parteneră erotică.

Pe Vanici îl trata cu răceală, considerându-l unul dintre oamenii care au avut inteligenţa de a rămâne prost; îl ştia că fiind mai puţin cult, dar orgolios şi înşelător.

…Din fotoliul de lângă uşă, Aristiţa le observa discret pe amândouă. A început să discute cu Ioana, vecina ei:

— Dragă, fata asta e cam nesăbuită, e o nebună drăguţă şi amabilă, a înşirat ea câteva epitete la adresa lui Mary, străduindu-se să le modeleze cât mai mult.

— De Mary e vorba? Şi mie mi se pare că îi plac toţi bărbaţii care poartă pantaloni, îi ţine Ioana isonul.

— După câte observ, ei nu-i displac nici femeile.

— Ia fii atentă! îi face semn coana Ioana. îl vezi pe domnul acela din capătul mesei? Cel cu chelie, de lângă uşa dormitorului?

— Da, îl văd. Ce este cu el?

— Are proteză dentară, dar mănâncă cât un căpcăun.

— S-ar putea să şi-o înghită odată cu mâncarea, că prea înfulecă repede.

— Mi-a spus cineva că are câte şase degete, atât la mâini cât şi la picioare.

— Cine ştie? Poate vorbeşte lumea rău despre el, că o avea reputaţia uzurpată, dar n-o fi adevărat.

…Din locul în care se afla, Lili îi vedea pe Mary şi Sabin, dar nu putea auzi ce discută. A aşteptat până când li s-au întâlnit privirile şi i-a făcut semn să vină la ea. Când a venit, Mary a întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat, dragă?

— Ce relaţii ai tu cu acel „geniu taciturn”? a întrebat-o, privind-o drept în ochi.

Sprâncenele i se ridicaseră pe frunte, mult deasupra

ochilor ei larg deschişi, în timp ce buzele i se subţiaseră şi i se strânseseră într-o grimasă, semn că era iritată.

— De ce vorbeşti astfel, Lili? Este un prieten mai vechi, iar dacă tot l-am invitat aici, nu-l pot abandona – şi-a justificat Mary gestul.

— Bine. Vom lămuri asta după plecarea „oaspeţilor" tăi. Ar trebui să te întreţii cu toţi, să treci printre mese şi să vorbeşti cu fiecare.

— Bine, bine, aşa voi face! a răspuns Mary cu faţa întunecată. Era conştientă, însă, că relaţia ei cu Sabin i-ar putea dăuna şi ar împiedica-o să fie mereu alături de Lili, dar ea avea nevoie de amândoi, cu deosebirea că de la Sabin urmărea ceva material, pe lângă zbenguiala lor în pat, când se dorea iubită şi fericită.

Văzând-o pa Mary că trece şi se întreţine cu invitaţii, a revenit la masă, lângă mine. I-am spus că aş vrea să plec, dar el a insistat să rămân:

— Mai stai puţin, să înceapă dansul, apoi vom pleca amândoi.

— Doar nu-ţi închipui că mă apuc acum să dansez.

— Nu, dar i-am promis lui Mary un dans, altfel se supără. Cred că mă înţelegi.

Între timp, Mary defila prin salon, cu pasul ei de felină şi cu bustul ridicat, legănându-şi şoldurile, trecând de la o masă la alta unde schimba impresii cu oaspeţii. Încă se mai bucura de o înfăţişare frumoasă, iar prin mişcările trupului său împrăştia o atracţie duioasă, caldă, languroasă, specifică femeilor de rasă, care izbutesc să contribuie la pierzania bărbaţilor păcătoşi, dar şi slabi de îngeri. Când s-a întors la masa noastră i-a zâmbit cordial lui Sabin şi şi-a aplecat bustul peste umărul acestuia, întrebându-l în şoaptă:

— Te-ai supărat pe mine?

— De ce să mă supăr? a răspuns el cu detaşare.

— Pentru că te-am neglijat. Scuză-mă! Sunt gazdă şi trebuie să procedez ca atare, altfel… Te asigur că mă voi revanşa cu alt prilej, cât mai curând.

— Aştept acel prilej.

— Ştiam că eşti înţelegător şi îmi place asta la tine. Dacă te însori, soţia ta va fi o femeie fericită, a adăugat ea, râzând cu gura deschisă, lăsând să i se vadă un şirag de dinţi regulaţi, destul de albi şi bine întreţinuţi, gest care l-a emoţionat pe Sabin, învăluindu-l cu vraja ei.

Observând efectul pe care îl produsese, Mary a continuat:

— Te ştiu un bun observator şi te-ai prins, încât nu te vei supăra de consecinţe.

— La ce consecinţe te referi?

— Ei, am glumit şi eu un pic, s-a apărat ea, continuând să râdă în hohote. Deodată s-a oprit brusc, părând surprinsă de propriile ei cuvinte.

Sabin n-a înţeles în totalitate cele ce auzise, dar părea că se gândeşte la unele consecinţe care îl obsedau. Acceptase cursa pe care i-o întinsese Mary, ştiind că nu are de ce să se teamă şi de ce este el în stare. În minte şi-a spus: „Iată cât de uşor este şi de ce depinde ca să te poţi salva dintr-o întâmplare sau să te pierzi de tot”.

Mary şi-a tras scaunul mai aproape de el şi şi-a urmat ideea pe care o lăsase neterminată:

— Eu cred – a suspinat adânc – că singurul fapt pentru care merită să trăieşti, este acela de a putea face tot ce doreşti în viaţă şi să nu regreţi nimic, niciodată, pentru că viaţa trece pe nesimţite.

Faţa ei strălucea de parcă era luminată de razele soarelui, iar ochii ei verzi scăpărau, împrăştiind scântei, în timp ce buzele şi nările ei fremătau, sorbind aerul. Da, repetă ea. Anii trec peste noi şi nu rămânem cu nimic.

— Ce te-a apucat de vorbeşti astfel? o întreabă Sabin. Noi suntem încă tineri. Abia dacă facem suma anilor mei şi ai tăi şi tot n-ar trebui să ne considerăm bătrâni, mai ales că a crescut longevitatea oamenilor.

— E mai bine să fim precauţi şi să profităm de viaţă. Ce zici dacă te aştept mâine acasă la mine? Va fi numai ziua noastră, a adăugat ea, privindu-l cu coada ochiului.

— Păi, nu ziceai că azi a fost ziua ta? a încercat Sabin să glumească, deşi ea îi spusese o altă dată de naştere.

— Ei, asta e acum. Mâine va fi ziua noastră în doi, a repetat, privindu-l drept în ochi, lăsându-l să înţeleagă că e stăpânită de o iritare interioară şi se străduieşte să-şi liniştească nervii întinşi ca nişte corzi care zbârnâie.

Sabin i-a observat ochii măriţi cu pupilele lucind, în timp ce pe buze îi şerpuia un zâmbet semeţ şi viclean, evidenţiind mulţumirea bestială a dorinţei, ceva în genul uliului care a reuşit să-şi înfigă adânc ghiarele în carnea prăzii sale.

Mary era o fire activă, dar adesea şi îndărătnică, dar acestea nu erau doar trăsături de caracter, ci şi norme de viaţă. Era independentă, în sensul că nu se supunea nimănui, iar faţă de cei de care nu mai avea nevoie, devenea nepăsătoare, ajungând chiar să-i calce în picioare când i se ivea prilejul. De obicei, Mary căuta desfătare în toate, nu numai în iubire.

Datorită comportamentului ei prea libertin, uneori se dondănea cu Lili, partenera ei de jocuri erotice, făcând-o geloasă, deoarece aceasta nu înţelegea s-o împartă şi cu alte persoane.

*

Aşa cum am arătat mai sus, pe la orele 22°° mesele au fost scoase – cu excepţia mesei noastre care se afla după uşă – scaunele au fost trecute pe lângă pereţi şi s-a trecut la dans. La primele acorduri ale muzicii, Mary i-a spus lui Sabin:

— Te rog să mă însoţeşti, ca să deschidem dansul!

Locul n-a fost niciodată aglomerat, deoarece numai câteva perechi s-au încumetat să danseze, majoritatea invitaţilor preferând să se adune în grupuleţe şi să discute.

La un moment dat, amândoi au trecut la fereastra de lângă masa noastră şi au început să discute încet:

— Am auzit că te însori – l-a abordat Mary direct.

— De unde ştii?

— Am şi eu antenele mele, s-a umflat în pene. Cum este viitoarea doamnă Ignat?

— Nu prea ştiu. Am discutat numai de două ori cu ea. Pare a fi o femeie de treabă, corectă, liniştită, deşteaptă,

însă nu ştiu cât este de sinceră. Când se înflăcărează pare iubitoare şi sinceră ca toate femeile pasionale. Mi s-a poărut că este cam mândră, dar asta e bine, că mândria o împiedică să mintă.

De fapt, cu femeile niciodată nu poţi şti care este adevărul, a adăugat Sabin, ţinându-şi capul aplecat în jos.

— Zici că e mândră sau, mai degrabă, e capricioasă?

— N-am sesizat asta la ea. Doar că e foarte orgolioasă. N-ar fi un defect, în cazul că posedă şi alte calităţi care s-o justifice.

— Dacă e orgolioasă, mie mi se pare că e cam exagerat în raport cu tine, care eşti blând, calm şi echilibrat.

— Am preferat întotdeauna adevărul, de aceea caut la om, în primul rând, sinceritatea, dar omul se mai schimbă şi tocmai de aceea nici eu nu mă grăbesc, să mai vedem. Deocamdată suntem prieteni şi atât.

— Nu prea cred să se mai schimbe. Caracterul omului rămâne acelaşi de când este în leagăn şi până la groapă, poate căpăta doar unele influenţe de la mediul în care trăieşte, anturajul frecventat şi unele întâmplări din viaţă. Ar fi păcat să dai greş şi de această dată şi să fii nevoit să duci o viaţă cenuşie, care nu te prinde şi nici nu meriţi asta.

— Nu cred că voi da greş. Dar mai ştii? Când ai în faţă frumuseţea, iubirea şi necesitatea, îţi vine greu să te mai opui.

— Eu am căpătat ceva experienţă din cele două căsnicii prin care am trecut şi ştiu că după căldură vine frigul, apoi negura care precede pustiul, când ajungi să nu mai pricepi cum de mai eşti în stare să trăieşti.

— Vom vedea. Nimic nu e bătut în cuie, zice Sabin.

*

În salon era lume pestriţă care discuta în şoaptă sau cu voce tare, încât se auzea până în locul unde mă aflam, dar nu era fum şi nici vacarm, cum am mai văzut la unele petreceri desfăşurate în spaţii restrânse. Aici, mulţi dintre invitaţi erau oameni obişnuiţi cu viaţa şi vicisitudinile ei,

mereu la pândă, fiind numai ochi şi urechi, urmărind, cu o agerime vulturească ce se întâmplă în jurul lor.

Puţini mai erau cei care mai gândeau că lor le este hărăzită nemurirea. În salon domnea buna dispoziţie.

La masa mea a venit un bărbat în vârstă de 42 – 45 de ani, care a cerut permisiunea să se aşeze pe scaunul de vis-à-vis. Am fost de acord. Cum s-a aşezat şi-a declinat numele:

— Mă numesc Victor Cernea.

I-am spus şi eu numele, apoi am aşteptat să-mi spună motivul apropierii lui de mine. El mi-a făcut semn cu capul, să fiu atent la discuţia care avea loc între o femeie şi un bărbat, aflaţi aproape de noi. Femeia nu depăşea vârsta de 40 de ani şi era purpurie în obraji, iar bărbatul nu avea mai mult de 35 de ani, înalt, frumos, cu părul negru, creţ. „Soţul meu a fost ofiţer de marină – spunea doamna – iar acum 16 ani, când ne-am căsătorit, era atât de frumos în uniforma lui, încât m-a cucerit pe loc. L-am iubit din prima clipă şi în două săptămâni ne-am căsătorit, dar copii n-am avut”.

„Îl cunosc şi eu pe nea Traian – răspunde tânărul, de când lucram la Căile Navigabile. Colegii lui spuneau că bea cam mult”. „Da, este adevărat, în ultima vreme cam întrecea măsura, a recunoscut doamna, privind desenul de pe parchet. Dar toţi marinarii beau”.

O vreme au tăcut amândoi, apoi doamna a spus: „Este îngrozitor să trăieşti în casă cu un om care mereu e beat. Te cuprinde o adevărată repulsie. Trebuie să fii femeie ca să înţelegi această stare care te apasă. El zice că bea de necaz că toate vapoarele noastre au fost vândute, majoritatea navigatorilor rămânând şomeri. Ere dreptate, dar când îi zic şi eu să-şi caute alt serviciu, nu vrea, îmi strigă: „Eu asta ştiu să fac!” Dar stau cu el pentru că îl iubesc”.

Aţi auzit-o? mă întreabă Victor Cernea. Zice că e beţiv dar ea îl iubeşte. Minte, pentru că ea umblă cu alţi bărbaţi. Eu o cunosc de câţiva ani de zile.

— Domnule, s-ar putea să-şi iubească soţul pentru că

aşa spune legea şi biserica, dar pe amant îl acceptă din pasiune şi plăcere, datorită temperamentului ei vulcanic sau mai ştiu eu de ce – îi răspund eu (autorul).

— Da, de fapt, nu este ea singura femeie care-şi schimbă ţinta pasiunii, alergând de la un bărbat la altul, este de acord Cernea. Poate este mai bine aşa. Unele femei, prea posesive, pretind bărbaţilor să stea lângă ele şi să se jertfească pentru ele; astfel unii nu mai pot scăpa de o astfel de relaţie. Mă duc s-o invit la dans. Văd că tânărul a plecat cu o fătucă să danseze.

Când s-a sfârşit dansul, Cernea a revenit lângă mine şi am continuat discuţiile începute.

— Tocmai acel gen de femeie, prin comportarea ei îl determină pe amant s-o părăsească imediat când îi bate apropos-ul de căsătorie. Astăzi observ că nici căsătoria dintre bărbat şi femeie nu mai este socotită sacră, ca altă dată.

— Unele femei, nici mâncare nu ştiu să facă. îl trimit pe amant să cumpere mâncare de la restaurant – intervine coana Aristiţa, care asculta şi ea la discuţia noastră. Da, da, nu vă uitaţi aşa la mine! Ele nu spală rufe, le trimit la spălătoria chimică. Mai sunt şi pretenţioase, nu-şi dau seama că soarta lor de femeie şi gospodină este dată de Dumneateu. Dar ele vor bărbaţi frumoşi, înalţi, deştepţi şi cu bani pentru a se căsători, dar cu atâtea pretenţii se întâmplă să rămână nemăritate.

— Da, intervine coana Ioana. Înainte fetele erau caste, nişte crini imaculaţi, iar căsătoria lor însemna şi dăruirea primei iubiri, se dăruiau unor flăcăi cu sufletele la fel de curate. Fetele intrau în biserică să se cunune îmbrăcate cu rochie albă de mireasă, cu voal şi coroniţă, simbolul acelei castităţi de care spuneam. Astăzi ajung unele în faţa altarului, după ce ani la rând au trecut prin patul altor bărbaţi. E greşit că se îmbracă în rochie de mireasă, cu voal şi coroniţă. Fata care nu mai este fecioară, trebuie să intre în biserică cu rochie obişnuită şi cu batic pe cap. Să ştiţi că din cauza păcatului fetelor înainte de cununie şi Duhul Sfânt se scârbeşte şi nu mai

coboară peste cei doi miri în timpul cununiei pentru că sunt întinaţi. îi priveşte de undeva de sus.

— Pe vremea noastră, multe fete urmau Şcoala Normală – intervine coana Aristiţa. Acolo învăţau carte, modul de comportare faţă de viitoarea lor familie, inclusiv cum să facă faţă gospodăriei casei.

— Filosofii spun că femeia care schimbă mai mulţi bărbaţi se privează de darul de a mai putea naşte copii, îmi şopteşte Cernea, dar coana Aristiţa, cu urechea ei fină a auzit.

— Se poate, zice ea, pentru că acest dar al Cerului este unul măreţ, iar o femeie care a fost privată de el, înseamnă că este pedepsită de Dumnezeu. Degeaba sunt ele geloase pe femeile care nasc copii.

— Mai grav este faptul că multe femei nasc copii, apoi îi abandonează în maternităţi; altele îi omoară sau îi lasă în frig, ori, pur şi simplu, îi aruncă intenţionat la ghenele de gunoi, ca pe căţei – intervin eu cu glasul hotărât – ceea ce nu se întâmpla altă dată, ca femeia să arunce ceea ce a zămislit. Abandonarea copiilor duce la mizeria care deschide porţile „Casei Copilului" sau viaţa infantilă în casele acelor „asistenţi maternali", care-i exploatează sau chiar îi omoară. Oriunde ar fi crescuţi, rămân tot nişte orfani lipsiţi de dragostea părintească şi, în plus, unii capătă nişte deprinderi periculoase cu care intră în viaţă, în societate.

— Astăzi, unele femei se feresc să mai nască copii, spune coana Aristiţa cu năduf, deşi o femeie care dă naştere la prunci este mai plăcută înaintea lui Dumnezeu, chiar şi decât un om care a ridicat o biserică. Asta e foarte mult!

— Ce să mai vorbim, s-a stricat lumea, zice coana Ioana. Astăzi copiii nu mai sunt educaţi şi ţinuţi din scurt ca pe vremea noastră. Păi, înainte fetele roşeau de ruşine când erau ţinute de mână de un flăcău şi tremurau de emoţie. Erau sărutate de băieţi abia când se logodeau sau când se căsătoreau, pentru că băieţii se purtau decent. La fel şi îmbrăcămintea era decentă: fetele purtau rochii

lungi, de nu li se vedeau gleznele; bărbatul o vedea dezbrăcată doar în pat când erau căsătoriţi. Azi se sărută pe stradă, în tren sau tramvai, fără ruşine, iar pe stradă umblă aproape goale. Copiii li se adresează părinţilor şi bunicilor cu „tu”.

— Da, doamnă, intervin eu. Toate se întâmplă pentru că astăzi educaţia se face din ce în ce mai greu. Nici şcoala nu face mare lucru pe această linie, dar nici părinţii lor.

Consider că părintele de copil trebuie să fie sever şi consecvent faţă de propriul copil. Nu trebuie să cedezi în probleme de educaţie chiar dacă te doare sufletul; cel care cedează va constata mai târziu, cu regret, că a crescut o „uscătură” pe care a dat-o societăţii şi, dacă este conştient de aceasta, va muri de inimă rea.

Spuneaţi ceva mai înainte că femeile nu mai vor să nască copii. Acest fapt nu este întâmplător. Copiilor li se predau în şcoală lecţii despre sex încă din clasele generale, iar părinţii îi lasă să trăiască, fete şi băieţi împreună, încă de pe băncile şcolii. Ei nu mai trec prin fazele tinereţii în doi, cu o prietenie frumoasă cu tot ce presupune ea, urmată de o căsătorie durabilă. Despre copii ei spun că constituie o grea povară pe capul lor şi preferă desfrânarea şi traiul în concubinaj, fără a avea responsabilităţi familiale.

— Există femei geloase, atât pe soţii lor, cât şi pe alte femei, care au ce nu au ele, intervine Cernea, care consideră gelozia un sentiment înjositor.

— Sunt şi ele fiinţe omeneşti, le sar eu în ajutor. Nici ele nu pot fi total indiferente sau nesimţitoare şi să treacă prin viaţă cu ochii închişi. Natura a înzestrat femeia cu instinct şi agerime, miros şi încă ceva puternic şi pătrunzător, greu de explicat. Poate tocmai de aceea apare câte o femeie care are momente când devine rea ca o fiară care şi-a pierdut puiul.

În problemele sufletului, personal am observat că multe femei au o minte mai flexibilă decât a unor bărbaţi.

— Da, mă aprobă Cernea. Uitasem că femeia are „şapte vieţi” şi este de o tenacitate proverbială. Unele se

aruncă la gâtul bărbatului şi se ţin strâns de el, întocmai ca vulturul care ţine strânsă în ghiare prada ca să n-o scape.

— Nu fac toate la fel. Unele sunt chiar neajutorate şi se resemnează, încerc să-l contrazic.

— Păi, să vă povestesc o situaţie recentă. Ieri m-am întâlnit în piaţă cu o doamnă pe care o cunosc mai demult. Din discuţii cu ea aflu că se mărită. Zice: „Mă mărit, Victore!”. „Bravo! Cu cine?”. „Cu un negustor din Piaţa Griviţei. Este mai în vârstă decât mine cu vreo 22 de ani, dar are bani destui”. „În afară de bani ce îţi mai oferă negustorul?”. „Nu ştiu, dar mă voi strădui să fiu femeie de casă şi poate că îl voi iubi cu timpul. Niciodată nu ştii ce surprize îţi poate aduce viaţa, iar eu m-am gândit să-mi asigur un trai liniştit şi „o ieşire de urgenţă” – cum se spune. „N-ar fi mai bine să mai aştepţi?” am sfătuit-o eu. „Nu! îmi e tot mai greu să-mi duc viaţa în singurătatea camerei mele. Destul am stat la dispoziţia unuia şi a altuia, dar acum nu mai pot face faţă”.

— Este prostituată? îl întreb eu.

— Da. I-am dat dreptate în tot ce a spus ea. Sentimentele nu mai pot aştepta.

— Prostituţia este o meserie grea şi păcătoasă. Poate s-o fi săturat de ea, dar s-o fi întrebat dacă se poate acomoda cu viaţa de familie? Pentru că viaţa în cuplu este pretenţioasă, iar stabilitatea lui vizează, îndeosebi, apropierea intimă a celor doi.

De asemenea, o căsnicie trainică trebuie să excludă cearta, gelozia, forţarea partenerei în executarea actului sexual, motiv care ucide căsnicia. De mare importanţă între soţi este comunicarea în toate problemele, consultarea, sfătuirea lor în gospodărie, etc. Cei doi par a fi două caractere diferite, care au avut profesii şi trăiri diferite.

— La fel i-am spus şi eu, domnule, dar mi-a lăsat impresia că şi-a asigurat, mai întâi, viitorul şi abia după aceea îşi va pune problema respectării regulilor unei căsnicii normale.

Este o femeie tenace şi liniştită, în acelaşi timp, încât s-ar putea să reuşească dacă şi negustorul este înţelegător.

…Îl priveam pe Cernea, cu chipul lui senin, puţin cam încălzit de temperatura din salon şi vinul băut până atunci. Avea un chip atrăgător, nişte ochi ageri cu care mă privea insistent, o faţă prelungă şi albă, cu tenul proaspăt bărbierit, încadrată de un păr şaten, pieptănat pe spate, nas coroiat, buzele groase, frumos conturate, câteva încreţituri la coada ochiului şi bărbia puţin teşită ca la femei. Cernea vorbea rar, apăsat şi dispunea de o uriaşă rezervă de imagini, pe care le intercala în discursul lui cu destulă iscusinţă, ca şi când abia atunci le-ar fi prins din zbor.

După atâtea discuţii cu el începusem să-i ghicesc frazele pe care urma să le pronunţe, înainte de a deschide gura să vorbească, parcă între noi doi se închisese un circiut electric. Eu nu mai făceam nicio apreciere asupra celor discutate şi atunci Cernea a spus, puţin iritat:

— Dar ziceţi şi dumneavoastră ceva în legătură cu asta! E bine cum am sfătuit-o? Eu ţin la această părere, că vă respect şi vă văd om cult şi cu multă experienţă.

— I-aţi dat sfaturi competente, domnule.

— Ei, intervine coana Aristiţa, astăzi multe femei, chiar foarte tinere, preferă bărbaţii bătrâni, dar bogaţi, de la care urmăresc să le rămână o moştenire suficientă ca să le asigure un trai liniştit până la sfârşitul zilelor lor. După moartea bărbaţilor lor în vârstă, cu averea şi cu independenţa căpătate, îşi pot cumpăra oricât de mulţi tineri pentru a-şi satisface poftele.

— Desigur, o completez eu, peste tot mişună acei „gigolo”, tineri dispuşi să ofere plăceri contra cost femeilor.

— Se întâmplă şi invers, un bărbat frumos se căsătoreşte cu o femeie bătrână şi bogată, urmărind acelaşi scop, ne informează Cernea.

— Îmi aduc aminte – intervin eu din nou – o discuţie pe care am avut-o cu un bărbat în vârstă, destul de cult, care spunea: „Căsătoria este o datorie, nu o operaţie. Ar

trebui să te gândeşti că ajungi şi bătrân şi să nu rămâi singur. Trecerea anilor este o cruzime feroce, care transformă tinereţea în decrepitudine, frumuseţea în urâţenie, aducând hidoşenia şi oroarea”.

— I-am dat dreptate, zice coana Aristiţa. Au existat şi cazuri când unii părinţi nu ţineau seama de sentimentele tinerilor şi îi căsătoreau forţat, din interese materiale, vânzând fetele ca pe o marfă. Din cauza asta, mai târziu, în familiile tinerilor se iveau neînţelegeri, bătăi, adultere şi unele femei ajungeau curve. Dar fetele ascultau de părinţii lor, nu se întâmpla ce se întâmplă astăzi.

Îmi aduc aminte că înainte de război şi câţiva ani după aceea, nicio domnişoară nu mergea la baluri decât însoţită de mama ei şi intrarea în societate şi-o făcea chiar ea la acele baluri, pregătindu-se cu mult timp înainte; luau lecţii de dans cu profesori, învăţau manierele elegante şi îşi pregăteautualetele la modă. De pregătirea lor se ocupau mamele sau mătuşile care se pricepeau la asemenea treabă.

La salon, când erau invitate la dans de băieţi, fetele aveau emoţii, pentru că primul lor dans le aducea şi primii fiori ai dragostei, cu priviri furişe pe sub dantela evantaiului, cu atingeri de mâini, care le dădeau motive să zâmbească între ei ca nişte tineri cuminţi, care erau în căutarea destinelor lor.

— Astăzi nu mai găsiţi acele saloane, doamnă – intervine Cernea, râzând. Au apărut tot felul de discoteci unde se cântă o muzică stridentă care te asurzeşte. Acolo fetele şi băieţii nu se prea deosebesc între ei că toţi sunt îmbrăcaţi la fel, cu blugi, tricouri, adidaşi, cercei în urechi, în nas şi la buric (unii au şi la pleoape etc); se bâţâie unul în faţa celuilalt, imitând triburile africane din junglă sau animalele sălbatice.

— Tocmai asta spuneam şi eu, îi dă replica doamna Aristiţa. S-au dus vremurile când băieţii mergeau prin parc cu fetele pe care le ţineau de mână şi nu îndrăzneau să le sărute, aceasta fiind o dovadă a sentimentelor faţă de ele. La fel şi căsătoria era comparabilă cu respectul datorat

persoanei iubite. Băieţii spuneau destul de greu „Te iubesc!” fetelor, mai mult le îmbrăcau în fraze de felul ăsta: „Ştii cât de mult reprezinţi tu pentru mine?”, la auzul cărora fata se înroşea de parcă se afla în faţa unui cuptor încins care a fost deschis brusc.

Logodna se făcea în familie şi abia atunci cei doi se puteau plimba împreună, fără a se mai ascunde.

— S-au dus vremurile alea, Aristiţo! intervine în discuţie coana Ioana, care nu şi-a putut reprima un suspin profund.

Îmi amintesc că erau la modă rochiile lungi, cu dantelă de mătase şi nu lipseau bijuteriile scumpe de pe braţele şi de la gâtul fetelor şi femeilor.

— Da, răspunde coana Aristiţa, legănându-şi capul. Şi ce dansuri liniştite şi pline de graţie erau pe atunci, tangoul, pe care băieţii îl numeau, în glumă „burtă caldă” pentru că numai atunci o puteau ţine pe fată în braţe, cu trupul lipit de al lor; sau valsul plin de ritm şi de voioşie, în care perechile de dansatori pluteau pe parchet, parcă zburau, iar fetele şi femeile se lăsau purtate în vârtejul dansului de cavalerii îndemânatici, care le conduceau în paşi măsuraţi, în armonia sunetelor muzicii care umplea salonul.

— Tangoul – încerc eu să-i explic – a fost şi rămâne întruchiparea artei îmbrăţişării, care duce apoi la sentimentul de apropiere între cei doi parteneri de dans şi, uneori, la înfiripareа dragostei. Tangoul îi apropie şi trupurile lor calde se lipesc şi se mişcă lent împreună, în acea curgere lină. Uneori tangoul are nevoie, pe lângă muzica lentă şi pasională şi de versurile unei poezii de dragoste, care plac urechii, devenind un fel de leac pentru alinarea sufletului celui care iubeşte.

S-a dovedit că dansul liniştit calmează, tămăduieşte trupul şi are darul să risipească neliniştile sufletului.

Am citit de curând într-o carte o expresie interesantă. Voi încerca s-o reproduc din memorie: „Cine ne învaţă să gândim, ne face stăpâni peste oameni şi întâmplări”.

— Ha, ha, ha! râde Cernea. Subscriu şi eu la această

cugetare, cu condiţia că nu trebuie să uităm de viaţă. Bravo! Hai noroc! mai spune el, ridicând paharul cu vin de care nu se despărţise deloc. Viaţa trebuie trăită din plin, a continuat el. E prea scurtă şi ne scapă printre degete, iar cel care o trăieşte rău, e vai de capul lui. Am eu nişte vecini care se bat aproape în fiecare zi, adică vecinul o bate pe soţia lui, strigându-i diferite fapte pe care cred că le inventează.

— Asemenea comportament este revoltător, domnilor – se arată iritată coana Aristiţa. Cum poate o femeie să suporte jignirile şi loviturile lui, fără să se revolte?

— Am discutat odată cu ea. Spune că se iubesc, de unde am tras concluzia că cei care iubesc au puterea de a răbda, explică Cernea.

— Poate că aşa şi este. Familia este laboratorul iubirii erotice, încerc eu să explic. Aceasta poate duce la împlinire, armonie şi cimentarea cuplurilor sau, în caz de scandaluri, la dizarmonie, mutilarea sufletelor şi, în final, la pierderea de sine a partenerilor. Noi ne-am obişnuit să acceptăm căsătoria bazată pe tradiţie, pe educaţia primită şi pe normele stabilite de societatea în care trăim, punând accentul pe stabilitatea familiei, pe fericirea celor doi soţi, mai ales pe creşterea copiilor.

— Doamne, cât de rea s-a făcut lumea! o aud pe coana Ioana, care se foia pe scaun. Bine, o iubeşte, dar aşa se manifestă la ei iubirea? Prin bătaie? întreabă ea foarte iritată. Se vede că nu se mai suportă oamenii între ei. Chiar şi cei mai bătrâni nu mai pot trăi alături de tineri, proprii lor copii.

— Sunt două generaţii diferite, doamnă, încerc eu s-o calmez. Vederile lor nu se mai împacă nici în artă, în morală, chiar nici în viaţa de toate zilele.

— Îi despart mai ales problemele morale, domnilor – sare coana Aristiţa, apăsând pe fiecare cuvânt, în timp ce deasupra sprâncenelor ei a apărut o adâncitură peste care s-a suprapus o umbră ameninţătoare. Buzele au început să-i tremure, semn că şi-a adus aminte de o suferinţă mai veche, iar ochii i-au devenit sclipitori ca oţelul viu şi rece.

Nici părinţii, domnilor, nu se mai comportă corespunzător faţă de copiii lor şi asta e groaznic! a adăugat ea legănându-şi capul spre stânga şi spre dreapta.

— Ce vreţi să spuneţi? o întreabă Cernea curios.

— Îmi vine greu să vă spun, dar o voi face. Cunosc o familie de ruşi, rămaşi în Constanţa după ce s-au retras de la noi din ţară trupele sovietice, prin 1958. Locuiau pe strada Sarmizegetusa, părinţii, o fată şi un băiat. Acum vreo 10 ani, părinţii au murit, apoi a murit şi fata şi a rămas băiatul, care s-a căsătorit cu o româncă şi are o fată de 18 ani.

Soţia lui a murit la 8 ani după ce s-a născut fetiţa, Tatiana. Ce credeţi că mi-a spus copila asta, care vine şi mă vizitează din când în când? Plânge şi spune: „O duc greu cu tata, că de când a murit mama a tot încercat să mă violeze. Am reuşit să-l resping şi să mă apăr de el, dar de fiecare dată m-a bătut şi mi-a strigat: „Nu vrei? Lasă că te înmoi eu, de te fac mătase! Te fac eu să-ţi dispară ţâfna, Crezi că numai tinerii ştiu să iubească? Află tu, încăpăţânat-o, că la bărbaţii mai în vârstă inima este mai fierbinte decât la cei tineri, iar dragostea e tare ca stânca pentru că e dragoste pe vecie. Dar ce ştiţi voi, muieri proaste? Păr lung şi minte scurtă”. Aşa mi-a zis, tanti” mi se plângea biata fată.

— Şi ce s-a întâmplat cu fata? o întreabă Cernea?

— Tot n-a scăpat de el, săraca. Iată ce zicea: „Într-o noapte dormeam în camera mea şi m-am trezit cu el în aşternut. S-a urcat peste mine şi m-a strâns atât de tare, încât n-am mai putut să mai mişc, nici să ţip. Înlemnisem de frică. Cred că aşa îngheaţă porumbelul în ghiarele uliului şi nu mai are nicio scăpare. După ce m-a violat, m-a ameninţat că dacă îndrăznesc să spun cuiva ce mi s-a întâmplat, mă omoară şi pleacă la puşcărie. N-am spus la nimeni până astăzi de teamă şi te rog şi pe matale să nu spui mai departe, că nu vreau să mor! De atunci vine mereu în pat la mine de două ori pe săptămână şi îmi vorbeşte frumos, e calm şi mă priveşte duios. Bea votcă până se îmbată şi cred că în capul lui e beznă. îl urăsc.

Odată am vrut să mă spânzur, dar n-am avut curaj să-mi iau viaţa singură”.

Am întrebat-o de ce nu se căsătoreşte şi să plece din casa lui. Mi-a spus că are un prieten care o vrea, dar se teme că nu e fecioară şi poate acela are pretenţie să fie. „Îl voi întreba şi, dacă e de acord, poate plec cu el în alt oraş” a spus.

*

Relatarea coanei Aristiţa a fost întreruptă de o scenă inedită. În salon a intrat un tânăr înalt, bine clădit, care s-a oprit în mijloc, plimbându-şi privirea lui de vultur peste cei prezenţi, după care a întrebat:

— Domnul N. Bucuroaia este aici?

— Aici, aici! a răspuns N. Bucuroaia, care era prins într-o discuţie într-un grup de bărbaţi din fundul salonului.

Tânărul ţinea în mâna stângă ziarul „Telegraf, iar în mâna dreaptă o pipă grea, cu mânerul de chihlimbar, din care mai trăgea câte un fum din când în când.

— Vă salut, domnule Bucuroaia! a spus tânărul cu o voce tunătoare, care a făcut linişte în tot salonul.

— Să trăiţi, domnule Buruiană! i-a răspuns primul salutat, întinzându-i mâna lui mare, cu palma în sus, în care a primit-o pe cea a noului venit. Ce mai e nou?

— Ce să fie? Vei afla îndată. Dar văd că aici toţio oaspeţii sunt bine dispuşi, observă el râzând în hohote, iar obrazul i s-a lăţit.

— Suntem şi noi la o petrecere, explică Bucuroaia. Hai alături, în altă încăpere să discutăm! i-a propus el, deschizând o uşă laterală, pe care au pătruns unul după celălalt, bătrânul studiindu-l din spate ca un motan, lângă pisica în călduri.

După ce s-a închis uşa, eu am întrebat:

— Cine e acel tânăr?

— Fiul lui Radu Buruiană, cel care locuieşte pe strada Războieni. Este jurist, probabil că acum e avocat. Ce să facă? A aterizat şi el aici ca un glonţ rătăcit. Cine ştie ce mai vrea să obţină de la Nicolae Bucuroaia?

— Îl cunoşteam din vedere pe tatăl lui, dar de fiu nu

ştiam nimic, îmi spun eu părerea. Auzisem că este scriitor prin Bucureşti. Dacă e scriitor e bine, înseamnă că e un fin observator al faptelor de viaţă.

— Nu cred că este scriitor. Ar putea să le facă pe amândouă: şi avocat şi scriitor? e curios Cernea să afle.

— De ce nu? Dragostea pentru literatură, mai ales poezia, reuşeşte să dezvolte la om sentimente nobile, ca cinstea, corectitudinea, iubirea de oameni, pe care îi transformă în suflete blânde, iubitoare şi caritabile.

— Radu, tatăl lui, a murit cu doi ani în urmă, spune Cernea în şoaptă. Am participat şi eu la înmormântarea lui.

Afară ploua cu găleata, dar aproape toţi l-au însoţit la cimitir. Era destul de bătrân.

— Păi, mi se pare că avea aproape 80 de ani, după câte îmi amintesc eu. Cred că i-a venit sorocul la timp, că doar nu era unul fără moarte ca acel Enoh din Biblie.

— A murit imediat după ce l-a împărtăşit preotul.

— Asta e bine. Înseamnă că preotul i-a mai luat din păcate, spun eu. Toţi murim când ne vine vremea.

*

Mary şi Sabin Ignat dansau şi discutau în şoaptă, privind spre ceilalţi. Lângă ei, doamna la cărei soţ era marinarul beţiv, dansa cu tânărul descris mai sus şi îşi lipise trupul de el, privindu-l cu ochii ei catifelaţi; avea coapsele unduitoare şi o moliciune aderentă asemănătoare cu acea a reptilelor. Tânărul îi frământa talia şi-i zâmbea cu subînţeles.

— Asta depăşeşte orice limită! i-am auzit glasul tăios al Lilicăi, care se apropiase de grupul nostru şi se adresa coanei Aristiţa, mătuşa ei.

— Aşa este, au aprobat cele două două bătrâne, care o cercetaseră mai înaintea ei. Ele îi studiaseră pe toţi invitaţii, dar pe unii privirile lor insistaseră de parcă le luau măsură să le confecţioneze costume de haine.

…În salon continuau să răsune acordurile plăcute ale muzicii. Muzica a avut dintotdeauna o semnificaţie civilizatoare, iar împreună cu dansul, ea a introdus o anumită ordine în civilşizaţiile omeneşti, alcătuind primul

element social, începând chiar cu triburile sălbatice.

De pe perete răsună semnalul bătrânei pendule care a măsurat viaţa mai multor generaţii, atenţionându-ne că totul, orele, minutele şi secundele se prăbuşesc în trecut.

Din grădină, pe fereastra deschisă, venea un miros de trandafiri şi de iasomie, legănat de briza serii. Am trecut lângă fereastră să văd şi să simt răcoarea serii. Luna plină răsărise şi îşi trimisese razele ei reci peste case şi grădini, rumenind totul în jur.

Când Mary şi Sabin au ajuns în dreptul nostru, i-am făcut semn şi i-am şoptit că vreau să plec acasă. M-a rugat să mai aştept o vreme, ca să plecăm împreună şi l-am ascultat.

Între timp am ascultat discuţiile altor grupuri, care se refugiaseră în colţul nostru pentru a scăpa de cei care dansau.

Voi reproduce numai câteva dintre ele:

— Măi, băiete, zice un bărbat rotofei, zilele trecute am făcut o plimbare cu maşina prin cartier. Am rămas impresionat câte vile noi au apărut şi se construieşte mereu. Se plânge lumea că nu are bani.

— Nu au bani doar pensionarii şi şomerii, dar cei care îşi construiesc vile sunt noii noştri aristocraţi, de două parale, cei îmbogăţiţi după revoluţia din 1989. Mulţi dintre ei nu pot justifica averile, dar cine să-i mai verifice, dacă nu mai funcţionează nicio instituţie a statului, pe care le plătim cu sudoarea noastră – răspunde altul.

— Ai auzit că unii o duc aşa de bine, că se adună la câte unul acasă şi fac sex în grup? Câtă promiscuitate!

— Am auzit şi eu de sex în grup, îmi şopteşte Cernea. Cum vine asta? Ce fel de distracţie este?

— Cred că toţi fac sex în aceeaşi casă, poate chiar în aceeaşi cameră şi îşi schimbă între ei partenerii. Mai pot face sex în grup şi câte trei-patru în acelaşi timp, în acelaşi pat, folosindu-şi toate „găurile”, îi şoptesc, la rândul meu, la ureche, dar acest gen de distracţie începe să devină pervertire animalică.

— Domnule! se miră el. Nu le mai ajunge calea

normală.

— S-au înmulţit cerşetorii în oraş. Este de speriat, ne anunţă un alt domn cam între două vârste. îi întâlneşti la tot pasul şi te agasează cu cerutul. Eu le dau de fiecare dată un leu sau doi, din cei noi, dar nu pot să le dau la toţi.

— Sunt foarte răi, confirmă alt domn. Odată m-am întors acasă cu maşina. Când am coborât, ca din senin, au tăbărât pe mine vreo patru, cerându-mi bani. Nu aveam la mine mărunţiş, în afară de o monedă de 100 lei noi.

Le-am spus că nu am, dar le voi da altă dată. Ce credeţi că mi-au făcut? Mi-au zgâriat maşina cu un cui de la faruri până la stopuri. Ei cred că li se cuvine să le dai bani din munca ta. Într-o zi vor avea pretenţia să-i luăm acasă şi să-i hrănim, să le oferim şi patul să se culce.

— Să nu faci o asemenea prostie! l-a sfătuit altul. Poţi avea soarta Samariteanului din poveste, cel care a adăpostit în casa lui un tâlhar, iar dimineaţa s-a trezit cu banii furaţi, câinele mort, soţia violată, iar tâlharul nicăieri.

— Mie îmi este milă de ei şi dacă îi întâlnesc în faţa unui magazin de pâine, îi invit înăuntru să le cumpăr o pâine. Nu vor pâine, cer bani.

— Dar de ce crezi că vor bani? Ca să-i bea, răspunde altul. Domnule, eu auzisem undeva că banii sunt la fel ca bomboanele, nu fac bine nimănui, adică ele strică dinţii copiilor şi adulţilor le creşte glicemia în sânge.

— Ce vorbeşti, domnule. Azi banul e totul, el dictează în toate relaţiile noastre sociale, spune altul.

— Aţi auzit că iar cresc preţurile? La benzină, la alimente şi la toate celelalte şi domnul prezenta preţul la mai multe produse. Dar vina e a guvernului, nu a comercianţilor, că a vândut toate bogăţiile ţării pe nimic străinilor şi nu mai au din ce să facă bani şi au dispărut aproape toate locurile de muncă din construcţii şi agricultură.

— Aşa este! aprobă în cor nişte doamne care se alăturaseră grupului; una dintre ele, având o faţă ascuţită ca o lamă de cuţit, a spus că pe lângă preţurile care cresc,

ne păgubesc şi ţiganii care umblă în grupuri şi fură tot ce le iese în cale: scânduri din garduri, grilaje de fier de pe lângă blocuri şi de la ferestre, băncile din parcuri, capacele de la hidranţii de canalizare şi altele.

— Ce spui dumneata e puţin, doamnă! intervine un bărbat înalt. Să-i vezi cu cât curaj fută. fierul vechi din vagoanele de marfă care intră în port! S-au specializat la furtul de mărfuri generale din vagoanele închise şi care sunt sigilate, taie şi fură cablurile electrice de la aparatele de siguranţa circulaţiei trenurilor, etc.

— Da, am văzut şi eu cum trece după ei prin gări Poliţia Comunitară, intervine altul, dar tot scapă.

*

— Domnule, am impresia că aici se face mai mult bârfă, nu se discută nimic serios – îmi şopteşte Cernea.

— Aşa se întâmplă la orice petrecere, după ce se bea câte un pahar de alcool. Unii îşi spun păsul lor, iar alţii vorbesc pentru a se scoate în evidenţă. Ce vreţi? Doar nu e biserică.

— Vă supăraţi dacă vă întreb ceva?

— Nu. De ce să mă supăr?

— L-am auzit pe domnul Ignat spunându-vă să nu scrieţi despre scena cu domnul avocat Buruiană. Sunteţi ziarist sau scriitor? Pe piaţă sunt multe cărţi, care nu spun nimic.

— Nu sunt niciunul nici altul, i-am răspuns eu, iar domnul Ignat a glumit. Cine ştie ce a vrut să mă sesizeze. Cât despre observaţia dumneavoastră referitoare la cărţile de pe piaţă – fiecare om are libertatea să scrie ce şi cum vrea, deoarece legile noastre nu mai sancţionează abaterile de la etică şi de la morală.

— Multe s-au schimbat în ţara asta, din păcate în rău, continuă Cernea. Datorită faptului că dispun de bani, unii se consideră prea valoroşi, parcă ar fi nişte lingouri.

M-am uitat chiar şi aici în salon şi nu găsesc că ar fi o petrecere mondenă, deoarece mulţi au o minte mărginită, iar aici au venit aduşi de prieteni, cum e obiceiul să se aducă unul pe altul.

— Păi şi eu sunt adus de domnul Ignat aici, îi spun. În fond, aici nu este o întrunire politică sau de afaceri, ci o întâlnire între prieteni şi cunoştinţe, în scopul destinderii.

— Nădăjduiesc ca prietenia noastră să dăinuiască şi să ne întâlnim şi altă dată, spune Cernea.

— La fel şi eu, cu condiţia să-mi faceţi onoarea s-o ţineţi – ca şi mine – la adăpost de toate loviturile unor răuvoitori, dispuşi să strivească tot ceea ce este făcut să dureze.

…Am trecut cu privirea peste cei prezenţi în salon şi vederea lor m-a dus cu gândul la cărţile scriitorilor francezi, englezi, germani şi ruşi, pe care le-am citit de-a lungul atâtor ani de zile şi în care era vorba despre abundenţa de titluri de duci, baroni, conţi, principi, cavaleri, magnaţi etc, obţinute prin moştenire, în raport de valoarea palatelor, castelelor, moşiilor şi chiar a satelor, cu toate sufletele care trăiau în ele şi pe care le stăpânea câte unul, fără a avea vreun merit personal. Totul mă dezgusta şi aş fi vrut să plec acasă, dar trebuia să-l aştept pe Sabin, care era reţinut de gingăşia clipelor oferite de Mary. Nici acasă nu aveam altceva de făcut, decât să dorm. Aveam două cărţi de terminat: „Istoria cavalerilor din Rodos”, care-i prezintă pe moştenitorii Templierilor, al căror sfârşit ne-a lăsat în beznă cu comorile adunate în urma cruciadelor purtate în numele creştinătăţii şi „Madame de Pompadour”, cea care a ocrotit atât de bine artele, ca şi destrăbălarea de la palatul regelui Franţei.

Voi avea timp să le termin mai târziu de citit.

…La plecare, Victor Cernea a spus cu voce tare:

— Domnilor, mie mi-a plăcut mult această petrecere. A fost instructivă pentru mine, pot spune că am învăţat câte ceva. În ce priveşte amfitrioana, pot să spun că are orientare şi lustrul bunului gust în gastronomie, care ar putea trezi invidia altor doamne, care nu sunt în stare să o imite.

— Mâncarea a fost comandată la restaurant – îi şoptesc.

— Nu-i nimic. Măcar a ştiut ce să comande şi asta

înseamnă mult pentru o doamnă.

De la petrecere am plecat cu Sabin, care m-a condus până acasă cu maşina lui. La despărţire m-a rugat să trec pe la el în săptămâna următoare, ceea ce am şi făcut.

*

După plecarea invitaţilor şi a celor de la restaurantul „Casa cu Lei”, care şi-au recuperat vesela, Lili şi Mary au rămas singure în toată casa. O vreme nu şi-au vorbit din cauza lui Lili, care era foarte supărată. Obrajii ei deveniseră livizi de supărare, bărbia îi tremura agitată, iar ochii îi rătăceau pe pereţi, de parcă ar fi căutat ceva anume. De pe chip îi dispăruse orice urmă de eleganţă şi de bunătate; ochii ei de culoarea castanei coapte se întunecaseră, iar fruntea i se încreţise ca atunci când încearcă să ia o hotărâre importantă.

Stând dreaptă în faţa lui Mary, i-a spus acesteia:

— Hai, dă-i drumul! Minte-mă!

— Încetează, te rog, Lilica! Sunt obosită şi n-am chef de ceartă.

— Te-a obosit Sabin Ignat? Mi se pare că te interesează în mod serios acest individ. Aţi discutat toată seara amândoi şi aţi sporovăit neîncetat. Ce-aţi vorbit atâta?

Mary a privit-o cu o curiozitate aproape juvenilă, apoi a izbucnit într-un râs spasmodic. Ea ştie să mintă ştiinţific şi deţine arta transformării.

— Ce te-a apucat, draga mea? Nu cumva eşti geloasă?

— Poate. Şi nu sunt draga ta, după cum te comporţi! i-a replicat Lilica, simţindu-se rănită în mândria ei de parteneră de cuplu erotic.

— Bine, văd că eşti ţâfnoasă şi nu se poate discuta cu tine. Şi nu înţeleg de ce. Eu nu te-am întrebat de ce flirtezi cu găliganul acela cu cap de cal, cu gura mare şi dinţii ca boabele de fasole.

— Dacă te interesează, acela este Eugen Vanici, un fost vecin din cartier pe care îl cunosc de mult şi m-am întreţinut cu el ca să nu stau singură lângă uşă ca proasta, în timp ce tu erai prea ocupată cu Sabin, ca să-mi mai

acorzi vreo atenţie.

— Şi ce îţi povestea cu atâta foc?

— Ce putea să-mi povestească? Locuieşte în cartierul Coiciu, pe lângă un autoservice şi că are vie în curte şi creşte porumbei voiajori.

— Deci este şi columbofil, dinţosul?

— Da, este. Te interesează ocupaţia lui?

— Nu mă interesează, a spus Mary indiferentă, intrând în baie pentru a-şi facetualeta de seară.

Când a ieşit în hol a dat iarăşi de Lili, care, de această dată, a privit-o languros, cu ochii ei strălucitori care o fermecau de fiecare dată şi-i străpungeau inima. Mary ieşise din baie îmbujorată, mirosind frumos; chipul ei încântător, cu genele lungi, buzele cărnoase, răsfrânte, umerii albi şi ispititori de tânără regină şi tot trupul vibrând de prospeţime şi voluptate caldă. Văzându-i privirea prietenei sale, i s-a adresat cu vocea ei dulce şi catifelată, puţin mieunată:

— Ce zici, vin în dormitor să ne jucăm un pic amândouă? Am făcut un duş şi mă simt din nou proaspătă şi vie.

— Nu crezi că am şi eu nevoie de un duş, la fel ca tine? Aşteaptă-mă! Cred că am să vin, i-a răspuns Lili încet, aproape în şoaptă, semn că nu-i trecuse de tot supărarea.

După duş s-au refugiat amândouă în dormitorul cel mai liniştit al casei, unde totul mirosea a parfum şi tihnă.

Amândouă preţuiau în egală măsură clipele de linişte şi de desfătare.

— Rămâi la mine în această noapte? a întrebat-o Lili.

— Da, rămân. Abia aşteptam să plece invitaţii şi să rămân doar cu tine ca să ne simţim bine.

— Atunci s-o luăm încet, să nu ne grăbim. Graba este sora eşecului, iar patima este sora orbirii, adaugă Lili, ştiind-o pe Mary că are o sete nepotolită şi chiar perfidă, care vrea totul şi cât mai repede. Dar se simţeau bine împreună şi nu puteau renunţa.

În timpul preludiului, când se mângâiau reciproc pe

trupurile goale, înfierbântate de la duş, Mary a încercat, cu vorbe blânde, să-şi calmeze partenera:

— Relaxează-te! Nu mai fi geloasă fără rost, că viaţa noastră intimă va rămâne mereu aceeaşi! Nu avem motive de despărţire. În ceea ce priveşte relaţiile noastre separate cu lumea, nu trebuie să ne influenţeze negativ prietenia sau viaţa intimă. Cearta şi gelozia nu folosesc la nimic.

Capitolul XIV Haimanalele

Cunoşteam această categorie de oameni aflaţi la periferia societăţii încă din perioada în care lucram ca activ, dar pentru a întocmi această lucrare aveam nevoie de date „calde”, reale, disecate cu cei ce duc această viaţă în mizerie şi promiscuitate. Urmărisem uneori diferiţi cerşetori în locurile frecventate de ei: biserici, marile magazine, cimitire şi prin faţa restaurantelor.

Într-o zi am urmărit o cerşetoare de la biserica din centrul oraşului „Sf. Constantin şi Elena” şi până la canalele de termoficare din apropierea gării. îi dădusem chiar eu o monedă şi ea îmi mulţumise, făcându-şi semnul crucii. Când ne-am apropiat de vizuina lor, am abordat-o direct, explicându-i de ce vreau să stăm de vorbă.

— Vino cu mine, maică, să vezi mizeria în care trăim!

Am intrat în tunel şi am mers până în locaşul ei, unde ne-am aşezat jos, pe nişte covoare de iută împachetate, care ne-au servit drept scaune. După ce şi-a lăsat jos sacul cu cele ce reuşise să agonisească, mi-a spus:

— Azi sunt foarte obosită. Te rog să vii mâine după prânz ca să putem sta de vorbă.

A oftat, a privit în jurul ei, apoi m-a privit şi a spus:

— Viaţa e grea, domnule. Trăim şi noi aici cum putem, dar suntem liberi şi ne simţim fericiţi. Ne mângâiem şi noi cu gândul că atunci când omul moare, nu ia cu el nimic în mormânt, fie bogat, fie sărac. Fiecare rămâne cu ce a mâncat şi a băut. Asta ne face să mai uităm de necazuri.

Viaţa mea s-a cam dus şi îmi pare rău că n-am făcut nimic cu ea, iar acum trăiesc aici, în mizeria asta păcătoasă. Mizeria, domnule, îl înţeapă pe om mai tare

decât urzicile, iar sărăcia şi foamea îl fac să fure, ca să trăiască. Oftează din nou şi spune:

— Uneori îmi blestem viaţa: „Babă Froso, ai trăit degeaba şi te-ai chinuit, făcând umbră pământului fără rost”.

Anul trecut, de Crăciun, am colindat prin cartier pentru a strânge şi noi ceva de-ale gurii. Ne gândeam că cei bogaţi ne vor da şi nouă cât de puţin ca să gustăm din sfânta sărbătoare a naşterii Domnului. Ne uitam din stradă şi vedeam în case mese bogate, pline de tot felul de bucate şi băuturi; la unii am văzut pe masă bucăţi mari de carne de curcan bine rumenite, carne de porc şi cârnaţi prăjiţi, sarmale, toate se lăfăiau pe platouri mari, strălucitoare. Noi şedeam afară, în frig şi înghiţeam în sec. Am sunat şi a ieşit un bărbat tânăr, roşu în obraji, care ne-a alungat. Ne-am vărsat şi noi focul pe ei, strigându-le: „Escrocilor, bogătani hoţi! Chiar dacă voi aveţi milioane şi mâncaţi bunătăţi, tot ticăloşi rămâneţi. Într-o zi şi voi veţi muri la fel ca noi”.

Ce să facem, dacă aşa e în viaţă? Acest pământ îi hrăneşte numai pe ei, cei care trăiesc în puf, iar noi trebuie să ne ducem traiul aici, printre excremente uscate, miros de urină, să dormim pe saltele aduse de la ghenele de gunoi, pline de sânge şi urină, obligaţi să respirăm duhoarea şi aerul plin de microbi.

Cum să nu furi de la cei bogaţi, când ai ocazia? Atunci ne-am întors aici abia pe înserat şi am făcut a doua zi Crăciunul săracului cu ce a dat Dumnezeu.

Mi-am luat la revedere de la baba Frosa, urmând să vin a doua zi, după prânz, ca să continuăm discuţia.

…Când m-am apropiat de locul cu pricina, am văzut doi tineri care ieşeau din tunel, îndreptându-se spre gară. Am aşteptat să se îndepărteze şi am intrat, căutând în semiîntuneric, cotlonul bătrânei. Am salutat-o, iar ea m-a poftit să mă aşez pe un teanc de covoare şi preşuri împachetate, scuzându-se:

— Ce să fac dacă n-am scaun? Stai şi matale acolo!

M-am aşezat cu grijă şi am început să discutăm, dar

ne-au întrerupt trei fete care au trecut spre ieşire, cu râsete şi chicoteli, venind din fundul labirintului de canale; două dintre ele îşi unduiau nişte şolduri dezvoltate, care te insultau.

Lângă baba Frosa s-a oprit una, Jenica, mângâindu-i obrajii bătrânei şi zâmbindu-i drăgăstot.

— Tu nu te duci cu ele?

— Nu, tanti. Ştii unde se duc ele şi mie nu-mi place.

— Da. Într-o seară ne întorceam amândouă din oraş – începe bătrâna povestea – iar când am ajuns în staţia autobuzului 100, ne-am oprit să mai cerşim şi noi ceva.

— Atunci când a sărit ăla pe mine? o întrerupe Jenica.

— Da, atunci.

— Al dracu'! Odată m-am simţit prinsă de la spate, iar când m-am întors, am văzut un bărbat cu mustaţă, care mirosea a alcool şi a colonie amestecată cu tutun. Când i-am atins pantalonii, am simţit că era agitat şi plin de dorinţă.

M-a întrebat: „Cât costă, dacă…?"

„Două sute", i-am răspuns. Am plecat cu el după colţ şi a început să mă înghesuie în zid. Noroc că eu mă adaptez repede la orice situaţie. Când a terminat, mustăciosul a scos un strigăt animalic şi s-a aşezat jos lângă zid. Abia am luat banii de la el.

…Am privit-o compătimitor, dar nu cred că şi ea a înţeles.

Îndreptându-mi privirea în lungul tunelului, mă întrebam: „oare câte suflete de flămânzi şi zdrenţăroşi trăiesc în acest labirint în care doar firul Ariandei te mai poate descurca?"

Treceau în afară sau spre interior, maturi sau tineri, nu prea îmbrăcaţi, mai ales nu prea curaţi, dar majoritatea lor având ochii scrutători şi gesturi abile, asemenea unor prestidigitatori, capabili să acţioneze pe străzi, în magazine, în gări sau în mijloacele de transport în comun, constituiţi în grupuri.

Unii dintre ei sunt huligani bine clădiţi, care afişează pe chip priviri blânde, catifelate, chiar seducătoare, având

un trup mlădios ca trestia. Dar să-i vezi „la treabă”.

De obicei umblă constituiţi în bande, punând stăpânire pe cartiere, care au căpătat denumirea de „rău famate” din cauza lor, pe care le transformă în surse de venit şi groază. Când nu acţionează, joacă poker sau alte jocuri de noroc între ei sau împreună cu proxeneţii din zonă, prilej cu care se dovedesc nişte trişori experimentaţi. Toate acestea dovedesc că frumuseţea fizică nu se asociază întotdeauna şi cu un caracter frumos, mulţi dintre ei fiind cinici, falşi, înfumuraţi şi de un egoism feroce.

Pe timpul friguros, în canale se adăpostesc şi boschetarii, bărbaţi şi femei, toţi mari consumatori de băuturi alcoolice de calitate proastă. Vara ei pot dormi pe unde apucă, adesea prin parcuri sau prin diferite adăposturi improvizate. În legătură cu năravul lor există şi o glumă: „Ai grijă să nu aprinzi chibritul în apropierea unui boschetar, că ia foc imediat!” Atât de mult sunt îmbibaţi cu alcool.

…În general haimanalele trăiesc prin canalele de termoficare, cariere de piatră, văgăuni etc, acolo unde se simt în lumea lor liberă, la fel cum trăiesc ierburile prin vâlcele, aşteptând venirea primăverii ca să scoată capul la soare sau cum aşteaptă toate plantele topirea zăpezilor.

Ei şi-au format grupuri mici sau mai mari – adevărate colonii – unde trăiesc după legi proprii, mulţumiţi de prietenia componenţilor acelor grupuri. Trăiesc fără griji, nimeni nu are o profesie, sau o ocupaţie şi stau tolăniţi pe saltelele din cotlonul lor, ziua dorm, iar seara pleacă la furat (ei zic la „ciordit”). Toţi de aici consideră munca o rămăşiţă a lăcomiei şi desfătării celor bogaţi, care îi exploatează pe cei care muncesc, iar ei nu vor să fie exploataţi de nimeni şi de aceea nu muncesc nicăieri.

Aici sunt mulţi copii fugiţi de acasă, printre ei aflându-se şi unii orfani; unii chiar zic că nu-l cunosc pe tatăl lor. N-au avut plăcerea, nici timpul necesar să treacă prin şcoli, dar au „şcoala vieţii” pe care au urmat-o aici, cu ajutorul celor cu multă experienţă.

Din tunel ies afară nişte fetiţe care nu au mai mult de

zece ani, îmbrăcate în fustiţe ponosite şi bluze mai mari, care flutură pe trupurile lor firave. Au feţele supte şi par îmbătrânite, iar când trec prin dreptul meu, în urma lor se împrăştie un miros greu, cu iz de mucegai, excremente şi urină.

— Unde vă duceţi, Chivo? le întreabă Frosa.

— În oraş, la cimitirul central.

— E Sfânta Maria, îmi explică baba Frosa. Se dă pomană. Mai târziu iese un adolescent de 15 – 16 ani, pe care Frosa îl întreabă repede:

— Ce face, măi Vică, fata Mariei? Tot bolnavă?

— Da şi plânge mereu. O ţine în braţe să nu mai ţipe, dar tot plânge, răspunde Vică.

— Tu de ce locuieşti aici? îl abordez eu pe Vică.

— Pentru că nu am casă şi n-am pe nimeni. Îmi place aici pentru că trăiesc cum vreau. Merg cu ceilalţi în oraş, la ciordit şi îmi place când şterpelesc ceva, spune el repede, în timp ce ochii i se aprind. Aici pot să beau, să mănânc, să fur şi să fac ce vreau eu cu fetele; e una care doarme cu mine în cotlon, iar acuma e gravidă, nu prea mai iese.

Furăm toţi în gaşcă, spune el cu mândrie; luăm tot, iar uneori răsturnăm tarabe, iar când ăia strigă Hoţii! noi suntem departe.

— Zici că fata ta e gravidă. Nu te duci la prostituate? îl întreb eu.

— Nu. Noi le spunem „mâncătoare de... sex” la curvele astea.

Apoi Vică continuă să debiteze tot felul de măscări în legătură cu acele prostituate, dar şi poziţiile pe care le foloseşte el cu prietena lui sau cu altele când face sex: poziţia căţelei, a misionarului, în picioare lipit de zid, a măgarului cambrat, aplecat ca peste pisică, etc., însoţite de vorbe pe care nu le pot reproduce în această lucrare. Câtă incultură! Câtă promiscuitate şi mizerie!

Dintr-un ungher se aude muzică, emisă de un aparat cu tranzistori care are paraziţi din când în când. E o muzică pe ritmuri moderne, dar dublată de o voce care

îngână nişte vorbe neînţelese. Ies puţin să văd ce se întâmplă şi dau de un băiat în vârstă de 13 – 14 ani care repara nişte adidaşi cărora li se dezlipiseră talpa la vârfuri; el cânta împreună cu tranzistorul de pe salteaua soioasă din cotlon.

M-am întors în cotlonul babei Frosa, unde se oprise o femeie cu faţa suptă, care ţinea în braţe o fetiţă de vreo şase ani care gemea.

— Tot bolnavă e fata ta, Marie? o întreabă Frosa.

— Tot. N-o mai duce mult, răspunde Maria, care o mângâia pe cap pe fetiţă, cu mâna ei caldă, dorind să-i dea puterea de a trăi.

— Ce are? o întreb şi eu. De ce n-o duci la spital?

— Boală de plămâni are. Am fost la doctor, dar mi-a spus că nu mai are ce să-i facă. Dacă n-am bani…

Pe lângă noi a trecut spre ieşire, venind din întuneric, un bărbat cam de 30 de ani, bine legat, cu faţa maronie şi o mustaţă groasă „pe oală”, având nişte mâini mari ca nişte răngi.

Când m-a văzut, mi-a aruncat o uitătură duşmănoasă, apoi a trecut mai departe. Trăsăturile feţei lui erau aspre şi părea că tot sângele îi pierise. În ochii lui am citit o hotărâre de nezdruncinat şi o agresivitate comparabilă cu a peştelui piranha. După ce a ieşit, baba Frosa m-a lămurit cine este:

— Ăsta e Gogu Mangu. Aici i se spune „Shogūnul” şi „Marele futatore” pentru că lui nu i-a scăpat nicio fată din această colonie.

La capătul tunelului, Gogu s-a mai oprit o dată şi mi-a aruncat o privire tăioasă, ca un stilet bine ascuţit, după care şi-a continuat drumul cu pasul rar.

„Câtă cruzime se ascunde în aceste subterane!” am gândit.

Ghicindu-mi gândul, Frosa a ridicat din umeri şi apoi a spus, ca o concluzie:

— E periculos să trăieşti aici, dar asta e. Fiecare are grijile lui, nevoile lui. Ne-am obişnuit cu toate de când ne ducem traiul de mizerie.

…Mă întorc spre Maria. Aceasta continuă să-şi mângâie fetiţa şi plânge. „Câţi copii vor fi aici?” mă întreb. Unii dintre ei sunt sănătoşi şi trăiesc precum puii de tigru care se joacă paşnic când sunt mici, dar într-o zi, ajunşi la maturitate, devin răi, nişte mâncători de oameni. Aşa şi copiii, învaţă repede toate comportările rele ale adulţilor, începând de la cerşit, consum de alcool, de droguri, furturi, violuri, atacuri în bandă, crime, etc.

Îi privesc pe cei care vin şi pleacă de lângă Frosa, ca de la mama lor, care îi mângâie şi îi hrăneşte cu ce agoniseşte ea.

Sunt firavi, nespălaţi, cu haine găsite pe la ghenele de gunoi; unii seamănă cu şobolanii care trăiesc împreună cu ei în acele catacombe labirintice. Baba Frosa îi ştie pe toţi, fiind în măsură să-mi spună care dintre ei va reuşi să supravieţuiască condiţiilor vitrege din acel adăpost.

— Ce se aude? întreb eu. Mi se pare că aud un chiţcăit de şobolani?

— Da, sunt destui pe aici, dar nu fac rău. Ne-am învăţat cu ei de atâta vreme. Uneori ne mănâncă mâncarea, dar trebuie să trăiască şi ei, explică Frosa, împăciuitoare.

— Nu vă este silă de ei? Iată unul! Ce râios este şi ce coadă lungă şi răpănoasă târăşte după el!

Şobolanul s-a oprit şi ne-a privit, adulmecând aerul cu înverşunare, în timp ce îşi mişca repede mustăţile lungi şi buzele care dezveleau nişte colţi lungi şi galbeni.

— Silă? răspunde baba Frosa. Oamenii sunt mai scârboşi decât ei în unele situaţii. A râs şi a dat ostentativ din mâna ei slabă şi bătrână.

Când râdea, Frosa avea trăsături frumoase, care se cam şterseseră odată cu trecerea anilor şi cu viaţa aspră dusă în mizerie. Probabil a fost cândva frumoasă, cu perioada de înflorire ca floarea de trandafir, dar au transformat-o viaţa şi necazurile, încât apare acum ca un copac bătrân ale cărui ramuri se usucă şi îl părăsesc pe rând. Ea ştie ce o aşteaptă.

Priveşte şi ea copiii, oftează şi spune:

— Mie îmi este milă de toţi oamenii de aici şi de aceea îi hrănesc cu ce aduc şi eu de pe unde colind, fie copii, fie maturi. Pe unii îi oblojesc când sunt bolnavi sau când se încaieră între ei, or când vin răniţi din oraş, de pe unde au atacat şi ei.

— Da, văd că în acest adăpost şi-au făcut loc tot felul de oameni: cerşetori, vagabonzi, prostituate, toată fauna locurilor rău famate, ca în „Curtea miracolelor" din Paradisul Evului Mediu – spun eu, deşi mi-am dat seama repede că Baba Frosa n-a înţeles ce e cu „Curtea miracolelor" şi mă privea mirată. Nu i-am explicat despre ce este vorba.

— Am observat că te uiţi atent la mine, zice ea. Să ştii că n-am fost mereu aşa bătrână şi urâtă! Aveam doar 17 ani când m-a luat Iorgu al meu şi m-a iubit că eram frumoasă.

A murit în urmă cu aproape opt ani de zile şi n-am putut să mai stau singură într-o cameră pentru care plăteam 500.000

lei chirie. Aşa că am venit aici, unde toţi sunt săraci şi necăjiţi, la fel ca mine, că tot nu mai aveam niciun Dumnezeu.

La început mi-a fost destul de greu că nu mă descurcam deloc pe stradă, iar după vreo trei luni am fost prinsă furând dintr-un magazin nişte salam, caşcaval şi conserve de peşte, şi am făcut şase luni de puşcărie la penitenciarul Poarta Albă, de unde am ieşit condiţionat. Au trecut aproape opt ani de atunci.

E greu singură, te apucă urâtul, spune ea rămasă pe gânduri. Acum fac şi eu ce pot să-i ajut pe ăştia. Înainte mă tot întrebam: „De ce trăieşte omul pe pământ?" Nu e bine să-ţi pui astfel de întrebări. Să trăieşti şi atât, iar eu asta fac acum, în această lume de vagabonzi, cerşetori şi copii ai nimănui, nişte melancolici care au fugit de societate, ascunzându-se în aceste adăposturi improvizate – aşa cum le-ai văzut şi dumneata, unde duc o viaţă de mizerie. Aici toţi cerşesc, iar cine poate mai şi fură, profitând de neatenţia unor vânzători din pieţe; şterpelesc repede, cu

ochii în patru şi se fac nevăzuţi.

...O urmăresc atent în timp ce povesteşte şi constat că are faţa zbârcită, arsă de soare, pârlită şi uscată de vânt; de sub basmaua ponosită, de o culoare incertă, îi ies şuviţe de păr, albe şi gri amestecate.

Purta pe ea o rochie cu multe găuri, cârpită grosolan de mai multe ori, dând astfel la iveală răbdarea Penelopei lui Ulise din Itaca.

Din cele ce îmi spunea am tras concluzia că îi plăcea ca să-i aibă în jurul ei pe toţi, pentru care cerşea prin oraş, apoi venea şi-i hrănea, povestindu-le ce a văzut.

Vorbele ei mi-au reamintit o discuţie pe care o avusesem cu ani în urmă, cu un vagabond care locuia tot prin canale de termoficare, aproape de centrala termică a oraşului şi care numea cu mândrie acel loc „habitatul nostru", fără să ştie semnificaţia cuvântului. Probabil auzise acea denumire undeva.

Acesta îmi povestea că toţi de acolo sunt stăpâniţi de ideea libertăţii, a independenţei, ba chiar şi de o demnitate aparte, fiind indiferenţi la grija zilei de mâine.

De asemenea, spunea că fiecare dintre ei se simte apărat de nişte reguli morale proprii grupului din care fac parte, în sensul că ştiu toţi ce nu au voie să facă şi fiecare învaţă singur cum să se descurce mai bine. Astfel, cei îndrăzneţi reuşesc de la început, cei mai cuminţi iau ce găsesc, iar proştii nu se aleg cu nimic, fiind nevoiţi să ceară ajutor de la ceilalţi.

„Oamenii ca noi nu pot suporta jugul, preferă libertatea, chiar dacă trebuie să trăiască în mizerie şi lipsuri – spunea el. Toţi stăpânim la grămadă, ce avem împărţim între noi, fără să ne certăm, că nu urmărim să ne îmbogăţim. De aceea, fiecare este obligat să aducă în comun tot ce agoniseşte, fiind scutiţi numai cei care sunt răniţi sau bolnavi".

...După discuţia avută cu el mă gândeam: „Vagabondajul este tocmai starea de evadare de sub rigorile şi constrângerile legilor stabilite de societate. Lumea aceasta vagabondă este destul de interesantă prin

pitorescul figurilor lor, prin lipsa de conformism şi prejudecăţi, prin ritmul sălbatic al vieţii, precum şi prin patetismul destinelor acelor oameni”.

*

Mi-am îndreptat atenţia la cele povestite de Frosa. Pierdusem firul celor ce-mi înşira ea, însă mi-am dat seama că era vorba de un preot:

— Treceam, ca şi altă dată, pe lângă biserica din cartier şi am intrat să-i cer popii ceva de mâncare, că din oraş nu mă alesesem cu nimic, deşi mă dureau picioarele de atâta umblat.

Ce crezi că mi-a zis popa când i-am cerut o bucată de pâine? Nu mi-a dat nimic şi m-a sfătuit să mănânc mai puţin, pe când el era un borţos de nu încăpea în haine. Am vrut să-i zic vreo două, dar mi-a fost teamă de Dumnezeu, că eram lângă biserică.

Baba Frosa se opreşte brusc din povestit şi ascultă. Din fundul tunelului se auzea un cântec, iar vocea unei femei răsuna desluşit şi curgea lin, ca un pârâiaş care curge încet la vale, susurând printre pietrele unui prundiş. Am reuşit să reţin câteva versuri:

fratevântul printre munţi.
Vine dor de la părinţi.
Bate vântul printre munţi.
Vine dor de la părinţi.
Refren
Sus lună, jos stele, foc şi jale.
Dorul când m-ajunge.
Inimioara-mi plânge.
Lacrimile valuri curge (curg)
Bate vântul printre brazi.
Vine dorul de la fraţi, etc.”

— Asta e Ilincuţa noastră, zice Frosa cu mândrie. Ai mai auzit vreodată un asemenea cântec? mă întreabă râzând cu gura ei aproape ştirbă.

— Cântecul este foarte frumos, nu l-am mai auzit. Cred că este un cântec vechi, ca un plâns sfâşietor.

— E un cântec de jale de prin părţile lor, din

Moldova, iar Ilincuţa îl cântă cu foc. Fata e din Bacău, a adus-o aici anul trecut, unul Tobi Homaru, pentru care ea a suferit foarte mult. Nu ştiu de ce s-o fi păcălit ea cu Tobi, după ce a zdrobit atâtea inimi ale altor bărbaţi. Ce diavol a fost ăsta! A făcut-o să plângă, să sufere şi să geamă de durere. S-a jucat cu ea, aşa cum se joacă şoimul cu puiul de găină. A trăit cu ea o vreme şi a făcut-o să-l iubească, îl adora nu alta, iar într-o zi a bătut-o şi a plecat de aici, lăsând-o într-o jalnică prăbuşire.

Cât s-a rugat Ilincuţa de el să n-o părăsească, cu suspinări hohotitoare şi adânci ca valurile mării când e bântuită de furtunile alea mari, dar el nu s-a uitat în urmă, lăsând-o nefericită şi fără speranţe. Era gelos, o bătea şi-i lua toţi banii pe care îi câştiga ea. De câteva ori l-am certat şi eu, dar el făcea tot ce ştia. Până la urmă cred că se va întoarce, îl aduce înapoi dorul de Ilincuţa. Mie îmi este aşa de dragă şi tot eu o hrănesc şi pe ea că e frumoasă şi bună, mai ales că ştie să cânte frumos. Numai oamenii buni şi frumoşi cântă pentru că ei iubesc viaţa, iar ea cântă în fiecare seară, pe când ceilalţi se duc şi se culcă. O cunosc mulţi bărbaţi tineri.

Într-o zi mă întorceam din oraş cu ea şi ne-a ajuns din urmă un tânăr, care a oprit-o şi a vorbit ceva cu ea. Nu ştiam că îl cunoştea mai de mult. Mi-a spus că i-a dat întâlnire, dar l-a refuzat.

— Zi mai departe! o îndemn eu pe Frosa, care se oprise.

— Atât a fost. Dar altă dată, după ce am trecut de gară, m-a oprit un poliţai care mi-a controlat traista şi m-a întrebat: „Ce faci cu atâta mâncare?”. „Duc la copii”. Ştia care sunt copiii mei şi m-a certat: „Nu-i mai hrăni, babo, că de-aia nu munceşte niciunul şi trăiesc pe umerii dumitale! O să mori curând că te văd cu părul alb!”

Poliţaiul avea dreptate, dar nu pot să-i las flămânzi. Atunci fusese un parastas în restaurant şi mi-a dat voie să adun de pe mese resturile, care erau destule.

Ei, câte ţi-aş mai povesti eu, cum mai şparleam pe vremuri zarzavaturi din piaţă sau plăcinte din patiserie

pentru „copiii mei” de aici. Acum am îmbătrânit, mai sunt şi bolnavă, mi-a cam pierit piuitul. Azi am burta goală, că n-am putut să mă duc în oraş, iar burta este un lucru de căpetenie la om. Dacă burta e sătulă, ai şi chef de viaţă, că duhul este viu în om.

Frosa se opreşte din povestit şi strigă cu o voce care m-a surprins:

— Ilincuţă! Ia vino încoace, fata mea!

— M-ai chemat, mamă? a întrebat o tinerică frumoasă, care şi-a făcut apariţia la intrarea în cotlon.

— Da. Vreau să te vadă şi domnul. I-a plăcut cum ai cântat.

Am aprobat şi eu cele spuse de Frosa, prin înclinarea capului, continuând s-o studiez. Ilincuţă era o frumoasă brunetă cu o faţă rotundă luminată de nişte ochi verzi, scânteietori. Nu cred că avea mai mult de 17 ani, iar faţa ei oacheşă trăda o trufie nedomolită, învăluită în umbră, care-i dădea oarecare siguranţă; avea obrajii bucălaţi, în care apăreau nişte gropiţe când râdea, la fel ca şi în bărbie.

Ilincuţă zâmbea destul de des cu buzele ei pline şi răsfrânte, scoţându-şi pieptul în afară, pe care respiraţia ei îl ridica şi îl cobora ritmic.

— Să te fereşti de ea! mă avertizează baba Frosa râzând. Ei îi place să cânte şi să facă dragoste, mai puţin să muncească dar n-o las nici eu să muncească pentru că mi-e dragă.

Aici majoritatea sunt tineri, iar eu cerşesc pentru ei şi îi ajut cât pot. Toţi vin la mine şi-mi povestesc viaţa lor, păţaniile lor, că şi ei mă iubesc şi mă respectă. Mulţi îmi zic mamă şi mă simt bine, că eu n-am avut copii. Am fost şi eu tânără, dar pe atunci oamenii aveau mai multă putere şi mai mult foc în vine. Asta îi făcea să fie mai veseli şi cu veselia trăiau mai mult şi mai bine. Aici unii vin, alţii pleacă, mai ales cei care găsesc un trai mai bun în altă parte.

…Baba Frosa vorbea întruna. Avea chef de vorbă. Probabil nu vorbise de mult cu cineva atâta, iar eu mă

dovedisem un bun ascultător, care o lăsam să spună orice, fără s-o întrerup.

— Ce cauţi tu aici? o întreb pe Ilincuţă. Eşti tânără, frumoasă şi sănătoasă, cred. De ce nu-ţi cauţi un loc de muncă în oraş şi o casă în care să te bucuri de confortul civilizaţiei?

— Domnule, nu prea am şcoală. Am avut şi eu odată toate astea.

— Să înţeleg că te-au bătut părinţii şi te-au alungat de acasă?

— Nu! Am plecat eu singură pentru că îmi place libertatea, iar aici îmi place că sunt liberă şi fac tot ce vreau.

— Curioasă alegere la vârsta ta, am spus privind-o compătimitor.

Trupul ei frumos, vocea plăcută cu care interpreta acele cântece de jale şi pretenţiile ei la o viaţă demnă, contrastau flagrant cu acel tunel mohorât, întunecos şi sordid. Dar Ilincuţa urăşte bărbaţii. Ascultaţi-o:

— I-aş călca în picioare pe toţi bărbaţii pentru că sunt nişte ticăloşi şi nişte nemernici. Nu mi-ar fi milă de ei.

— De ce eşti aşa pornită împotriva lor? o întreb eu.

— Pentru că se gudură pe lângă femei ca nişte cotoi, după care îşi bat joc de ele, considerându-le proaste şi curve.

Dumneata nu ştii ce viaţă grea este. De câte ori am tremurat eu pe viscol, când firele telefoanelor erau acoperite cu chiciură, zăpada era mare de aproape un metru, încât abia mergeam. Îmi era frig şi mă uitam la oamenii care treceau pe lângă mine îmbrăcaţi gros, cu paltoane sau şube de blană, fără să simtă gerul, pe când mie îmi clănţăneau dinţii de frig.

Ilincuţa a plecat, iar eu am întrebat-o pe Frosa:

— Pe cine aştepta ea pe stradă?

— Ei, parcă dumneata nu ştii. Bărbaţi dornici să…

La câteva minute, din fundul tunelului s-au auzit ţipete: „Săriţi, că mă omoară nebuna!” Am mers acolo împreună cu Frosa şi un tânăr şi am văzut-o pe Ilincuţa

cum o bătea pe o altă femeie. O ţinea cu o mână de păr şi cu cealaltă îi căra pumni în spate şi palme peste faţă, încât aproape o desfigurase. Ochii ei albaştri care o înfrumuseţau în altă stare, de această dată căpătaseră o mare cruzime, iar buzele i se subţiaseră. Ilincuţa arăta ca o fiară neîndurătoare şi nu se mai oprea. Cea bătută se agita cu braţele în dezordine, străduindu-se să scape, dar n-a reuşit, decât atunci când am luat-o pe agresoare de pe victimă – cam forţat – spunându-i: „Nu faci bine. Potoleşte-te, că altfel…!” şi am dat-o deoparte.

— Ce ţi-a făcut Maria Jita, fata mea? a întrebat-o Frosa.

Ilincuţa a dispărut în partea întunecată a tunelului şi nu s-a mai întors.

*

Dintr-un cotlon apropiat se auzeau zgomote de tacâmuri şi pahare, apoi un strigăt gros: „Hai noroc!” N-a durat mult şi am auzit o voce dogită care cânta:

„Ţuică, ţuică, soră ţuică!
Când să mă satur de tine?
Când o da gastrita-n mine.
Că de vin şi de lichior.
Nu mă satur până mor… etc.”

Au urmat, apoi, mai multe schimburi de idei între doi bărbaţi:

— Ce zici, Mielule! Dacă eu găsesc pe stradă 20 de milioane de lei şi îmi deschid o cârciumă, vii să lucrezi cu mine? Te iau ospătar la mine. Nu! Te fac şef de depozit. Vrei?

— Nu găseşti matale atâţia bani, îi răspunde o altă voce domoală, dar mai subţire.

— Hai, mă, nu fi nătăfleţ! Ai să vezi că o să-i găsesc şi-mi trag o cârciumă de stă mâţa-n coadă.

Baba Frosa i-a recunoscut glasul şi a spus:

— Ăsta e Costea Pletea, un beţiv care s-a aciuat aici de vreo trei ani de zile.

— Dar e în cotlonul lui Mielu, zice Ilincuţa.

— Aşa este. O fi venit la Mielu, că Pletea are cotlonul

aproape de grilajul de fier.

…M-am ridicat şi am mers la ei ca să-i văd mai de aproape. Cei doi beau un lichid incolor, probabil votcă, după eticheta de pe sticlă şi mirosul emanat, iar pe o farfurie adâncă aveau castraveţi muraţi şi câteva bucăţi de carne prăjită, rece; alături de afla un scăunel pe care erau două pahare groase cu votcă în ele şi doi codri de pâine.

După ce băuseră puţin, Costea începuse să cânte, iar Mielu încerca să-i ţină isonul, dar nu ştia vorbele cântecului, pe care primul le scotea din gâtlej şuierătoare şi întretăiate de sughiţuri. Astfel că mormăia şi el, iar la urmă scotea un fel de mârâit şi plescăia din limbă. O lumină slabă le lumina feţele pline de sudoare. Costea era un bărbat de vreo 45 de ani, dar nefiind bărbierit de o lună de zile, părea mult mai în vârstă. Era îmbrăcat cu un tricou negru având un cap de tigru desenat pe piept, pantaloni de blugi uzaţi, lustruiţi de atâta jeg, iar în picioare nişte adidaşi la fel de soioşi.

Mielu, care-i ţinea companie, nu avea mai mult de 15 ani. Dacă Costea avea o faţă buhăită de băutură, cu trăsături ascuţite, încadrată de un păr negru, înspicat cu fire albe, început de chelie, nas coroiat ca la păsările de pradă şi gâtul gros, cu „mărul lui Adam” destul de pronunţat, ochii obosiţi de parcă abia se sculase din somn, nici Mielu nu era mai breaz. Avea părul castaniu, încâlcit ca o pâslă, faţă pârlită de soare, buzele crăpate de vânt şi privea cu încredere spre Costea, care-şi răsucea mustaţa mulţumit.

— Bună ziua! i-am salutat eu.

— Bună! a răspuns Costea. Bei cu noi un gât?

— Nu, mulţumesc! Nu pot, că sunt bolnav de ulcer şi fac tratament.

— Păi, de-aia eşti bolnav, că nu bei să te întăreşti. Eu am băut la viaţa mea două case. Puteam să fiu om bogat, dar ce să fac dacă Dumnezeu n-a vrut să mă ajute. Hai, noroc! şi iar a băut.

— Aşa că a băut tot şi a ajuns aici cu noi, a completat Mielu, care tocmai muşcase dintr-o bucată de carne şi

vorbea cu gura plină. La fel face şi acum, bea tot, până când rămâne fără izmene, pe urmă mă pune pe mine să-i caut o pereche de pantaloni pe la tomberoanele de gunoi.

— Taci, mă, flendere! Nu te hrănesc eu pe tine? Mie să nu-mi faci glume dintr-astea, că te plesnesc, auzi?! îţi iau piuitul cât ai zice peşte. Ai înţeles?

— Hai, bre, nea Costea, că am glumit! se scuză tânărul.

Costea a tăcut o vreme, privind paharul gol, apoi a reluat:

— Asta e! Din inimă nu poţi să scoţi jalea, nici dacă o arzi cu fierul înroşit în foc. Ce să fac? Beau şi eu ca s-o înec în votcă.

L-am aprobat prin înclinarea capului şi atunci a prins curaj şi mi s-a adresat amical:

— Auzi? Am avut şi eu un prieten, unul Paulică. Semăna cu tine. Hei, cât am umblat noi amândoi şi ce mai şterpeleam, dar a murit de doi ani, de aprindere la plămâni. S-a dus săracul!

— Îmi pare rău! apun eu.

— Şi mie. Ce înţolit eşti, mă! tresare el, închizând ochii pe jumătate, din care strecura printre gene nişte priviri obraznice, după care a întins spre mine mâna cu palma în sus:

— Nu-mi dai nimic? Ceva pomană?

— Nu, pentru că nu am. Apoi, eşti încă bun de muncă, nu să trândăveşti şi să cerşeşti la alţii.

— Tu nu cunoşti viaţa, habar nu ai! mi-a aruncat el vorbele ca pe nişte pietre, răstindu-se, cu o voce vibrândă şi plină de ură.

A început să rânjească la mine, arătându-mi nişte dinţi ascuţiţi şi galbeni, ca de lup, în timp ce faţa i se întunecase şi mă urmărea printre gene cu o privire răutăcioasă.

O vreme a rămas tăcut, pradă unor gânduri ascunse şi brusc a început să povestească, de parcă urmărea un film pe ecran, în care se vedea el cum era copil într-un sat din judeţul Vrancea, împreună cu părinţii lui, apoi când era

soldat în armată, după care căsătorit cu o femeie din Focşani, iar de aproape zece ani de zile vagabond prin ţară, boschetar şi beţiv prin Constanţa, trăind din experienţe şi din mila Domnului. Erau amintirile pe care Costea le retrăia cu voce tare, dar destul de dezlânate, pe care le-am înţeles greu.

Aceste retrăiri au avut darul să-i schimbe înfăţişarea de animal de pradă, care se mai îmblânzise, lăsându-i semnele tristeţii şi umilinţei, dovadă că amintirile constituie „biciul" oamenilor nenorociţi.

Nu-i purtam pică pentru comportarea lui faţă de mine, dimpotrivă, îl compătimeam pentru situaţia în care ajunsese.

Costea s-a ridicat de jos cu multă greutate şi, cu un mers împleticit şi nesigur, a dispărut în întunericul din tunel…

A încercat şi Mielu să se ridice, dar n-a reuşit şi atunci a tras o înjurătură, aşa cum fac toţi beţivii, apoi a renunţat la mişcare, râzând prosteşte.

M-am întors în cotlonul Frosei şi am continuat discuţiile. Între timp a venit acolo şi Costea care era destul de beat. Stătea rezemat de un perete şi aproba din cap tot ce spunea Frosa, în timp ce buza de jos îi atârna ca la un cal bătrân. În acele clipe el era simbolul drojdiei de boschetari, cu chipuri abrutizate, depravate şi chiar neruşinate.

După plecarea lui, Baba Frosa a continuat despre el:

— Am vrut să-l însor cu Maria Jitea, femeia cu copilul bolnav, care e o femeie bună, cinstită, dar Costea n-a vrut. A zis că nu vrea să-i strice viaţa femeii, că el este beţiv, un om de nimic, care n-o poate întreţine, mai ales că are şi copil. Vrea să trăiască liber, fără să aibă şi grija altor persoane.

— Eu cred că a judecat bine, îmi spun eu părerea.

— Păi, prost nu e. Odată mi-a povestit că aici, în oraş, trăieşte un frate de-al lui, care locuieşte într-un apartament la bloc cu familia lui, dar odată s-a dus beat, nu ştiu ce a făcut, că fratele lui l-a alungat şi de atunci nu

s-au mai văzut.

Ne-am pomenit cu doi câini care au venit din tunel, mi-au dat ocol şi m-au mirosit câteva minute, apoi, văzând că nu merită să-şi piardă vremea cu mine, s-au retras nepăsători în întunericul din care veniseră.

La scurt timp, a trecut un tânăr de vreo 28 de ani, destul de înalt, cam deşirat, îmbrăcat cu o cămaşă în carouri, groasă ca la rândaşi, cu pantaloni uzaţi de blugi, destul de slinoşi, iar în picioare purta adidaşi. Neras de câteva săptămâni, cu o şapcă pe cap gen jocheu, cu ochi tulburi, privind în depărtare, parcă trăia altă viaţă, despărţit de trup; la gât venele lui pulsau şi se îngroşaseră. Ne-a aruncat o privire confuză, după care s-a îndreptat spre ieşirea din tunel.

— E aurolac, mă lămureşte Frosa. Toată ziua stă cu punga la gură, apoi doarme dus.

Văzusem şi eu destui adolescenţi cu punga de aurolac la gură (este vorba de un diluant pe bază de alcool folosit la vopsitul sobelor cu lemne). Adesea mi-au cerut bani ca să cumpere pâine, dar le-am scos pâine din sacoşa mea pe care au refuzat-o. Ei vor bani pentru a cumpăra aurolac, care îi ţine în stare de ameţeală şi somnolenţă, la fel ca şi drogurile.

La scurt tim după plecarea lui, din întuneric s-au ivit doi băieţi de vreo zece ani, care s-au aşezat de o parte şi de cealaltă a bătrânei, lipindu-şi capetele de umerii acesteia.

— Hai, că vă dă mama imediat! le-a spus ea, scoţând din traistă o bucată de pâine uscată şi un pachet de ziar din care a scos o bucată de salam. Azi n-am fost la cerşit, aşa că o să mâncaţi şi voi ce avem.

Le-a rupt la fiecare câte o bucată, apoi îi privea cum mănâncă.

— Îmi este tare milă de ei. Mai mult pentru ei mă duc la cerşit şi tremur în frig şi în ploaie.

Puştii mă priveau cu atenţie şi înfulecau de zor, semn că erau flămânzi.

— Asta e viaţa! spune Frosa, oftând adânc. Uneori e

mai bună, alteori e mai rea decât a câinilor, dar trebuie s-o trăieşti fără să-ţi mai baţi capul. Noi ne ducem, dar îmi pare rău de copiii ăştia care au apucat de acum pe un drum greşit, iar cu timpul se vor pierde de tot.

…În spatele nostru am auzit o femeie care tuşea tare, fără să se oprească şi câteodată zicea: „Of, Doamne!” Când a ajuns în dreptul nostru, Frosa a întrebat-o:

— Ce faci, Leano? Cum îţi mai este?

— Tot mai rău, a răspuns femeia, punându-şi mâna la gură ca să-şi oprească tuşea. Nu avea mai mult de 38 de ani, era slăbită, galbenă la faţă, iar din ochi îi curgeau lacrimile de atâta sforţări ale trupului.

— E bolnavă de plămâni, spune Frosa şi nu are bani să meargă la doctor. De ce nu stai în culcuş, Leano?

— Tot aşa tuşesc şi acolo. Mă simt tot mai rău, cred că voi muri curând. Nu mă mai gândesc la mine, poate ăsta mi-a fost sorocul, dar nu ştiu ce va face Victoraş fără mine, că abia a împlinit şapte ani, a spus ea printre accesele de tuse, în timp ce îşi mângâia copilul pe creştetul capului cu mâna ei numai pielea şi osul.

Copilul privea la noi cu ochii lui negri, mari şi galeşi, care îi străluceau, în timp ce buzele îi fremătau, gata să plângă.

— Victoraş, mamă, dacă mor eu tu să te duci la şcoală şi să înveţi carte, ca să nu ajungi să trăieşti ca mine! Eu am dus o viaţă de câine şi te-am târât şi pe tine în mocirlă.

— Taci, mamă! i-a spus copilul, care auzise prea des aceste vorbe de la mama lui.

Copilul era înspăimântat de ameninţările vieţii lui viitoare şi îl apuca plânsul când se gândea că va rămâne singur pe lume, obligat să trăiască printre străini. Ştia că pe cerşetor nimeni nu-l bagă în seamă, nefiind socotit un om important pentru societate.

Baba Frosa plângea. Vai de viaţa lui. Ce va face el ca cerşetor, pentru că cel bogat nu-l crede niciodată pe cel flămând, tocmai de aceea ei sunt duşmani în veci neîmpăcaţi.

…Priveam aceste făpturi flămânde, bolnave şi zdrenţăroase, multe înrăite de viaţa pe care o trăiau, jumătate oameni şi jumătate fiare, care colonizează văgăunile şi canalele de la periferiile oraşelor noastre. Aceste aspecte dureroase mi-au adus aminte de cartea „Azilul de noapte”, scrisă de Alexei Maxim Gorki şi de marele pedagog rus Makarenko. Le citisem în urmă cu aproape 50 de ani. Pe atunci nu-mi venea să cred că poate exista aşa ceva, dar azi, aflându-mă în faţa faptelor reale, vii, nu puteam decât să fiu uimit de ceea ce vedeam. Era drojdia societăţii noastre, la zece ani de la revoluţia din dec. 1989, o lume săracă, ignorată de toate instituţiile de stat, o lume nespus de tristă, cu toţi dezmoşteniţii ei aruncaţi peste bord, lăsaţi să ducă o viaţă de mizerie în catacombele mohorâte, alături de şobolani, muşte şi frig şi promiscuitate. Acestea sunt, în general, fiinţe slabe, speriate de greutăţile vieţii – multe leneşe sau certate cu legile societăţii – dar şi incapabile să-şi orânduiască singure viaţa şi care preferă să trăiască la grămadă, într-o crasă promiscuitate şi să se plângă unii altora. Promiscuitatea era crima de neiertat la care se adăugau celelalte preocupări dubioase.

Deşi discutam cu blândeţe cu fiecare, încercând să mi-i apropii, unii mă priveau cu neîncredere.

Mă întreb şi acum: „De ce sunt ei haimanale? Pentru că nu le place munca şi neavând o ocupaţie stabilă, mintea care le prisoseşte o folosesc în scopuri violente, aceasta devenind adesea mult mai dăunătoare chiar decât prostia sau neştiinţa.

Este greu să stârpeşti putreziciunea din aceste locuri care colcăie de haimanale, dar nu imposibil, dacă ar exista mai mult interes din partea autorităţilor statului. Lăsându-i să trăiască astfel, oamenii devin mai răi decât animalele şi insectele dăunătoare. Încolţiţi de foame, adesea ei se năpustesc asupra oricărei prăzi le iese în cale, cu consecinţe foarte grave.

Acesta este semnul ignoranţei, sărăciei şi abjecţiei, care duce la degradarea umană. Mulţi dintre ei sunt

sănătoşi şi zdraveni, încât ar putea munci, dar simt leneşi şi se feresc de muncă, deoarece în unităţile organizate se cere ordine, punctualitate la programul de lucru, pe când ei vor să fie liberi, fără obligaţii faţă de societate.

Pe de altă parte, instituţiile abilitate nu-i caută, lăsându-i să trăiască în legea lor, la fel cum îşi lasă animalele sătenii de pe lângă Dunăre: le duc în baltă primăvara şi le mai iau acasă toamna târziu, or peste doi ani, lăsându-le să se hrănească singure prin păduri; unii, când le mai caută, au surpriza să le găsească cu mânji, viţei, purcei, etc.

La fel se întâmplă şi cu aceşti locuitori ai văgăunilor şi canalelor de termoficare: unii se nasc aici şi trăiesc un mod de viaţă „ancestral”, crescând şi făcându-şi şcoala vieţii pe maidan, fără contact cu cartea şi educaţia, se împerechează la vârste fragede şi unii mor de tineri. De aici răsar şi unii membrii ai lumii interlope şi tot aici se ascund tâlharii, hoţii şi criminalii urmăriţi de poliţie şi negăsiţi cu anii.

Adesea m-am întrebat: „Oare există undeva, sub cer, ceva care să semene cu dreptatea? Dacă da, atunci cum de lasă

Providenţa pe pământ să trăiască persoane care mint, înşală, fură, ucid, trădează, etc. fapte care constituie un real pericol pentru ceilalţi oameni obişnuiţi şi paşnici? Mai ales când se ştie că asemenea persoane nu lasă nimic bun în urma lor. În acelaşi timp întreb: Ce face societatea noastră pentru a eradica această „pecingine”, care o macină?”

Când scriu aceste rânduri pot spune că sunt edificat de multe fapte pe care le-am văzut şi o parte le-am înserat aici. Singura îndoială pe care o mai am este dacă ar mai trebui să mai adaug ceva la toate cele de mai sus, care m-au emoţionat profund şi mi-au zdrobit spiritul, lăsându-mi sufletul să plutească o vreme peste acele locuri bântuite de haos şi întuneric. Inima nu mă lasă, totuşi, să nu le aduc şi unele justificări celor care-şi duc viaţa în promiscuitate, deşi mulţi dintre ei sunt nişte ticăloşi fără speranţe de

îndreptare; să ne gândim şi la cei care au ajuns acolo datorită lipsurilor, sărăciei sau abandonării lor de către cei obligaţi să le acorde sprijinul material şi moral.

*

Când am ajuns afară, la aer, parcă ieşisem dintr-o hazna. A trebuit să respir o vreme aerul curat pentru a reveni la un ritm normal. Lăsasem în urmă sărăcia şi mizeria, dar un cântec împleticit – voce de bărbat ameţit de băutură, m-a însoţit o bucată de drum, în liniştea serii ce se lăsase.

La ieşirea în stradă am dat peste o autodubă a poliţiei plină cu femei tinere – probabil prostituate, mi-am zis – iar câţiva bărbaţi se ciondăneau cu poliţiştii. M-am apropiat şi l-am întrebat pe un tânăr ce s-a întâmplat. Era şi el pe post de „gură cască" ca şi mine. „În maşină sunt mai multe prostituate, iar cei trei ţigani sunt proxeneţii lor. Au venit să le răscumpere şi se pare că nu se înţeleg la preţ", mi-a răspuns tânărul, care era bine informat. „Nu se poate! i-am spus eu". „Ba se poate! a insistat el, că toţi sunt corupţi".

M-am îndepărtat de locul cu pricina şi am pornit spre staţia de autobuz. Pe drum, stând pe scaun în autobuz, mi-am adus aminte de scena cu prostituatele, care mi-a adus în memorie o întâmplare asemănătoare pe care am văzut-o în vara trecută în apropierea Societăţii de Gaz Metan de pe strada Caraiman, la intersecţia cu b-dul Aurel Vlaicu. Tot aşa era o dubă a Poliţiei în care fuseseră adunate câteva prostituate de pe stradă, iar lângă uşa deschisă discutau doi subofiţeri în uniforme de poliţie cu un ţigan gras, fălos, bine îmbrăcat. Nu ştiu ce au tratat ei, dar n-a trecut mult timp şi prostituatele au fost lăsate să coboare din maşină, reluându-şi patrulările pe străzi, iar duba a plecat goală mai departe.

Am încercat să aflu ce se întâmplase, dar niciunul dintre cei prezenţi şi care văzuseră cele întâmplate, nu voia să vorbească. Cu greu am reuşit să câştig încrederea unui bărbat în vârstă de circa 40 de ani, care mi-a spus, aproape în şoaptă:

— Domnule, toţi se tem să vorbească. Eu locuiesc aproape şi văd destul de des asemenea fapte. Ţiganul pe care l-ai văzut şi dumneata este proxenet şi are câteva prostituate pe care le ţine în casa aceea de acolo, care are draperiile trase. Ele se plimbă pe stradă, agaţă bărbaţi şi-i duc acolo la produs. Fiecare prostituată este obligată să-i dea lui trei milioane pe zi, iar de restul să-şi cumpere hrană şi ce mai are ea nevoie. Ţiganul stă în cârciumă şi bea, iar banii îi adună piranda lui şi îi duce lui acolo. Dacă nu-i dau banii, le bate groaznic.

Are una care e gravidă şi nu mai poate face sex, dar el o obligă să facă sex oral şi să-i aducă bani, că altfel o abandonează. De frică, femeia face ce i se spune. Pe aici este cunoscută cu numele „Nela taragotista”, adică ştii… cântă la „taragot”. Îţi spun eu că cei de la Poliţie sunt în legătură cu proxeneţii. Vin aici, le adună, apoi vine cineva cu banii şi le recuperează, după care ele îşi continuă meseria ca şi când nimic nu s-a întâmplat.

— Oare se poate aşa ceva? mă mir eu, din nou, deşi…

— Se poate, domnule, orice pentru bani.

— Dar proxenetul nu are serviciu? Unde lucrează?

— Te referi la ţigan? Nu are niciun serviciu, îi dă Primăria ajutor social pentru el, pentru piranda lui şi pentru cei opt copii pe care îi au. El obţine banii de la prostituate, statul îl plăteşte considerându-l sărac şi că are nevoie de ajutor, iar el stă în cârciumă şi bea toată ziua. Cum să-l mai tragă inima să mai şi muncească?

— Iar dumneavoastră, cei care ştiţi toate astea, tăceţi, în loc să sesizaţi Primăria de cele ce se întâmplă, zic eu.

— Fă-o dumneata! Nouă ne este frică, pentru că dacă află că cineva de pe aici i-a pârât, ne pomenim noaptea cu geamurile sparte la case sau vin în grupuri, cu săbii, bâte şi intră în case peste noi.

*

Multe anomalii mai sunt în societatea noastră! Nu ştiu dacă se va ajunge vreodată să se pună ordine, mai ales că acea libertate de care toţi au învăţat să vorbească, a

fost şi este prost înţeleasă, ca şi drepturile omului.

Am văzut în Constanţa mulţi ţigani care muncesc la firma de salubritate şi câştigă binişor, putând să-şi întreţină familiile în mod cinstit. Dar mulţi alţi ţigani, de preferinţă bărbaţi, acţionează în cadrul Mafiei Cămătarilor, care are un profit nedeclarat de aproape 400% sau ca recuperatori de datorii pe la diferite firme, precum şi ca bodyguarzi, toate aceste ocupaţii implicând violenţa.

Capitolul XV

Despre unele boli ale trupului şi psihicului

Eu sunt de formaţie jurist. În facultate am urmat trei ani de medicină legală şi pot spune că am învăţat bine anatomia şi fiziologia omului, dar nu pot emite pretenţii că ştiu prea multe despre bolile trupului şi mai ales despre modul de stabilire a diagnosticului şi a tratamentului acestora. De aceea, pentru a înţelege mai bine anumite aspecte practice, am abordat câţiva specialişti în domeniile pe care le-am considerat apropiate de ceea ce vreau să tratez eu în lucrarea de faţă. Bazându-mă pe experienţa lor, sper să redau cât mai corect datele la care urmează să mă refer. Pot spune că am învăţat multe cu acest prilej în legătură cu maladiile ce se abat asupra trupului omenesc şi sper ca în cele ce urmează să dau unele răspunsuri la întrebările ce s-au desprins din capitolele precedente.

Ca să nu fiu învinuit că fac reclamă cuiva, voi schimba numele medicilor care au avut amabilitatea să-mi prezinte unele aspecte ale muncii lor şi să-mi răspundă la întrebări. Menţionez că pe toţi îi cunosc de mai mulţi ani.

XV-1

O vizită la cabinetul dermato-venerice într-o zi m-am prezentat la cabinetul doctorului Ilarie Sebastian, specialist în boli dermato-venerice. Afară era o zi caldă de iunie, iar soarele îmi frigea cămaşa în spate. În cabinet bâzâia un ventilator, care mai mult amesteca aerul, decât să facă răcoare. În acel moment nu exista niciun pacient pe coridor, nici în cabinet, încât m-am bucurat că putem discuta în linişte.

Dr. Sebastian discuta cu asistenta în faţa unei ceşti

cu cafea.

— Bună ziua! i-am salutat.

— Salutare, salutare, domnule! Rar te mai vede omul. Ce fac pensionarii? mă întreabă el, ridicându-se să ne strângem mâinile în mod prietenesc. Era bine dispus.

— Bine fac. Având timp berechet, umblu, fac paşi pentru a mă menţine în formă.

— Asta e foarte bine. Abia aştept şi eu să treacă cei câţiva ani pe care îi mai am, apoi să mă pot odihni şi să colind ţara şi lumea.

— Doriţi o cafea? mă întreabă asistenta.

— Nu, mulţumesc! Am băut acasă o cafea mare, înainte de a o porni spre dumneavoastră.

Ne-am adus aminte de tot felul de fapte din trecut, am râs, am glumit, apoi am vorbit câte ceva despre problemele politice, eu fiind nerăbdător să ajung la ceea ce mă interesa.

După ce am epuizat generalităţile, dr. Sebastian se aşază pe scaunul din spatele biroului său şi mă întreabă:

— Ce te aduce pe la mine? Sper că nu ai vreo suferinţă!

— Nu am. Dar am venit pentru o discuţie profesională, eu fiind cel interesat pentru a definitiva o lucrare pe care am început s-o scriu. Nu am pretenţia că fac o lucrare de specialitate în domeniu, ci mai mult prezentarea unor informaţii despre acele boli care afectează trupul omenesc în ultimii ani. De aceea te-aş ruga să-mi prezinţi unele aspecte practice.

— Bolile venerice şi infecţioase sunt prevăzute în mai multe manuale şi tratate de specialitate. Eu voi încerca, însă, să-ţi prezint câteva boli mai frecvente cu care se confruntă pacienţii mei, mă refer la cei care mi-au trecut pragul şi i-am tratat. Dacă ştiam dinainte că vii, îmi făceam unele însemnări.

— Nu este nevoie de abordări academice. Din discuţia noastră eu voi folosi în carte atât cât voi considera necesar să ofer cititorului de nivel mediu, pentru a-l informa să se păzească de bolile venerice şi, în caz de

nevoie, să se prezinte la medic în timp util, dacă a contactat o boală.

— În acest caz, misiunea mea se uşurează. Păi, cum să facem? Cred că ar fi bine să începem cu bolile care au o frecvenţă şi o incidenţă crescută, chiar îngrijorătoare, mai ales în mediul urban.

Dr. Sebastian zâmbeşte, îşi drege glasul, apoi spune:

— Sifilisul – este o boală urâtă, foarte veche. A apărut în Europa prin anul 1490 şi atunci a declanşat o epidemie generală în rândurile populaţiei. Cei depistaţi cu astfel de boli erau marginalizaţi, iar cei spitalizaţi erau expulzaţi din capitale, după ce se stabilea că sufereau de această boală.

La început nu a existat tratament pentru sifilis; abia în 1940 a fost descoperită penicilina (de dr. Paulescu) cu care au fost trataţi bolnavii de sifilis şi numărul lor a început să scadă pe globul pământesc. Prin anii ’80, incidenţa sifilisului a crescut din nou datorită lipsei de educaţie şi practicării sexului neprotejat.

— Cum poate fi recunoscută boala? îl întreb eu.

— Datorită fricţiunii în timpul actului sexual cu o persoană bolnavă de sifilis, în zona gurii, a anusului şi a organelor genitale apare o rană de culoare roz-pal, bine conturată, dar nedureroasă. Iniţial aceasta poate trece neobservată, dar după trecerea a 7 – 10 zile de la contactul sexual, infecţia poate cuprinde şi ganglionii din zonă.

Simptomele sifilisului pot dispărea şi fără tratament, dar boala propriu-zisă rămâne în organism şi poate răbufni cu o forţă şi mai mare. De exemplu, după şase săptămâni de la contactul sexual infecţia se poate prezenta sub forma unor eczeme, caracterizate prin pete roşii-pale, de mărimea unei monede de metal de cinci bani, localizate pe torace, pe abdomen, pe mâini (apar chiar şi în palme uneori) şi pe picioare.

Persoana afectată simte oboseală, dureri de oase, disconfort, dureri de articulaţii, apoi îşi face apariţia febra. La unele persoane, boala se poate instala fără simptome şi nu este contagioasă; este aşa numitul sifilis latent.

În cazul în care sifilisul este într-o fază mai

periculoasă, el poate cuprinde tot trupul, putând afecta toate organele interne, producând probleme neurologice, infecţii acute şi inflamaţii ale membranelor şi lichidului care înconjoară creierul şi măduva coloanei vertebrale. Boala poate genera ameţeli, paralizie, surzenie, probleme ale vederii şi chiar unele modificări ale personalităţii individului.

Cred că ai citit despre Al Capone, celebrul contrabandist de alcool american, care n-a putut fi învins de poliţie, dar a fost răpus de sifilisul pe care l-a luat de la o prostituată şi care i-a adus moartea. Al Capone se mai numea şi „cicatrice pe faţă”.

Fiind o boală contagioasă, sifilisul poate pătrunde în trupul omului prin leziunile pielii şi prin mucoase, dar cel mai uşor se transmite prin contactul sexual, prin sărut, prin transfuzii de sânge infectat şi direct de la mamă îl primeşte fătul în timpul vieţii intrauterine, caz în care se mai numeşte şi „boala fătului”.

Marele risc de infectare este prin actul sexual, când nu se foloseşte prezervativul deşi, uneori, nici prezervativul nu este suficient de protector, la homosexuali şi prostituate, mai ales.

Grav este că persoanele infectate cu sifilis sunt de trei ori mai predispuse să se îmbolnăvească de SIDA, deoarece fluxul lor sangvin poate fi penetrat mult mai uşor de virusul HIV în timpul actului sexual.

Apariţia simptomelor pe care le-am enumerat trebuie să determine persoana în cauză să se prezinte la medic de îndată pentru ca tratamentul să fie instituit din vreme, cu sorţi de vindecare. În timpul tratamentului se interzice consumul de alcool şi de droguri, care agravează starea bolnavului, afectându-i luciditatea, generând acţiuni inconştiente.

— Cum se tratează sifilisul?

— Prin injectare cu penincilină. Tratamentul acestei boli are o istorie mai lungă: prin anul 1910 dr. Paul Ehrlich a introdus sărurile cu arsenic, apoi în 1921 dr. Levaditi va introduce în tratament sărurile de bismut, cu acţiune

binefăcătoare, că boala ajunsese un flagel; azi, în toate ţările se foloseşte medicamentul Arongyl, realizat de savanţii francezi, care se ia pe cale bucală, fiind eficient nu numai ca tratament, ci şi pentru prevenirea infecţiei sifilitice.

Mai înainte, tratamentul fiind numai injectabil, era mai greu de urmat, în special de cei care nu dispuneau de timpul necesar (voiajori, navigatori), iar alţii din discreţie.

Gonoreea (blenoragia) este o altă boală cu transmitere sexuală foarte contagioasă şi cea mai răspândită în lume. Este cauzată de o bacterie numită gonococ şi se transmite prin spermă şi prin secreţiile vaginale, în timpul actului sexual neprotejat, fie el heterosexual sau homosexual, unul din parteneri fiind infectat cu acest virus. Riscul contactării boli creşte în raport cu numărul partenerilor de sex.

— Cum se recunoaşte boala?

— Prin apariţia unor secreţii consistente de culoare galben-verzuie, care sunt însoţite, adesea, de firişoare de sânge ce se scurg din vaginul femeii sau din penis; apar urinări frecvente, însoţite de dureri atât la urinare, cât şi în timpul actului sexual; la bărbaţi apar şi mâncărimi în uretre iar după 35 zile, în urină îşi fac apariţia secreţii muco-purulente, care, cu trecerea timpului devin opace. Treptat, trupul este cuprins de febră, apoi începe retenţia de urină, iar persoana capătă o stare fizică din ce în ce mai rea. Netratată la timp, gonoreea poate determina complicaţii: inflamarea testiculelor la bărbaţi, cunoscută sub denumirea de arhiepidimită, iar aceasta constituie cauza infertilităţii.

La femei gonoreea nu dă simptome prea evidente şi ele se pot înşela, neprezentându-se la medic pentru tratament din vreme, o fac abia atunci când boala a început să facă ravagii.

Dacă gonoreea este ano-rectală, ea poate afecta ambele sexe. Este cazul când boala se transmite de la organele genitale în zona anusului, unde apar secreţii şi fisuri anale, însoţite de usturimi şi dureri la defecare. Dacă

persoana nu respectă igiena personală, prin atingerea ochilor cu mâna infectată, bacteria poate produce inflamaţii ale ochilor, dureri în gât, inflamarea amigdalelor, etc.

Micozele vaginale – sunt nişte infecţii cu ciuperci ale vaginului la femei, dintre care voi aminti: Candida albicanis, Trichomonas vaginalis sau Chlamydia albicans, urmate de prurit vaginal, senzaţie de usturime la contactul sexual, scurgeri anormale, inflamaţia vulvei, etc.

Candida este o ciupercă ce apare în urma dereglării florei normale a vaginului femeii. Această ciupercă este receptivă la alimente ca: laptele dulce, smântână, caşcaval, salam şi în general, la alimentele fermentate, care au spori de mucegai. Boala se numeşte candidoză şi se manifestă prin secreţii vaginale abundente de culoare alb-gălbuie, urmată de apariţia unei inflamaţii a vaginului, cu secreţii muco-purulente şi senzaţie de prurit local, eroziunea mucoasei vaginale.

Se aplică tratamentul alopat, iar ca adjuvant şi ceaiuri din plante medicinale cu efect antiinflamator, antimicotic, deodorant şi regenerator al mucoasei vaginului, respectând nişte reguli: intern: se beau două căni de ceia pe zi, dimineaţa şi seara, ceaiul fiind făcut din flori de urzică albă, câte o lingură la o cană cu apă (infuzie); extern: spălături vaginale cu infuzie de flori de muşeţel, flori de gălbenele, coada şoricelului, iarbă de urzică albă, coada calului şi frunze de nuc. Se pun cinci linguri de amestec din aceste plante la un litru de apă. Se spală zona dimineaţa şi seara şi se pun comprese intravaginale cu tinctură de arnică şi alcool (700 grame amică la 100 mililitri de alcool de 60°, care se pun la macerat pe timp de şapte zile). Înainte de a se pregăti compresa, maceratul va fi diluat în apă caldă.

Mai pot fi folosite comprese cu chefir sau sana, precum şi comprese cu pudră de amestec de plante care se ţine sub limbă, apoi se înghite cu apă. Este folosit ţi iaurtul deoarece conţine numeroase antibiotice naturale, capabile să omoare o gamă largă de microbi, inclusiv Salmonela,

după care reface echilibrul natural al florei vaginale.

Tratamentul alopat se face cu antimicotice, fiind necesară tratarea ambilor parteneri. Pe toată durata tratamentului se cere respectarea unei condiţii: lenjeria intimă să fie spălată şi fiartă.

Herpesul genital – este o altă boală extrem de contagioasă şi se transmite numai prin contact sexual, fiind o infecţie cronică netratabilă până în prezent. Virusul produce dureri şi mâncărimi, leziuni ale zonei genitale, precum şi pe fese. Prezenţa lui pe trup favorizează şi introducerea altor boli, inclusiv HIV.

Herpesul genital apare sub forma unor umflături mici şi roşii sau ca nişte vezicule (băşicuţe) umplute cu lichid, care produc dureri şi mâncărimi genitale; la bărbaţi ele apar pe scrot, pe fese, în anus sau pe uretre (în acest ultim caz, virusul dă dureri la urinare), iar la femei, apar pe labii şi pe toate zonele enumerate la bărbaţi.

Condiloamele genitale sunt cele mai frecvente boli genitale, care afectează în special ţesuturile moi din acea zonă; la femei se instalează în vulvă, în pereţii vaginului sau în spaţiul dintre vulvă şi anus, pe când la bărbaţi pe vârful şi la baza penisului, pe scrot şi în anus.

Sunt, de asemenea, predispuse să contacteze boala şi persoanele care fac sex oral, precum şi cele care folosesc vibratoarele sau păpuşile gonflabile.

Aceste boli pot fi uneori asimptomatice, ele ne dând semne de boală chiar şi ani de zile, dar pot izbucni brusc după incubaţie, manifestându-se violent, în special dacă organismul este slăbit. Netratată, boala poate duce la complicaţii grave, putându-se ajunge la cancer uterin, cancer al anusului şi al penisului. Se impune, pentru ambele sexe, prezentarea de îndată la medic pentru tratament, care să evite eventualele complicaţii cu virusul HIV. Femeile trebuie să se prezinte la consultul ginecologic şi să facă testul numit Papanicolau, care ajută la descoperirea modificărilor pe care le poate determina condilomul genital.

SIDA – este o boală foarte gravă a sângelui, care a

fost descoperită în anul 1984 şi este mortală, afectând adulţii dar şi copiii. Aceştia o contactează şi de la mamă, uneori încă din viaţa intrauterină. Transmiterea generală se face pe cale sexuală.

Hepatitele A, B, C, D – boală care afectează funcţionarea ficatului, poate fi transmisă prin sânge şi pe cale sexuală. Există tratament în instituţiile sanitare de profil.

Stresul – nu este o boală transmisibilă sexual, dar provoacă tulburări hormonale, determinând la femeie un comportament masculin, care o face mai puţin atractivă, deoarece în lipsa testosteronului devine păroasă, grasă şi cu manifestări ursuze, devine „acră” faţă de cei din jur.

…L-am ascultat până la capăt, dar eram curios dacă şi remediile naturiste pot contribui la vindecarea bolilor şi l-am întrebat:

— În afara antibioticelor nu există şi alte remedii?

— Da, există. Multe sunt remedii naturiste pe care le recomand pacienţilor mei, pe lângă tratamentul alopat, medicamentos, pe care îl prescriu în reţetă. În ultimiia ani conlucrez cu colegii şi prietenii mei, naturiştii, pentru că multe remedii ajută la vindecarea bolilor alături de medicamente, unele chiar grăbesc vindecarea.

De exemplu, pentru Trichomonas, care este o inflamaţie a vaginului femeii, pe lângă antibiotice le recomand uleiuri vegetale, unguente pe bază de gălbenele, pulberi de răşini de brad şi de Tuia, infuzii, etc. M-am convins că produsele naturale, pe bază de plante grăbesc cicatrizarea rănilor.

…I-am mulţumit şi am promis să-l sun şi să vin când va avea pacienţi la consultare, pentru a afla ce probleme ridică fiecare.

— Faptele sunt mult mai grave, adaugă el, în timp ce ne strângeam mâinile.

XV-2

Cabinetul medicului de familie

Dr. Andrei Sandu este medic de familie şi ne cunoaştem de mai mulţi ani, cu prilejul unor activităţi la

care am participat împreună. Într-o zi mă oprisem în Parcul Central ca să mă odihnesc pe o bancă. Din sens opus se apropia dr. Sandu, aşa că ne-am odihnit câteva minute amândoi şi am stat de vorbă:

— Ce mai faci? mă întreabă el detaşat.

— În general, bine, mai ales de când am scăpat, în parte, de stres. Am mers pe jos o bucată de drum şi am văzut multe bănci, case de amanet şi mai ales firme imobiliare, încât au ajuns să fie 5 – 6 din fiecare numai pe b-dul Tomis.

— Asta înseamnă că România a devenit o ţară de oameni săraci. Cel puţin firmele imobiliare şi casele de amanet s-au înmulţit ca ciupercile după ploaie, Spune el.

Pe lângă noi a trecut o tânără îmbrăcată sumar.

— Asta este prostituată, spun eu. Am auzit că şi ele merg la biserică, deşi preoţii le cam hulesc, unii le alungă.

— Cine le ştie că sunt prostituate, mai ales acum, când în biserică doar femeile foarte bătrâne îşi mai acoperă capul şi se îmbracă adecvat locului sfânt. Poate s-au obişnuit şi ele să treacă o dată pe lună pe la biserică, după atâtea „crucificări” de profesioniste nedemne, adaugă Andrei râzând. Poate s-or mai astâmpăra şi ele acum că am intrat în Săptămâna Mare, a Patimilor.

— Când se vor înfiiţa bordelurile şi vor avea calitatea de angajate, vor lucra şi în săptămâna Patimilor, ca la serviciu.

— S-au înmulţit tare şi te întâlneşti peste tot cu ele.

Într-o zi eram la restaurantul „Zorile” cu un prieten, cu care beam un pahar cu vin şi am discutat ceva. La o altă masă, câteva prostituate serveau ceva, tărie şi sporovăiau tare, cu o voce metalică, asemenea zgomotului pe care îl face un pumn de monede aruncate pe o tejghea. Pe unele dintre ele le mai văzusem pe stradă şi ştiam că aparţin speciei ornamentale a metropolei noastre. Sunt multe şi te atacă direct. Ieri de dimineaţă mergeam spre cabinetul medical şi m-a oprit o prostituată vopsită blondă, în jur de 30 de ani. În timp ce îşi sălta cu mâinile sânii mari ca de doică, mi-a spus să fac dragoste cu ea, deşi nu ne

cunoşteam, n-o văzusem niciodată. Am refuzat-o. Ştii ce mi-a spus? „Nici nu ştii ce pierzi!”

— Asta este expresia folosită de Dan Diaconescu la OTV, care, după ce anunţă titlul emisiunii, adaugă: „Nu rataţi! Nici nu ştiţi ce pierdeţi!”

— Când aveam vreo 15 – 16 ani, stăteam mult de vorbă cu bunicul din partea mamei. Vorbeam despre orice cu el şi mi-a povestit că, prin 1929 – 1930, când era militar în termen, plutonierul de campanie îi încolona şi-i ducea, săptămânal, la câte un bordel din Bucureşti. O făcea în scop de igienă şi pentru sănătatea soldatului, spunea el.

Acolo intrau câte doi, în camerele respective, iar când ieşeau erau roşii ca focul şi râdeau pe înfundate. Unul dintre ei le-a povestit că, în grabă a greşit locul, iar prostituata, femeie cu experienţă, l-a lovit şi l-a certat, spinându-i: „Nu în cur, mă! Bag-o şi tu în fructul tarifat!”

Erau date dracului! a încheiat doctorul povestea.

— Acum îi caută pe străzi, ziua şi noaptea, spun eu. Riscă şi ele foarte mult, putând oricând să devină victime ale violenţei, dar şi a bolilor venerice, care pot fi căpătate în generozitatea lor amoroasă, dar şi a stricăciunii omeneşti. Ar putea scăpa de aceste pericole doar dacă ar renunţa la această meserie şi s-ar dedica unei căsnicii liniştite.

— Mai târziu vor fi prea uzate fizic şi moral, iar „bestia fără astâmpăr” din ele moare foarte greu, cu poftele care nechează şi aleargă, flămânde şi neastâmpărate.

Pentru a se căsători trebuie, mai întâi, să-i găsească pe acei bărbaţi care să se angajeze pe post de asin, să ducă samarul casei în spate, dar să nu le strice viaţa, că ele sunt obişnuite să aibă zilnic raporturi sexuale.

— Multe dintre prostituate fac sex oral, anal, etc.

— Da, aprobă dr. Sandu şi multe sunt bolnave, atât în zona genitală, cât şi în zona bucală, cu toate măsurile de precauţie pe care le iau. De la practicarea sexului oral se căptuşesc cu infecţii, microbiene, viruşi şi ciuperci, aşa-zisele stomatite de natură infecţioasă, tuberculoasă,

sifilitică, virotică, trichomonas bucalis, faringite, esofagite şi diferite boli ale intestinelor.

Femeile nu realizează cât de periculos este acel act făcut cu gura, unde şi aşa este un focar cu alţi paraziţi, datorită faptului că este poarta de intrare a hranei şi a apei.

*

Înainte de a ne despărţi, m-a întrebat:

— Cu ce te mai ocupi în ultima vreme?

— Scriu nişte cărţi.

— Memoriile? Cărţi poliţiste?

— Şi poliţiste, dar acum caut material să scriu o carte despre prostituate şi haimanale.

— Treci miercuri pe la mine, pe la cabinet, ca să mai discutăm! Miercurea, de obicei, am mai puţini pacienţi şi putem sta de vorbă mai mult.

După mai multe amânări, într-o zi de miercuri m-am prezentat la cabinetul lui. În sala de aşteptare erau vreo patru persoane. Am intrat încet şi l-am salutat. Se pregătea de consultaţie.

— Treci dincolo, în cealaltă încăpere şi lasă uşa deschisă! mi-a sugerat el. Între timp poţi studia şi pliantele de pe birou, care prezintă diferite boli ale trupului.

Ca să-mi fac de lucru am citit o bună parte din acele informaţii.

— Intră! am auzit vocea dr. Sandu.

— Bună ziua! a răsunat vocea metalică a unei femei.

— Bună! Ia loc şi spune ce te doare!

— Mă doare burta, aici jos şi răspunde în spate, domnule doctor.

— Ţi-a întârziat ciclul în ultima vreme?

— Mi-a mai întârziat, mai ales iarna, dar acum simt aşa… o durere surdă în partea de jos.

— Te jenează în timpul actului sexual, în special la penetrare?

— Da. De fapt mă doare tot timpul cât durează actul.

— Când te speli simţi un miros greu, neplăcut, care vine din zona genitală?

— Da. E un miros pe care îl simt atât în timpul actului sexual, cât şi când mă spăl; dispare şi revine peste 3 – 4 ore.

— Dezbracă-te şi aşază-te acolo, pe pat!

Dr. Sandu o consultă, clătinând din cap şi-o întreabă:

— De ce n-ai venit mai devreme la consult? Să ştii că ai o infecţie destul de serioasă în uter.

— N-am venit, crezând că e doar o răceală care trece.

— Îţi dau o trimitere la laboratorul medical. Vei face examenele de laborator şi testul Papanicolau şi te rog să-mi aduci rezultatul cât mai repede ca să vedem ce este şi să intervenim!

— Aşa voi face, domnule doctor. E grav? întreabă pacienta cu glasul stins.

— Să vedem ce spun analizele! Bună ziua!

— Bună ziua! şi s-a auzit cum s-a închis uşa.

În cabinet a intrat altă persoană şi întrebarea s-a repetat:

— Ce vă supără, doamnă?

— Domnule doctor, sunt femeie în vârstă şi mi-e ruşine să vă spun, s-a bâlbâit femeia.

— Dacă vă doare, ruşinea trebuie să dispară. Spuneţi-mi ce şi cum vă doare, ca să pot găsi cauza şi să acţionăm pentru vindecarea trupului!

— Am o scurgere involuntară de urină. De vreo două luni mi se întâmplă tot mai des, fiind nevoită să-mi limitez tot mai mult deplasările. Folosesc tampoane de vată, dar…

— Dezbracă-te şi aşază-te comod, să vedem ce este!

— Ce am domnule doctot?

— Clinic nu aveţi nimic grav care să îngrijoreze. Ce vârstă aveţi? V-au căzut muşchii care controlează uretrele. Au slăbit şi ei.

— Of! Am 47 de ani şi tocmai acum m-a lovit nenorocirea asta, spune femeia. Se poate vindeca?

— Se poate. Nu vă speriaţi atâta, că li se întâmplă şi altor femei mai tinere, cauzele sunt asemănătoare. V-aţi cam îngrăşat în ultima vreme, am dreptate?

— Da, am luat aproape zece kilograme în greutate.

Acum ce e de făcut, domnule doctor?

— Va trebui să mergeţi la o sală de fitnes sau la un cabinet unde se fac exerciţii fizice pentru a întări grupul de muşchi pelvieni şi pe cei care susţin rectul şi uretrele; în câteva luni de zile se refac şi devin activi.

— Acolo costă mult şi nu-mi pot permite, că nu am decât un ajutor social de două milioane de lei.

Dr. Sandu tace şi se gândeşte o vreme, privindu-şi pacienta deznădăjduită. În final îi recomandă un exerciţiu primitiv, dar practic şi eficient.

— Dacă nu vă permiteţi, folosiţi o metodă, care dă rezultate, cu condiţia s-o aplicaţi întocmai cum vă spun eu.

— Dacă pot, fac orice, domnule doctor, numai să mă vindec.

— Introduceţi în vagin degetul arătător şi încordaţi muşchii pelvieni din jurul lui. Dacă simţiţi o presiune asupra degetului, înseamnă că acei muşchi încep să acţioneze. Repetaţi acel exerciţiu în fiecare seară, câte cinci minute înainte de culcare şi dimineaţa, când v-aţi trezit din somn, înainte de a vă ridica din pat. Poziţia o alegeţi dumneavoastră, cum vă este mai comod, fie culcată pe pat, fie în şezut, dar să dureze cinci minute. Când încordaţi muşchii să număraţi până la patru, apoi când îi relaxaţi, din nou număraţi până la patru şi tot aşa. Aveţi grijă să fiţi într-o stare liniştită, iar respiraţia să fie rară şi profundă.

Exerciţiile de dimineaţă sunt cele mai eficiente şi veţi simţi o ameliorare după primele trei zile de exersare.

— Şi mă vindec, domnule doctot? întreabă ea precipitată.

— Desigur, dar în timp, nu în două-trei zile. În unele cazuri poate dura până la şase luni, chiar un an, dar metoda dă rezultate bune. Să nu abandonaţi exerciţiul dacă simţiţi o ameliorare! Să continuaţi, cel puţin o dată pe zi, apoi la două zile, ca efectul să fie total.

— Aşa am să fac! a spus femeia hotărâtă. Vă mulţumesc.

…După plecarea ei, în cabinet a intrat o doamnă care

adusese rezultatele analizelor de laborator, care-i fuseseră prescrise la o consultaţie anterioară. Dr. Sandu le-a cercetat şi a spus:

— Este exact ce am intuit atunci. Aveţi o infecţie în zona ovarelor, iar pe pereţii vaginului multe striaţii (julituri). Vă voi prescri un tratament medicamentos pe care vă rog să-l respectaţi cu sfinţenie, iar în perioada tratamentului să faceţi repaus sexual total, până la totala vindecare! Să nu întrerupeţi tratamentul dacă vă simţiţi ceva mai bine, că infecţia este puternică şi poate recidiva.

Doamna în cauză a mulţumit şi a ieşit pe uşă, dar a intrat imediat o altă doamnă, care a spus din prag:

— Domnule doctor, iată că am adus-o pe fiica mea la control, aşa cum mi-aţi cerut.

— Da. Ziceaţi că are dureri abdominale şi pelviene?! Câţi ani ai, frumoaso? s-a adresat el fiicei pacientei.

— 18. Sunt elevă în clasa a XII-a.

— Ia spune-mi, ce te supără?

— Mă doare aici, în partea inghinală, arată fata.

— Durerea este permanentă?

— Da.

— Dezbracă-te şi urcă pe masa aceea! Aa! Ai chiloţi tanga! exclamă doctorul. Ar putea fi o explicaţie.

În timp ce o examinează cu atenţie, dr. Sandu o întreabă:

— De ce nu mi-ai spus că eşti virgină, domnişoară?

— Pentru că nu m-aţi întrebat.

— Unde simţi, aşa, o durere mai ascuţită?

— Înăuntru, răspunde fata.

— Da, vezica urinară este mărită, concluzionează el, după o nouă palpare. Nu este nimic grav, doar o răceală la vezica urinară, care are drept cauză plecarea de acasă prin frig, îmbrăcată cu chiloţi tanga, după ce te-ai spălat la partea de jos. De ce nu te îmbraci corespunzător sezonului rece, ceva mai gros, ca să-ţi protejezi organele sensibile?

— Aşa este moda astăzi, iar eu…

— Moda? Ea îţi poate aduce boli şi alte neplăceri, dacă nu te protejezi împotriva frigului şi a viruşilor,

bacteriilor şi prafului din atmosferă, care produc tot felul de infecţii vaginale, mai ales în situaţia când mai ai şi unele rosături provocate de lenjeria de corp. Tanga nu e chilotul moale, cald.

— Lăsaţi, domnule doctor, că ajung eu cu ea acasă! intervine mama fetei. îi tai eu toţi chiloţii moderni, aducători de boli şi de pagube.

— Seduse de modă, multe fete şi femei poartă o astfel de lenjerie, fără să-şi dea seama că îşi pericliteză sănătatea trupului, explică doctorul. Unele poartă bikini sau tanga, lăsând descoperită o mare parte a zonei care necesită să fie protejată împotriva frigului, a prafului şi a altor surse de infecţie. Unele poartă sandale cutalpă subţire, care nu le amortizează mersul pe drumurile pline de gropi şi alte denivelări, cu pietre etc şi de aceea capătă metroanexită, adică li se strâmtorează trompele şi favorizează apariţia sarcinii extrauterine. Doamnelor, controlul periodic este foarte necesar pentru verificarea stării de sănătate, deoarece, în ultimii ani situaţia a devenit îngrijorătoare privind bolile care afectează femeia.

Deşi multe femei motivează lipsa timpului şi a banilor, există şi o doză mare de neglijenţă privind grija pentru sănătate.

Mamele care au fete trebuie să ştie când fiicele lor au menstruaţie şi în ce cantitate; nu trebuie neglijate durerile menstruale când apar, deoarece ele pot fi declanşate de dereglări hormonale sau, mai rău, de chisturi ovariene, care pot apărea şi la vârste fragede. Dereglările hormonale pot avea consecinţe grave, până la favorizarea apariţiei cancerului.

Este necesar, deci, un control medical periodic, de două ori pe an, general şi ginecologic. Asta este!

Dr. Sandu a privit spre fiică, apoi spre mamă şi a spus:

— Îi voi prescrie un tratament împotriva răcelii, dar să se îmbrace gros, pentru iarnă, altfel efectul întârzie.

— Vă mulţumim, domnule doctor! a spus mama, care a luat reţeta, au salutat şi au ieşit din cabinet, însoţite de

dr. Sandu, care a verificat dacă mai sunt pacienţi în sala de aşteptare. Văzând că nu mai sunt, m-a strigat:

— Vino, te rog, aici! Acum putem sta liniştiţi de vorbă.

— Ce i-ai indicat doamnei cu scurgerea de urină? l-am întrebat eu, fără altă introducere.

— Este un exerciţiu simplu, denumit Kegel, după numele celui care l-a descoperit. Este vorba de revigorarea muşchilor din zona pelviană joasă, cei care sunt prinşi de osul pelvian şi susţin toate organele din zonă. Degetul are doar rolul de a constata că muşchii încep să lucreze.

— Şi dă rezultate? Nu e cam primitiv?

— Dă rezultate bune, cu condiţia să fie practicat corect. La acest exerciţiu se adaugă şi un regim de slăbire, deoarece kilogramele în plus peste greutatea corporală normală sunt cele care apasă şi slăbesc muşchii pelvieni, care nu mai închis canalul urinar şi sfincterele.

— Doamna care a adus rezultatele la analizele medicale ce suferinţă avea? îl întreb din nou.

— A fost la mine săptămâna trecută acuzând dureri abdominale şi în vagin, mai ales în timpul actului sexual, când simţea o arsură puternică. La ecografic i-a găsit o infecţie în uter, în zona trompelor, un chist ovarian şi o cavitate spongioasă a vaginului, care prezenta şi nişte striaţii. Sunt şi cazuri când unele femei acuză dureri în zona bazinului, când acesta ondulează cu prilejul actului sexual, în momentul când ritmul se accelerează sau când femeia are un chist ovarian; ea simte durerea în momentul în care penisul pătrunde mai profund.

Alte femei pot suferi de inflamaţii ale colului uterin, boală cunoscută sub numele de „metrită de col”, care poate fi rezultatul unei infecţii directe sau raporturilor sexuale brutale, în acest caz se poate produce adenomul de col uterin, care poate degenera în cancer. Tratamentul, în acest caz, este de lungă durată şi constă în irigaţii vaginale cu substanţe antiseptice şi descongestionante, respectiv ioduri de potasiu şi ceai de muşeţel.

— De ce se îmbolnăvesc femeile atât de frecvent de

chist ovarian? îl întreb eu.

— O femeie poate face chist ovarian cel puţin odată în viaţă, dar dacă chisturile sunt benigne (necanceroase) ele pot dispărea treptat, de la sine. Chiar şi fetele foarte tinere sunt predispuse să facă chisturi ovariene atunci când ajung active sexual. Primele simptome care apar sunt dereglările ciclului menstrual şi unele dureri în zona abdominală, sângerări trecătoare între menstre, care pot produce infertilitatea, dacă nu sunt tratate la timp. Chistul ovarian ia naştere datorită tulburărilor hormonale. Ovarul este o masă de foliculi (adică în ele stau atârnate, ca perele în pom, ovulele învelite într-o cămaşă). La mijlocul fiecărui ciclu menstrual câte unul se maturizează şi se desprinde de cămaşa lui, căzând în uter; dacă va fi fecundat de un spermatozoid, ajunge în partea de jos a uterului. Celelalte ovule cad odată cu declanşarea ciclului menstrual, iar dacă vreunul rămâne agăţat, cămaşa lui se îngroaşă şi se întăreşte, formând acel chist ovarian care creşte, de la doi centimetri mai mult.

Am avut o pacientă dintre prostituate, una Fănica Stan, care a avut un chist ovarian şi s-a operat, după care a venit şi mi-a spus că se simte rău, că urinează des şi nu i se mai formează jetul de urină ca înainte. Am trimis-o din nou la laboratorul medical, a făcut biopsie şi ecografic, iar când mi-a adus analizele, avea un polip de natură malignă. Pentru că n-a respectat perioada de repaus sexual prescrisă, boala a evoluat şi femeia a murit de cancer uterin.

Chistul ovarian se tratează medicamentos şi dacă este luat din pripă, se resoarbe în timp. Netratat, el tulbură activitatea ovarelor, le dereglează şi poate produce hemoragii, fibrom uterin sau poate degenera în cancerul ovarelor.

Descoperirea lui se face prin ecografia abdominală sau transvaginală. Simptomele sunt de natură digestivă.

Cancerul de ovar survine de obicei, când femeia a ajuns la menopauză, dar se întâlneşte şi la femeile tinere.

Pentru rănile pe colul uterin, pe lângă medicamente,

eu prescriu, uneori şi remedii naturiste, de exemplu: se ia o mână de coji de nuci uscate şi o mână de coajă de stejar şi se fierb în trei litri de apă până când apa capătă culoarea maronie, după care se strecoară; în lichidul obţinut se fierb două mâini de rădăcină de tătăneasă bine spălate dar cu coaja pe ele. După ce a clocotit bine se ia de pe foc şi se adaudă peste ele o mână de flori de muşeţel, de gălbenele şi de coada şoricelului, în amestec de părţi egale, care se lasă o vreme la infuzat, apoi se strecoară şi cu lichidul rezultat se fac irigaţii vaginale la temperatură suportabilă, se aşază în pat, fără să se şteargă şi se înveleşte.

— Asea sunt de la naturişti? îl întreb eu.

— Da. Am un caiet plin cu reţete de la prietenii mei şi le recomand pentru că au efecte benefice.

— Se spune că multe femei preferă bărbaţii care posedă un penis mai mare. Într-o atare situaţie, femeia al cărei vagin este mai scurt nu suferă când face sex cu un bărbat cu sexul mai lung şi mai gros decât media? îl întreb din nou.

— Există asemenea femei. Dar revenind la cele cu vaginul mai scurt, sigur că ele suferă, suportă greu, la fiecare penetrare ea va simţi că o sabie îi trece prin vagin şi îi penetrează zona ventrală. În cazul prelungirii mişcării de du-te-vino mai mult timp, se poate produce o ruptură în zona labiilor mici sau în fundul vaginului femeii, care după actul sexual, va simţi arsuri când urinează, pentru că se produc răni. Acele răni se văd cu prilejul ecografici transvaginale, care evidenţiază modificările survenite la nivelul trompelor, prezenţa unor abcese în zona respectivă şi chiar prezenţa lichidului în peritoneu.

— Am citit undeva că avem şi noi în ţară laparoscop.

— Da, avem, dar prea puţine. Laparoscopul este un aparat modern cu care se poate privi în interiorul organismului uman printr-o incizie, fără a mai fi nevoie să fie deschis abdomenul sau toracele. Este o manevră chirurgicală de vizualizare cu ajutorul unei camere video, folosindu-se un tub flexibil destul de subţire, care se

introduce în abdomen printr-o incizie. Este foarte eficient în efectuarea operaţiilor.

A urmat o tăcere de câteva minute, apoi dr. Sandu a reluat discuţia:

— Ce aş putea să spun despre relaţia sexuală armonioasă dintre bărbat şi femeie? Este greu ca în toate cazurile să se întâlnească o femeie şi un bărbat care să se potrivească perfect sub aspectul mărimii organelor genitale. Dar dacă penisul este mai mare, penetrarea se poate face fără dureri, procedând cu delicateţe. O penetrare brutală poate produce rupturi profunde în peretele inferior al vaginului, care este o zonă foarte bine vascularizată, iar datorită leziunilor produse se poate declanşa o hemoragie abundentă. Aceste incidente se întâlnesc la prostituatele care au relaţii sexuale cu tot soiul de bărbaţi, unii aflaţi sub influenţa alcoolului.

— Ce tratamente există pentru chistul ovarian?

— De obicei, femeia este îndrumată la intervenţia chirurgicală. Medicii de specialitate încearcă, însă, să depisteze dacă este vorba de chist ovarian, înlăturând suspiciunile altor afecţiuni grave, cum ar fi: torsiunea de anexă (de la care se trage boala de anexită), sarcina ectopică, avortul spontan, endometrioza diverticulară sau infecţia tractului urinar, chistul ovarian sau chiar banala apendicită acută, pe care unii chirurgi care se exprimă mai lejer o tratează: „Îţi fac rapid o butonieră”, deşi şi din asta se poate muri.

Abia după ce medicul s-a convins că nu este vorba despre o boală gravă, prescrie un tratament – medicamentos în toate cazurile pentru infecţii – având grijă ca în prima fază, medicamentele să fie administrate pe cale injectabilă (intravenos sau intramuscular), iar apoi poate continua şi pe cale bucală (orală), indicându-se respectarea dozelor şi orelor obligatorii. În acest caz se prescriu: amoxicilina şi acidul clavulanic. Dacă, în ciuda tratamentului cu antibiotice, infecţia nu cedează, se poate recurge la intervenţia cgirurgicală, după caz. Important este ca tratamentul cu antibiotice să nu fie întrerupt, chiar

dacă persoana se simte bine, deoarece aceasta ar putea determina recăderea organismului şi revenirea bolii.

În cazul că femeia aflată în tratament cu antibiotice are introdus strerilet – acel dispozitiv intrauterin cu rol anticoncepţional – medicul va dispune scoaterea lui pe toată perioada tratamentului.

— Există incidente în cazul raporturilor sexuale?

— Da, există. Ele au, însă, cauze diferite la bărbaţi şi la femei. De exemplu, lipsa lubrifierii vaginului la femeie dă senzaţia că are nisip înăuntru, pe când în realitate, este vorba de anumite cauze fiziologice, constând într-un dezechilibru hormonal sau, când femeia a ajuns la menopauză şi i-a scăzut nivelul de hormoni estrogeni.

Mai este cazul femeii care alăptează la sân, al celei care foloseşte anticoncepţionale, precum şi a celei care foloseşte unele medicamente, ca antihistaminicele, care provoacă uscăciune vaginală. Problema poate fi rezolvată prin folosirea unor geluri speciale sau creme cu care se poate unge vaginul.

Adesea putem avea de-a face cu unele cauze de ordin psihologic, întâlnite la femeile care fac parte din diferite secte religioase şi cărora le lipseşte dorinţa sexuală.

— Ce este viacrema? Sper că nu un gel.

— Este o cremă vaginală despre care se spune că ar produce orgasmul la femei; în momentul în care ajunge în vagin ar produce nişte furnicături de plăcere care ar ajuta la producerea orgasmului, după trecerea a zece minute de la aplicarea ei; se zice că acea stare durează o jumătate de oră. Nu se ştiu prea multe despre această cremă, doar că se numeşte viacreme sau „orgasm cu pomadă”, cum o numesc alţii şi nu s-a confirmat că ar da rezultate pe această linie.

Rămâne valabilă tot excitarea partenerilor prin mângâieri tandre, vorbe frumoase, calde, un pahar de şampanie la o masă în doi, cu lumânări şi o atmosferă plăcută. Ştii că şampania este singura băutură afrodiziacă fabricată de om?

— Da, am citit şi eu undeva, dar n-am experimentat-

o. Din câte mi-ai spus până acum, trag concluzia că femeia este mult mai expusă decât bărbatul la boli şi la incidente sexuale. Pentru bărbat, principalul pericol sunt bolile venerice.

— Nu este chiar aşa, mai sunt şi alte pericole. Şi bărbaţii pot avea incidente sexuale neplăcute, chiar de la primul contact sexual din viaţa lor. La băieţii aflaţi la prima lor experienţă sexuală este vorba de frenul penisului, adică „li se rupe aţa”, acea porţiune de cartilagiu dintre gland şi prepuţ; le curge puţin sânge, dar se vindecă de la sine după câteva zile de repaus sexual. Mai gravă este fractura penisului aflat în timpul erecţiei, acesta fiind un accident destul de dur. El se produce atunci când femeia stă deasupra bărbatului în timpul acuplării, în aşa-zisa poziţie a amazoanei. În mod normal cei doi parteneri ar trebui să fie aliniaţi unei singure direcţii, dar în timpul oscilaţiilor femeii în sus şi în jos, uneori se poate produce o deviere de la poziţia penisului, la care se adaugă şi greutatea trupului ei, determinând îndoirea acestuia. Vasele de sânge din pereţii cavernoşi ai penisului se sparg şi acesta capătă o culoare violacee. Durerile sunt cumplite, iar testiculele se umflă, ajungând fiecare la dimensiunile unei portocale mari. Bărbatul trebuie să se prezinte imediat la medic. Revenirea la normal este posibilă abia după două săptămâni de repaus, dar numai sub supravegherea medicului.

Anul trecut am citit cartea „Istoria culturală a penisului” scrisă de M. David. Am făcut-o mai mult din curiozitate. Ce crezi că susţine el? încearcă să dovedească faptul că penisul bărbatului înseamnă cu mult mai mult decât un organ, ca parte componentă a trupului omenesc, el definind chiar locul în lume al bărbatului. În context descrie tot felul de aspecte, mergând foarte departe cu prezentările, începând de la adoraţia de care se bucură penisul din partea cultelor falice din Antichitate, trecând apoi prin preceptele bisericeşti care îl huleau şi până când acesta a ajuns subiect de analiză în textele filosofice şi chiar în poeziile vremii. Mai târziu, penisul a devenit

obiect de studiu pentru anatomişti, medici şi sexologi. Mi s-a părut o carte interesantă, care ar trebui citită de factorii care se ocupă cu problemele din domeniu.

— Mi-a povestit o cunoştinţă că la spital au fost aduşi în urmă cu câţiva ani de zile, doi parteneri de sex care rămăseseră cuplaţi după împerechere. Este acesta un fenomen asemănător cu ceea ce se întâmplă la câinii care rămân „înnodaţi”?

— Nu tocmai. Timpul cât rămân înnodaţi câinii este cel fiziologic necesar pentru extragerea spermei în vederea fecundării. La oameni, sperma se eliberează aproape spontan, însă, dacă după ejaculare rămân, totuşi, „sudaţi”, ei trebuie să aştepte o vreme până când încetează erecţia la bărbat şi spasmul la femeie.

— Deci, în această situaţie nu există remediu? îl întreb eu.

— Există unul empiric. În cazul când nu dispare acea încleştare dintre cei doi, bărbatul poate introduce un deget în anusul femeii şi îl ţine acolo până când spasmul vascular vaginal care a ţinut captiv penisul, va ceda total.

— Dă rezultate acest procedeu?

— În multe cazuri a dat rezultate. Condiţia este să se acţioneze imediat şi fără jenă.

*

Altă dată când l-am vizitat pe dr. Sandu la cabinetul medical, sala de aşteptare era arhiplină. Am intrat şi l-am salutat, iar el mi-a răspuns cam sceptic:

— Azi nu cred că vom putea discuta. Ai văzut câţi pacienţi sunt şi e ora 163°.

— Nu mă grăbesc. Vezi-ţi liniştit de treabă! Eu voi trece dincolo, ca de obicei şi-mi voi nota ce mă interesează. Explicaţiile ţi le voi cere altă dată, dacă ceva nu-mi e suficient de clar.

Avea în cabinet o femeie însărcinată care venise la controlul periodic, iar dr. Sandu discuta cu ea, având în faţă fişa pe care asistenta i-o adusese, cu calm, dându-i nişte sfaturi competente.

— Sarcina merge foarte bine, dar de acum să vă

prezentaţi direct la Maternitate. În continuare puteţi face gimnastică şi chiar să înotaţi o oră în piscină, dacă aveţi. Este bine să faceţi cât mai multă plimbare în aer liber, dar să vă feriţi de răceală şi de aglomeraţie.

— Da, domnule doctor – a spus femeia, apoi a părăsit cabinetul.

A intrat imediat un bărbat care s-a plâns că a fost la oncolog pentru că are o tumoare în partea inghinală şi i s-a spus că va fi operat, dar el nu vrea, se teme de moarte.

— Ţi-am spus, domnule, că nu-ţi pot da niciun tratament. Tumoarea trebuie operată.

— Domnule doctor, înţelegeţi-mă că am fost internat la oncologie şi mi s-a spus că este prea avansată şi nu garantează vindecarea. Eu ce să fac, să-mi aştept moartea? Abia mă mai pot deplasa. Vă rog, învăţaţi-mă ce să fac.

Dr. Sandu l-a privit compătimitor şi, după ce s-a gândit puţin i-a spus:

— Eu nu te mai pot ajuta, dar în Iaşi, există un vindecător care prepară diferite leacuri din plante.

— Spuneţi-mi cum să-l găsesc şi voi încerca să ajung la el.

— Se numeşte Dumitru Călina, iar adresa lui este aici, în acest ziar, spune dr. Sandu, întinzându-i un ziar împăturit.

Omul a luat ziarul, mulţumind şi a plecat. După el a intrat o doamnă, mişcându-se cu destulă greutate.

— Ce aţi păţit, doamnă? o întrebă prieteneşte doctorul.

— Of! Mă dor toate, domnule doctor. Am febră mare şi de ieri urinez cu sânge.

După câteva întrebări profesionale, acesta i-a spus:

— Aveţi cistită. Vă dau o trimitere pentru internare în spital, la secţia urologie. Când veţi fi externată să treceţi pe la mine, ca să vă institui un tratament de întreţinere.

— Da, domnule doctor. Bună ziua! şi a ieşit din cabinet.

O altă pacientă care a intrat, pe care dr. Sandu a numit-o

Melania, era o femeie slabă, semăna cu o refugiată din vreo ţară bântuită de foamete. Avea tenul bronzat şi părul auriu închis, ca al unei leoaice, care lucea în razele de la becul din tavanul încăperii.

— Iar te supără parodontoza? Ia să te văd! Deschide larg gura! Aşa. Da, în loc să se rezolve, gingiile tale cad. Scoate limba! Ooo! Ai micoză bucală într-o stare avansată, din cauza acestei ciuperci, aproape toată limba ţi s-a crăpat. Îţi dau o trimitere la laboratorul de analize şi când vii cu ele vom vedea ce e de făcut.

— Rabd de foame ca un câine – spune Melania abia putând articula cuvintele.

— Boala evoluează spre mai rău. Hai, fugi la laborator!

…A intrat o altă doamnă în vârstă de 38 – 40 de ani, care, după ce a salutat şi s-a aşezat pe scaun, a scos un oftat şi a început:

— Domnule doctor, vin de la ginecolog. Mi-a găsit în uter un nodul fibromatos. Ştiţi că copilul meu nu are decât opt luni de viaţă şi nu prea vede cu un ochi, cu stângul; are pe el o umflătură şi abia ţine ochiul deschis.

— Să-l aduci şi pe el aici, să vedem cum se mai prezintă!

— Mâine vin cu el.

— Aşa să faci. Iar pentru dumneata am prescris acest tratament. Poftim reţeta şi du-te la farmacie!

…În uşă s-a auzit un ciocănit şi uşa s-a deschis, intrând două persoane în cabinet, un bărbat şi o femeie.

— Bine aţi venit! i-a întâmpinat doctorul Sandu. Dezbrăcaţi-vă bluza, doamnă, să vedem cum a evoluat vindecarea operaţiei! Veniţi mai lângă fereastră! Da, este vindecat. Să vedem şi celălalt sân. Nu sunt probleme. Acum vă rog să luaţi amândoi loc pe scaune şi să mă ascultaţi cu atenţie! întâlnesc adesea situaţia când doamnele operate de cancer la sân sau la uter au probleme în familie, în sensul că soţii lor le resping în mod brutal, considerându-le handicapate sau mutilate, privindu-le ca pe nişte jucării mecanice stricate, care trebuie aruncate.

Este o atitudine dăunătoare pentru familie, iar acei bărbaţi cred că ascultă de un mecanism interior infantil.

— Noi nu avem asemenea probleme, spune soţul doamnei.

— Ar fi bine să fie aşa. O comportare plină de înţelegere, de tandreţe şi de ajutorare, contribuie mult la vindecarea soţiei, ferind-o de unele probleme psihice care o pot afecta.

— Se mai întâmplă şi la noi unele nereguli, îşi contrazice femeia soţul. Şi soţul meu, aici de faţă, se preface câteodată că mă iubeşte la fel ca mai înainte, dar eu simt că o face din milă faţă de mine, care am ajuns în această situaţie.

Are o inimă bună, nu neg acest fapt, iar pentru asta eu îl iubesc şi mai mult pentru că este atent cu mine, însă aş dori să mă iubească şi el la fel de mult pentru ceea ce sunt.

Eu îl doresc atât sufleteşte, cât şi fizic.

— Hai, dragă! intervine soţul ei. De unde ştii tu că nu te iubesc? Credeam că te-ai convins de sentimentele mele în cei 25 de ani de când suntem împreună.

— Ei, au fost, dar acum nu mai ştiu…

— Cam asta a fost tot. Vă rog să urmaţi tratamentul indicat şi peste două săptămâni să treceţi să mai vedem evoluţia. Bună seara!

…Când am auzit că spun „Bună seara!” am privit afară prin fereastră. Am ieşit din cealaltă încăpere, pregătit să plec.

— Mai aşteaptă câteva minute, apoi vom pleca împreună!

Pe sală nu mai erau pacienţi. Am profitat de liniştea care se aşternuse peste tot şi l-am întrebat:

— De ce îl contrazicea doamna pe soţul ei? Mă refer la ultima pacientă.

— Doamna a fost operată de cancer la sân şi i s-a extirpat sânul stâng, deci i-a fost mutilată frumuseţea fizică, fiind lovită în însuşi simbolul feminităţii. Este o boală care afectează două din trei femei, datorită

insuficienţei hormonale, dar şi datorită excesului sexual; poate fi întâlnită şi la fetiţe în perioada pubertăţii, cât şi la unele femei ajunse la menopauză. Când sunt operate de cancer la sâni se întâmplă ca multe femei să-şi piardă parţial sau total dorinţa sexuală, ceea ce duce la anxietatea acesteia şi în cuplu se crează probleme; ea nu are chef să facă sex, în mod repetat, se întoarce cu spatele la soţ, motivând că este obosită.

Această boală generează mari îngrijorări femeilor, în psihicul lor instalându-se teama că ea poate evolua spre cancer generalizat, care duce la moarte.

Boala trebuie descoperită din vreme, iar alarma o dă apariţia la sân a unei sensibilităţi neobişnuite când este atins, chiar şi cu lenjeria personală; femeia simte o arsură. Prin palparea sânilor, femeia îşi poate descoperi şi singură boala. Asta se face trecând cu palmele pe deasupra lor sau căutând cu degetele dacă are gâlme la sâni; cu mâna stângă la sânul drept şi cu dreapta la cel stâng, iar dacă simte ceva tare şi dureros, să se prezinte urgent la medic. Ea trebuie să-şi verifice şi lenjeria pentru a constata pe ea dacă au apărut secreţii de culoare gălbuie sau dacă din mamelon curg astfel de secreţii.

De asemenea, este nevoie să se caute sub braţe şi în zona inghinală, dacă ganglionii limfatici sunt tari şi umflaţi.

— Care sunt cauzele frecvente ale apariţiei cancerului la sân?

— Există mai multe cauze care ţin de factori hormonali, de stres, de factorii de mediu (poluare, intoxicaţii, ioduri de tot felul), de stilul de viaţă al persoanei (mănâncă necontrolat, se odihneşte puţin, abstinenţă de la sex), precum şi diferiţi factori inflamatori. La noi există doar câteva metode de investigare: tomografia, cu care se înregistrează temperatura variată a sânilor, ecografia, care evidenţiază modificări ale glandelor mamare şi mamografia, acea metodă clasică de investigare radiologică.

— Care sunt tratamentele cele mai eficiente?

— Tratamente alopate care au acţiune hormonală blocantă (antiestrogeni, progesteroni etc). Dar eu nu mă feresc să le prescriu separat şi produse naturale cu acţiune hormonală protectoare, precum şi antiinflamatori, antioxidanţi, în raport cu fiecare afecţiune, după ce mă consult şi cu naturiştii. De exemplu: pentru vulvită acută se folosesc plante cu efecte antiinflamatoare, antiseptice, antipruriginoase, sub formă de infuzii din flori de muşeţel, gălbenele şi coada şoricelului, care se găsesc în magazinele „Plafar"; pentru vaginită prescriu un tratament medicamentos, atât intern cât şi extern, dar în paralel prescriu şi remedii fâtoterapeutice, care constau în irigaţii vaginale şi spălături externe, cu rol de igienă şi întreţinere; pentru anexită, care este o inflamaţie a trompelor şi ovarelor, produsă de o infecţie streptococică, stafilococică sau gonoreică ce se manifestă cu dureri locale sau leucoree şi metroragii, pe lângă tratamentul medicamentos, prescriu diferite infuzii, care grăbesc vindecarea. Aceste boli ale uterului, dacă nu sunt tratate, conduc la sterilitatea femeii.

În cazul metroanexitei, însoţită de un sindrom hemoragic, pe lângă tratamentul alopat, indic folosirea infuziilor din plante cu acţiune hemostatică tonică şi astringentă cum sunt: coada şoricelului, rădăcina de cerentel, coada racului şi traista ciobanului, toate amestecate în proporţia care este prevăzută în prospect. Multe femei se tem de tratamentul medicamentos deoarece acesta are unele efecte secundare şi atunci se îndreaptă spre homeopatic, fâtoterapie chinezească, yoga, acupunctură, precum şi spre alte preparate tradiţionale, care reglează ciclul, deşi acest tratament este destul de lent.

Chiar şi pentru cistită prescriu, pe lângă antibiotice, diferite ceaiuri: infuzii de pufuliţă cu flori mici, afin şi urzică, pe care bolnavul trebuie să le bea timp de trei săptămâni, până la vindecare, urmând şi o igienă locală severă.

…Urmează o tăcere, timp în care eu îmi consult

însemnările din caietul meu cu notiţe.

— Ce i-ai indicat bărbatului cu tumoarea inghinală în faza terminală?

— Era un om trecut de 50 de ani care fusese externat din spital. Venise la mine ca la ultima speranţă, dar pentru că nu-l pot ajuta, l-am trimis la un bătrânel din Iaşi care se pare că deţine secretul vindecării.

— În ce constă acel „miracol”?

— În ziar scrie că omul prepară un amestec de plante numai de el ştiute într-un recipient de 12 litri, pe care bolnavul îl consumă în 18 zile, apoi face o pauză de 7 până la 10 zile. În perioada tratamentului, bolnavul va ţine un regim alimentar strict pe care i-l stabileşte acel vindecător. Am aflat despre el de la o pacientă a mea, apoi am citit despre el în ziarul pe care i l-am dat acelui bolnav, speriat de perspectiva morţii.

— Dar doamna cu fibromul uterin, de ce trebuia să aducă şi copilul la control?

— Acea doamnă are nodul i fibromatoşi pe uter, iar copilul ei are un hemangiom (umflătură suspectă) pe pleoapa ochiului drept, care a crescut cam mare, împiedicându-l să deschidă ochiul. Ar trebui operat, dar se aşteaptă să împlinească vârsta de trei ani, acum copilul e prea mic. Totşi trebuie să-l examinez, să văd cum evoluează boala.

Pe femeie o voi trimite să se opereze, că fibromul este în cavitatea uterină, nu e de natură canceroasă, dar o jenează. Nu ştiu dacă ştii structura amănunţită a uterului, cu toate că ai făcut medicină legală.

— Am participat efectiv la disecţii pe cadavre de femei şi de bărbaţi, dar noi urmăream în mod special cauza morţii şi mai puţin amănuntele structurale – răspund eu.

— Uterul femeii are trei straturi, explică dr. Sandu. Stratul interior, unde poate produce fibromul submucos, care adesea sângerează cu prilejul menstruaţiei sau poate provoca cicluri abundente; stratul mijlociu al cămăşii uterului, unde fibromul pune mai puţine probleme şi

stratul exterior, unde fibromul care s-a format atârnă întocmai ca o pară pe ramura pomului, producând dureri la orice mişcare.

În situaţia în care fibromul este plasat în faţa uterului, el poate comprima vezica urinară şi chiar poate bloca urinarea, iar când este plasat în spatele uterului, apasă pe rect şi produce dificultăţi la defecare.

Desigur, nu toate cazurile de fibrom necesită operaţie chirurgicală. Femeia care a trecut de 50 de ani şi a ajuns la menopauză, dacă are un fibrom care nu trece de mărimea de trei centimetri, acesta nu trebuie operat, dispare singur.

— Dar doamna aceea, pe care ai numit-o Melania, de ce era atât de slabă?

— Melania este o prostituată care practică şi sexul oral, deşi nu recunoaşte. Când îi spun asta râde. Are o micoză bucală produsă de o ciupercă albă, care i-a afectat limba şi gingiile, împreună cu alte bacterii. Limba îi este crăpată, iar din cauza bacteriilor a făcut parodontoză şi i s-au redus gingiile. E slabă că nu se poate hrăni.

Am trimis-o la dermatolog, dar ea vine mereu şi la mine. Cred că nu urmează tratamentul şi nu face pauză sexuală (orală). Nu este singura. Zilele trecute o altă prostituată pe care o am în evidenţă cu scurgere vaginală cronică, o tratează de multă vreme şi cedează pe moment la acţiunea antibioticelor, dar femeia nu vrea să stea în repaus sexual până la vindecarea totală, iar boala recidivează şi iar mă trezesc cu ea în cabinet pentru un nou tratament. Este o boală urâtă, care se ameliorează, dar trupul rămâne vulnerabil.

Mulţi bărbaţi au relaţii sexuale întâmplătoare cu prostituatele sau cu alte femei necunoscute, fără să ştie la ce riscuri se expun. Ar trebui să ştie de la început dacă femeia este sănătoasă sau este putredă de boli, dacă este curată sau murdară (deci dacă respectă regulile de igienă), tânără sau bătrână, frumoasă sau urâtă, toate având influenţă asupra derulării actului sexual.

— Dar astăzi, a face sex a devenit un sport ca toate celelalte, din care se exclud tocmai sentimentele – spun eu.

— Ai observat exact. Goana după sex nu mai dă posibilitatea partenerilor să se mai gândească la sentimente, dar nici la măsurile de protecţie împotriva bolilor venerice. Prezervativul nu mai este suficient, deşi reuşeşte, în multe cazuri, să ferească femeia de cancerul genital, reducând simţitor riscul transmiterii virusului cauzat de negii genitali şi, mai ales, de cancerul cervical (de col uterin), precum şi de infecţia cu virusul papiloma uman (HPV).

Multe virusuri pot fi căpătate şi prin atingerea pielii partenerilor de sex. Bărbatul care a avut relaţii sexuale cu o prostituată bolnavă se întoarce acasă şi îşi îmbolnăveşte soţia, punând în pericol sănătatea familiei şi existenţa urmaşilor săi. Am avut destule cazuri când soţia era bolnavă de mastită în zona genitală, iar soţul ei acuza dureri mari în zona vezicii urinare. Amândoi susţineau că durerile erau mai puternice în timpul raportului sexual.

Aşa se întâmplă când se schimbă partenerii sexuali, te poţi căptuşi cu diferite virusuri sau germenii unor boli grave, care duc, la femei, la stenoza trompelor sau la leziuni grave ale colului uterin. Unele vin aici, le dăm trimiteri la laboratorul de analize, dar puţine merg acolo, motivând lipsa banilor cu care să le plătească, analizele fiind destul de scumpe în raport cu veniturile lor.

— Dar acum toată lumea este înscrisă în evidenţele Casei de Sănătate.

— Da, însă Casa de Sănătate nu acoperă în totalitate şi aceste costuri.

— Mai există familiile persoanelor bolnave, care le pot ajuta, insist eu.

— Astăzi este tot mai greu s-o facă şi familiile; soţii unora dintre ele sunt şomeri sau au alte apucături (fie sunt beţivi şi cheltuiesc banii pe băutură, fie sunt bolnavi şi nu pot nici ei să muncească), altele sunt necăsătorite, fără serviciu, trăind din expediente. Aşa încât nu se tratează şi ajung la mine la cabinet într-o stare avansată a bolii.

Statistica oficială arată că în România a scăzut maternitatea. La asta a contribuit mult atât prostituţia, cât

şi bolile sexuale. Mai este o categorie aparte, a fetelor care nu se căsătoresc la vârsta de 18 – 20 de ani ca altă dată, amânând căsătoria pentru a-şi termina studiile, apoi pentru a-şi face o carieră şi tot aşa amână şi maternitatea pentru o zi când cred ele că se vor aşeza la casa lor. Între timp, organismul lor maturizat cere şi atunci se angajează în relaţii sexuale întâmplătoare cu diferiţi bărbaţi (unele chiar se mai şi îmbolnăvesc), fără să-şi dea seama că odată cu trecerea anilor tineri, imunitatea trupului lor scade şi, odată cu aceasta, scade şi fertilitatea; la scăderea fertilităţii contribuie şi avorturile repetate.

Multe femei tinere folosesc steriletul sau diferite substanţe anticoncepţionale, fără să ştie că acestea le expun riscului apariţiei hipertensiunii arteriale. E drept că anticoncepţionalele le protejează de sarcină, dar la bătrâneţe ele vor plăti pentru aceasta, din cauza estrogenilor pe care acestea le conţin şi care determină o creştere a cantităţii de enzime hepatice şi renale, responsabile de creşterea tensiunii arteriale.

Efectul lor este lent, dar în timp se cumulează, fiind descoperit abia când femeia ajunge la menopauză. Atât steriletul cât şi anticoncepţionalele produc cancerul cervical.

Cervixul la femei este organul care are forma de pară, e partea de jos, dinspre vagin, a uterului, în care creşte fătul, îmbolnăvirea cervixului se poate datora numărului mare de sarcini, relaţiilor sexuale practicate la vârste fragede, multipli parteneri sexuali, imunitate scăzută, etc. în cervix pot apărea veruce genitali produşi de virusul papiloma uman, care pot genera cancerul vaginal sau cancerul vulvar, precum şi uterul fibromatos, trompe polichistice, chistul ovarian şi alte maladii, care duc la extirparea acestor organe genitale.

— De ce duc mai greu sarcina femeile care trec de 35 de ani?

— Pentru că femeia trecută de această vârstă este predispusă – în trimestrul al treilea de sarcină – la o complicaţie extrem de periculoasă, numită eclampsie, care

duce la hipertensiune arterială cu edem cerebral, apoi pot apărea convulsii urmate de comă, dezlipirea de pe uter a placentei şi chiar moartea în uter a fătului.

Fumatul constituie o catastrofă pentru fertilitate, atât pentru bărbat, cât şi pentru femeie. Nicotină provoacă o vasoconstricţie la bărbat, la nivelul penisului, producând o disfuncţie erectilă, deoarece acesta nu se mai irigă; chiar dacă erecţia se va produce, ea va dura puţin, iar bărbatul nu va mai putea susţine actul sexual în totalitate.

La femeie, nicotină împiedică vascularuzarea normală a uterului, iar ovarele vor primi mai puţin sânge oxigenat, motiv pentru care vor funcţiona mai prost. La femeia fumătoare scade nivelul hormonului sexual necesar producerii ovulaţiei, iar sarcina ei este pusă în pericol, chiar şi în cazul implantării în uter a unui ovul deja fecundat. De aceea, specialiştii susţin că o femeie fumătoare are doar 40% şanse ca să poată concepe un copil. Fumatul stă şi la baza scăderii poftei de viaţă sexuală, dar şi la cancerul pulmonar, boli ale inimii, care deteriorarează, treptat, calitatea vieţii persoanei fumătoare.

— Partea proastă este că au început să fumeze şi copiii de la vârsta de 14 ani sau chiar mai fragede, înlocuind cititul, teatrul, filmul, cu ţigara şi alcoolul.

— Copiii fumează şi în şcoli şi acasă, nimeni nu-i mai supraveghează, iar măsurile de pedepsire a lor lipsesc sau se numesc „democratice”, când nu se schimbă nimic.

— De ce este atât de periculoasă cistita? continuu eu cu întrebările. Care sunt semnele apariţiei cistitei?

— Cistita este boala care afectează rinichii, acel laborator al organismului uman, precum şi căile urinare. Un om căruia nu-i mai funcţionează rinichii poate muri, de aceea o parte dintre ei devin dependenţi de aparatele de dializă. Dacă rinichii ajung în stare foarte gravă, ei sunt extirpaţi şi înlocuiţi cu alţii sănătoşi (transplant).

Cistita este o inflamaţie a căilor urinare şi poate fi recunoscută pentru că în timpul urinării dă o senzaţie persistentă de durere în abdomenul inferior şi o nevoie

acută de a urina des; apare febra şi sângele în urină.

Cistita cronică poate crea mari complicaţii şi poate îmbolnăvi întregul aparat genito-urinar, inclusiv ovarele la femeie. Adesea ea poate degenera în cancer al vezicii urinare şi al prostatei. Mai ales femeile sunt expuse la cistită, deoarece uretra lor este mai scurtă decât la bărbaţi şi mai aproape de vagin şi de anus, înlesnind astfel accesul bacteriilor în uretra pe care o îmbolnăveşte.

*

Am discutat cu dr. Andrei Sandu despre prostituate şi bolile mai frecvente pe care acestea le contactează. La un moment dat l-am întrebat:

— Ai fi de părere să se legalizeze prostituţia, să se înfiinţeze acele bordeluri, controlate de instituţiile statului?

— Da. Cred că ar fi singura soluţie în domeniu pentru a contribui la apărarea sănătăţii populaţiei, în special pentru a feri societatea de răspândirea bolilor venerice şi a altor boli grave, care continuă să se transmită pe cale sexuală, precum SIDA şi hepatita.

— În special pe tineri i-ar feri, ei fiind cei mai dornici să facă sex. În plus, s-ar micşora numărul cazurilor de adulter, gelozie şi al bărbaţilor care se îndrăgostesc de alte femei.

— Da şi asta e adevărat. Important este că femeile care simt angajate în bordeluri vor fi riguros verificate periodic de cadre sanitare, iar statul va percepe un impozit dinainte stabilit. Poate vor mai dispărea de la TV şi din diferite publicaţii propaganda ce se face sexului. Am văzut că se prezintă toate aspectele legate de viaţa sexuală, începând de la îmbrăţişările reuşite, trecând prin antrenamentul erotic, identificarea punctului „G” şi a altor puncte erogene, glande, secreţii, dorinţele refulate, regularizarea instinctului sexual, combaterea impotenţei la bărbaţi prin folosirea pastilei viagra, libidoul femeii, drumul orgasmului feminin, etc.

— Citeam zilele trecute un supliment al cotidianului „Jurnalul Naţional”, unde se arăta că în Germania

prostituţia a fost legalizată încă din anul 2001, în prezent ajungând să lucreze în branşă peste 400.000 de femei cu contract de muncă, asigurare socială, pensie şi propriul sindicat profesional.

— Am citit şi eu, că avea şi programul meciurilor de fotbal de la campionat. Nemţii le-au construit şi bordeluri moderne. În Berlin au cea mai mare casă de toleranţă, în apropierea stadionului „Olimpic stadion”, pe care l-au construit în anul 2005 în vederea desfăşurării Campionatului Mondial din acest an (2006). Este un edificiu impunător, prevăzut cu 40 de camere super luxoase, distribuite pe patru etaje. Cei care îl administrează au estimat să primească, în mod obişnuit, câte 130 clienţi pe zi, iar pe perioada campionatului mondial între 250350 clienţi pe zi. Au stabilit şi preţurile: 70 euro la intrare şi 60 euro direct în mâna prostituatei pentru o prestaţie sexuală de jumătate de oră. Negustoresc de sex.

— Prostituţia ajuns o industrie care produce bani, precizez eu, iar nemţii s-au pregătit în acest sens, estimând că vor veni în Germania peste un milion de turişti cu prilejul campionatului mondial de fotbal. În acest sens au mai angajat alte 40.000 de prostituate din sud-estul Europei, unele aduse forţat de traficanţii de carne vie. Pentru acestea din urmă au fost construite bordeluri de campanie – asemănătoare cu staţiile pentru spălarea autovehiculelor, dotate cu grupuri sanitare, cu automate pentru prezervative, cu butoane de alarmă în camere, pentru cazurile când vreo prostituată ar fi agresată de vreun client.

— Dar ai văzut ce scrie mai departe? Statul german le obligă pe prostituate să cotizeze la diferite cluburi de fotbal locale, cum este în oraşul Hamburg, unde există o apreciată reţea de bordeluri, amplasată în cartierul „Sf. Paul”.

— O fi bine, o fi rău?

— Cine ştie? Vom vedea ce se întâmplă şi la noi după ce ne vom integra în Uniunea Europeană.

— Deja a început să îngrijoreze situaţia fetelor şi femeilor care apar la televizor, ca şi pe stradă, într-o ţinută sumară, aproape goale. Au trecut aproape brusc de la ţinuta vestimentară riguroasă dinainte de al doilea război mondial, când femeile erau apărate de fortificaţii şi bastioane, direct la pielea goală, afişând aspecte indecente.

— Nu mai este nimic sfânt, accentuează dr. Sandu, doar trăim în capitalism, unde totul se vinde şi se cumpără, banul devenind mijlocul ideal de măsură şi control al tuturor faptelor şi chiar al instinctelor omeneşti. Peste tot predomină egoismul şi imoralitatea oamenilor. Au fost abandonate principii ca: cinste, altruism, dăruire, înţelepciune morală şi peste tot se discută numai de bani, cât mai mulţi bani.

— Da. E îngrozitor câtă lăcomie şi cât dispreţ faţă de om practică unii semeni ai noştri!

— Hai să mergem acasă! mai discutăm altă dată. Dacă vrei să mă însoţeşti până acasă la mine, îţi arăt laboratorul în care mai fac şi eu unele experienţe, mă invită dr. Sandu, scoţându-şi halatul.

Am acceptat. Când am ajuns acolo, m-a invitat într-o cameră unde îşi instalase, lângă fereastră, un veritabil laborator.

— Este un hobi al meu, dar nu dispun de toate dotările.

— Ai destule dotări aici. E un adevărat laborator, spun eu.

Lângă fereastră era plasat un dulap cu uşile din sticlă, cu rafturi tot din sticlă, pe care erau aranjate sticluţe şi borcane cu substanţe chimice, iar altele cu ambalaje multicolore; în partea de jos se vedeau diferite retorte, seringi, eprubete, pipete, farfurioare, tăviţe din sticlă şi alte ustensile. Chiar lângă pervazul ferestrei era lipită o masă cu blatul din plastic de culoare albă. Înăuntru persista miros de medicamente.

— Când mă întorc mai devreme de la serviciu, intru aici şi îmi fac experienţele; uneori lucrez sâmbăta şi câte o

experienţă mă ţine până la miezul nopţii. Altele merg mai repede. Tot aici prepar şi diferite ceaiuri, cărora le testez şi efectul, în unele cazuri.

— E interesant.

— Hai să bem un coniac amândoi!

— Eu nu beau alcool, îi spun repede.

— Nici măcar un pahar de bere? Are conţinut slab de alcool şi doar nu conduci maşina.

Am acceptat. După o jumătate de oră am plecat acasă.

XV-3

Învăţături de la psiholog Discuţia cu psihologul Traian Porneală

Deşi încă nu împlinise vârsta de 40 de ani, Traian a reuşit să câştige o clientelă stabilă, de care îngrijeşte conştiincios, iar pacienţii au încredere deplină în metodele de tratament pe care acesta le foloseşte.

Are o înfăţişare plăcută, dar care impune respect, ochii săi au un rol însemnat dând întregii sale făpturi un aer de forţă şi de seriozitate; cercetează atent, cu intenţia de a descoperi cauza bolii, dând dovadă de o neobosită curiozitate.

— Cu ce fel de suferinţe se prezintă pacienţii aici, la cabinet? îl întreb eu, după ce am epuizat amabilităţile şi amintirile comune.

— Depresii, insomnii, anxietăţi, vise cu coşmaruri, persoane afectate de gelozie, stări de spirit negative, stres şi alte boli ale sufletului. Persoanele afectate de bolile neuropsihice prezintă un simptom deosebit, acela de pierdere a greutăţii corporale; ei îşi simt trupul uşor ca un fulg. Cauzele sunt multiple, dar cea mai periculoasă este cea care priveşte consumul de droguri (haşiş, marihuana, heroină, Extasy), care dau acea stare specială de înălţare în aer şi de plutire, din pricina informaţiilor eronate pe care le primeşte creierul lor. Dacă ne referim numai la Extasy, acest drog are efecte dezastruoase asupra psihicului omenesc, dar şi asupra ficatului, în prezent, acest drog este tot mai mult folosit, deoarece unii îl

consideră afrodiziac. Este fabricat din amfitamină şi mesculina indienilor din SUA, fiind mai periculoasă decât fiecare dintre ele luate separat.

Folosirea drogurilor, mai ales a celor injectabile, constituie o cale sigură de transmitere a bolilor sângelui: SIDA, hepatită, precum în relaţiile sexuale neprotejate sau homosexualitatea.

Ele conduc la apariţia bolilor: cefalee, meningită, etc. Dependenţa de droguri a devenit şi la noi o problemă socială majoră, mai ales după decembrie 1989 când au apărut în România tot felul de traficanţi de droguri, care şi-au găsit repede consumatori.

Specialiştii italieni conduşi de Georgio Bronzatti, din Centrul Naţional de Cercetare au făcut un studiu care arată că „dincolo de efectele lor toxice, drogurile atacă ADN-ul persoanei care le foloseşte, provocând mutaţii genetice şi alterând materialul ereditar”. Acestea produc efecte grave asupra generaţiilor viitoare, care ar trebui să îngrijoreze autorităţile.

— Odată am discutat cu un tânăr care consuma marihuana, dar nu ajunsese în faza de toxicoman – spun eu. Ştii ce mi-a zis? „Domnule, după ce prizez drogul, simt aşa, ca o flatulare intimă, vagă, în timp ce pielea parcă este din cauciuc, da, parcă am pe mine o salopetă de cauciucm impregnată cu nişte fire electrice”.

M-am mirat de ceea ce îmi spunea, iar când i-am privit mâinile, acestea îi erau umflate şi degetele lui semănau cu nişte crenvurşti, deşi trupul lui era slab. Îmi spunea că se simte bine şi oricând va vrea se poate lăsa de droguri. L-am întrebat de ce are mâinile umflate, iar el m-a liniştit, spunând că imediat după consumul de droguri i se umflă, dar după câteva ore revin la normal.

— Simptomele pot fi diferite în raport de felul drogului – intervine psihologul. Depinde şi de cantitatea ingerată, de obişnuinţa persoanei, de caracterul şi de rezistenţa ei, etc.

Eu nu cred că o persoană care se droghează zilnic mai poate renunţa la droguri, fără o cură de dezintoxicare,

deoarece în organismul ei se produce un dezechilibru care cere mereu o nouă cantitate de droguri. Drogurile sunt foarte periculoase pentru organismul uman. De exemplu, extasy atacă creierul încă de la prima doză ingerată şi provoacă leziuni cerebrale ireversibile; el poate produce încetinirea circulaţiei sangvine, la început în anumite zone ale creierului, apoi se extinde.

— În ţară există reţele de traficanţi bine organizate, acţionând pe multiple nivele, cu nume conspirative, iar Poliţia le descoperă din ce în ce mai greu, am precizat eu.

— Aşa este, iar în ultimii ani a crescut şi numărul consumatorilor, majoritatea tineri.

— Hai să discutăm puţin despre devierile sexuale, îi propun eu. Despre homosexualitate, lesbianism şi despre transsexuali.

— Da. Toate sunt probleme complexe, dar voi încerca să explic esenţialul pentru fiecare:

Homosexualitatea este genetică, nu este o opţiune a persoanei; structura de bază a corpului embrionului uman ce se formează după conceperea lui este de tip feminin, ca urmare bărbatul în devenire va avea şi unele reminiscenţe feminine. Dacă el nu a primit hormoni masculini la momentul oportun, se va naşte cu o structură mai mult feminină în creier.

Homosexualitatea este o parte componentă a istoriei omenirii, de la grecii antici, la romani şi până în zilele noastre.

— Este o boală mintală sau o deviaţie comportamentală?

— Mai degrabă este o orientare spre dragoste între două persoane de sex masculin, având, însă şi o tentă patologică. Problema este foarte sensibilă şi, deşi a beneficiat de atenţia multor specialişti în domeniu, nici până astăzi n-au fost stabilite cu certitudine adevăratele cauze şi părerile lor continuă să fie împărţite: unii susţin că homosexualitatea ar fi de natură genetică, alţii că ea ar fi o formă de manifestare a mentalului şi că ar putea fi vindecată prin metoda psihoterapiei; alţii, din ce în ce mai

puţini – susţin că nu poate fi vorba de o boală mentală, ci de o formă de dezordine socială. Există, însă, specialişti care susţin că homosexualitatea este, pur şi simplu, o decizie personală a individului.

Este adevărat că deprinderile homosexuale se formează treptat la individ, pe măsură ce el înţelege diferenţele dintre el şi ceilalţi din jurul său, de acelaşi sex. În timp se naşte în el o plăcere de a se afla în compania lor, apoi şi dorinţa de a avea cu ei relaţii sexuale.

Homosexualitatea s-a practicat încă de pe vremea lui Platon şi Virgiliu, când victime erau bărbaţii tineri, aproape minori, iar acea practică a vieţuit, în ciuda tuturor obstacolelor şi ruşinii, fiind victime şi poeţi care s-au supus acestui viciu, acţionând în universul lor ca într-un cerc închis.

În România, „revoluţia sexuală” a început prin deceniul al şaselea al sec 20, dar în regimul comunist s-a manifestat foarte puţin din cauza pedepsele penale.

— A explodat imediat după revoluţia din 22 dec 1989, îl completez eu.

— Da, am primit din occident toate practicile sexuale, care au venit însoţite de boli grave ca Sida, hepatitele ABCDE, ca şi Organizaţia MISA condusă de Bivolaru, care a contribuit la degenerarea familiilor. Apoi pedofilia, prostituţia, pornografia, droguri.

— O contribuţie au şi televiziunile, presa, care prezintă asemenea practici sexuale, chiar dacă o fac la ore târzii din noapte. Din această cauză nu se mai ruşinează nimeni.

— Nu toate persoanele homosexuale ştiu să-şi învăluie în mister acest viciu, iar de la o vreme socotesc ei că au un drept într-o ţară liberă şi nu se mai străduie să se ascundă.

— În Italia novicii sunt numiţi „putana” sau „soţie de poponar”, iar în SUA sunt numiţi PATSY. Păcat că numărul homosexualilor a crescut şi în România, intervin eu şi se luptă pentru legalizare. Iubirea asta între un bărbat şi alt bărbat este dezgustătoare, iar dacă unul dintre ei este

înşelat de celălalt, care trădează, se supără şi se răzbună.

— Da, pentru că ei îşi găsesc greu partenerii.

— Ştiu că aceste practici predispun la îmbolnăviri. Care sunt cele mai frecvente boli?

— Sunt mai multe. Mai întâi mucoasa rectului se irită în timpul actului sexual, producând dureri, arsuri locale, în care proliferează tot felul de viruşi, uneori ano-rectite tuberculoase, sifilitice, hemoragice, precum şi ulceraţii ale anusului, sigmoidului şi colonului, ca şi fisuri ale rectului. Mai pot apărea unele hemoragii din cauza hipertensiunii şi, mai ales, din cauza stazei venoase locale.

Vezi tu, eu m-am referit doar la organele lor, dar trupul omenesc are o conştiinţă proprie a lui, pentru că el e purtător de informaţii genetice şi care este în directă legătură cu sufletul, care, la rândul lui, dispune de o conştiinţă proprie, având o menire pe care trebuie să şi-o îndeplinească.

În cazul în care între trup şi suflet apare un conflict, el va genera o afecţiune organică, materializată într-o boală, care va trebui tratată şi a se restabili arminia organismului.

— Şi cum are loc tratarea lor?

— Metodele la îndemâna medicului, dar şi a psihologului, sunt mai multe, în raport de specific. Astăzi, bolile psihice sunt tratate şi prin pase electromagnetice.

— De ce au loc asemenea anomalii genetice?

— Nivelul testosteronului joacă un rol important în determinarea sexului la om, influenţând direct acesta în raport cu doza primită; dacă în luna a şasea intrauterină creierul fătului a fost supus acţiunii testosteronului, comportarea lui va fi de mascul, în caz contrar va avea comportare asemănătoare celor a femeilor.

Dacă apar disfuncţii hormonale, creierul se orientează spre tipul feminin. La fel se întâmplă şi când doza testosteronului e mai mare, el poate determina formarea unor organe sexuale masculinizate. De aceea unele fetiţe preferă să se joace cu jucăriile băieţilor şi nu cu păpuşile şi vor căuta mereu să fie în preajma băieţilor,

deoarece hormonii masculini duc la sexualitatea lor cerebrală, prin încrucişarea cu hormoni feminini. Sexul devine ireversibil abia după ce a fost definitiv determinat.

În ceea ce priveşte homosexualitatea şi eu o consider dezgustătoare, chiar oribilă. Nu sunt deloc homofob, dar nu sunt de acord ca ei să poată adopta copii, pentru a-i creşte. Mă întreb ce vor vedea la ei aceşti copii? Ce soartă vor avea ei? Vor fi creaturi şi nu oameni.

— Există şi alte cauze care-i determină pe unii bărbaţi să devină homosexuali?

— Există. Viaţa în colectivităţi mari: şcoli, seminarii teologice, penitenciare, deşi cei care practică aceste raporturi sexuale contra naturii nu recunosc, de ruşine şi de teama oprobriului public.

— Dar femeile lesbiene, de ce o fac? insist eu.

— Din aceleaşi motive ca şi bărbaţii homosexuali. Lesbienele nu-i iubesc pe bărbaţi, nutresc faţă de ei doar milă şi un pic de afecţiune, dar nu dragoste.

Cuvântul grecesc lesbos înseamnă femeie – pe care o mai caută şi astăzi strănepoţii frumoasei Elena pentru a descifra mitul femeii care n-a fost înţeles pe deplin niciodată.

La fel şi prostituatele, care preferă să împartă mai multor bărbaţi – fără sentimente – ceea ce ar fi trebuit să dea numai unuia singur. Este şi motivul pentru care ele devin prostituate, iar dacă mai sunt şi căsătorite, ajung să-şi înşele soţii, aplicând principiul „să nu te laşi niciodată pradă disperării, să ai curaj”.

— În ultima vreme am observat că biserica, deşi condamnă păcatul homosexualităţii, nu şi pe individul care a căzut în păcat, considerându-l un mutilat sentimental.

— Noi, toţi, ar trebui să manifestăm înţelegere faţă de ei pentru că s-au născut cu această boală. Unii dintre ei sunt foarte inteligenţi şi utili societăţii noastre.

Este bine să ştim că cercetările ştiinţifice au demonstrat că fiecare bărbat are în el un principiu feminin pur, aşa cum fiecare femeie are un principiu masculin pur, deci fiecare deţine în el principiul sexului opus lăsat de

Dumnezeu.

— Anul trecut, în timp ce mă documentam pentru a scrie această lucrare, am discutat mai pe îndelete cu o familie al cărei băiat devenise homosexual. Mama lui era distrusă şi, plângând, îmi spunea că nu-şi poate da seama ce s-a întâmplat cu copilul ei.

— Aşa este, mă aprobă Traian, clătinând din cap. Oamenii obişnuiţi au un şoc când descoperă aşa ceva, dar cu timpul, dacă este o familie echilibrată, se obişnuieşte cu situaţia şi acceptă acel handicap spunând: „Ce să mai facem? E fiul nostru şi îl iubim aşa cum este”. În acelaşi timp îşi reneagă gândurile negre ca: „Cine ne mai face nepoţi?” sau „Poate de vină sunt genele noastre, ca părinţi?”

— În Codul Penal exista art. 200 care-i pedepsea, dar a fost scos (abrogat) de Parlament.

— Da, la presiunea organizaţiei Accent, care îi reprezintă pe homosexuali şi lesbiene. Cred că s-a procedat corect, au fost liberalizate ca în Occident.

Totuşi eu rămân la părerea că este vorba de o boală de natură patologică, de competenţa psihanalistului dr. Freud. Această boală duce la singurătate şi, în final, la sterilitate

— Ce simte un homosexual activ sau pasiv?

— Întreabă-i pe ei, a răspuns Traian râzând. Cel activ se descarcă, dar pasivul suportă o traumă greu de deschis, fiind o realitate crudă. Intromisiunea în rect e adesea dureroasă şi, cu timpul, produce răni, iritaţii, hemoragii anale, etc.

Chiar şi femeile suportă uneori cu dificultate o intromisiune pe cale normală, deşi posedă o construcţie specifică, cu vagin, uter şi mod de adaptare, aceasta fiind menirea lor. Ce zici de prostituatele care, pentru bani, practică sexul complet: normal, anal şi oral?

— Ce pot spune? E oribil, mai ales oral şi anal. Când eram în activitate, cu prilejul unor acţiuni am văzut multe scene de viaţă curioase. Odată am participat la un proces în care erau judecaţi doi homosexuali. Când se ridicau de

pe scaune, pantalonii lor erau uzi în spate (tur). Ştiam că îşi puneau dopuri, vată sau cârpe, dar nu puteau opri scurgerile. În prezent poartă pampers ca sugarii.

— Datorită raporturilor sexuale anale, sfincterul anusului a obosit, s-a uzat sau chiar a fost distrus şi nu mai închide colonul, nici rectul, motiv pentru care fecalele se scurg în rect şi de acolo pe lenjerie. Cu timpul apar hemoroizii anali, cu hemoragii, cu infecţii, etc.

— Ce îmi poţi spune despre gelozie, în general?

— Gelozia a fost mai rar întâlnită la bărbaţi şi mai frecvent la femei, care sunt mai sensibile la acţiunile de trădare în dragoste ca şi la adulter, mai ales în zilele noastre, când a face dragoste a devenit aproape un sport care exclude sentimentele din ecuaţie.

Gelozia a fost şi a rămas cauza multor crime şi sinucideri, pentru că are la origine ura declanşată împotriva soţului sau iubitului (iubitei), faţă de partenerul de viaţă. De regulă gelozia îndepărtează, chiar anulează dorinţa de sex, iar lipsa raporturilor sexuale cu timpul va conduce la deteriorarea aparatului urogenital.

— De ce se întâmplă acest fapt? îl întreb eu.

— Sunt mai multe cauze. Una ar fi când femeia nefericită, hăituită de gelozie neîntemeiată, se gândeşte în taina căminului său că bărbatul ei o înşală; sau ea poate fi epuizată fizic de lăcomia sexuală a soţului său şi devine palidă, ursuză, încercănată, lipsită de orice poftă de viaţă, dormind somnul letargici descurajării. De obicei, supărările repetate duc adesea la cancerul ficatului şi, de aici, nu este decât un pas până la decesul persoanei.

Femeia ajunge să-şi dispreţuiască bărbatul, iar gelozia ei, alături de un suflet care se târăşte, ajunge în stare să muşte veninos, fără a o mai interesa de familie, copii, soţ, pe care îi urăşte.

Gelozia are urmări nefaste asupra femeii, care poate rămâne stearpă, deoarece omoară hormonii şi pofta de sex, iar uneori, chiar pofta de viaţă.

Cel care înşală, trădează alianţa încheiată în numele iubirii; trădarea doare, distrugând sentimentele sau chiar

temelia vieţii de cuplu, aprinzând astfel gelozia celui trădat, care declanşează infernul solitar ce gâtuie orice bucurie a cuplului.

De obicei, iubirea adevărată este exclusivistă, ea fiind o „haltă pentru doi”, considerată a fi liantul sufletesc şi trupesc care motivează însăşi viaţa oamenilor.

— Nu toţi oamenii au parte de iubire – am spus eu. Eu am cunoscut unii oameni bogaţi, care stăpânesc miliarde de lei şi alte bunuri materiale şi, cu toate bogăţiile lor, nu reuşesc să-şi cumpere o fărâmă de iubire adevărată, curată, iar pentru asta suferă.

Creed că dacă ar reuşi, n-ar mai da atâta importanţă bogăţiei. Sau mă înşel?

— Nu te înşeli deloc, dar depinde ce valori au importanţă pentru unii. Cinstea, dragostea curată şi conduita în limitele moralităţii, alături de sănătate, se găsesc foarte greu.

— À-propos de sănătate! în cele ce voi spune mă refer la sănătatea mentală: cu câţiva ani în urmă am fost într-un spital de neuropsihiatrie, unde urma să fac o verificare. Acolo am văzut scene de coşmar, ca în „Infernul” lui Dante. Diferenţa este că el a umanizat acel infern în cartea lui, pe când eu am văzut scenele pe viu, aspecte de idioţie sau cretinism; desigur sunt două noţiuni care se deosebesc, dar ambele dau măsura degradării în zona creierului.

Îi priveam şi nu-mi venea să cred. M-am întrebat ce a dus la îmbolnăvirea şi deteriorarea creierului lor? Ce a favorizat starea lor?

— Cauzele sunt multiple. Să abordăm, pe scurt, câteva: stresul, care multă vreme n-a fost luat în seamă, s-a dovedit că este factorul care influenţează şi perturbă întreaga viaţă a oamenilor. Dar pentru a regla comportamentul şi funcţionarea organelor interne, creierul nostru are nevoie de informaţii, într-o cantitate normală, suficientă; uneori, creşterea volumului de informaţii peste un anumit nivel, poate conduce la apariţia sindromului de suprasolicitare – aşa numitul stres informaţional – care

induce omului o stare de oboseală, cefalee, anxietate, ameţeală, palpitaţii, instabilitate, dureri de inimă, uneori şi vărsături, dureri abdominale, tulburări de somn, lipsa poftei de mâncare, etc. Toate acestea se întâmplă pentru că creierul este deschis tuturor solicitărilor informaţionale, care devin pentru el cel mai mare focar patogen.

Neuronii se nasc în hipotalamus pe tot parcursul vieţii omului, chiar şi la vârste înaintate, pentru că acolo este centrul de prelucrare a celei mai mari părţi a memoriei şi învăţării. Dar hipotalamusul – s-a dovedit – este principala ţintă a vătămării în cazul bolii Alzheimer, vinovată de declinul mintal şi de atacurile cerebrale, fiind şi factorul sangvin numit homocisteină, o substanţă toxică. Pe de altă parte, memoria omului este factorul de bază al cunoaşterii umane – depozitul cunoştinţelor – care poate fi alterată de factorul de stress, lipsindu-l pe om de posibilitatea de a păstra informaţiile pe care le-a dobândit pe parcursul vieţii, încât ar fi nevoie să ia fiecare experienţă de la început.

Memoria nu este specifică numai omului, ci tuturor fiinţelor şi plantelor, chiar şi materiei neînsufleţite (pietrele au şi ele memorie).

Stresul este foarte periculos pentru om. El modifică chiar şi structura celulelor cerebrale când este intens şi persistent, putând declanşa aşa-zisul sindrom „luptă sau fugi”, specific comportamentului leului în junglă.

La omul stresat, atât pulsul cât şi respiraţia se accelerează, iar tensiunea musculară creşte.

Multă vreme creierul uman nu a putut fi studiat în totalitate, deoarece nu a putut fi sondat decât după moartea persoanei. În anul 1972 a apărut tehnica scanării tomograficocomputerizate, care a permis redarea imaginilor clare ale anatomiei şi metabolismului creierului. Astfel, omul a avut posibilitatea să urmărească complicatul parcurs al substanţelor chimice din interiorul lui, în timp ce acesta funcţiona, aflând când el gândeşte, se bucură sau se supără.

Tomografia computerizată redă imaginile

tridimensionale ale creierului şi poate urmări traseele neurotransmiţătorilor care configurează memoria omului pe termen lung. Această importantă descoperire evidenţiază neuronii şi celulele nervoase care stau la baza identităţii noastre.

Pe aparatul tomograi se observă neurotransmiţătorii trecând de la un neuron la altul; ei traversează adevărate „magistrale biochimice”, cum le numesc specialiştii, care poartă fiecare sentiment şi fiecare gând al omului prin vasta reţea de neuroni. Cu acest prilej s-a observat că pe creier se produc nişte scântei de lumini. Este un fenomen fabulos, dar şi foarte complicat.

Cel mai studiat dintre neurotransmiţători este serotonina, pentru că ea influenţează fiecare aspect al vieţii creierului şi tot ea determină nivelul de energie, memoria şi viziunea asupra vieţii.

Întrucât creierul consumă 20% din energia produsă de organismul uman, acesta din urmă are nevoie de o alimentaţie suficientă şi sănătoasă, de vitamine din grupa C, E, B şi Omega 3 (din peştele oceanic şi din untura de peşte).

Persoanele care au un nivel scăzut de serotonină sunt predispuse să facă depresie, ele devenind mai impulsive şi chiar înclinate spre sinucidere.

Celulele cerebrale pot fi bombardate de substanţe chimice instabile – radicalii liber de oxigen – care se produc atunci când mitocondriile (acele componente ale celulelor nervoase) ard glucoza, care favorizează astfel bolile psihice la om.

Dar să revenim la stress. S-a constatat că stresul existenţial constituie un factor important care scade capacitatea de adaptare a omului la solicitările zilnice, constituind, în acelaşi timp, vârful de lance al apariţiei depresiilor, care răspund foarte greu la tratament. Dacă depresiile evoluează pe perioade mai lungi de timp. ele ajung să producă panică şi tulburări de anxietate şi deteriorarează performanţele fizice şi intelectuale, conducând adesea spre suicid. Acesta din urmă este greu

de explicat deoarece el intră în contradicţie cu instinctul de conservare specific organismului şi firii omului.

— Ce putem face atunci când suntem obosiţi şi stresaţi? îl întreb eu.

— Să ne relaxăm din când în când, plimbându-ne în mijlocul naturii şi să lăsăm sufletul să se mângâie cu muzica preferată. Ţie ce muzică îţi place?

— Uneori ascult muzică simfonică, dar cel mai la îndemână mi-au rămas melodiile interpretate de Mirabela Dauer, Angela Similea, Corina Chiriac, Margareta Pâslaru şi Dan Spătaru – interpretul aproape complet, cu vocea lui timbrată şi acel devotament şi simţ al valorii pe care rar îl mai întâlneşti astăzi la alţi interpreţi; îmi place, de asemenea să-l ascult pe George Niculescu, interpretând melodia „Eternitate”.

— Ai dreptate. După 1989 am pierdut multe valori, iar muzica uşoară lasă mult de dorit din cauza lipsei de educaţie artistică a interpreţilor, care sunt şi lipsiţi de talent şi voce, dar şi a mercantilismului producătorilor care urmăresc banii şi nu calitatea şi mesajul muzicii.

— Şi cu toate acestea, oamenii nevoiaşi ajung la disperare şi recurg la gesturi necugetate.

— Vrei să spui că ajung la suicid? Aşa este. Dar o fac tot din cauza stresului, a lipsurilor materiale, a bolilor de care nu pot scăpa şi pentru că nu se pot adapta la condiţiile societăţii în care îşi duc viaţa şi atunci îşi pierd speranţa, renunţând să se mai împotrivească greutăţilor şi se îmbolnăvesc.

Renunţarea la viaţă este de natură psihologică, dar în 90% din cazuri este condiţionată patologic.

Sinuciderea este considerată ca fiind un act disperat, iar cei mai predispuşi la acest act sunt oamenii care trăiesc singuri şi nu au cu cine discuta, precum şi cei lipsiţi de consiliere. Persoanele care-şi duc viaţa în familie trăiesc într-un mediu protejat, au cu cine să discute, au prieteni din afara familiei cu care se întreţin, discută probleme de viaţă sau personale, găsesc preocupări comune.

Se ştie că un om integru, bine ancorat în societate,

nu se sinucide, pentru că îl opresc nişte concepţii religioase care stigmatizează acest gen. De exempli, i se refuză slujba religioasă la înmormântare pentru că prin gestul său a stricat planul iniţial pe care Dumnezeu l-a avut cu acest om.

Depresia este o altă cauză care afectează creierul. Ea a fost considerată o afecţiune psihologică, un act imprevizibil care afectează 10% din populaţie, iar numărul celor bolnavi de depresii creşte primăvara şi toamna. Depresia este o stare de spirit negativă a omului, care se evidenţiază prin sentimente de tristeţe, pesimism, deznădejde, adesea însoţite de o diminuare a poftei de mâncare, dezinteres faţă de muncă, de familie şi chiar faţă de relaţia din cuplu; apare la individ acea oboseală fizică şi psihică ce se va menţine aproape permanent, la unii apare lipsa totală a poftei de mâncare, în vreme ce la alţii apare bulimia, acel apetit de om nesăţios.

De asemenea, la unele persoane intervine insomnia, pe când la altele intervine dorinţa de a dormi cât mai mult, acţionând ca un drog asupra lor.

Ceea ce este mai grav, unele persoane devin lipsite total de orizont şi neîncrezătoare în propriile lor forţe, în propria viaţă, fiind apăsate şi de un sentiment de culpă pentru eşecurile pe care le-au avut de-a lungul anilor, ca: decepţii în dragoste, în profesie, pierderea unor persoane apropiate sau unele boli ale psihicului sau trupului.

— Depresia este, deci, o boală gravă? insist eu.

— Da, foarte gravă prin consecinţele ei.

— Tocmai pe aceasta s-au bazat unele servicii secrete străine în acţiunea de „spălare a creierilor” pentru a stăpâni lumea.

— Poate. Experimentarea s-a declanşat la începutul sec. XX, a continuat în perioada celor două războaie mondiale, apoi în perioada Războiului Rece, cu scopul de a se obţine aşa-zisul

„Ser al adevărului”, pentru a se putea dirija şi coordona acţiunile oamenilor, fără ca aceştia să ştie ce se întâmplă cu ei.

— Ştiinţa spălării şi dirijării creierului uman a fost denumită Behavionism, îl completez eu.

— Depresia devine periculoasă – continuă psihologul – dacă această stare se prelungeşte în timp, ducând la pierderea accentuată a memoriei şi a puterii de analiză şi sinteză a creierului, iar la persoanele grav afectate se poate instala chiar obsesia morţii; la altele pot apărea tentative de autodistrugere sau de sinucidere. În România, potrivit statisticilor oficiale, sunt afectate 80% femei şi 20% bărbaţi.

— Am citit undeva că şi bărbaţii suferă de anxietate, nu numai femeile.

— Da, pentru că şi ei sunt fiinţe, iar anxietatea este o stare de frică şi orice fiinţă, deci şi bărbaţii, se pot simţi ameninţaţi de o stare potenţial periculoasă care le poate produce frica, teama. Starea de frică declanşează în organism un resot biologic care determină secreţia de adrenalină – acel hormon care alertează întregul organism, pregătindu-l pentru luptă sau pentru fugă – în caz de pericol.

Anxietatea prelungită în timp, poate produce nelinişte, palpitaţii, dificultăţi ale respiraţiei, tensiune arterială, indigestie şi nervozitate, ducând la tulburări grave în viaţa celui afectat. Se spune că anxietatea e o boală sezonieră, care se declanşează toamna şi primăvara, când soarele apare pe cer mai rar, fiind acoperit de nori şi ceaţă. Lipsa luminii solare conduce la depresie şi anxietate, la reducerea capacităţii fizice, psihice şi intelectuale a omului.

— Remedii la această stare există?

— Există, dar ţin mai mult de natură. Specialiştii în domeniu susţin că lumina solară constituie un important remediu; când radiaţiile luminoase şi ultravioletele ajung în contact cu pielea depresivului, anumite celule fotosensibile de la nivelul epidermei, transmit mesaje în creier, iar acesta va reacţiona, producând aşa-numiţii hormoni ai fericirii.

Acestea sunt nişte substanţe care-i produc persoanei

o stare de bine, un tonus de vioiciune fizică şi psihică, un optimism calm.

— Când trebuie făcută acea expunere la soare?

— În tot timpul anului, nu numai vara, deoarece, cura de lumină solară nu trebuie să se facă pe tot trupul, ci pe anumite porţiuni: obraji, braţe, mâini, gât. Important este ca razele soarelui să atingă o parte a trupului şi astfel să-şi exercite efectele benefice asupra psihicului uman.

Aceasta se poate face cu prilejul plimbărilor prin parcuri sau în drumeţiile pe pajişti, câmpii, în păduri, pe dealuri şi munţi; nu este deloc rău ca o dată sau de două ori pe săptămână să se facă o baie de soare în casă, înapoia geamurilor de la ferestre, timp de o oră.

— Există şi alte remedii pentru a scăpa de depresii?

— Da. În tratarea depresiilor, eu personal sunt adeptul să se apeleze la plantele din natură şi am colaborări cu unii bioterapeuţi de la care primesc sfaturi preţioase şi caut să învăţ cât mai mult.

Să-ţi dau un exemplu: după mai multe experienţe, am constatat că sunătoarea are efecte benefice asupra depresivilor şi recomand pacienţilor mei să ia de trei ori pe zi pulbere din această plantă care deţine principii active, câte o linguriţă. Cura durează două luni, urmează o pauză de două zile, apoi se continuă alte două luni.

Mai recomand polenul şi lăptişorul de matcă, însoţite de exerciţii fizice pentru reglarea respiraţiei, precum şi metoda homeopatici, dar aceasta numai cu o supraveghere atentă a medicului specialist în domeniu, către care îl îndrum pe pacient, după ce l-am achilibrat din punct de vedere psihic.

— În 1991 am cunoscut un student care, din lipsă de bani, a acceptat să-i fie companie unei persoane, femeie, mult mai în vârstă decât el, cu care a petrecut peste trei luni de zile. Când l-am revăzut, era slab, palid şi suferind. Cred că e vorba despre excesul sexual pe care l-a făcut şi care l-a dus la epuizare fizică.

— E vorba de acei „gigolo”, care sunt preocupaţi să obţină bani contra partidelor de sex. Această metodă a

apărut la noi după 1990 şi este practicată de bărbaţi tineri cu femei care dispun de bani mulţi, fie că sunt prea pofticioase, fie sunt frustrate sexual.

Ele îi angajează pe diferite perioade şi-i folosesc la maximum pentru satisfaceri erotice, plătindu-i foarte bine. Tinerii nu sunt conştienţi de faptul că îşi risipesc fără socoteală forţele şi hormonii, bătându-şi astfel joc de actul sexual care ar trebui să fie sfânt pentru fiecare om.

În relaţiile erotice trebuie cumpătare, răbdare, tandreţe, toate ţinând de educaţie şi stăpânire de sine, care se învaţă târziu, când sunt prea bătrâni şi îşi dau seama că şi-au epuizat forţele şi nu mai sunt buni de nimic.

Excesele sexuale constituie o altă cauză care conduce la boli psihice, întrucât ele pun în dificultate energiile nervoase care determină labilitatea psihonervoasă pe fondul unui deficit de vibraţie, care ştiinţific se numeşte „vibraţie galbenă”.

Ejacularea epuizează sistemul nervos în toate cazurile, dar atunci când se face exces în mod repetat, bărbatul poate ajunge la o formă de nebunie şi cel mai adesea impotent.

O practică periculoasă o reprezintă sexul oral, când persoana care primeşte sperma, poate extrage o mai mare cantitate decât la o ejaculare normală.

Excesul sexual determină producerea de hormoni tiroidieni care, la rândul lor, perturbă producerea hormonală a întregului sistem endocrin, ceea ce duce la suprasolicitarea glandei hipofize care, are ca efect, determinarea unei ideaţii de tip parafrenic. Iată, deci, câte complicaţii se produc în organismul uman din cauza exceselor sexuale.

De aceea, sexul nu trebuie folosit în mod greşit, pentru că poate duce la îmbolnăvirea unui organism sănătos, distrugându-i inocenţa şi plăcerea sexuală şi bucuria extazului.

Raportul sexual să fie ca urmare a dragostei cuplului, pentru crearea unei noi vieţi, fără de care sexul nu are niciun rost, este o simplă satisfacere a simţurilor la fel ca

la animale. Sexul este şi trebuie să rămână sacru pentru că el scoate în evidenţă însăşi viaţa. Omul, de când există pe pământ şi-a dorit să iubească şi să fie iubit.

— De ce unele femei sunt frigide?

— Mai întâi să vedem ce este frigiditatea? Este o tulburare de dinamică sexuală care apare la femei şi se manifestă prin absenţa dorinţei erotice şi absenţa plăcerii în timpul actului sexual, care se finalizează prin lipsa orgasmului. Dacă acestea se manifestă în mod constant, femeia este considerată frigidă. Asemenea femei au sentimentul că sunt doar folosite de către bărbaţi doar pentru plăcerea lor şi se simt frustrate. Ele se gândesc că alţi bărbaţi ar putea fi mai blânzi, mai iubitori decât ai lor şi le-ar putea declanşa orgasmul de care au atâta nevoie şi unele chiar încep să-i caute pe acei bărbaţi, iar până la prostituţie nu mai este decât un pas.

— Am auzit că frigidelor li se spune femei anestezice.

— Termenul este altul, dar ele tot frigide rămân şi nu simt orgasmul pentru că bărbaţii nu reuşesc să le găsească punctul maxim de excitaţie. Viaţa omului este mai complicată ca a animalelor şi nici actul sexual nu este deloc simplu. Un cuplu îşi propune să îndeplinească unele cerinţe, are unele aşteptări şi interese comune, dar, mai ales, trebuie să se socotească împliniţi, iar acea relaţie să fie cimentată în inima lor. Este, deci, nevoie de iubire, fără de care căsnicia suferă; la aceasta se adaugă armonia şi comunicarea sinceră dintre cei doi parteneri, cu evitarea certurilor care pot duce la războiul nervilor care este foarte dăunător şi poate produce consecinţe nedorite.

Satisfacerea sexuală prin orgasm nu înseamnă numai o transformare a excitaţiei nervoase, ci şi o înviorare fizico-chimică a celorlalte funcţii vegetative. Astfel că o femeie satisfăcută sexual va fi întotdeauna mai înfloritoare.

— Da, am citit şi eu despre asta în cartea scrisă de dr. W. Reich – Funcţiile orgasmului, care, la pagina 166 arată că: „excitaţia sexuală îşi are sediul în sistemul neurovegetativ, iar orgasmul este garantat doar atunci când se produce excitaţia sexuală somatică la partea

genitală. În caz că acea excitaţie sexuală nu este satisfăcătoare, ea se poate transforma lesne în agresivitate şi chiar în brutalitate şi ură”.

— Întocmai. Orice cuplu are nevoie de iubire, iar pentru iubire este nevoie de el şi ea. Nimic nu este mai dureros ca sentimentul de frustrare care poate apărea într-un cuplu, fie prin indiferenţa unuia dintre soţi, fie prin gelozia celuilalt, care consideră că trăiesc viaţă de sclavie.

A face dragoste este o artă, la fel ca pictura, ca sculptura, literatura, teatrul, dar oamenii în cuplu trebuie ca, făcând dragoste, să ajungă la orgasm, să vibreze împreună ambele trupuri, cu respiraţiile accelerate, apoi, după ce au ajuns în „Paradis”, trupurile lor se destind mulţumite.

Cu toate acestea, statistica de plening familial a României, arată că doar 12% dintre fetele tinere şi doar 7% dintre femeile măritate se declară mulţumite de viaţa lor sexuală, celelalte având diferite motive să se plângă că: plăcerea visată de ele nu este egală cu cea reală şi se simt inutile, de parcă ar trăi în casă cu un străin care le deziluzionează, iar legăturile ocazionale de obicei se termină cu un dezastru.

— Totuşi, de ce se produce frigiditatea? insist eu. Te-am ascultat cât de frumos ai numit: „a face dragoste este o artă”.

Atunci, ce împiedică cuplurile să facă artă din împreunarea lor sexuală? Ceea ce arată statistica pe această linie este chiar dezastruos.

— Aşa este, dar vezi tu? Femeia este mai întâi feciaoră şi răul poate începe de la primul ei act sexual, dacă deflorarea este făcută cu brutalitate.

Pentru că la primul contact sexual durerea este firească, iar intensitatea ei depinde de cât de vascularizat este himenul. Există şi fecioare care nu simt dureri la primul contact sexual, dar altele îl simt şi la următoarele contacte, dacă himenul nu a fost complet perforat, ci doar parţial. De aceea deflorarea unei virgine trebuie făcută cu grijă şi blândeţe pentru ca să se poată depăşi uşor acel

şoc; în caz contrar va rămâne frigidă şi-l va urî pe partener toată viaţa ei. Totuşi, armonia genitală se poate instala în cupluri numai atunci când s-au acordat ritmurile ambilor parteneri de sex, iar femeia a reuşit să scape de frigiditate.

Ştiinţa cunoaşte şi alte cauze ale frigidităţii la femei, ca: insuficienţa activităţii ovariene, care conduce la reducerea secreţiei de hormoni estrogeni, responsabilă de lipsa dorinţei erotice şi contractarea muşchilor la nivelul vaginului, lipsit şi el de o lubrifiere corespunzătoare. Există şi situaţii în care femeia obişnuieşte să ia tranchilizante, somnifere, sedative sau suferă de unele afecţiuni tumorale maligne, metroanexită, scleroză, diabet zaharat etc, care alungă plăcerea.

O altă cauză o constituie incompatibilitatea sexuală dintre cei doi parteneri de cuplu, cere duce, de obicei, la distrugerea căsniciei; dacă cei doi constată acest fapt şi totuşi, se încăpăţânează să rămână împreună, pe parcurs vor avea parte de un trai cu nevroze şi infidelităţi sexuale. Dacă nu se simt bine, cei doi nu vor putea termina actul sexual, bărbatul o va dispreţui pe femeie, care este frigidă, fiind dezgustat, că nu atinge satisfacţia deplină şi va deveni adulter, dând motiv de gelozie femeii sale, poate chiar divorţul.

Există şi situaţii în care soţul este un om cerebral, iar atunci soţia, care este afectuoasă, sentimentală, iubitoare, va rămâne lângă el şi toată viaţa va suferi pentru că nu va exista între ei niciodată o contopire totală.

De aceea, bărbatul trebuie să folosească vorbe tandre, mângâieri, sărutări şi mult tact care să conducă la acea apropiere sentimentală şi excitaţii pasionale.

Nicio căsnicie nu este uşoară, mai ales dacă cuplul are şi copii de care trebuie să se ocupe.

Mai există şi bărbaţi care sunt preocupaţi de cucerirea altor femei, se despart de familie, plătind pensie de întreţinere pentru copii, dar îşi refac viaţa.

— Ţi-l mai aminteşti pe vecinul de la scara B, profesorul Iulian B? îl întreb eu.

— Da. Ce s-a întâmplat cu el? A păţit ceva?

— Nu cred. Are 56 de ani şi este la a treia căsătorie. L-am întâlnit săptămâna trecută în faţa magazinului Tmis din Constanţa şi am discutat.

Era cu o femeie foarte frumoasă, în vârstă de 33 – 35 de ani, după fizic părea tătăroaică. M-a bucurat starea lui optimistă şi faţa luminoasă. Mi-a prezentat-o ca fiind soţia lui.

— Da, am cunoscut-o şi eu luna trecută. Eram în parc cu cumnatul meu şi ne-a salutat, apoi s-a oprit la noi, ne-a prezentat-o, am vorbit cu el autin, apoi au plecat. Este foarte frumoasă, dar mult mai tânără faţă de el. Cumnatul meu a spus râzând: „s-a căsătorit cu o minoritate”.

Şi eu m-am mirat la început, ştiind că turcii şi tătarii nu se căsătoresc cu persoane aparţinând altor religii.

— Pe teritoriul Dobrogei căsătoriile mixte între români şi celelalte minorităţi nu au fost prea stricte. După revoluţia di

1989 chiar nu se mai ţine cont de nimic, între toţi există armonie.

— E adevărat că există multe familii mixte, este de acord cu mine psihologul.

— Vrei să revenim la excesele sexuale? Cum le afectează ele pe prostituate?

— Să ştii că, în general, prostituatele sunt femei frigide sexual, motiv pentru care simulează orgasmul când realizează contactul sexual, ondulându-şi trupul, gemând şi chiar ţipând, pentru a se crede că ele simt plăcerea, deşi totul este altfel.

Dacă bărbatul observă acest fapt, se dezgustă şi devine indiferent, iar actul sexual e un fiasco.

Prostituţia, ca şi homosexualitatea, sunt considerate obişnuinţe la care nu se poate renunţa uşor. E un fel de dependenţă, ca de un drog, care, pentru multe femei, devine seducătoare şi, treptat, va reuşi să le înfăşoare durerea în sacrificiu, în renunţări şi, adesea, în laşitate.

— Dacă prostituţia este oribilă, de ce o practică atât de multe femei? îl întreb eu.

— Unele o practică pentru că sunt foarte pofticioase

şi aleargă după bărbaţi, încercând să obţină orgasmul, altele pentru că au fost abandonate de partenerii lor, şi fiind dezorientate în viaţă, încearcă să-şi vândă trupul pentru bani, dar cele mai multe o fac pentru bani.

— Am citit undeva că începuturile acestei meserii se pierd în antichitate. Însuşi Solon, regele Egiptului, a înfiinţat bordelurile, punând prostituatele sub controlul statului, impunând impozite şi taxe.

Istoricul grec Herodot a scris şi el „Prostituţia ca artă", descriind obiceiul din Babilon – considerat simbol al ospitalităţii poporului sumerian – ca fiecare fată născută în Sumeria să fie obligată măcar o dată în viaţa ei să stea în templul zeiţei Iştar şi să-şi ofere trupul unui necunoscut pe un preţ simbolic.

— Mai grav este astăzi în România că semeni ai noştri practică procedee sadice în raporturile sexuale. Aici putem vorbi de unele anomalii psihice.

…A urmat o tăcere prelungită, psihologul rămas cu privirea fixă pe suprarfaţa biroului său. Deodată a reluat:

— Mă intrigă faptul că multe fete tinere, frumoase, chiar deştepte unele, intră în această meserie lăsându-se tentate de câştigul uşor, de iluzia banilor, fără să-şi dea seama ce viitor le aşteaptă; unele refuză adevărul care li se spune, că vor ajunge într-o zi uzate, bătrâne şi bolnave, o uzură fizică şi morală care le va împiedica să-l mai întâlnească pe bărbatul vieţii lor, acel „Făt Frumos" la care au vista în copilăria şi adolescenţa lor.

Viaţa a demonstrat că, odată ce au apucat pe această cale, meseria devine drog şi nu se mai pot opri, decât dacă le doboară boli grave. Iar prostituatele suportă stress-uri care le provoacă unele tulburări hormonale, la care se adaugă raporturile sexuale cu diferiţi parteneri ocazionali, uneori în condiţii precare, neigienice, care favorizează contractarea unor boli grave ale organismului lor.

— Într-un grup de bărbaţi am auzit expresia: „Trupul unei prostituate nu se deosebeşte de o bucată de carne de pe masa măcelarului, pentru că ambele au preţul afişat, iar cel ce o cumpără o poate folosi cum doreşte". Consider că

e grav, adaug eu.

— Oamenii fac glume, iar comparaţia este cam stridentă, deşi reală – remarcă psihologul. Dar sufletul prostituatei? E drept că unele dintre ele pun un preţ prea mic pe sufletul lor pentru că au un comportament lejer, de nepăsare, nu au nimic din comportamentul gheişelor japoneze, care sunt femei rafinate – cum le prezintă scriitorul Artur Golden în „Memoriile unei gheişe”, scrisă în 1997, despre care menţionează: „gheişa posedă rafinamentul artelor lumeşti şi acele secrete care îi dau posibilitatea să creeze erotismul sub toate formele, pe baza ritualurilor seducţiei. Când sunt luate în discuţie varietatea chimonourilor pe care aceste gheişe le poartă, precum şi „licitaţia virginităţii toate te duc cu gândul la o altă lume, plină de ficţiune, de basm, de

— Ce părere ai de ideea înfiinţării bordelurilor şi în România? Au mai existat şi înainte de al II-lea Război mondial, tot sub controlul statului, prin Ministerul sănătăţii şi MAI. Poate aşa s-ar ajunge ca şi prostituatele de la noi să se comporte precum gheişele japoneze.

…Bordelurile ar fi necesare pentru sănătatea populaţiei, mai ales în rândul tinerilor, care se pot îmbolnăvi de SIDA, cancer, hepatite, etc.

Numărul prostituatelor a crescut prea mult şi practică o viaţă sexuală în dezordine. Gheişele practică în mod ştiinţific această meserie, fiind femei rafinate, care ştiu să se facă dorite de parteneri, ele însele fiind obiecte ale dorinţei, adevărate „opere în mişcare”, cum le numeşte Artur Golden.

Prietene, cred că te-am ameţit cu câte ţi-am spus, iar discuţia mi-a făcut plăcere. Dacă veneai în altă zi, când aveam pacienţi, n-am fi putut discuta atâtea.

— Şi mie mi-a făcut o deosebită plăcere. Îţi mulţumesc pentru tot.

Am apăsat pe butonul reportofonului, iar el a observat.

— M-ai înregistrat?!

— Avantajul noii tehnologii. Un banal reportofon.

— Dacă scrii ceva, nu-mi aminti numele! Ştii cum sunt colegii de branşă.

— Aşa voi face – l-am asigurat eu la plecare.

— Sfârşit – EPILOG

Lucrarea de faţă este rezultatul unei munci asidue şi tenace pentru sondarea vieţii prostituatelor şi haimanalelor de pe raza oraşului Constanţa. Nu ştiu cât am reuşit, dar am făcuto pentru a descoperi o parte a adevărului care se ascunde în spatele acestor fenomene. Cu acest prilej am încercat să despoi viaţa de emfază, de orice dorinţă de sacrificiu, ca s-o pot prezenta cititorului aşa cum este ea în realitate.

Am relatat faptele evitând vulgarismele şi mizeria care însoţeşte aceste fenomene, în special când am făcut referiri la prostituate, cea mai veche meserie din lume.

În perioada documentării necesare pentru întocmirea lucrării am simţit direct impactul cu această lume, iar constatarea că după revoluţia din 1989 tot mai multe persoane au plonjat cu capul înainte în vâltoarea prostituţiei, neştiind ce le aşteaptă, mi-a lăsat un gust amar.

Unele dintre ele se justifică, amintind de condiţiile materiale şi sociale, care le-au limitate posibilităţile de a alege, respectiv şomajul, sărăcia, cu care societatea noastră s-a confruntat în perioada de tranziţie, care a semănat cu epoca cruzimii, însă altele au avut cauze sentimentale.

Aşa se face că multe femei tinere, frumoase şi debordând de sănătate, au trecut pragul, intrând în viaţa desfrâului sexual.

Iniţial îmi propusesem se cercetez numai prostituţia în general, cu efectele ce decurg din această îndeletnicire, dar pe parcurs, având prilejul să aprofundez studiul, am vrut să aflu mai multe amănunte din viaţa persoanelor implicate, precum şi cauzele care le-au determinat efectiv să păşească pe acest drum al destrăbălării.

Am schimbat, în mod intenţionat, numele protagonistelor acestor scurte istorioare, pentru a-mi

respecta cuvântul dat, de a le păstra în anonimat. Astăzi multe dintre ele nu mai sunt în branşă şi au fost deja uitate.

Pentru că atunci când le-am cercetat viaţa m-am întristat foarte mult, în această lucrare m-am străduit să le-o conturez cu grijă, aproape în şoaptă, dintr-o confidenţă în alta, deoarece mi-am dat seama că fiecare purta în suflet o umilinţă şi un adevăr pe care am simţit că trebuie să le descopăr şi să le prezint cât mai real, dar cu decenţă.

Pentru mine toate aceste trăiri separate au avut darul să mă emoţioneze şi să-mi fure somnul nopţi la rând, gândindu-mă cum să le prezint mai bine, încât cititorul să poată înţelege de ce le-am numit „Vieţi în derivă”, vieţi trăite fără iubire.

Iubirea dintre oameni este o noţiune largă, pe când iubirea dintre două persoane resupune aflarea drumului unuia către celălalt. Această iubire durează numai dacă relaţia este conştientă şi le străbate cu aceeaşi intensitate pe amândouă.

Acest proces este mult mai complex şi el cere să ne cunoaştem mai întâi pe noi, să ne iubim pe noi înşine, apoi să-l iubim pe celălalt. Relaţia nu durează dacă se rezumă doar la faptul că cei doi sunt împreună.

Vorbind despre relaţia sexuală, amintesc faptul că secolul XXI a desacralizat trupul omului, care nu mai este văzut ca un templu în care locuieşte sufletul. Din această cauză, mulţi oameni tratează trupul ca pe un obiect sau chiar ca fmnd o creaţie a diavolului şi un instrument al păcatului. De aceea, odată cu trupul s-a pierdut şi caracterul sacru al sexualităţii, deşi aceasta din urmă este un mister şi aşa trebuia să rămână, deoarece ne pune în legătură cu părţile intime, insuficient cunoscute ale fiinţei noastre. Realizarea sexuală o constituie un schimb de energii subtile între bărbat şi femeie, care sunt de natură să le împrospăteze vitalitatea organismului şi să le schimbe viaţa, în majoritatea cazurilor. Acest act cere iubire totală.

Dar iubirea trebuie să aibă şi ea puţină inocenţă,

care s-o facă mai credibilă, poate chiar mai profundă şi voi da aici un exemplu concret în acest sens:

Într-o seară am ieşit din magazinul „Tomis”, mergând pe strada Ştefan cel Mare, spre fostul cinematograf „Progresul”. Ca din senin s-a pornit o ploaie torenţială, care a format băltoace pe stradă în câteva minute. Mă adăpostisem într-un gang, când am observat doi tineri venind în fugă spre acel adăpost. Era o fată, însoţite de un băiat, amândoi între 18 – 20 de ani, care s-au aşezat lângă perete, aproape de mine.

— Scumpa mea! i s-a adresat tânărul fetei pe care o ţinea strâns în braţe, cu faţa spre el.

— Sst! i-a şoptit aceasta, punându-i degetul pe buze.

— Ce rău am făcut? Am vrut doar să-ţi spun că te iubesc!

— Nu aici, i-a şoptit ea din nou, făcând semn spre mine.

Îi vedeam cum se priveau cu drag, dar parcă amândoi aveau ochii în ceaţă când îşi zâmbeau.

După ce a stat ploaia, brusc cum şi începuse, toţi trei am părăsit adăpostul şi am pornit pe stradă, ocolind băltoacele. Tânărul a luat fata în braţe şi a trecut-o pe celălalt trotuar, continuând s-o care în braţe, mândru de parcă ducea un trofeu preţios. Ar fi fost în stare s-o arate pe fată soarelui care tocmai se ivise pe cer, norilor, oraşului întreg, tuturor oamenilor de pe străzi şi să strige: „Priviţi! Ea este comoara mea, bogăţia, viaţa mea!” A fost o scenă inedită pentru mine.

După ce a depus-o pe trotuar, i-a trecut braţul pe după mijloc şi au pornit amândoi, râzând, spre b-dul Tomis.

…În timpul documentării am discutat şi cu unele prostituate care au renunţat la această meserie şi s-au căsătorit. Dacă dintre ele au fost şi câteva care s-au declarat fericite că în căsnicie şi-au găsit liniştea şi sunt mulţumite că au copii şi un soţ bun, una mi-a răspuns cu obidă: *e deloc uşor* să fii femeie de casă. Mie nu-mi place căsnicia în totalitate, dar sunt mulţumită că nu mai bat străzile zi şi noapte. Pentru această căsnicie, mă las eu

stoarsă de vlagă la fel ca vacile alea pe care ni le arătau la televizor, pe vremea lui Ceauşescu, care aveau ugerul cât căldarea, plin cu lapte. Nu ştiu cum se numeau" „E vorba de acele vaci elveţiene din rasa Holstein", îi vin eu în ajutor. „Da, da, Holstein", repetă ea bucuroasă.

…Puteam să sau câte o carte pentru fiecare capitol din această lucrare, dar m-am străduit să sintetizez faptele cât am putut de mult, pentru ca cititorul să le găsească pe toate la un loc şi să-şi facă o imagine mai clară în legătură cu mizeria care există în metropola noastră de la malul mării, pe care o iubim şi o numim, cu mândrie, „oraşul nostru drag".

Mulţumesc tuturor celor care m-au înţeles şi m-au ajutat să scriu această carte. Mulţumesc medicilor care au dat dovadă de un înalt profesionalism, răbdare şi grijă şi, în virtutea prieteniei noastre mai vechi, au dezvăluit multe taine ale meseriei lor frumoase, utile şi nobile, care, atunci când este practicată conform jurământului lui Hipocrat, realizează vindecarea, tămăduirea.

Toţi, dar mai ales prostituatele, mi-au cerut să nu le dezvălui numele. Aşa voi proceda pentru toate personajele cu care am discutat şi despre care am scris aici.

Medicii vor şti despre cine este vorba, dacă vor avea prilejul să citească. Se vor recunoaşte uşor!

Constanţa Azi, 23.11.2006 *Autorul*

CUPRINS

PARTEA I

ORICE MESERIE SE NAŞTE ŞI SE DEZVOLTĂ ÎN RAPORT CU CONDIŢIILE DIN SOCIETATE, CU INFLUENŢA ŞI AJUTORUL SEMENILOR DIN JUR

Cap. I Zina Ploscaru şi urmarea unei întâlniri neprevăzute 7

Capitolul II Dragoste, voluptate şi împlinire 24

Capitolul III Olga Manole – mărire şi decădere 37

Capitolul IV Roxana Panait – mândrie şi umilinţă 65

Capitolul V Familia Norocel 92

Capitolul VI Dragostea Roxanei – speranţe înşelate 121

Capitolul VII Roxana – prostituată 176
PARTEA A II-a Oraşele mari atrag prostituatele şi vagabonzii
Capitolul VIII Lia Istrate – Cine sunt eu, de fapt? 212
Capitolul IX Şi prostituatele nasc copii 251
Capitolul X Victime ale sexului 269
Capitolul XI Lia revine la iubirea ei dintâi 292
PARTEA A III-A Practici deviante
Capitolul XII Lesbienele 307
Capitolul XIII Petrecerea 316
Capitolul XIV Haimanalele 367
Capitolul XV Despre unele boli ale trupului şi psihicului
XV-1 O vizită la cabinetul dermato-venerice…392
XV – 2 Cabinetul medicului de familie 400
XV – 3 învăţături de la psiholog Discuţia cu psihologul Traian Porneală 430
EPILOG 454